

VIR ELKE DAG

*'n Bybelse Dagboek
ten dienste van
die daaglikse gebruik
deur Gelowiges.*

1970

VOORWOORD

Die redaksie van Vir Elke Dag bied hiermee aan u vir die vyfde agtereenvolgende jaar 'n kort oordenking vir elke dag van die jaar. Die bedoeling is dat u die oordenkings by die huisgodsdiens voorlees nadat u u die aagegewe Skrifgedeelte gelees het. Ons vertrou dat die oordenkings u tot seën en opbou van die geloof sal wees. Die medewerkers waarvan die name hier onder verskyn, word hartlik bedank. Die redaksie wens u 'n geseënde jaar toe.

J. P. Oberholzer

F. J. van Zyl

B. J. Engelbrecht

MEDEWERKERS

1-3 Jan. A. Ras
4-10 Jan. L. A. Breedt
11-17 Jan. C. S. v. H. Steenekamp
18-24 Jan. T. F. J. Dreyer Snr.
25-31 Jan. G. C. Coetzee
1-7 Feb. G. P. J. Grobler Snr.
8-14 Feb. P. J. L. Bierman
15-21 Feb. J. A. Viljoen
22-28 Feb. J. C. du Plessis
1-7 Maart P. M. Smith
8-14 Maart N. J. J. v. Rensburg
15-20 Maart W. P. v. d. Merwe
21-22 Maart J. P. J. Wagenaar
23-28 Maart H. J. Geyser
29 Maart — 3 April J. H. Breytenbach
4 April J. G. M. Dreyer
5-11 April J. J. C. du Plooy
12 April J. H. Breytenbach
13-18 April A. J. v. Staden
19-25 April S. E. Young
26 April — 2 Mei S. G. A. Golden
3-9 Mei J. H. v. Staden
10-16 Mei D. J. C. v. Wyk
17-23 Mei J. M. Labuschagne
24-30 Mei C. J. J. v. Rensburg
31 Mei P. W. Venter
1 Junie P. W. A. Bierman
2 Junie P. S. Dreyer
3-6 Junie A. D. Pont
7-13 Junie P. T. Jacobs
14-20 Junie J. C. Kruger
21 Junie H. M. E. Dreyer
22 Junie P. S. Dreyer
23-26 Junie H. M. E. Dreyer
27 Junie P. W. A. Bierman
28 Junie — 4 Julie J. W. Rhoda
5-11 Julie S. J. Swanepoel
12-18 Julie F. J. H. Buitendag

19-25 Julie C. J. Viljoen
 26 Julie — 1 Aug. A. N. J. D. Alberts
 2-8 Aug. J. A. A. Schroeder
 9-15 Aug. J. H. Steenekamp
 16-22 Aug. J. N. Wolmarans
 23-29 Aug. D. J. Dreyer
 30 Aug. — 5 Sept. A. T. McDonald
 6-12 Sept. W. G. Habig
 13-19 Sept. P. J. Kruger
 20-26 Sept. R. Cronje
 27 Sept. — 3 Okt. A. J. G. Dreyer
 4-10 Okt. J. J. du Toit
 11-17 Okt. L. J. J. Nell
 18-24 Okt. W. C. v. Wyk
 25-31 Okt. G. C. Velthuisen
 1-7 Nov. M. du P. Beukes
 8-14 Nov. A. J. Zwarts
 15-21 Nov. G. J. v. Staden
 22-28 Nov. J. H. Viljoen
 29 Nov. — 5 Des. J. Breytenbach
 6-12 Des. D. J. Booysen
 13-19 Des. P. J. J. Venter
 20-26 Des. J. P. Oberholzer
 27-31 Des. C. J. v. Schalkwyk

1 Januarie

Lees Matthéüs 4:1-11. Teks: Matt. 4:10.

VALSE BELOFTES VERSKERP VERSOEKINGS

Beloftes moet altyd eerlik en waar wees. Daarvan hang dit af wat daardeur bereik word. Dit is dan ook begryplik dat ons wat ons eerlike beloftes betref baie duidelik deur die Prediker vermaan word: „betaal wat jy belowe het”. Valse beloftes daarteenoor is die eerste stap om die baie versoekings in die lewe net heftiger en gevaarliker te maak. Aan versoekinge, in die baie vorms daarvan, is ons almal onderworpe. Dit wil mos altyd voorkom asof elke versoeking eintlik gedra word deur een of ander belofte — as aan die versoeking toegegee word, dan sal dié of dát ons te beurt val en ons sal daardeur bevoorreg of bevoordeel word.

Die groot vraag is nou: hoe moet ons voorkom dat die valse beloftes die versoekinge in ons hart en lewe nie sal verskerp nie, maar dat ons teen die versoekings sal kan stry en oorwin. In die eerste plek moet ons biddend waaksaam wees, en dit is wel moontlik deur die Woord van lig in ons hart en lewe te laat geld. Ons sal dan wel gou begryp dat ons Vader ons nie in versoeking lei nie, maar dat Hy ons wil versterk om dit te weerstaan en te oorwin.

Deur die Here onse God te aanbid en Hom te dien word ons in staat gestel om te oorwin. Omdat onse Here Jesus Christus die oorwinning teenoor die mag van die Bose vir ons moontlik gemaak het is ons daartoe in staat — in Hom is ons oorwinnaars teen die baie versoekinge met al die valse beloftes daarvan. Soos wat Jesus gedoen het moet sy volgelinge hul lewe lank probeer doen — met afsku en verontwaardiging bejeen Hy die valsheid en versoeking van Satan, beveel hom in duidelike Bybelse taal „jy moet die Here jou God vrees en Hom dien” (Deut. 6:13) — gehoorsaamheid aan die gebooe van die liefdevolle Vader het dit Hom gepas en pas dit ons: „Gaan weg, Satan!”

2 Januarie

Lees Matthéüs 5:11-16. Teks: Matt. 5:16.

GOEIE WERKE TOT VERHEERLIKING

Waarom doen ons goeie werke. Nie om daarmee iets te verdien nie! Nie om daardeur aan die mense te wys waartoe ons instaat is nie! Nie om ons te weerhou van allerlei dinge hoe voortreflik dit ookal mag wees nie! Nee, net omdat ons Vader — goed in sy liefde — ons beveel om dit te doen.

Ons goeie werke is toegespits daarop dat Hy mag verheerlik word. Die kinders van die lig se werke moet getuig van dié lig — só lees ons: „In U lig sien ons dié lig”. En, nou moet dit kenbaar wees in ons werke. Goeie werke is nie in die eerste plek toegespits op onself nie: dit gaan eintlik juis nie oor onself nie. Dit moet daartoe dien dat andere wat in duisternis lewe die gelukkige weg aangewys word. Die gelukkige weg is die weg in navolging van Hom wat van Homself gesê het: „Ek is die lig van die wêreld; wie My volg, sal seker nie in die duisternis wandel nie, maar sal die lig van die lewe hê”. Hiertoe word sy dissipels persoonlik opgeroep — die lig wat van Hom afstraal moet hulle in die wêreld laat skyn. Temidde van alle dinge soos bv. vervolginge, belediginge, e.s.m. moet hulle in hulle werke vir en van God getuig omdat hulle in Hom glo. Hulle goeie werke is die vervulling van Gods gebooe, 'n bewys van hul gehoorsaamheid aan Hom

— nooit om hulleself, soos ons bv. lees van die Fariseërs nie, maar tot die verheerliking van God.

Soos dit vir die dissipels gegeld het só ook vir ons — „laat julle lig só skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien en julle Vader wat in die hemele is verheerlik”.

3 Januarie

Lees Matthëüs 7:13-29. Teks: Matt. 7:29.

GESAG MOET EERBIEDIG WORD

In die lewe het die woord „gesag” nie vir alle mense ’n mooi klank nie. Daar is mense wat die gesag erken — in die huisgesin, in die kerk, in die staat, in die wêreld. Hul erkenning en handhawing van die gesag skakel hulleself in by die skepping en onderhouding van die goeie orde in alle dinge. Hierdie opvatting het gekom langs die weg van opvoeding, ervaring, ontwikkeling. Deur dit alles het hulle geleer en bou hulle verder op die kennis. Dit bring uit die aard van die saak mee dat gesag oor dinge by ’n groot verskeidenheid van mense berus. Die mens is in sy wese ’n soekende skepsel. In die dae van die omwandeling van Jesus op die aarde was dit ook so. Wat die godsdienstige betref het die Skrifgeleerdes hulleself die reg toegeëien om die mense te leer. Maar hulle was nie in die vermoë om alles by die mense so tuis te bring dat die mense dit sonder meer aanvaar het nie.

In die bergpreek (Matt. 5-7) het die Here Jesus die mens in sy soek na iets meer, iets anders, iets hoërs, bepaalde waarhede van sy koninkryk geleer. Per slot van rekening is die hoogste behoefte van die mens hemels van oorsprong. In hierdie behoefte wil Jesus voorsien — op baie maniere en in duidelike woorde leer Hy die mense hoe hul moet wees om die koninkryk binne te gaan. Sy koninkryk is ’n koninkryk van orde en Hy praat met gesag daaroor. Die mense is verslae — só ook ons: ons begryp ook nie, maar kinderlik glo ons omdat Hy ons aangryp het. En, daarom gryp ons net maar na sy liefde!

4 Januarie

Lees Luk. 7:18-23. Teks: Lukas 7:23.

GELOOF STEIER NIE TERUG NIE

Herodes het Johannes die Doper in die tronk laat stop vanweë Herodias, die vrou van Filippus, sy broer. Volgens die Joodse geskiedskrywer was hierdie Filippus ’n stiefbroer van Herodus en het hy nog gelewe toe Herodus sy vrou van hom afgerokkel het; sodat Johannes die vors weens owerspel bestraf het.

Daar in die gevangenis en volgens die oorlewering was dit die kerker van Machaerus, daar verneem Johannes van sy dissipels dat Jesus die werke van die Messias doen, aldus Mattheus 11:2.

Uit sy vraag egter: Is U die een wat sou kom of moet ons ’n ander een verwag, blyk dat Jesus se werk nie aan Johannes se verwagting voldoen het nie. Uit die aard van Johannes se prediking is dit dan ook te verstane. Johannes is immers oordeelsprediker wat gerig en oordeel aankondig. Alles lê vir Johannes as ’t ware gereed vir die oordeel. Dit wag slegs op die Een wat die byl sou opneem om die bome neer te vel.

Maar nou verneem Johannes niks van daardie komende oordeel en gerig in die werke van Jesus nie. Hy verneem alleen maar van die heil wat Christus bring. Maar van die oordeel, daarvan kom niks

tereg nie: En wat dié probleem vir Johannes nog soveel beklemmender maak is dié feit dat hy juis deur 'n sondaar soos Herodus in die tronk gesmyt is. Hy wag nou op God se oordeel om hom te kom bevry.

Daarom stuur Johannes twee dissipels na Jesus om te vra of Hy tog wel die Messias is. Christus antwoord hom met 'n indirekte verwysing na Jesaja, hoofstuk 35 en voeg daarby: Salig is elkeen wat aan My nie aanstoot neem nie.

Met hierdie woorde wil Christus aan Johannes sê dat 'n mens eintlik geloof nodig het om in die dienende Christus die beloofde Koning te sien. Noudat Johannes aan sy lyf moet voel wat dit beteken toe hy verkondig het: Hy moet meer word maar ek minder, nou moet hy nie twyfel nie. Nou moet hy nie aanstoot neem nie, met ander woorde hy moet Christus nie om die een of ander rede verwerp nie.

Aan dié waarskuwing voeg Christus die belofte van die hoogs denkbare geluk onder die haglikste omstandighede. Want dit is wat salig beteken. Dink maar aan die bekende saligspreekinge. Daar spreek Christus mense salig of gelukkig wat allermens gelukkig blyk te wees: die armes en die treurendes.

As navolgers van Christus sal ons ook ons kruis moet opneem en Hom volg. Miskien wag daar ook lyding of vervolging vir ons. Ons mag nie aanstoot neem nie. Ons mag nie terugsteier nie; selfs nie in die aangesien van die dood nie.

5 Januarie

Lees Lukas 7:24-33. Teks: Lukas 7:31-32.

ONS DIENS AAN GOD GEEN KINDERSPEL

Sodra Christus aan Johannes die Doper laat weet het dat Hy tog die Messias is en dat Johannes Hom nie om die een of ander rede moet verwerp nie, draai Christus Hom na die skare om. Wanneer Christus dan met die skare begin te praat oor Johannes dan is dit duidelik dat Hy alle verkeerde gevolgtrekkings wat hulle kon gemaak het uit die voorafgaande gesprek oor Johannes uit die weg wil ruim.

Johannes se twyfel aangaande Christus mag hulle nie noop om in Johannes alleen maar 'n twyfelaar te sien nie. Veeleerder was daar rede om die volk te beskuldig dat hulle Johannes se betekenis in die heilsdade van God nie begryp het nie.

Vroeër was hulle beoordeling van Johannes nogal gunstig. Toe het hulle in groot getalle opgetrek om deur hom in die Jordaan gedoop te word. Toe het hulle hom aangesien as 'n profeet. Maar vandag sien hulle in hom niks meer as 'n eksentrieke persoon nie. Vandag sê hulle: Hy het 'n duiwel.

Soos dit met Johannes gaan, so gaan dit ook met die Messias, die Christus. Hoe hoog sy waardigheid ookal was, Hy het Homself verneder om aan mense gelyk te word. Hy het saam met mense bruilof gevier. Hy het saam met tollenaars geëet en gedrink. Maar daaroor word nou kwaad gepraat. Tans noem hulle Hom 'n vraat en 'n wynsuipeer.

En dan gebruik Christus die beeld van die kinderspel om aan die volk te toon met watter geringe erns hulle God se koms hier op aarde bejeen het. Christus vergelyk die volk met kindertjies wat op die mark sit en speel. Toe hulle bruilof gespeel het en die een groep hulle as fluitspelers voorgedoen het, het die ander nie gedans nie. Toe hulle weer begrafnis gespeel het, het die een groep by die aanhef van die klaagliedere deur die ander wat as gehuurde rouklaers opgetree het, nie op hulle borste geslaan nie.

Soos kinders wat van die ernstige dinge van die lewe alleen maar 'n spel kan maak so speel die volk met die gebeurtenis van God se koms op aarde.

Ook ons sal ons diens aan God nie as 'n spel moet beskou nie. Kerk-toe gaan is nie 'n nuttige tydverdryf nie, maar 'n ernstige saak.

6 Januarie

Lees Lukas 8:4-15. **Teks:** Lukas 8:8b.

DIE GEHEIM VERBERG

Die volk het Christus se openlike en onverhulde prediking nie aangeneem nie. Tot sover het Hy in onverbloemde taal hulle probeer laat verstaan dat met sy koms die koningsheerskappy van God op aarde aangebreek het, wat deur die profete voorsê is. Maar dit was alles tevergeefs. Die volk het die nie gesnap nie.

En dan begin Christus om tot hulle in gelykenisse te spreek. Die doel van die gelykenisse is duidelik tweërlei: Eerstens is die gelykenisse bedoel om die geheim van die koninkryk te verberg vir die ongelowiges. En dit beteken oordeel en gerig. Dit gaan vir Christus in die gelykenisse om die voltrekking van 'n oordeel wat in Jesaja 6 voorsê is: Hoor altyddeur maar verstaan nie, en sien altyddeur maar bemerk nie.

Aan die anderkant is die gelykenisse bedoel om die dissipels meer oor die geheim van die koninkryk in te lig. Omdat volgens die woorde van Christus dit aan die dissipels gegee is om die verborgenhede van die koninkryk van die hemele te ken.

Die gelykenis van die saaiër is 'n eenvoudige beeld uit die landbou, wat elkeen ken en wat vir almal verstaanbaar is. 'n Saaiër saai sy saad en 'n deel daarvan gaan verlore. 'n Deel daarvan ontkiem egter en lewer vrugte op. So gaan dit inderdaad met alle saaiers. Hulle saai maar weet nie altyd wat daarvan tereg sal kom nie. Met die saaiery gaan daar noodwendig van die saad verlore. Dit is nou eenmaal die gesteldheid van die aardbodem dat die landbougrond nie oral ewe geskik is vir die ontkieming en groei van die saad nie.

Maar wat daarvan? Eintlik vertel Christus iets hier aan die skare wat hulle self ook weet en wat baie van hulle persoonlik ervaar het. Hulle ken tenminste die verloop van die landboubedrywighede daar in Palestina. Wat wil Christus eintlik vir hulle daarmee sê?

Dan besluit Christus die gelykenis met die woorde: Wie 'n oor het om te hoor, laat hom hoor. Met ander woorde wie dit kan vat, vat dit ook. Daarin lê opgesluit dat 'n mens jou 'n sekere inspanning moet getroos om die strekking van hierdie gelykenis te begryp. Ook dat 'n mens daarvoor geloof moet hê om dit te verstaan. Slegs die „goeie verstaners” kan dit begryp. Die volk het dit nie begryp nie. Die vraag is of ons die gelykenis van die saaiër goed verstaan.

7 Januarie

Lees Ps. 126; Lukas 8:9-15. **Teks:** Lukas 8:11.

DIE GEHEIM ONTHUL

Alhoewel dit aan die dissipels gegee is om die verborgenhede van die koninkryk van God te ken, blyk dit tog dat hulle nog nie alles ten volle begryp het nie. Daarom word hulle verder oor die gelykenis van die saaiër ingelig en word die geheim daarvan aan hulle onthul.

Die geheim wat aan die dissipels onthul word, is die feit dat die saad die Woord van die koninkryk is. Volgens Lukas is die saad die

Woord van God of soos Markus dit uitdruk die Saaier saai die Woord.

Dit is dus, die Woord of die Woord van God of die Woord van die koninkryk, die beslissende Messiaanse volmagtswoord wat deur Christus gespreek word wat die koninkryk van God hier op aarde openbaar. En dat daardie Woord met saad vergelyk kan word en Hy wat die Woord spreek met 'n saaiër, dit is wat die dissipels moet weet van die wyse waarop die koninkryk hier op aarde gevestig word.

Die geheim van die gelykenis lê in die eenvoud daarvan. So gaan dit met die koninkryk; soos saad wat 'n mens saai en waarvan 'n deel verlore gaan en 'n ander deel tog opskiet en vrugte dra.

'n Saaier het uitgegaan om te saai en verder niks. En dit beteken die nuwe wêreld van God, die nuwe bedeling waarin ons ook vandag lewe.

Nadere beskouing oor die gelykenis van die saaiër blyk dat op twee aspekte die nadruk gelê word: naamlik op die vrugteloosheid van die werk van die Saaier en op die voorspoed en sukses van sy werk.

Die vrugteloosheid van sy werk word gedemonstreer aan die hand van die saad wat verlore gaan. Die saad wat op die pad val, op die rotse en tussen die dorings is die weerstande wat die loop van die koninkryk belemmer en verhinder. Daardie weerstande blyk volgens Lukas die werk van die duiwel te wees.

Die fout lê nie by die Saaier nie, maar lê aan die kant van die grond; die gesteldheid en gesindheid van die wêreld. Dit dui die verloop van die wêreld aan.

Maar die gelykenis is nie alleen bedoel om op die weerstande en op die mislukking van die werk van die Saaier die aandag te vestig nie. Dit is nie alleen bedoel om die dissipels te ontnugter nie; om aan hulle die werklikheid te skilder nie. Die saaiër praat nie alleen van mislukkings nie, maar ook van die saad wat op die goeie aarde val en vrugte voortbring volgens die wet van 'n wonderbaarlike vermenigvuldiging.

Al lyk die saaiery na 'n onsekere saak, die oes sal wel kom in oorstelpende rykdom. Die dissipels moet nie te gou soek na resultate nie. Hulle moet hulle oë vestig op die toekoms, op die wederkoms van Christus. Vandag is nog saaiyd, maar daar is 'n ryk belofte vir die toekoms, ook vir die toekomstige werk van die dissipels.

Ook vir ons is dit vandag nog saaiyd.

8 Januarie

Lees Lukas 8:16-18. Teks: Lukas 8:18.

DIE TOEKOMS VRA VERANTWOORDELIKHEID

Aan die hand van 'n lamp wat opgesteek word verduidelik Christus aan sy dissipels wat hulle toekomstige taak is. Want 'n lig word altyd ontsteek met die doel om lig te versprei. En 'n geheim lek altyd die een of ander tyd uit.

In die eerste plek geld dit die geheim van die gelykenis van die Saaier wat Christus so pas aan hulle onthul het. Daar sal 'n tyd kom wanneer hulle die geheim van die Saaier mag onthul en dan sal ook die mense wat nie aan die dissipelkring behoort nie, ook die woord aangaande die koninkryk en aangaande Jesus Christus in onverbloemde taal hoor.

Die gelykenis van die lamp is dus 'n toekomsopdrag aan sy dissipels om die evangelie uit te dra na alle mense. Daardie opdrag sou hulle uitvoer na die hemelvaart.

Maar hierdie gelykenis wys nie alleen op die verkondiging van die evangelie, maar raak ook die bekendmaking van die koningsheerskappy van God self. Dit wys ook na die wederkoms van Christus wanneer die koninkryk van sy verborgenheid ontdaan sal word en in sy volle heerlikheid geopenbaar sal word.

Daarom is dit belangrik hoe 'n mens die evangelie hoor. Dit wil sê op watter wyse 'n mens die evangelie hoor en hoe jy daarop reageer. Met ander woorde Christus wys ons op ons verantwoordelikheid teenoor die Woord wat soos saad uitgestrooi word. Want wat 'n mens by die wederkoms van Christus sal ontvang hang af of jy tans deel het aan die koninkryk. Dus wat ons tans van die koninkryk het hang af van hoe jy die evangelie hoor en wat jy hoor. Wat ons van die Saaier ontvang, sal ons ook van die Regter ontvang in dubbele maat. In kort gesê: Slegs hy wat hier en nou glo in Jesus Christus die Verlosser, sal by die wederkoms van Christus, die Regter, die heerlikheid ontvang.

9 Januarie

Lees Markus 3:20-30; Lukas 8:19-21. Teks: Lukas 8:21.

'N TEREKWYSING EN 'N BEMOEDIGING

Volgens Markus het Jesus die woorde van ons teksvers gebesig teenoor sy huisgenote omdat hulle Hom probeer weerstaan het in sy werk. Toe daar 'n groot skare mense opgedaag het om na sy prediking te luister, het sy broers blykbaar uit vrees vir 'n botsing met die owerheid, probeer om Hom terug te trek uit sy openbare optrede. Boonop beledig hulle Hom toe ook nog.

En daarom verklaar Hy hier in die openbaar dat in sy werk die band aan sy bloedverwante en moeder nie allesbeheersend is nie. Maar wat belangrik is, is die roeping waarmee sy hemelse Vader Hom geroep het, aldus Lukas 2:49.

Voorts verklaar Hy onomwonde wie sy bloedverwante is. Dit is hulle wat die Woord van God hoor en dit doen. Dit het sy dissipels gedoen. Hulle het Hom gevolg en hulle lewens tot sy beskikking gestel, iets wat sy natuurlike broers nie gedoen het nie. Eerder as om Hom te volg, weerstaan hulle Hom in sy werk.

Vir die dissipels beteken hierdie woorde 'n besondere eer en 'n bemoediging dat Hy Hom nie skaam om hulle sy broers te noem nie. En daarmee herinner Hy hulle tegelyk aan die gehoorsaamheid wat Hy van hulle geëis het toe Hy aan hulle gesê het: Wie vader en moeder bo My lief het, is My nie waardig nie.

In ons werk in die kerk, mag familieprobleme ons nie teëhou nie. Somtyds is dit nodig dat familiebetrekkinge tydelik opgeskort moet word. Daar word ook dikwels baie tyd verspil met die sogenaamde kerklike familie. Sosiale aangeleenthede binne die gemeente neem dikwels te veel tyd in beslag van die diaken, ouderling en predikant. Dit mag nie so wees nie. Die koninkryk kom voor alles.

10 Januarie

Lees Psalm 93; Lukas 8:22-25. Teks: Lukas 8:24b.

GOD SE WERK IS ONWEERSTAANBAAR

Die see waarop Jesus en sy dissipels hulle bevind is nie 'n see nie, maar 'n meer. Volgens die Ou-Testament is dit die meer van Kinneret.

In die Nuwe Testament heet dit die meer van Galilea of van Tiberias of van Gennesaret volgens Mattheus, Johannes en Lukas onderskeidelik.

Die lae ligging van die meer gepaard met die warm klimaat in die gebied veroorsaak dat die meer, slegs 13 myl by 6 myl groot, aan lugstorings onderhewig is. Die winde word dan uit alle rigtings die meer binne gesuig en woeste golwe ontstaan wat gevaarlik is vir 'n swak vissersbootjie.

Terwyl hulle op die meer vaar op pad na Gadara het Jesus aan die slaap geraak. 'n Storm het opgesteek en die dissipels wat ervare vissers was het geen raad meer geweet nie. Hulle kort hulpkrete het Christus uit die slaap gewek. Dan staan Jesus op en Hy bestraf die wind en watergolwe.

Wind en watergolwe staan hier vir die vyandige magte van die Bose wat die voortgang van Jesus se werk stuit. Vandaar dan ook dat ons lees dat Jesus die wind en golwe bestraf. Sodoende toon Hy sy almag oor die magte wat sy werk weerstaan.

Jesus is met sy dissipels op pad na Gadara, na die heidenland. Die onstuimige meer is hier beeld van die heidenwêreld, waar die demone botoon voer. Dit wys op die weerstande waarmee sy dissipels nog in die toekoms te doene sal kry. Die koms van God se koninkryk op aarde word bedreig deur die sonde en die gevolge van die sonde. Maar die dissipels mag nie twyfel nie. Hulle moet op God vertrou. Want God se werk is onweerstaanbaar.

In hierdie tyd waarin die kerk weer opnuut bedreig word deur antichristelike magte is die gebeure van die storm op die meer ook vir ons 'n bemoediging. Niks kan God se werk stuit nie, want geweldig as die golwe van die see, is die Here in die Hoogte.

11 Januarie

Lees Mattheüs 28:5-13. Teks: Matth. 8:6.

GELOOF WAT LEI TOT LIEFDE

Hierdie hoofman oor honderd was blykbaar die eersteling onder die heidene wat hom in die geloof tot Jesus gewend het. Ons aanskou hier 'n baie sterker geloof as by baie sogenaamde heiliges wat baie weet, en dikwels bid, en hoogdrawend spreek oor die godsaligheid, terwyl hulle tog in die grond van die saak huigelaars is. Daar is geen stand of klas wat van die koninkryk van die hemele uitgesluit is nie. Maar in elke hart kan die tere plantjie van die geloof en liefde wonderlik groei. Die geloof van hierdie man was innig en opreg; en sy ootmoed was diep en rein. Hy ag homself nie waardig dat Christus in sy huis kan kom nie.

Die dienskneg van 'n Romein was net 'n slaaf. En die afstand tussen 'n Romeinse hoofman en 'n slaaf, was soos twee berge wat deur 'n diepe kloof van mekaar geskei is.

Die hoë posisie van die hoofman hom egter nie gehinder om hom op die nederigste wyse tot die Here te wend om genesing vir sy dienskneg te vra nie. Hierdie hoofman moes 'n nederige mens gewees het, want nederige mense betoon graag liefde aan hulle minderes. Hulle weet ook dat die minderes die meeste behoefte het aan liefde. En dit mag ook ons altyd in gedagte hou, dat hoe nederiger, en onbaatsugtiger, en grootmoediger ons geloof en ons gebede is, hoe aangenamer dit ook is in die oë van Hom wat alles gedoen het vir andere en wat in niks meer welbehag het nie dan in onderlinge liefde.

En oor so 'n diepe, kinderlik ootmoedige en sterke geloof, staan Christus verwonderd!

12 Januarie

Lees Matthéüs 8:5-13 en Luk. 7:1-10. Teks: Matth. 8:10.

GELOOF WAT VERWONDERING WEK

Dit is ons troos in die wêreld, dat Christus deur die mag van sy Woord vreugde skep waar daar droefheid is, en lewe waar die dood heers. Dit hoef Christus dan ook net een woord te kos om ons hart vol troos en ons huis vol seën te laat wees.

Maar — dit vra geloof van ons. Sterke en standvastige geloof soos van hierdie heidense hoofman. Die geloof wat ons hier sien is die ware, ootmoedige geloof wat onvoorwaardelik op die Here vertrou. Vir die genesing van sy dienskneg hoef die Here nie na sy huis te kom nie. Die Here hoef slegs 'n woord te spreek, en sy kneg sal gesond word. Dit is die taal van die geloof.

En oor so 'n geloof het Jesus Hom verwonder. Ons lees twee maal dat Jesus Hom verwonder het: Hier oor die sterkte, standvastige geloof van die hoofman, en in Markus 6:6 lees ons dat Jesus Hom verwonder het oor die ongeloof van die Nasareners. Ons lees nooit dat Jesus Hom oor die mensliewendheid of oor die selfverloëning en ootmoed van die mense verwonder het nie. Ook nie dat Hy Hom oor die onmenslikheid en liefdeloosheid en onmatigheid van die mens verwonder het nie. Maar dit staan vir ons uitdruklik opgeteken dat die Here Hom verwonder het oor geloof en ongeloof.

En hierdie waarheid is vreemd aan die gesindheid van ons tyd. Die siekte en die verkeerdheid van ons tyd is die neiging en die gesindheid om die menslike bo die goddelike te wil plaas. Wat volgens die gesindheid van ons tyd in die hoofman bewonder moes word, is sy menslikheid en goedheid om op 'n mensliwende wyse alle verskille en verskeidenheid te wil uitskakel. Maar hieroor spreek Jesus nie eers 'n enkele woord nie. Maar Jesus **verwonder** Hom oor die **geloof** van hierdie man, en Hy prys dit aan as die grootste en die beste wat werd is om na te volg.

13 Januarie

Lees Matthéüs 8:23-27. Teks: Matth. 8:26(c).

WINDSTILTE OP GEESTELIK GEBIED

Soms vaar ons vrolik, rustig en vreedsaam voort op die lewenssee. Maar dan kom daar so dikwels plotseling en onverwags 'n groot en dreigende onstuimigheid. Dit het die dissipels van die Here ook ondervind. En in die hoogste nood word die toevlug geneem tot Christus: „Here, red ons, ons vergaan”.

Die Here alleen kan help waar alle mensehulp niks meer kan help nie. Sy teenwoordigheid beteken: beskerming, redding, rustige en stille vrede, 'n bly gemoed en dankbare harte. Die teenwoordigheid van die Here het hulle dan ook gehelp en gesterk en getroos en weer laat hoop.

En dit mag alle mense ernstig in gedagte hou. Want ook almal van ons is sulke swerwers op die lewenssee, deur donkerheid en duisternis omring te midde van dreigende storms. Dikwels is ons eie hartstogte die storms wat die golwe van ons lewe in beroering bring. En ons ken die bedreigings deur die storms van teleurstellings en beproewings en siekte, en veral ook die bedreiging deur die stormagtige golwe van die sonde.

En in sulke stormagtige tye wil die Here ook altyd by ons wees. Sy oë so vol van liefde en mag is gedurig op ons gerig, en indien ons

gelowig tot Hom kom, word die storms wat ons bedreig, deur die mag van sy Woord afgeweer. Hy hoor ons versugtinge, en Hy ken ons angste, en Hy tel ons tranes, en Hy weeg ons las en ons kruis op sy hand. En die Here wat die beproewinge toelaat en tot ons stuur, het ook vir die beproewinge perke gestel. En onder die stormagtige beproewinge deur heen waak die Here self oor ons, en Hyself gee weer uitkoms. En sy teenwoordigheid te midde van die gelowiges beteken redding, veiligheid, stille rus en salige vrede. Daarom is dit altyd verstandig om te midde van die dreigende storms tot die Here te gaan wat altyd by ons wil wees om innerlike vrede en stille rus en blydschap te gee.

14 Januarie

Lees Matthéüs 9:1-8. Teks: Matth. 9:8.

GELOOF LEI TOT SALIGHEID

In Kapernaüm het daar wonderlike dinge gebeur, sodat die mense met verwondering en verbasing aangegryp was. 'n Man wat geheel verlam was, is op gesag van een woord in 'n wandelende wonder verander. 'n Man wat altyd geswyg het, het in 'n oogwenk 'n sprekende getuie geword. 'n Man wat sy lewe lank vir andere tot 'n las gewees het, het nou self 'n lasdraer geword. En dit is tog 'n wonderlike saak.

Hierdie man was geheel en al verlam. Die duurste medisyne het hom niks meer gebaat nie. En die knapste geneeshere het magteloos by sy krankbed gestaan. Daar kon niks meer vir hom gedoen word nie.

Maar dan op 'n dag kom die berig dat Jesus in Kapernaüm is. En die mense sal hierdie ongelukkige man al meer male vertel het van Jesus: van sy vriendelike oog wat elke ellende sien, en van sy deelnemende hart wat elke lyding verstaan, en van sy helende hand wat elke krankheid kan genees. En nou kom die begeerte by hom op om tog net binne die bereik van Jesus te kon kom. In sy siel verneem hy 'n geheime stem wat hom sê dat daar by Jesus vir hom redding moontlik is. En hier ondervind hy die onskatbare waarde van sy vriende. Goeie vriende is 'n deel van ons rykdom, 'n deel van ons geluk hier op die aarde. In liefde en geloof dra hierdie vriende die ongelukkige man na Jesus. En Jesus het hulle geloof gesien, en Hy het die verlamde man gesond gemaak.

En Christus, aan wie alle mag in die hemel en op die aarde gegee is, wil en kan ook nou nog aan alle geestelik verlamdes reiniging en genesing skenk. Van 'n verlamde sondaar wil die Here ons verander tot 'n wandelende wonder en 'n dankbare getuie wat die Naam van God verheerlik. En wanneer ook ons in die geloof tot die Here kom, dan sal dit móre en oormóre aan ons gesien kan word dat die wat verlam was, gesond is; en dat die wat nie lus gehad het vir die diens van die Here nie, hulle nou met danksegging in sy diens verheug.

15 Januarie

Lees Matthéüs 9:9-13. Teks: Matth. 9:13(b).

NIE VIR REGVERDIGES NIE — MAAR VIR SONDAARS

Die doel van die koms van Christus op die aarde was om sondaars tot bekering te roep en salig te maak. Nie regverdiges nie. En tollenaars is so dikwels in een asem genoem saam met openbare sondaars. Hulle was die uitgeworpenes van die samelewing. En nou betoon Jesus genade aan 'n tollenaar, sodat hy selfs 'n apostel van die Here geword het. Mense soos die verlore seun het weer genade gevind.

Mense wat hulleself weggegooi het, wat hulle eie lewe verknoei en baie dinge in die lewe verbrou het, wat die liefde verwaarloos en die gesinslewe verbrokkel het, vind weer genade by Christus deur die geloof. En om sulke mense te help en te verlos en te red, het Christus in die wêreld gekom. Selfs van 'n tollenaar, wat miskien baie oneerlike geld in sy sak gesteek het, maak die Here 'n dissipel en apostel.

Die ligsinnigste hart kan die Here tot innerlike erns bring. En die wildste mense kan Hy tot 'n vredevolle stilstand bring. Die mees wanhopige siel kan Hy nog vertroos, en die mees verdorwe hart kan Hy nog reinig en heilig. Net een ding wil die Here nie doen nie: En dit is om 'n egte Fariseërshart salig te maak solank dit in sy eiegeregtige trotsheid volhard nie. By 'n egte Fariseërshart is daar geen toeganklikheid vir die Woord van die Here nie, en sy liefde is daar kragtelooos. Vir eiegeregtige mense is daar nie 'n Saligmaker solank hulle in hul eiegeregtigheid volhard nie.

Toe die Here Matthéüs geroep het, het hy Hom dadelik met alle beslistheid gevolg. Daar was geen uitstel nie. Hy het onmiddellik sy tollenaarsboeke afgesluit en ingehandig, om 'n nuwe, heilige Boek te open, die Boek van die Nuwe Testament.

En ook ons wat van nature van die Here afkerig is, moet in die krag van die geloof bid dat die magtige Woord van die Here só tot ons harte sal spreek dat die wêreld ons nie van Hom sal kan terughou nie, en dat die duiwel nie vir ons die weg sal kan versper om die Here te volg nie.

16 Januarie

Lees Matthéüs 10:1-8. Teks: Matth. 10:6.

EERS DIE EIE HUIS

Die dissipels van die Here was baie verskillend van karakter. Tog het hulle almal dieselfde Meester vereer, en dieselfde leer verkondig, en dieselfde belydenis aanvaar. Die innige oortuiging van die waarheid van Christus was die band van hulle vriendskap. En hulle eenheid en eendrag was geleë in die krag van God sodat hulle mekaar kon liefhê, soos Christus hulle ook liefgehad het.

Die dissipels moes nou die boodskap aan die mense gaan bring dat die koninkryk van die hemele naby gekom het. Maar dan lui hierdie opdrag uitdruklik dat hulle moet begin by die verlore skape van die huis van Israel. Die aanbieding van die redding moes in die eerste plek by die Jode begin. Hulle moes dus tuis, onder hulle eie mense en onder hulle eie volk begin om die evangelie van genade te verkondig, en dit dan al verder die wêreld indra.

En as die Here sy dissipels so ander die volk instuur, dan kry hulle 'n uitdruklike opdrag wat om aan die mense te sê, nl.: „Die koninkryk van die hemele het naby gekom”. Dit is nou as 't ware binne die lewenskring van die mense gestel.

En hierdie opdrag van Christus bly nog altyd van ewe veel krag. By ons eie mense moet ons begin om te vertel dat die koninkryk van die Messias opgerig is volgens die Skrifte. En alle mense moet dringend uitgenooi en aangemoedig word om hulle intrek te neem binne die Ryk van die Messias. Wanneer hulle berou het oor hulle misdade en alle sondes verlaat, dan sal hulle ook die ryke seëninge ondervind van die koninkryk van Christus. Want Christus het gekom tot redding en verlossing, tot vrede en saligheid.

17 Januarie

Lees Matthéüs 10:7-10. Teks: Matth. 10:13.

SONDER GELOOF GEEN SALIGHEID

Die Here het sy dissipels uitgestuur om die evangelie van genade te verkondig. In hulle hele optrede moes hulle egter baie versigtig wees. Hulle moes 'n sonderlinge skrandeheid in hulle optrede openbaar. Hulle moes weet hoe om hulle vyande te ontwyk. Maar daarby moes hulle ook eerlik en opreg en vriendelik wees, sonder lis en valsheid. Hulle moes altyd welmenend in hulle opregtheid wees, sodat hulle niemand aanstoot gee of leed aandoen nie. Tog moes hulle optrede sterk, duidelik en beslis wees, want hulle sal altyd hardnekkige teenstand ondervind.

Vir hulle wat glo, sal die evangelie altyd ryke seëninge meebring. Die Woord van God sal nooit vrugtelos wees vir die wat dit in die geloof aanvaar nie. Vir die gelowiges het Christus nie tevergeefs aan die kruis gesterwe nie.

Maar hulle wat die evangelieboodskap afwys en wat Christus as Verlosser nie aanvaar nie, sal ook geen deel hê aan die genade van God nie. Waar die mense dan die boodskap van genade volhardend afwys, daar moet die boodskappers van die evangelie hulle eendelik ook losmaak van elke vorm van gemeenskap met die mense, en verder het hulle ook geen verpligting meer teenoor sulke mense nie. Sulke mense is dan ook die evangelie onwaardig. Ons dink nie altyd daaraan dat ons siele ook in die verderf gestort kan word sonder dat ons ons skuldig maak aan groot sondes en misdade nie. Indien ons die Woord van die Here hoor **sonder** om dit te glo, en daarna luister **sonder** om ons daaglik tot die Here te bekeer, en indien ons die kerk sou besoek **sonder** geloof in Christus as Verlosser en **Saligmaker**, moet ons ook nie verwag om die saligheid te beërwe nie.

Ons sal eenmaal almal rekenskap moet gee van die gebruik wat ons van ons godsdienstige voorregte gemaak het. Om die evangelie te beluister sonder om dit in die geloof te aanvaar, is een van die ontsettendste sondes waaraan 'n mens hom skuldig kan maak. Maar hulle wat die evangelie gelowig beluister en aanvaar, sal salig word.

18 Januarie

Lees Matthéüs 11:1-15. Teks: Matth. 11:3.

'N BELANGRIKE VRAAG: WIE IS U?

Ons teksvers spreek van 'n sterk toekomsverwachting wat geleef het in die harte van die Jode tydens Jesus se omwandeling op aarde. Hulle het reikhalsend uitgesien na die langverwagte koms van die Messias. Hulle het gehoop, nee, veel meer, hulle het stellig verwag dat Hy die volk sal verlos van die juk van Rome wat swaar op hulle gedruk het. Sy koms na die aarde, sy afkoms, sy optrede was egter so anders as wat hulle verwag het. Hy is nie in 'n paleis gebore nie of as die seun van een of ander hoogstaande persoon nie. Nee, Hy is in 'n stal gebore en het opgegroeï in die veragte Nasaret, in Galilea van die heidene. Die twyfel omtrent Jesus het egter nie slegs bestaan in die harte van baie van die volk nie, maar selfs ook in die hart van Johannes die Doper. Waarom ook by Johannes? Moes Hy nie beter geweet het nie? Hy het Jesus dan aangekondig as „die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem”. Hy het dan na Hom verwys met die woorde: „Hy wat na my kom, is sterker as ek, wie se skoene ek nie waardig is om aan te dra nie”. Hoe kon Hy dan twyfel? Het Johannes dan selfs getwyfel aan die woorde van

dig profeet Jesaja: „Dan sal die oë van die blindes geopen en die ore van die dowes ontsluit word” (Jes. 35:5). Dit is tog van die werke wat Jesus gedoen het. Johannes het waarskynlik geredeneer: As Hy die Christus is, as Hy wonders en tekens kan doen waarom laat Hy my dan in die gevangenis sit, waarom verlos Hy my nie sodat ek kan voortgaan met die verkondiging van die komende Godsryk. Twyfel u ook soms oor wie Jesus is?

Word die vraag soms ook omtrent u gestel: Wie is u? Jesus antwoord die vraag omtrent Hom as volg: „Gaan vertel aan Johannes wat julle hoor en sien”. Gee u woorde en werke ook die antwoord op die vraag: Wie is u?

19 Januarie

Lees Matthéüs 11:1-6 en 14:1-13. Teks: Joh. 11:4.

DIE GETUIENIS VAN WOORDE EN WERKE

Op die vraag van Johannes die doper aan Jesus: „Is U die Een wat sou kom, of moet ons 'n ander een verwag? antwoord Hy „Gaan vertel aan Johannes wat julle hoor en sien: blindes sien weer en kreupeles loop, melaatses word gereinig en dowes hoor, dooies word opgewek en aan armes word die evangelie verkondig”. Die profesie van Jesaja is vervul: „Die Gees van die Here is op My, omdat die Here My gesalf het om 'n blye boodskap te bring aan die ootmoediges: Hy het My gestuur om te verbind die gebroekenes van hart”. Wat hulle gehoor en gesien het, het alles getuig van wie Hy is. Daaromtrent kan geen onsekerheid bestaan nie. Met sy optrede in Nasaret het die inwoners verslae aan mekaar gevra: „Waar kry Hy hierdie wysheid en kragte vandaan? Is Hy nie die seun van die timmerman nie?” Hy het gespreek soos niemand anders gespreek het nie. Die tekens en wonders wat Hy gedoen het kon niemand anders doen nie. Vir elkeen wat nie horende doof en siende blind is nie moes dit duidelik gewees het dat Hy van God is. Alleen 'n van God begenadigde kan melaatses reinig, dowes laat hoor en dooies opwek. Tog vra hulle nog 'n teken.

Ons woorde en werke is van die allergrootste belang. Dit toon duidelik aan wat ons gesindheid is, wie ons is, aan wie ons behoort en wie ons dien. Van elke ydel woord wat ons spreek sal ons eendag rekening moet gee. Die spreekwoord sê: „Woorde wek, voorbeelde strek”. Die Woord van God roep ons toe: „Die wat die Naam van Christus noem moet afstand doen van alle ongeregtigheid”.

Vergeet nie: U is geroep om sy getuie te wees.

20 Januarie

Lees Matthéüs 11:1-19. Teks: Matt. 11:16.

WISPELTURIGE MENSE

Daar is mense wat nie maklik tevrede gestel kan word nie. Wie ken hulle nie die onhandelbare mense, die ontevrede, gou geraakte vriende, die spelbrekers. Die samelewing weet nie wat om met hulle aan te vang nie. Aan ander mense stel hulle baie hoë eise. Met niks minder as volmaaktheid sal hulle tevrede wees nie. Dit blyk uit die geskiedenis van Johannes die doper. Nader aan volmaaktheid as hy kan 'n mens nie kom nie. Kyk wat Jesus van Hom sê in die elfde vers. Tog het baie van sy tydgenote Hom nie geglo nie. Maar as Johannes hulle nie tevrede kon stel nie, sal Jesus dit tog wel kan. Hy is immers die volmaaktheid self. Nee, ook met Hom was hulle nie tevrede nie. Daarom vergelyk Jesus hulle met kinders wat speel. Die

spel wil egter nie vlot nie. Nou wil die een groep nie saamspeel nie en dan weer die ander groep nie. Jesus vergelyk die onwil en wispelturigheid van die kinders met die gedrag van sy tydgenote. Hulle kan nie tevrede gestel word nie.

Sulke wispelturige mense is daar ook vandag nog. Dit is 'n geslag wat nie uitsterf nie. Soos die kinders mekaar oor en weer beskuldig omdat die spel nie wil vlot nie, so doen ook ons. Die hand word nie in eie boesem gesteek nie, maar die vinger op ander gerig. Ons is hierin egte Adams- en Eva-kindere. Waar lê die fout dat ons in die prediking nie gestig word nie, dat ons ons nie bekeer nie? By ons? O, nee! Maar by wie dan? By die predikant, by die kerk? Ja, natuurlik. Is die fout nie by u nie? Soek u die balk moontlik op die verkeerde plek?

Groot moet ons dankbaarheid wees dat Jesus ons nie loslaat nie. Hy gaan voort om sy heil aan ons te verkondig. Hy kom tot ons met sy klaaglied oor ons weerbarstigheid, Hy kom tot ons met die fluitspel van sy genade. „Luister en u siel sal lewe”.

21 Januarie

Lees Matthéüs 11:20-24. Teks: Matt. 11:20.

'N VERWYLT AAN ONBOETVAARDIGES

In die Bybel lees ons slegs twee keer dat die Here Jesus iemand verwylt het. En albei kere was dit omrede van ongeloof en hardheid van hart. Met sy verskyning na sy opstanding aan sy elf dissipels het Hy hulle — so verhaal die evangelis Markus — hul ongeloof en hardheid van hart verwylt omdat hulle die berig van sy opstanding nie geglo het nie, hoewel Hy hulle daarop voorberei het deur hulle dit mee te deel.

Ongeloof en hardheid van hart moet dus in die oë van die Here Jesus 'n groot sonde wees. Hy het dikwels baie rede gehad om mense met wie Hy te doen gehad het, te verwylt, maar Hy het dit nie gedoen nie, selfs nie die wat vir sy dood aanspreeklik was nie. Hy verwylt alleen hulle wat Hom en sy evangelie verwerp, wat sy Woord nie aanneem nie. Daarom sal dit vir die heidense stede Tirus en Sidon verdraagliker wees in die oordeelsdag as vir die Joodse stede Gorasin en Betsaida. Tirus en Sidon het onder die Jode van Jesus se dae 'n baie slegte naam gehad. Hulle was bekend om hulle afgodery en goddeloosheid. Tog, sê die Here Jesus: As in Tirus en Sidon die kragtige daade plaasgevind het wat in Gorasin en Betsaida plaas gevind het, sou hulle lankal in sak en as gesit en hulle bekeer het”. Van Kapernaum geld in die oordeelsdag dieselfde as van Koragin en Betsaida. Jesus het daar baie wonders gedoen. En daarom sê hy as in die goddelose „Sodom die kragtige daade plaasgevind het, sou hy bly staan het tot vandag toe”. Die goddelose Sodom het 'n goddelike waarskuwing verwerp, die bevoorregte Kapernaum het egter 'n veel groter sonde begaan, hy het die evangelie, ja, die Heiland self verwerp. Na Sodom is engele gestuur, maar na Kapernaum het die Here Jesus self gegaan.

In die oordeelsdag sal nagegaan word hoeveel genademiddels tot ons beskikking was of ons die goddelike roepstemme gehoorsaam was. Wat het u daarmee gedoen? Was u die roepstemme gehoorsaam?

22 Januarie

Lees Matthéüs 11:25 en Jesaja 55:1-7. Teks: Matt. 11:28-30.

DIE GODDELIKE UITNODIGING

God is barmhartig. Daarom laat Hy die mens nie in sy sonde en ellende nie. Hy roep hom tot inkeer en berou. Hoor hoe pleit Hy:

„Kom nou en laat ons die saak uitmaak, sê die Here: al was julle sondes soos skarlaken, dit sal wit word soos sneeu: al was dit rooi soos purper dit sal word soos wol”. En dan weer: „o, Almal wat dors het, kom na die waters”. En in ons teksvers: „Kom na My toe almal wat vermoeid en belas is, en Ek sal julle rus gee”. Hy roep almal, maar daar is ’n kwalifikasie. Hy roep net in die een geval die wat dors het en in die tweede geval net die wat vermoeid en belas is. Die wat nie dors het nie, sal nie wil drink nie en die wat nie vermoeid en belas is nie sal nie begeer om te rus of van ’n las wat daar nie is, nie bevry te word nie. Wat ’n heerlike uitnodiging vir die wat wel in die besondere nood is. Om dors te hê as daar nêrens water is nie is vreeslik. Net die wat werklik in so ’n benarde toestand verkeer, het weet hoe vreeslik dit is. Om vermoeid te wees, doodmoeg, so moeg dat elke inspanning, hoe gering ook al, teveel is, kan so erg wees dat die dood bo die lewe verkies word. Die siel hunker dan van verlange na rus; rus is dan vir die waarlik vermoeide ’n onbeskryflike genot.

Die Here God bied dit in sy groot genade aan almal wat aan sy uitnodiging gehoor gee. Aan almal sonder uitsondering, dus ook aan u. Hy neem egter die las nie weg nie. Nee, Hy gee soveel krag en genade dat die las nie net gedra kan word nie, maar dat sy juk sag is en sy las lig is. Ja, soveel dat psalms gesing word en lofliedere in die nag aangehef word.

23 Januarie

Lees Matthéüs 12:1-13. Teks: Matt. 12:7.

BARMHARTIGHEID BETER AS OFFERANDE

Met hierdie uitspraak sluit Jesus Hom aan by wat Samuel lank tevore aan Saul gesê: „Kyk, om gehoorsaam te wees is beter as slagoffer, om te luister beter as die vet van ramme”. Die profeet Hosea beklemtoon dit ook met die woorde: „Ek het ’n behae in liefde en nie in offerande nie, en in kennis van God meer as in brandoffers”. Tog was dit nodig, ook nog in Jesus se dae, om die geestelike leiers van die volk dit onder die aandag te bring. Die Fariseërs het op die uiterlike die nadruk gelê. Hulle godsdienst was wetties. Hulle het, volgens die Here Jesus self, die volk swaar laste opgelê om te dra: van smaak nie en roer nie en raak nie aan nie. Maar die reg en geregtigheid het hulle nie beoefen en barmhartigheid nie betoon nie. Hulle gaan so ver in hulle wettiese onderhouding van die sabbat dat hulle Jesus selfs veroordeel omdat Hy op die sabbat die verdorde hand van ’n man gesond gemaak het. Met die voorbeeld van die skaap wat op die sabbat in ’n sloot val en deur sy eienaar uitgehaal word illustreer Jesus op voortreflike wyse en antwoord Hy duidelik op die vraag van die Fariseërs dat „dit geoorloof is om op die sabbat goed te doen”.

’n Offer wat in opregtheid en met ’n dankbare hart tot God gebring word is Hom welgevallig maar dit moet gepaard gaan met barmhartigheid. Om die sabbat te onderhou is nodig en goed, maar dit baat niks as barmhartigheid nie bewys word nie want barmhartigheid is beter en meer noodsaaklik. Wees u dan ook barmhartig teenoor almal met wie u in aanraking kom.

24 Januarie

Lees Matthéüs 12:9-21. Teks Matt. 12:20.

’N GEKNAKTE RIET EN ’N ROKENDE LAMPPIET

Ons tekswoord is ’n profesie van Jesaja. Dit wys heen na Jesus, die Vriend van tollenaars en sondaars, na Hom wat gekom het om

te soek en salig te maak wat verlore is. Dit spreek van sy eindelose lankmoedigheid en genade. 'n Riet wat geknak is, is onbruikbaar. Dit word weggegooi. 'n Lamppit wat rook gee amper geen lig nie, maar veroorsaak baie ergeris. Dit moet óf reg gestel óf uitgedoof word. 'n Mens egter wat sy goddelike roeping ontrou is, wat ondiensbaar is vir die werk waartoe God hom roep, word nie verby gegaan nie, word nie as ondiensbaar geklassifiseer en opsy gesit nie. Jesus het ook 'n taak ten opsigte van „'n krom en verdraaide geslag”. Hy roep ook sondaars tot bekering. „Hy sal aan die nasies die reg aankondig”. Hy sal voortgaan in sy verdraagsaamheid „totdat Hy die reg tot oorwinning uitbring. Op sy Naam sal die heidene hoop”.

Van die lankmoedigheid en verdraagsaamheid van onse God kan elke mens getuig. Ja, nie net die wat behoue word nie, maar ook die wat hulle harte verhard, op sy roepstemme nie ag gee nie en verlore gaan.

In die hemel is daar blydschap oor elke sondaar wat hom bekeer. Daarom gaan God voort om deur sy Woord en Gees sondaars te roep tot bekering. Tot die wat afsydig staan kom sy roepstem: „Verhard julle hart nie”. Hy het u as geknakte riet of as rokende lamppit nog nie weggewerp nie. Sy genade is eindeloos groot.

25 Januarie

Lees Matt. 14:1-13. Teks: Matt. 14:4.

JY MAG NIE EGBREEK NIE.

In die woestyn van Judéa tree die boeteprediker, Johannes die Doper, op: „Bekeer julle, want die koninkryk van die hemele het naby gekom.” Hierdie boodskap klink hard: „addergeslag.” Die regverdige oordeel van God sal voltrek word oor die ongeregtighede: „die byl lê alreeds aan die wortel” . . . of „die kaf sal Hy met onuitbluslike vuur verbrand.”

Die profete van ouds spreek tot die hart en gewete van die volk. Selfs konings word nie gespaar nie. Na die moord op Nabot kondig Elia die oordeel aan oor die huis van koning Agab. Daar is egter geen teken van berou nie en Elia word bestempel as 'n be-roerder van Israel.

Nadat Dawid egbreuk en moord gepleeg het, wys die profeet Natan met uitgestrekte hand na hom: U is die man, die skuldige! Dadelik is daar berou: „Wees my genadig, O God . . . delg my oortredinge uit.”

Ook Herodes oortree die sewende gebod en stel so 'n slegte voorbeeld aan die volk. Johannes deins egter nie daarvoor terug nie om die koning op sy gruwelike sonde te wys nie: „Dit is u nie geoorloof om haar te hê nie.” Herodes volg die voorbeeld van Agab! Hy wou Johannes dadelik teregstel. Uiteindelik word hy tog die bloedige moordenaar van hierdie profeet en later die moordenaar van duisende onskuldiges in Israel.

Hoeveel ellende, verwoesting, smart en trane bring oortreding van die sewende gebod tog nie mee nie! Hierdie sonde roep luid tot die hemel ook in ons dae! Deur hierdie sonde het Tirus en Sodon, Sodom en Gomorra van die aardbodem verdwyn. Ja magtige wêreldryke met hoë beskawingspeil het ondergaan deur oortreding van hierdie gebod.

Hoeveel huisgesinne is nie totaal verwoes; hoeveel onskuldige kindertjies het nie die wrede slagoffers van hierdie sonde geword nie! Luister na die ernstige roepstem: „Jy mag nie egbreek nie.”

26 Januarie

Lees Matt. 6:6-13. Teks: Matt. 14:23.

DIE BINNEKAMER

Dis 'n baie besige dag vir Jesus gewees. Hy word omring deur 'n groot skare in die eensame veld. Jesus voel innig jammer vir die skare en het Hy so baie siekes gesond gemaak. Teen die aand vind die wonderlike spysiging plaas.

Jesus dwing nou Sy dissipels om in die skuit te gaan en uit te vaar na die oorkant. Nadat Hy die skare weggestuur het, klim Hy op die berg om in die eensaamheid te bid. En toe dit aand geword het, was Hy daar alleen.

Meermale het onse Heiland Hom teruggetrek om daar in die eensaamheid te bid. Dis vir die mens tog so moeilik om in gebedsstemming te wees te midde van die gewoel en gedruis van die wêreld. Stilte, eensaamheid, die binnekamer is nodig as ons tot die allerhoogste wil bid. Jesus leer ons: „Maar jy, wanneer jy bid, gaan in jou binnekamer, sluit jou deur en bid jou Vader wat in die verborgene is, en jou Vader wat in die verborgene sien, sal jou in die openbaar vergelde.”

Besit ons 'n eie binnekamer waar ons Gods Woord aandagtig kan lees en ongehinderd tot die Vader kan nader in die gebed? Daar leer ons dat die gebed van die regverdige besit baie krag. Sy beloftes is ja en amen: „Roep My aan in die dag van benoudheid, Ek sal jou aanhoor en uitred.” Hy luister nie alleen na ons hulpgeroep nie, maar verhoor dit genadiglik.

In die aandstilte is die blik meer na binne as na buite gerig. Dan is dit die diepste behoefte van die hart om die Here te dank vir al Sy seëninge en weldade. „Wat sal ek die Here vergelde vir al Sy weldade aan my. Ek sal die beker van verlossinge opneem en die Naam van die Here aanroep.” Laat ons in die môre voor ons met ons dagtaak begin en in die aand wanneer die dagtaak volbring is, die binnekamer opsoek in gebed en danksegging.

27 Januarie

Lees Matt. 14:22-33. Teks: Matt. 14:30.

KRAG VAN DIE GELOOF

Die dissipels van Jesus verkeer in groot gevaar op die ontstuimige see, want die skuit word geteister deur storms. Jesus kom na hulle al wandelende op die see. Hy stel hulle dadelik gerus: „Hou goeie moed, dit is Ek! Moenie vrees nie.” Petrus klim dadelik van die skuit af en loop op die water na Jesus. Maar toe hy die sterk wind sien, word hy bang, en toe hy begin sink, roep hy uit en sê: „Here, red my!”

Petrus is beskaam, want in die eie krag wou hy op die golwe voortwandel. Dit sou vir Petrus nie heilsaam wees as hierdie gevaarlike onderneming sou slaag nie. Dan sou hy hom uitnemender ag dan al die ander, want alleen hy kon op die golwe wandel. Sy magtelosheid moes hy duidelik besef en leer om die hulpelose hande tot Jesus uit te steek wat alleen kan red!

Solank Petrus sy oë alleen op Jesus vestig, hou hy Jesus in die geloof vas, word hy deur Jesus gedra, het hy daardie vaste bodem onder sy voete. Sodra hy egter die blik van Jesus afwend, sien hy alleen die gevaarlike golwe en begin hy dadelik te sink.

Ons weet wat gevaarlike golwe is. Die digter klae: al u bare en u golwe het oor my heengegaan. Ja, die golwe kan in die lewe soms so onheilspellend hoog rys en sug ons: O, as daardie golf oor ons heenrol, verdwyn ons in peillose dieptes. Ons kragte is nie bestand teen daardie beproewinge nie! As ons die oë alleen maar wil vestig op Jesus met die kreet: Here red ons, dan ondervind ons hoedat magtige vaderarme na ons uitgestrek word om ons te onderskraag voordat ons sink.

28 Januarie

Lees Matt. 15:21-28. **Teks:** Matt. 15:28.

GELOOF WAT VOLHARD

In die streke van Tirus en Sidon kom 'n Kananése vrou na Jesus en smee Hom om tog haar dogter gesond te maak wat erg van die duiwel besete is; maar Hy antwoord haar nie eers nie. Tot driemaal smee sy Hom, maar skynbaar tevergeefs. Is Jesus nie die Saligmaker wat gekom het om te soek en te red wat verlore is? Het Hy dan nie geleer nie om te bid en dit sal vir julle gegee word, soek en julle sal vind, klop en vir julle sal oopgemaak word?

Drie maal doen hierdie moeder 'n ernstige beroep op Jesus, telkens verskillend, maar steeds dringender. Sy hou nie op nie, sy volhard, sy bly klop op die geslote deur. Sy kom nader, sy val voor Hom neer, sy skreeu haar vreeslike ellende uit. Die diepe nood van haar kind is haar eie nood. In ootmoed val sy voor Hom neer. Dis 'n geloof wat kan volhard.

Jesus is alleen geroepe vir die verlore skape van die huis van Israel. Maar nou ontdek Hy in haar 'n dogter van Abraham deur haar vaste vertroue. Sy en haar dogter is in die Ryk van Christus opgeneem vandat die woorde uit haar mond gekom het: „Ja, Here.” Ook vir die heiden met 'n berouvolle hart is daar plek in die kudde van Christus. Watter onuitspreeklike blydskap is dit tog nie vir hierdie moeder om haar dogter gesond huis toe te neem!

Dikwels skyn dit asof selfs ons vurigste gebede nie verhoor word nie, asof dit afgewys word. Is die rede nie miskien omdat ons nog nie in die gebed geworstel het soos 'n Jakob by Pniël? Hy wil nie verhoor voordat ons nie honger en dors na die geregtigheid, voordat ons nie heilbegerig na Hom smag, soos die dorstende hert wat smag na die waterstrome nie.

29 Januarie

Lees Matt. 15:29-39. **Teks:** Matt. 15:32.

JESUS DIE BROOD VAN DIE LEWE

Jesus en Sy dissipels is op 'n berg naby die see van Galeléa. 'n Groot skare kom na Hom met hul siekes wat Hy genees. Verbasing gryp die skare aan omdat die Heiland sulke wonderde doen. Dadelik verheerlik hulle die God van Israël. Die skare is alreeds drie dae in die woestyn. Jesus roep Sy dissipels en sê: „Ek voel innig jammer vir die skare omdat hulle al drie dae by My bly en niks het om te eet nie, en Ek wil hulle nie graag honger wegstuur nie, sodat hulle nie miskien op die pad beswyk nie.” Die wonderbaarlike spysing van meer as vier duisend mense vind nou plaas.

Soos God Sy volk tydens die uittog vir veertig jaar gevoed het met manna in die woestyn en water uit die rots, so word Sy volk nou by die see van Galiléa gevoed deur die hand van die Saligmaker. Hy dink nie alleen net aan hulle sieleheil nie, maar ook

aan hul daelikse brood. Jesus voel innig jammer wanneer daar gely word; wanneer daar nooddruf is, steek Hy Sy reddende regterhand uit om te help.

„ Sodat hulle nie miskien op die pad beswyk nie.” Onder ’n eensame besembos in die woestyn lê die profeet Elia en sug alleen: neem nou maar my siel weg, want dis vir my beter om te sterwe as om te lewe. Deur die hemelse spyse en drank is hy egter so versterk dat hy vir veertig dae en veertig nagte lank ge-loop het tot by die berg van God, Horeb.

Laat ons tog gereëld toetree tot die tafel van die Here om deur brood en beker versterk te word op ons pelgrimstog, anders sal die weg vir ons te veel word en ons dan beswyk. „Hy gee die vermoeide krag en vermenigvuldig sterkte vir die wat geen kragte het nie.”

30 Januarie

Lees Matt. 16:13-19. Teks Matt. 16:16.

BELYDENIS VAN PETRUS

Toe Jesus in die streke van Cesarea-Filippi kom, vra Hy sy dissipels en sê: Wie sê die mense dat Ek is? Daarna stel Hy die vraag: Maar julle, wie sê julle is Ek. Hierop antwoord Petrus en sê: „U is die Christus, die Seun van die Lewende God.”

Dis die goeie belydenis van Petrus. By hom is daar die geloofsversekerdheid wat vaster as die rotse staan dat Jesus die Christus, die Seun van die lewende God is. Jesus is die Messias, die lang verwagte Saligmaker wat ons leer: „Ek is die weg en die waarheid en die lewe, niemand kom tot die Vader behalwe deur My.”

Petrus besef baie goed dat hy ’n getuie van Christus moet wees en Sy heilige Naam openlik voor die wêreld moet bely. „Ek sê vir julle: elkeen wat My naam sal bely voor die mense, hom sal die Seun van die mens ook bely voor die engele van God maar hy wat My verloën voor die mense, sal verloën word voor die engele van God.”

Petrus hou egter sy goeie belydenis nie gestand nie. Hy swig vir ’n diensmeisie en verloën sy Heiland tot drie maal toe. Die smartetrane wat hy daarna geweet het en die belydenis by die see van Tiberias: „Ja, Here U weet alle dinge, U weet dat ek u liefhet,” het van Petrus die rotsman gemaak wat op die Pinksterfees so kragtig getuig het van sy Heer.

By Christus alleen is die woorde van die ewige lewe. Dis die kragtige getuienis van die martelare van die Christelike Kerk deur die eeue. Dne suiwer belydenis van die Naam van Jesus is die rots waarmee die kerk staan of val. Hy bly in die lewe en in die sterwe die enigste ruspunt van die hart.

31 Januarie

Lees Matt. 16:24-28. Teks: Matt. 16:24.

DIE OPNEEM VAN DIE KRUIS

In Lukas 9:23 lees ons: „As iemand agter My aan wil kom, moet hy homself verloën en sy kruis elke dag opneem en My volg.” Dis ’n taak wat ons deur die genade van Bo elke dag moet verrig, want die kruis is onafskeidelik verbonde aan die lewe van die mens. Hy wat die kenner van die harte is, weet presies hoe swaar ons kruis moet wees, sodat ons ddaronder nie beswyk nie. Die kruis van iemand anders sal vir ons te swaar wees.

In gehoorsaamheid en met blymoedigheid moet ons die kruis aan-

vaar wat Hy vir ons bestem het. By die apostel Paulus was dit die skerpe doring in sy vlees. Tot drie maal toe bid hy vuriglik dat die Here tog hierdie kruis sal wegneem; maar kry as antwoord: „My genade is vir jou genoeg, want My krag word in swakheid volbring. In ootmoed en die besef van jou diepe afhanklikheid van My, moet jy die kruis elke dag opneem.”

Die kruis is bestem om ons te vorm vir hoër diens in Sy Koninkryk. Wat Hy nou doen begryp ons nie altoos nie, maar sal dit eenmaal in die ewigheid verstaan. In die wêreld sal julle verdrukking hê, maar hou goeie moed, Ek is met julle. Hy werp ons in die smeltkroes om ons te louter. 'n Kind van die Here dra Christus in sy hart en die kruis op die skouers, op die kruis volg daar eenmaal die onbesmette onverwelklike kroon van ewige geregtigheid. Hier in die land van vreemdelingskap moet ons ons kruis elke dag opneem. Eers in die Vaderhuis sing verlore sterwelinge; hier is die vreemdelingskap vergete, hier is ons in die ewige Vaderland!

1 Februarie

Lees Matthéüs 17:1-13. Teks: Matt. 17:4.

... LAAT ONS HIER DRIE HUTTE MAAK ...

In Betlehem, 'n dorp is die Here gebore; in 'n woestyn is Hy versoek; op die berg is Hy verheerlik; in die stad veroordeel en buite die stad gekruisig.

Jesus is volgens ons Skrifgedeelte in gesprek met Moses en Elia. Van die dissipels is dit Petrus wat praat: „Laat ons hier drie hutte maak, vir U een, vir Moses een en vir Elia een”. Met ander woorde: een hut vir die evangelie, een vir die Wet en een vir die profete. Petrus is die praktiese mens wat wil bou wat hier op die aarde dinge tot stand wil bring. Hy word nie afgewys deur Jesus nie, maar die Stem uit die Hemel val hom in die rede.

Hy wil drie hutte maak. Hy wil skeiding behou tussen wet, profesie en evangelie.

Ons het ook dikwels die neiging om van die Wet iets apart te maak, soos ook van die profesie.

Die Woord omsluit egter al drie en sodra die kerk neig om die evangelie as iets apart te beskou dan val die Woord uit die hemel ook die kerk as 't ware in die rede, sodat die kerk en sy lede opnuut verstaan waaroor alles gaan. Dit gaan oor Jesus, die Verlosser en Saligmaker van sonde.

Hy is verheerlik tussen Moses en Elia op die berg. Die spanning tussen: „Laat u Koninkryk kom” en „U is die Koninkryk” word in Hom in heerlike vreugde verenig.

Die kerk leef en werk in Hom en verheerlik Hom van dag tot dag.

2 Februarie

Lees Matthéüs 17:14-23. Teks: Matt. 17:15a.

HERE, ONTFERM U OOR MY SEUN ...

Die gevalle mens is onderhewig aan teenspoed, siekte en dood. Die straf vanweë die sonde is geweldig. Al is dit waar dat enige besondere kwaal of siekte nie toegeskryf mag word aan 'n besondere sonde van die lyer nie, is die algemene nood van die mens gevolg na die sonde.

Die mens, ook die gelowige, is dikwels onhandig en onbeholpe

wanneer hy met 'n besondere geval te doen kry. Hy wil graag self die dinge doen, maar kry dit nie reg nie.

Die Here het Hom ontferm oor die seun en hom gesond gemaak. Op die vraag van die dissipels waarom hulle dit nie kon regkry nie het die Here gesê dis omdat hulle nie genoeg geloof het nie.

Hierdie geslag, so sê die Here, gaan uit deur gebed en vas.

Dit beteken dat wat 'n mens ook al aandurf dit altyd as uitgangspunt moet hê dat Jesus die eintlike gewer is van die moontlikhede en die vermoë om iets te doen.

Jesus is die ware Heelmeester. Hy dra die laste, die smarte en siektes en dood van mense, as hulle Hom oorlewer om gekruisig te word.

Hy het medelye met die ellendige. As volgelinge van Hom is dit ons taak om in gebed tot Hom ons nood en behoeftes bekend te maak. Hy gee uitkoms aan baie, as ons ten minste in kinderlike geloof na Hom gaan. Hy leer ons dat die ewige heerlikheid in Hom is. Sy genade is die grootste gawe wat 'n gelowige veroorloof is om aan vas te hou.

3 Februarie

Lees Matthéus 17:24-27. Teks: Matt. 17:24b.

BETAAL JULLE MEESTER NIE TEMPELBELASTING NIE ?

Die Bybel leer ons dat daar 'n besondere wisselwerking tussen kerk en staat hier op die aarde is. Die burgerlike staat het besondere take om te vervul, wet en orde te handhaaf en al die dinge wat daarmee verband hou.

Aan die anderkant is daar die kerk, die Liggaam van Christus. Maar die kerk is op aarde ook soos 'n groot huisgesin verantwoordelik om sekere noodsaaklike funksies te vervul, waar daar geld by te pas kom.

So moet die kerk, om die goeie orde te handhaaf, sodat die evangelie sy loop kan hê, baie geldelike verpligtings nakom.

Elke lidmaat is daarom verplig om na die beste van sy vermoë by te dra tot die instandhouding van die kerk. Die Here het Hom ook nie losgemaak van die georganiseerde kerk nie, maar die Tempelbelasting betaal.

Dit is trouens 'n groot en heerlike voorreg wat 'n mens het om so 'n deel van die geseënde gawes wat God jou laat toekom, terug te gee aan die Gewer van al die goeie. Die evangelie vertel dat selfs 'n arm weduwee ook haar gawe skenk. Die Here weet dat ons almal hier op aarde sekere dinge nodig het, maar Hy sê: „Soek eers die Koninkryk van God en al die dinge sal vir jou bygevoeg word”. Trouens dit is saliger om te gee as om te ontvang.

So kan ons die Here dien met ons goed wat op stuk van sake gawes uit sy milde Hand is.

4 Februarie

Lees Matthéus 18:1-14. Teks: Matt. 18:3.

. . . AS JULLE NIE VERANDER . . .

Die dissipels wou weet wie die grootste in die koninkryk van die hemele is. Toe het die Here 'n kindjie na Hom geroep en ons tekswoorde gebruik. 'n Grootmens wik en weeg en wil graag 'n redelike

antwoord op sy vrae hê. Wanneer dit kom by geloof is dit baie maal 'n probleem vir 'n groot mens om die dinge mooi te verstaan.

Die geloof, wat 'n algehele oorgawe is, of soos mens ook kan sê 'n sprong in die donker in, moet jou eie word geheel en al. Soos 'n kind byvoorbeeld met algehele oorgawe die liefde en sorg van sy ouers aanvaar, soveel sodat daar by hom 'n absolute toeëiening is van die wesenlike dinge, so moet enige en elke gelowige aanvaar en glo dat Jesus Christus sy Heer en Verlosser is.

Wanneer mens soos 'n kind glo, dan kom dit ook vanself dat mens soos 'n kind die wesenlike dinge vashou. So 'n geloof bring vrede en blydschap in jou gemoed. Jy weet, dat wat ookal gebeur niemand kan jou uit die Hand van die Here wegruk nie. Hy is jou Heer vir lewe en dood. Omdat jy Hom liefhet bewaar jy sy gebooie. Hy weet immers Hy sal jou nooit verstoot of verlaat nie. Soos 'n kind sy handjies uitsteek na sy moeder of vader, so steek die gelowige sy hande uit na Jesus want daar is dit veilig en goed vir tyd en ewigheid.

5 Februarie

Lees Matthéüs 19:16-24. Teks: Matt. 19:17.

ONDERHOU DIE GEBOOIE

Hierdie ryk jong man het met 'n mooi vraag na die Here gekom. Hy wou weet wat hy moes doen om die ewige lewe in te gaan. Op die antwoord van Jesus dat hy die gebooie moet onderhou, wou hy weet watter gebooie.

Die Here het dit vir hom opgenoem. Maar sê hy, hy doen van kinsbeen af. Wat kom dan nog kort?

Daar is nog twyfel by hom. Hy is nog nie tevrede nie. Paulus sê dat hy wat as hy iets doen, homself nie oordeel nie, gelukkig is.

Hierdie jong man het baie goed gehad en om baie goed te hê is 'n seën van die Here. Maar as die goed, wat gawe van God is, naderhand nie meer as gawe gesien en waardeur word nie, word dit 'n las en 'n struikelblok.

Die Here het die jong man liefgekry en vir hom gesê daar dit duidelik is uit sy houding dat sy goed vir hom 'n hindernis geword het, hy dit moet verkoop, die opbrengs vir die armes gee en dan kom en die Here volg.

Dit het die jongman bedroef gemaak. Hierop het die Heer gesê dat 'n ryke beswaarlik in die koninkryk sal ingaan. Dit kos breë skouers om rykdom te dra. Dit is dus nie die rykdom op homself wat verkeerd is nie. Intendeel, kyk maar na vader Abraham. Wat wel die geval is dat mens ligtelik jou vergaderde skatte meer gaan ag as waarvoor hulle bedoel is en dat jou houding daaroor en jou gedrag en optrede meebring dat jy die gawe hoër ag as die Gewer en dat die gawe jou verhinder om inderdaad 'n Christelike lewenswandel daarop na te hou. So kan jou aardse seëninge 'n struikelblok word en in stede daarvan dat jy die Gewer dien en volg, dien jy oplaas die gawe.

Daarom sê die Here om enigiets wat 'n hindernis kan wees liever in enige besondere geval van jou af weg te doen, sodat wat eerste moet kom altyd eerste kan kom.

6 Februarie

Lees Mattheüs 20:1-16. Teks: Matt. 20.4.

GAAN JULLE OOK IN DIE WINGERD

Wanneer mens hierdie gelykenis lees kan jy so maklik verkeerde gevolgtrekkings maak. Dit skyn naamlik of daar so iets as onbillikheid in geleë is dat almal dieselfde loon ontvang.

Verder gee dit ook by 'n mens die gedagte dat daar tog so iets as loon by pas wat die dinge van die koninkryk aangaan. Maar dis nie so nie.

Die gelykenis vertel van die genade van God wat aan elkeen wat wil luister en in die wingerd wil gaan werk die geleentheid gee. As jy maar wil gaan werk wanneer die geleentheid vir jou daar is, is dit goed. Dit is die Here wat goed is en sondaars as arbeiders in sy wingerd gebruik. Wanneer die arbeidstyd om is, word daar, om dit menslik te sê, afgereken. Maar omdat dit hier in die gelykenis te doen het met God en mense en dit dan wesenlik te doen het met mense se saligheid, verstaan mens dan ook dat die loon, wat eintlik die Verlossing en Ewige lewe is, dit is om by Jesus in die Ewige Heerlikheid te wees, só is dit dat daar vir een nie meer as vir 'n ander is nie. Een mens kan nie meer salig wees as 'n ander mens nie.

So, as 'n mens volgens die Woord, homself as 'n lewende, God welgevallige offer stel en die tyd wat hom vergun is om besig te wees in die wingerd van die Here, sal sy loon groot wees in die koninkryk van die hemele.

Laat ons daarom werk terwyl dit nog dag is; die nag kom wanneer niemand meer kan werk nie.

7 Februarie

Lees Mattheüs 20:29-34. Teks: Matt. 20:33.

HERE, DAT ONS OË GEOPEN MAG WORD

Om blind te wees is vir 'n mens 'n baie moeilike saak. As jy nie kan sien nie, ontbeër jy vermoë om byvoorbeeld die sterre te sien, om kleure te onderskei en om jou pad deur die lewe self te vind.

Daarom is dit dat ons as kerk en enkelinge soveel probeer doen om dit vir blindes moontlik te maak om te lees en om oor die weg te kom.

Die Here het vir ons dan ook 'n voorbeeld gestel toe hy die blindes hoor roep het na Hom.

Hulle smeek om barmhartigheid van die Here.

Hulle vra dat hulle mag sien. Jesus het hulle oë aangeraak en dadelik het hulle gesien en Hom gevolg.

Dit is 'n teken of 'n wonder wat die Here gedoen het.

Twee mense wat blind was, kon sien en hulle het Hom gevolg.

So is daar byvoorbeeld vir ons in die kerk, ook 'n teken, wat ons altyd weer met bewondering en dankbaarheid aanskou. Dit is wanneer die Nagmaaltafel gereed gemaak is en daar gesê word: smaak en sien dat die Here goed is.

Wanneer mens dan met jou oë kan sien, al is dit maar soos deur 'n spieël in 'n raaisel, die wonder van die liefde van God vir sondaars, dan aanbid jy nie net alleen nie, maar dan hou jou gebed ook in dat jy Hom mag volg, al die dae van jou lewe, en dat jy in die huis van die Here mag vertoef tot in lengte van dae.

8 Februarie

Lees Sagaria 9:9-17. Teks: Matt. 21:5.

KYK, JOU KONING KOM NA JOU

Die profeet Sagaria het, met die messiasverwachting brandend in sy hart die vreugdebodskap uitgeroep: „Verheug jou grootliks, o dogter van Sion! Juig, o dogter van Jerusalem! Kyk, jou koning kom na jou; regverdig en 'n oorwinnaar is Hy; nederig en Hy ry op 'n esel, 'die vul van 'n eselin'. Hierdie profesie is by die koninklike intog van Jesus in Jerusalem, vervul.

Sion, jou koning kom na jou toe! Hierdie blye boodskap weerklink ook nou nog in die wêreld al het die toorn van God die ou Sion getref omdat hulle Hom die Vredevoers nie as koning wou hê nie, en nie in tyd wou bedink wat tot hulle vrede dien nie. Daarmee het die blye boodskap egter nie verston nie, maar klink nog voort. Die Here het nog 'n Sion! Hy het deur sy Gees en Woord vir Hom 'n gemeente byeenvergader uit alle geslagte, tale, volke en nasies.

Hierdie Sion van die Here is oral waar 'n gemeente van gelowiges in Christus Jesus hulle skaar rondom hulle Here en Heiland. Ja, ook daar waar 'n huisgesin by die huisaltaar in die geloof sy aangesig soek in die gebed. Ook daar in die stille binnekamer waar in ootmoed neergekniel word by die voete van die Gekruisigde, Opgestane en Verheerlikte Heiland, klink die boodskap: Sion, jou Koning kom as na jou toe!

Die Koning wat ons met sy kosbare bloed gekoop het, Hy kom na ons in al ons nood en stryd. Wat ook oor ons mag kom, die Heiland wil by ons wees met sy beskerming, met sy troos, met sy heil. Sy huis staan vir ons oop as 'n toevlugsoord temidde van die vyandskap en onvrede van die wêreld. Sy Woord wil lig uitstraal op ons lewenspad. Sy hart staan vir ons gebede oop. Ons mag toetree met 'n waaragtige hart in volle geloofsversekerdheid. Sy helpoorte is vir ons oopgemaak om in die lyding van hierdie wêreld ons te troos met die blye uitsig op die ewige vrederyk van ons Koning.

9 Februarie

Lees Matthéüs 21:1-11. Teks: Matt. 21:9.

HOSANNA VIR DIE SEUN VAN DAWID

„Hosanna vir die Seun van Dawid! Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here! Hosanna in die hoogste hemele!”

Met hierdie huldigingsgroet het die skare wat by die koninklike intog van Jesus in Jerusalem voor geloop het en die wat gevolg het Hom feestelik begroet. Baie het hulle klere voor Hom op die pad gestrooi, terwyl ander takke van die bome afgekap het en op die pad gestrooi het.

Die feestelike intog van Jesus in Jerusalem het die herinnering aan die glorieryke regering van Koning Dawid by die volk opgewek, ja, 'n blye stemming van 'n gelowige nasionale gloed en verwagting het in die harte van baie ontbrand. Hulle het gehoop dat dit Hy was wat Israel weer sou verlos en die koninkryk van Dawid weer sou oprig. Daarom hulle huldigingsgroet.

Hosanna d.i. red tog gou. Ons kan hier die woorde van Psalm 118:25 aanhaal:

Ag, Here, gee tog heil;

Ag, Here, gee tog voorspoed!

Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here!

Die volk wou 'n aardse koning hê. Dat Jesus se koninkryk nie van hierdie wêreld was nie, kon hulle nie begryp nie. Hulle het daar aanstoot aan geneem. Daarom dat hulle enkele dae na hierdie huldigingsgroet by sy bloedige lyde en sterwe uitgeroep het: Kruisig Hom! Kruisig Hom! Ons wil Hom nie as koning oor ons hê nie.

Kon hulle tog maar begryp wat tot hulle vrede dien. Kon hulle tog maar verstaan dat juis deur die lyde en sterwe van Christus aan die kruis, God aan hulle op hul huldigingsgroet: Hosanna vir die Seun van Dawid! „Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here! Hosanna in die hoogste hemele!” aan hulle wil sê en kênk vêr bo wat hulle bid of vermag, 'n ewige koninkryk van blydskap, vrede en saligheid.

10 Februarie

Lees Matthéüs 21:1-11. Teks: Matt. 21:5.

HY KOM SAGMOEDIG

Sion, jou koning kom na jou toe, sagmoedig. Blye en troosvolle boodskap! Hy kom vol vergewende genade ondanks al ons sonde. Waar Hy as Regter met vuur en swaard kon kom, klop Hy nog eenmaal as Vriend en Vredevors. Hy kom om te soek en te red wat verlore was. Hy het sy heilig lewe aan die kruishout afgelê om ons te verheug, ons gelukkig te maak. Daarvoor moet sy Sion Hom dank en palmtakke op sy pad strooi, d.w.s. allereers ons skik om Hom te ontmoet. Ons weet Hy kom. Ons moet ons voorberei vir sy koms. Hy die hemelse Koning wil woning by ons maak. Die ewige Liefde wil ons besoek.

Hoe moet ons nie gedurig bid om die salwing van die Heilige Gees sodat ons alles vir sy koms in gereedheid kan stel nie.

Dit roep ons tot nuwe toewyding in sy diens. Soos die palmboom altyd groen bly, roep dit ons tot gedurige getrouheid.

„Sion, kyk, jou Koning kom na jou toe, sagmoedig”: Hy kom na jou omdat Hy jou lief het, jou eerste liefgehad het, ja, met 'n liefde tot in die dood van die kruis. Hy kom in die welaangename tyd, in die dag van saligheid. Weldra mag Hy miskien kom om tot verantwoording te roep. Daarom wees getrou tot in die dood toe en Hy sal u die kroon van die lewe gee.

Vir die palmtakke wat u hier voor Hom gestrooi het, wil Hy ons die oorwinningspalm van die Oorwinnaar gee.

Welgeluksalig wie heilbegeerig verlangend uitroep: Kom, Here Jesus. Kom, bou U kerk en maak woning in Sion. Kom in ons harte met u genade, in ons huise met u vrede. Kom na ons in hierdie verbygaande tyd, totdat U ons bring by U in die ewigheid en ons, saam met al die gesaligdes, gewas en gereinig in die bloed van die Lam, altyd by U mag wees.

Hosanna in die hoogste hemele!

11 Februarie

Lees Matthéüs 21:23-32. Teks: Matt. 21:30.

JA, HEER, MET DIE MOND

Die owerpriesters en ouderlinge van die volk kom na Jesus terwyl hy besig was om te leer. Hulle begryp dat Hy doelbewus optree as Messias. Nou soek hulle, soos vroeër reeds, bewysgronde teen Hom. Hulle soek geleentheid om Hom te gryp en om die lewe te bring op

klag van godslastering. Nou wil hulle weet deur watter gesag Hy al hierdie dinge doen, en wie aan Hom hierdie gesag gegee het.

Met 'n wedervraag oor die bevoegdheid van die doop van Johannes, of dit uit die hemel of uit die mense is, wou hulle Jesus nie antwoord nie. So beroof Hy hulle van die geleentheid om Hom voor die tyd aan kla. Met die gelykenis van die twee seuns laat Hy hulle self die oordeel oor hulle ongelooft uitspreek.

In die optrede van die tweede seun kon hulle hulself sien, en met hulle miskien so baie van ons. As sy vader vir hom sê: Kind, gaan werk vandag in my wingerd", antwoord hy dadelik: Ja, heer. Maar hy het nie gegaan nie. Was sy „ja", blote huigelary, oë-diens, lippe-werk? Was hy miskien tog van voorneme om wel te gaan, maar het eers weer uitgestel, eers weer iets in eie belang gaan verrig en vergeet of uit traagheid nie gegaan nie? Ons weet nie. Dit weet ons egter. Hy het baie broers en susters. Baie wat ook „ja, heer", sê en nie gaan nie. Die mond het ja gesê, maar die lewe sê nee.

Is so die gehoorsaamheid, die arbeid in die wingerd van die Heer nie versuim nie?

Tref die ernstige woord van die Here nie ook ons nie, as Hy spreek: „Nie elkeen wat vir My sê: Here, Here, sal ingaan in die koninkryk van God nie, maar hy wat die wil doen van my Vader wat in die hemele is".

Ons, Ja, moet nie net 'n Ja met die mond wees nie, maar 'n Ja met hart en lewe.

12 Februarie

Lees Matthéüs 7:21-29 21:23-32. Teks Matt. 21:28-29.

JA, HEER, MET HART EN LEWE

Waar die godsdienstige leiers in die dae van Jesus, die optrede van Johannes gesien het, maar nie berou gekry het nie, en die getuienis aangaande Jesus nie geglo het nie, het baie tollenaars en ontugtiges die wil van God gedoen deur die getuienis van Johannes aan te neem en hulle tot die Here te bekeer.

Hiervan is die ander seun in die gelykenis nou vir ons die beeld. Sy vader sê ook vir hom: Kind, gaan werk vandag in my wingerd. Weerbarstig antwoord hy: Ek wil nie. Waarom sal hy hom moeg maak? Waarom groter verantwoordelikheid aanvaar? Waarom hom tot selfverloëning dwing? Hy antwoord kort en saaklik: Ek wil nie.

Daarmee het hy die vaderhart diep bedroef en kosbare ure en geleenthede wat nooit weer terug kom nie, tot liefdediens van sy vader, laat verby gaan. „Maar later het hy berou gekry en gegaan".

Sy gewete het hom gekwel. Met haastige tred gaan hy na die wingerd van sy vader. Met goddelike welgevallen sien sy vader sy kinderlike gehoorsaamheid en vergewe hom sy sonde.

Jesus stel hierdie seun tot 'n beskamende voorbeeld vir die Skrifgeleerdes en ouderlinge wat Hom as die Messias nie wou glo nie.

Moet hierdie seun nie vir ons 'n beskamende en besielende voorbeeld wees nie? Moet hy ons nie toon hoe ons nog die regte, „Ja", kan en mag sê op die gebod van die Vader? 'n Ja, met mond en hart en lewe!

Dit sou die mooiste gewees het as heel in die begin hy die gebod van die vader gehoorsaam het. Dan sou die berou hom bespaar gebly het. So 'n volmaakte seun kom egter nie in die gelykenis voor nie.

Miskien omdat hy nie bestaan nie. Waar is 'n kind van God wat geen ongehoorsaamheid ken nie? Waar is die mens sonder sonde?

Daarna het hy berou gekry en gegaan. Ja, gegaan na die taak aan hom opgedra deur die vader. So het hy met die daad ja gesê op die gebod van sy vader.

Gaan en doen net so. Gaan gehoorsaam in die taak wat die Vader u opla, in die wingerd waarheen Hy u stuur.

Bekroon u lewe met 'n ja voor God met mond en hart en lewe!

13 Februarie

Lees Matthéüs 21:33-46. Teks: Matt. 21:40.

'N WINGERD GEPLANT

Die goddelike Profeet, Jesus Christus, tree in hierdie gelykenis voor ons op in die laaste dae voor sy lyde en sterwe. Hy was nog daaglik in die tempel besig om te leer. Hierdie gelykenis is in besonder bedoel vir die Jode, maar spreek ook tot die gemeente van Christus solank as wat die wêreld sal bestaan.

Die gedrag van die landbouers toon ons die diep bederf van die menslike natuur en veral die gedrag van die mens teenoor God. Dit is 'n getroue beeld van die geskiedenis van die Joodse kerk. In weerwil van al die voorregte wat hulle bo alle volke geniet het, in weerwil van die waarskuwinge soos dit tot geen ander volk gekom het nie, kom hulle in opstand teen die wettige gesag van God. Hulle verwerp die raad van sy profete en eindelik kruisig hulle sy eniggebore Seun.

Ons mag egter nie alleen Israel as die goedversorgde wingerd van God sien nie, en die volk en leidsliede van Israel as die bese landbouers nie. Ook in ons land, ons volk, ons kerk, ons huis en harte het God sy wingerd geplant.

Die ryk van die nuwe verbond, die genaderyk van Jesus Christus dit is die ware wingerd van die Here. Het die Here nie veel meer gedoen vir sy wingerd van die Nuwe Testament nie, as vir die wingerd in die ou Verbond?

Hoelank het die troue God nie aan sy wingerd onder die ou Verbond tyd gegun en geduldig gewag dat hulle vrugte sal dra, voordat Hy ten gerigte gekom het en sy wingerd aan ander gegee het wat vir Hom vrugte sal dra op die regte tyd.

Hoelank het Hy ook reeds met ons geduld en wag op ware vrugte van dankbaarheid. „Wat is daar meer te doen aan sy wingerd wat Hy nie daaraan gedoen het nie?” Hy het alles gedoen.

Mag ons genade vind en vrugte van dankbaarheid dra toe lof van sy heerlike Naam.

14 Februarie

Lees Matthéüs 23:27-39. Teks: Matt. 23:37.

VEILIGE SKUILPLEK

Met die roerende woorde van ons teks wend Jesus. Hom tot sy volk. Hy hou hulle sy troue liefde voor waarmee Hy vir drie jaar onder hulle gewandel het.

Hoe trou het Hy dit met sy volk bedoel. „Net soos 'n hen haar kuikens onder haar vlerke bymekaar maak”. Treffende beeld van troue, bekommerde, soekende, beskermende liefde!

Loutere, heilige liefde spreek tot ons uit die vermaning van sy Woord, so ook in die leidinge in ons lewe, uit die tugtiging van sy sterke hand en ook uit die seëninge van sy milde hande.

„Soos 'n hen haar kuikens onder haar vlerke bymekaar maak“, hulle beskerm teen die roofvoëls, so roep die ewige Liefde ons onder sy vleuens sodat ons daar die warmte van sy liefde kan geniet en veilig kan wees teen die aanvegtinge van die bose. „Hy wat in die skuilplek van die Allerhoogste sit, sal vernag in die skaduwee van die Almagtige“. Ja, dan spreek ons tot God: My toevlug en my bergvesting my God op wie ek vertrou“. In nood en dood mag ons roem. Ons sal geen onheil vrees nie omdat U liefde, ons Heiland, ons beskerm. Ja, die terugblik op die leidinge van God in ons lewe getuig van sy troue liefde.

Maar nou lees ons van Israel by al die lokkinge van Gods liefde in Jesus Christus, „maar julle wou nie“. Oor hoeveel duisendes moet ook vandag nog by die onpeilbare liefde van Jesus soos dit aan die kruis openbaar is, die weemoedige klag gehoor word: „maar julle wou nie“. God bewaar ons genadiglik daarvoor en laat ons ervaar hoe salig dit is om Hom te ontvang in ons huise en harte en Hom te dien in die liefde en gehoorsaamheid.

Al die magte van die hel, die nood van die lewe, en die angs van die dood aan die kruishout op Hom toesak, kan Hy moedig ly en sterf. Onder sy vlerke vergader, juig sy verlostes: Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here.

15 Februarie

Lees Joh. 4:1-10. Teks: Joh. 4:7b.

EK HET DORS

Hoe dikwels moes die Samaritaanse vrou nie al hierdie woorde gehoor het nie. Maar nog nooit vantevore het dit so diep in haar sielelewe ingegryp as juis by hierdie bepaalde ontmoeting met hierdie bepaalde Vreemdeling nie.

Miskien weet ons nie wat dit is om werklik dors te wees nie. Moontlik was u al vir 'n gedeelte van 'n dag of selfs 'n hele dag lank sonder water. Maar werklik dors, soos die dors wat die verdwaalde reisiger in die gloeiende sandwoestyn laat smag na water, dors wat die tong aan die verhemelte laat kleef, dit ken ons nie.

En dan is daar die ander dors. „As jy geweet het . . . “ Die Samaritaanse vrou het dit nie geweet nie, nog nie besef nie. 'n Verharde en verbitterde mens wat altyd maar toegee aan die lokstemme van die bose en altyd dieper wegsink in die stroom van ongeregtigheid, weet nie meer van die gesmag van die siel wat sê: Gee vir my water . . . , gee my vrede in die hart nie. Soms kan die mens van nature bewus word van 'n gevoel van onvoldaanheid, 'n besef van ontevredenheid met al die skone en mooie van die aardse dinge, soos die ryk jongman wat na iets anders, iets hoërs verlang het. Maar omdat jy die gawe van God nie ken nie, miskien nog nooit geken het nie, weet jy nie dat jou siel 'n dors het wat smag . . . na vrede met God nie.

Eers wanneer Christus voor jou kom staan en jou lewe in al sy sondigheid openbaar en jou voor die ontstellende feit van jou ellende plaas, dan ontdek jy, dan weet jy: My siel dors na God, na die lewende God. Eers wanneer jou verborge ongeregtighede oop en bloot is voor die oë van God met wie ons te maak het, en jy jou sondenood en sonde-eensaamheid onder die brandende gloed van Gods toorn oor

die sonde voel om uit te roep: „My God, my God waarom het U my verlaat?” dan volg ook die ontdekking: „Ek het dors!” Die wêreld bied dan gal en edik. Christus weet dit; Hy weet ook, die enigste lafenis is: „Vader in U hande gee ek my gees oor”.

16 Februarie

Lees Matt. 6:25-34; Joh. 4:11-13. Teks: Joh. 4:13.

WEER DORS KRY

Wanneer ons dors kry, soek ons na water om te drink. Elke dag het die Samaritaanse vrou gekom om water te skep uit die Jakobsbron. Sou sy geglo het dat daar 'n wonderkrag in hierdie water was? Sy het besondere waarde daaraan geheg. Dit was immers 'n put wat vader Jakob self nagelaat het, waaruit vader Jakob self gedrink het. En daar is tog niemand groter as hy nie! Nee, dit moet goeie water wees, hierdie water.

Dan kom Jesus en sê: „Elkeen wat van hierdie water drink, sal weer dors kry”. Laat ons daarop let dat Jesus niks verkeerts van „hierdie water” sê nie. Hy sê nie: Laat staan hierdie water nie. Hy ken en Hy erken die liggaamlike dors, die tydelike en natuurlike nooddruf. Hy wat aan God gelyk was het Self in ons menslike nood en ellende ingegaan. Hy moes Self van hierdie water drink. Daarom mag ons en moet ons uitgaan om ons kruike te vul; en daar is baie: kruike van vroomheid en kerklike gewoonte, van deugde en 'n goeie naam, van gesondheid en arbeid, van voedsel en kleding.

Maar, hoe vol ons kruike ookal mag wees, ons moet nooit verwag dat hierdie water ons sieledors moet les nie. Dit was nooit die bedoeling daarmee nie. Elkeen wat van hierdie water drink, sal weer dors kry. En weer! En weer! Wie het dit beter ondervind as Maarten Luther wat tot op 'n punt van raserny gedryf is deur 'n ontembare sieledors. Hoe ernstiger die pogings en hoe groter die selfopofferings wat hy maak, uiteindelik moet die mens hulpeloos en magteloos neersak en jammerlik ween: „Soos 'n hert wat smag na waterstrome, so smag my siel na U, o God”. Nadat alles gedoen is wat die mens uit sy eie kan doen, bly daar die brandende dors, 'n dors na God, 'n dors opgewek deur die Gees, 'n dors wat nie geles kan word met „hierdie water” nie.

17 Februarie

Lees Joh. 4:13-26. Teks: Joh. 4:14.

NOOIT WEER DORS KRY

Met 'n paar woorde het Jesus die nood van die Samaritaanse vrou, en die nood van die mens in die algemeen, ook die moderne mens, geteken. Ons soek almal water om ons sieledors te les. Ons soek dit soms in stoflike dinge — geld, goed, besittings — en soms in verhefende dinge — kuns, wetenskap, tegniek. Maar, hoe ons ookal uit hierdie kruike drink, ons moet altyd maar weer drink.

En dan staan Jesus voor die Samaritaanse vrou en voor ons, en Hy sê: „Ek het vir jou ook water, lewende water . . . Elkeen wat drink van die water wat Ek hom sal gee in ewigheid nooit dors kry nie”. Wie alleen kan u sieledors les? Wie alleen kan rus gee, en vrede in die hart? „As iemand dors het”, sê Jesus, „laat hom na My toe kom en drink” (Joh. 7:37). „En die water wat Ek hom sal gee, sal in hom word 'n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe”.

„Almal wat dors het kom na die waters”. So het die uitnodiging reeds in die Ou Testament weerklink. En so kom die uitnodiging tot

vandag toe tot u. Daar is 'n Fontein van Lewende Water, 'n Fontein wat bruis van oorvloed, ook vir u. Is Gods rykdom in Jesus Christus nie onuitputlik, sy weldade nie oorvloedig wat voortvloei uit daardie Bron nie: water van versoening, water van skuldvergifnis deur die bloed van Jesus Christus, water van heiligmaking deur sy Gees, water van vertroosting en versterking vir die vermoeide siel in die woestyn van stryd teen die bese, die sonde en die eie vlees.

Wanneer die sondaar lafenis vind by hierdie Bron, laat dit hom in verwondering uitroep: „Is Hy nie miskien die Christus nie?” Soos Natanael: „U is die Seun van God, U is die Koning van Israel”. En Petrus: „U is die Christus, die Seun van die lewende God”. En Thomas: „My Here en my God”. Dit dring hom om te vra soos Paulus: „Here, wat wil U hê moet ek doen?” Om dan later met volle oorgawe te bely: „Ek is bereid nie alleen om gebind te word nie, maar ook om te sterwe vir die Naam van die Here Jesus”.

18 Februarie

Lees Jes. 55:1-9; Joh. 4:27-30. Teks: Joh. 4:28.

LAAT STAAN

„Die Gees en die bruid nooi en sê: Kom . . . En laat hom wat dors het, kom; en laat hom wat wil, die water van die lewe neem, verniet. Sover was die Samaritaanse vrou egter nog nie. Sy het Jesus nog nie herken nie omdat sy haarself nog nie geken het nie. Sy moes haarself eers leer ken as sondaar, en dit wou sy nie, omdat dit vir die menslike natuur nie aangenaam is nie. Want dan sal ontdek dat daar só baie dinge is wat sy moet laat staan. Daarom soek sy 'n uitweg met 'n gesprek oor kerk en godsdiens. Daaroor wil Jesus egter nie praat nie; Hy praat oor haarself. Met sy goddelike lig dring Hy deur tot in die donkerste skuilhoeke van haar sondige bestaan. En in die lig van sy Woord sien sy haarself in al haar ongeregtigheid, ontdaan van alle skyn-godsdiens en skynvroomheid. Sy ontdek dat Hy nie veroordeel nie. En sy vergeet wat sy eintlik kom doen het.

En die vrou het toe haar waterkan laat staan. . . . Duisende mense in hulle soektog na water om hul sieledors te les, kom daagliks met Jesus in aanraking. Dan bied Hy lewende water. Maar hulle bied weerstand. Hulle weet miskien iets van die Christendom; hulle kan daelank gesels oor die voorskrifte en vorms van die christelike kerk, maar hulle ken Christus nie, omdat hulle nooit kom tot 'n gesprek met Hom oor hulleself, en hulle in die lig van sy Woord laat ontmasker nie. Want in die gesprek met Hom kom die sonde in al sy vreeslikheid aan die lig.

Was u al ooit so met Hom in gesprek dat u alles waarmee u so besig is, hoe noodsaaklik dit ookal mag wees, laat staan het, vergeet het. Dan ontdek u u sonde, maar u ontdek ook dat Hy nie veroordeel nie. Hy skenk lafenis, Hy skenk vergifnis. Want die Seun van die mens het gekom om te soek en te red wat verlore was.

19 Februarie

Lees Joh. 4:31-42. Teks: Joh. 4:29 en 39.

. EN GETUIG

Die lewende water wat Jesus aan die dorstige sondaar gee, vloei nie nutteloos weg of verdwyn nie in die sand nie. Dit word 'n fontein; dit vloei na ander en word lafenis vir ander. Selfs 'n verdorde hart word vrugbaar gemaak en gaan uit na ander.

Die Samaritaanse vrou het gekom om haar waterkan te vul, maar, na Jesus se gesprek met haar, het sy haar waterkan laat staan. En sy het na die ander gehaas en getuig: „Is Hy nie miskien die Christus nie?” Net soos die dissipels na Thomas gegaan het met die getuienis: „Ons het die Here gesien”. En baie van die Samaritane uit daardie stad het in Hom geglo oor die woord van die vrou wat getuig het: Hy het my alles vertel wat ek gedoen het.

Nadat hulle haar getuienis aangehoor het, het hulle Jesus gaan opsoek om self te hoor. En baie meer het op grond van sy Woord geglo en vir die vrou gesê: Ons glo nie meer op grond van wat jy gesê het nie want ons het self gehoor, en ons weet dat Hy waarlik die Saligmaker van die wêreld is.

Ons kan 'n ander nie oortuig om te glo nie. Dit word ook nie van ons gevra nie. Dit kan alleen Jesus Christus met sy Woord en Gees doen. Maar elkeen van ons wat Hom ontmoet en leer ken het as die Lam wat die sonde van die wêreld wegdra, en wat self by Hom vergifnis van sonde gevind het, is geroepe om te gaan getuig. Dan maak dit nie saak wie of wat ons was nie. Ons het die boodskap gehoor. Jarelank kom die kerk met die getuienis van skuldvergifnis deur die bloed van Jesus Christus. Wat moet ons doen? Ons word geroep om dit uit te dra. Laat ons al daardie dinge waarmee ons so besig is, waaraan ons so geheg is, en wat in ons oë so belangrik is, laat staan, en ons haas om by ander te gaan getuig: Is Hy nie miskien die Christus nie?

20 Februarie

Lees Joh. 5:1-15. Teks: Joh. 5:7.

EENSAAMHEID

Eensaamheid — wie van ons ken dit nie. En hoe vlug ons nie daarvoor nie. As iemand doelbewus die eensaamheid opsoek, dan sê ons; daar is iets verkeerd. Want dit is 'n toestand wat elke mens probeer vermy. Ons mense het behoefte aan vriendskap en liefde, aan omgang met mense. Ons mense het mekaar nodig. Hoe het Dawid in sy eensaamheid nie gekerm nie: „Want my vader en my moeder het my verlaat . . .” (Ps. 27).

Die sieke in die poorte van Betesda sou hieroor kon saamgesels. Temidde van die gedruis van die daaglikse lewe het hy 38 jaar lank, 'n leeftyd, daar gelê, en moes hy kerm: Ek het niemand . . . Niemand om my by te staan, my te help, te versorg, te ondersteun nie. Eensaam is ek, en verlate.

Dan ontdek die sieke wat Adam reeds ontdek het: God soek die eensame op. Hy ontdek wat Dawid ondervind het: My vader en my moeder het my verlaat, maar die Here sal my aanneem.

Jesus was op pad na Jerusalem maar Hy gaan eers hierdie eensame opsoek, want Hy het geweet dat hy al lank siek is. Hy gaan by al die ander verby, reguit na hierdie ongelukkige. Met 'n paar woorde dring Hy deur tot op die bodem van sy eensaamheid; Wil jy gesond word? Here, ek het niemand . . .

Met duisende mense rondom ons, staan elkeen van ons ook dikwels alleen. Veral in die groot beslissings van die lewe; niemand om jou te help in jou stryd teen versoekings, niemand om jou te help jou kruis dra nie, niemand om jou te help in jou stryd teen siekte en sonde nie.

En tog is daar altyd Een. Dikwels laat Hy ons lank alleen lê, maar Hy vergeet ons nie. Wanneer ons soos Elia in die woestyn lê en

kerm: Ek kan nie meer nie. Waarom lewe ek nog. Ek het niemand . . . , dan staan Hy daar met sy reddende genade, en sag en troosvol klink sy stem: Ek sal jou nooit begewe en jou nooit verlaat nie. Kyk, Ek is met julle al die dae tot aan die voleinding van die wêreld.

21 Februarie

Lees Joh. 5:31-47. Teks: Joh. 5:39-40.

WARE SKRIFONDERSOEK

Die Jode in Jesus se dae het hulle voortdurend besig gehou met Skrifondersoek. Sommige van hulle was dan ook bekend as Skrifgeleerdes. Maar, met hulle vorm van Skrifondersoek en Skrifgeleerdheid het hulle nie verder gekom as die letter nie. Met die letter van die Skrifte het hulle allerlei spitsvondighede en sisteme van hul eie probeer regverdig.

Veral was hulle Skrifondersoek gemik op allerlei voorskrifte in verband met die uitwendige onderhouding van die Sabbat. As Jesus dan op die Sabbat 'n sieke genees en Hom boonop verantwoord deur kalmpies te sê: „My Vader werk tot nou toe en Ek werk ook”, dan is dit in hulle oë die gruwelikste godslastering! wat met niks minder as die dood gestraf moet word nie.

Jesus verwyt hulle dat hulle met hulle vorm van Skrifondersoek meen dat hulle reeds die ewige lewe besit. Maar dieselfde Skrifte waarop hulle hulle beroep. sal hulle beskuldig dat hulle die lewe nie het nie, omdat hulle na Hom na wie die Skrifte hulle wil lei, nie kom nie. Want hy wat die Seun ongehoorsaam is, sal die lewe nie sien nie.

Tot ons kom 'n voller en ryker openbaring, want ons het meer as die Jode van daardie tyd. Ons het die Skrifte van die Ou én die Nuwe Testament. En hierdie Skrifte getuig van Hom wat gesê het: Ek is die Weg en die Waarheid en die Lewe. Niemand kom na die Vader behalwe deur My nie.

Laat ons tog nooit die Heilige Skrifte ondersoek met die vooropgestelde doel om 'n opinie of oortuiging of beleid of 'n vroomheid van ons eie te verdedig en dié van 'n ander te verdoem nie. Dan val ons in dieselfde sonde as die Skrifgeleerdes. Ware Skrifondersoek ken slegs één doel, naamlik om te soek na Jesus Christus, die Seun van die lewende God. Deur die Skrifte wil sy Gees ons oortuig dat in Hom en in Hom alleen die waaragtige vroomheid en die ewige lewe te vinde is.

Ondersoek die Skrifte! Voortdurend! Met watter doel? Die Skrifte gee hierop self die antwoord: „Maar hierdie is beskrywe dat julle kan glo dat Jesus die Christus is, die Seun van die lewende God; en dat julle deur te glo die lewe kan hê in sy naam” (Joh. 20:31).

22 Februarie

Lees Johannes 6:1-15. Teks: Joh. 6:11.

JESUS GEBRUIK DIE KLEIN DINGETJIES

Die lewe bestaan nie uit 'n klein getal groot dinge nie, maar uit 'n groot getal sake en dinge wat ons mense gewoonlik as klein beskou. En nou is dit so dat die Here juis daardie klein dingetjies in ons lewe gebruik om dit vir ons van besondere waarde en betekenis te laat wees.

Hier in ons teksverhaal het ons van daardie klein en nietige voorwerpe wat in die hande van Jesus tog van groot waarde en betekenis

vir die lewensomstandighede van 'n groot getal mense en vir die koninkryk van die hemele geword het. Daar is 'n klein seuntjie met vyf goedkoop garsbroodjies en twee vissies. Wie let nou op so 'n onbekende ventertjie? Maar God het dit so beskik dat hy wel opgemerk is, dat hy ook van betekenis sou wees in daardie besondere situasie. Vrywillig, sonder enige dwang, het die seuntjie sy voorraad aan Jesus afgestaan. En daarmee het hy Jesus gedien met die bietjie wat hy gehad het.

So kan ons Jesus ook dien; allereers as getuies deur ons woorde en dade, ons lewensvoorbeeld, verder deur ons dienswerk of 'n spesifieke opdrag of taak op kerklike en gesamentlike terrein; vervolgens deur ons vrywillige offergawes. So kan ons Jesus ook dien met die bietjie of die oorvloedige wat ons besit. Daar is die arm weduwee met haar skamele twee geldstukkies, tesaam nie 'n halfsent werd nie, maar tog 'n groot offergawe by wyse van 'n klein bedraggie omdat dit alles was wat sy besit het, haar hele lewensonderhoud. Daar is Maria met haar baie kosbare, duur nardus. Hoofsaak is of dit in Jesus se hande oorhandig word. In sy geseënde hande word ons geringheid, ons swaakheid, ons nietigheid en onbekwaamheid iets waarmee Hy wonders kan verrig.

23 Februarie

Lees Johannes 6:16-21. Teks: Joh. 6:18.

JESUS, DIE ONSTUIMIGE SEE, EN ONS

In ons teksverhaal word gehandel oor Jesus, 'n stormsee en sy dissipels. Dit was alreeds in die vierde nagwaak, hier teen dagbreek. Die dissipels moes moeg, uitgeput en gedaan gewees het. Hulle kon nie meer nie; hulle is alleen. Jesus het agter gebly, daar op die berg. Maar sy oog van liefde het hulle worsteling gesien.

En nou haas Hy Hom, langs die kortste pad, reg oor die kokende golwe, om hulle te gaan help. Jesus bring uitkoms vir hulle.

Jesus, die golwe en sy dissipels. Maar ook — Jesus, die stormsee en ons. Dit is werklikheid. Ons weet wat dit beteken om van lewensstorms te praat. Daar kom dae in ons lewe wanneer ons ook swaar kry moet roei, wanneer die stormwinde téén ons is, wanneer ons lewensvaartuig dreig om weg te sink in die diepte van die onstuimige see of om verpletter te word teen die ruwe, rotsige strand. Ons belewe almal tye van teëspoed en onspoed, van druk en ellende, van siekte en dood, van rou en droefheid, van afguns en jaloesie, van onreg en haat. Menige huisgesin ken daardie tye waarin daar smartlike verwoesting aangerig word. Menigeen dra in sy siel die litteken wat die herinnering is van 'n smartvolle wond wat opgedoen is in tye van lewensstorms en angste.

Ons weet wat golwe is. Wat weet ons van die tot-hulp-snellende Jesus, die Helper in die nood, die Redder in die dood?

Ons behoort onself elke dag van die waarheid te verseker en te oortuig: My Heiland is dig by my in my nood. Hy is by my in my stryd. Hy is by my in my sonde. Hy is by my in my wonde.

Ons is werklikheid — die golwe is werklikheid — maar Jesus is ook werklikheid. Hy gebruik juis die golwe as die brug, die kortpad, om na ons toe te kom.

24 Februarie

Lees Johannes 6:22-59. Teks: Joh. 6:51.

DIE BROOD VAN DIE LEWE

Die manna wat uit die hemel neergedaal het in die woestyn, was 'n skaduweebeeld van die ware Brood van God wat in Christus uit die hemel neergedaal het en aan die wêreld die lewe gee.

Soos wat die stoflike liggaam behoefte het aan die aardse brood, so het die siel van die mens behoefte aan hemelse spyse. Die liggaam moet gereed voedsel inneem om gesond en sterk te bly; maar omdat dit gevoed word met verganklike brood daarom sal dit ook vergaan. Maar die siel wat gevoed word met die lewende Brood sal nie sterwe nie, maar lewe tot in ewigheid. Soos wat die aardse brood deur die stoflike mond ingeneem en deur die liggaam opgeneem word, so moet die gelowige met die mond van die geloof die vlees van Christus eet en sy bloed drink, sodat die geestelike lewe van die mens daardeur onderhou, gevoed en gelaaf word.

Nou is daar verskillende soorte honger by die mens aanwesig. Sy verstand honger na kennis en wysheid; sy hart hunker na liefde; en die wêreld bied op sy manier voedsel aan. Die wetenskap verskaf brood; die mense bied liefde aan. Maar al die aardse brood kan die siel van die mens nie versadig nie. Wat uit die aarde is is aards, is soos die gras wat uitspruit en weer verdor. Maar wat uit die hemel is, wat van God afdaal, is onverganklik en onsterflik. Alleen wat deur Christus aangebied word in en deur Homself en deur Homself van die lewe, is sielsversadigend. Daarom moet ons daeliks van daardie Brood eet, sodat ons siel één met Hom kan word. Juis ook in hierdie lydensweke kom die woorde van Jesus tot ons: Neem, eet, dit is My liggaam wat vir julle gebreek word.

25 Februarie

Lees Johannes 6:60-71. Teks: Joh. 6:68.

HERE, NA WIE TOE?

Hierdie hoofstuk het begin met vyf-duisend manne rondom Jesus. Maar daardie duisende het gekrimp na honderde en die honderde na tientalle totdat nog net die twaalf dissipels by Jesus oorgebly het. Die ander was in Hom teleurgestel en het Hom verlaat. Daar staan Jesus nou met die twaalf. In hulle harte het daar miskien die gedagte opgekom: Sy koninkryk stort in duie. Dit is soos 'n sinkende skip wat hulle betyds moet verlaat. Wat moet hulle doen?

Dan stel Jesus aan hulle die vraag: Wil julle nie ook weggaan nie? Dit gaan by Hom nie om 'n groot gevolg, 'n groot gemeente, groot getalle nie, maar dit gaan by Hom om 'n gewillige, getroue en gelowige gemeente. Daarom kom die rekenskapgewende vraag ook tot sy kerk en ook tot ons in hierdie lydenstyd: Wil julle nie ook weggaan nie? As julle wil gaan, gaan!

Wat is ons antwoord? Petrus het geantwoord: Here, na wie toe sal ons gaan? U het die woorde van die ewige lewe. Let daarop: Dit gaan by Petrus nie om 'n iets nie maar om 'n persoon. En daardie Persoon is Jesus Christus self. En nou kan ons 'n lang lys van dinge opstel wat deur die mense nagejaag word waarmee hulle die diepste behoeftes van hulle siele wil versadig. In hoofsaak is dit stoflike, verganklike dinge. Maar wat ons almal nodig het in ons sondenood is nie iets nie, maar iemand, 'n Persoon wat kan verstaan, wat kan help, wat kan red. En God het in ons nood voorsiening gemaak. Hy het sy beste, sy liefste wat Hy kon gee, aan ons gegee — sy eie Seun, Jesus die Christus.

Op die vraag van die mens: Heer, waar dan heen, na wie toe sal ons gaan, antwoord God: Daar is My Seun. Gaan na Hom toe.

26 Februarie

Lees Johannes 7:10-53. Teks: Joh. 7:37.

AS IEMAND DORS HET

Die twee woordjies, **kom** . . . en **drink** is uitdrukings wat vir een en dieselfde saak gebruik word, nl. die uitnodiging van Jesus aan die

sondige mensheid wat in die woestyn van verlorenheid versmag van dors na die ewige gemeenskap met God.

Hier word nou die diepste sielsbehoefes van die mens by dors vergelyk. En nou is dit so dat die mense in hulle sondigheid probeer om daardie geestelike node en behoeftes met allerlei aanbiedings van die wêreld te versadig. En die wêreld bied dan ook sy waters aan, waters met verskillende smake, waters wat dikwels soet smaak. Maar al die waters wat deur die wêreld aangebied word, bevat die kierne van die ewige dood. Daardeur word die siel van die mens vergiftig en nie gelaaf nie.

Intussen bly die gemis aan die gemeenskap met God soos 'n brandende dors wat smag om gelès te word. Daardie dors, daardie skreeu van die siel na God, daardie dors na die Lewensbron kan alleen gelès word deur Christus. Hy sê: As iemand dors het, laat hom na My kom en drink. Hy bied Homself aan as die volkome vervulling van die diepste sielsbehoefes van die mens.

En nou moet ons van ons kant in die geloof na Hom toe gaan. Ons moet Hom aanneem as ons enigste Verlosser en Redder. Ons moet Hom as ons eie toeëien. Ons moet Hom as die water van die lewe, as ons eie, aanneem en drink. Met die mond van die geloof moet ons dit inneem, elke uur, elke dag; ons moet drink, druppel vir druppel, teug vir teug.

As ek gister dors was en water gedrink het, sou my dors gister gelès wees. Maar gister se water kan nie vandag se dors les nie. Daarom moet ons vandag weer, op hierdie Donderdag, by herhaling van die lewende water drink wat daar stroom uit die Rots van die eeue.

27 Februarie

Lees Johannes 8:1-11. Teks: Joh. 8:11.

SONDIG NIE MEER NIE

Ons weet nie wat van die vrou geword het nie nadat sy van aangesig tot aangesig voor Jesus gestaan het. Dit is eintlik vir ons ook nie van belang nie. Van belang vir ons is so 'n situasie waarin ons ook as sondaarmense alleen voor Jesus te staan kom, met ons troueloosheid, ons hoogmoed, ons twyfel en wêreldliefde. En teenoor ons staan Hy, die heilige en smettelose Geregtheid wat die sonde nie deur die vingers kan sien nie. Daar is soveel ongeregtighede wat nog teen ons wil en sin in ons oorgebly het; daar is die onwilligheid, ongehoorsaamheid en skynheiligheid wat ons soos Petrus laat bely: Gaan weg van my, Here, want ek is 'n sondige man (Luk. 5:8). Maar waarheen dan?

En tog is sulke oomblikke heiligend vir ons hart, want Jesus veroordeel ons nie; Hy wil ons vergewe; daarom spreek Hy ons ook aan: Sondig nie meer nie.

Dit verbaas ons altyd weer dat daar by Hom vergiffenis is van al ons sonde. So ver as die ooste verwyderd is van die weste, so ver verwyder Hy ons oortredinge van ons. In ons eie krag kan ons nooit staande bly teen die sonde nie. Maar nou versterk Hy ons deur sy krag en genade sodat ons staande kan bly teen die aanvegtinge van die bose.

Sondig nie meer nie. Dit is nie 'n bevél nie, maar 'n belofte waarin ons sy bemoedigende woorde aan ons adres kan beluister: Ek wil die sondemag in jou verbreek; moenie die stryd alleen wil stry nie. Gee

My jou hand; laat Ek jou lei. Hou jou oë op My gevestig; Ek sal jou ondersteun.

Daarom kan ons ook steeds biddende sing:
Getroue Leidsman, slaan ons gade;
Voleinder, gee dat deur U krag
die heerlik' werk van Gods genade
in ons volbring word dag na dag.

28 Februarie

Lees Johannes 8:12-59. Teks: Joh. 8:54.

DIE VERHEERLIKING VAN DIE SEUN

Waarin bestaan die verheerliking van Christus?

As ons 'n mens, 'n volksheld of 'n eerste minister wil verheerlik, dan beteken dit dat so 'n persoon lof, eer, hulde, dank en so meer sal ontvang. Maar by Jesus is dit juis die teenoorgestelde. Tydens sy aardse omwandeling het Hy nooit selfverheerliking gesoek nie, ook nie die verheerliking deur die mense nie. Sy verheerliking ken nie so iets soos selfsug nie, maar bestaan daarin dat van Hom geneem word en nie aan Hom gegee word nie. Sy Heilands-verheerliking bestaan daarin dat Hy nie gekom het om te ontvang nie, maar om te gee, die hemelse skatte uit te deel, Homself oor te gee. Gods eengebore Seun sy lof! Hy bring ons van die hemelhof die rykste seëninge. Ja, dit het Jesus in hierdie wêreld kom doen. Hy het nie verheerliking kom soek nie, maar Homself vir die mensheid kom aanbied, vir hulle die ewige lewe kom gee.

Nou is dit so dat die mense Hom nie wou aanneem nie. Hy is deur die Jode gehaat, bespot, verguis en uiteindelik aan die kruis vermoor. Tog het sy hemelse Vader Hom verheerlik deur sy almag tot openbaring te laat kom; deur die genesing van siekes, die uitdryf van bose geeste, die stilmaak van storms, die opwekking van dodes en so meer. En nà sy glorieryke opstanding en hemelvaart het sy hemelse Vader Hom aan sy regterhand laat sit en aan Hom alle mag in die hemel en op die aarde gegee.

God verheerlik sy Seun deur sy Nieu-testamentiese gemeente wat sy verlossingswerk en soenverdienste met dankbaarheid in hulle tot openbaring laat kom. Orals waar die liefde en genade van Christus in ons lewe openbaar word, hetsy in die erediens, of in die huisgesinskring of in ons dagtaak of in ons sport en ontspanning, daar word Christus verheerlik.

Christus sê: Hy (die Heilige Gees) sal My verheerlik, omdat Hy dit sal neem uit wat aan My behoort en aan julle verkondig (Joh. 16:14).

1 Maart

Lees Joh. 9:1-11. Teks: Joh. 9:3.

WAAROM TOG?

By hierdie wonder van die genesing van die blindgeborene kom een van die groot lewensvrae na vore nl.: Waarom soveel lyding? Wat is die doel hiervan in die lewe? Daar is nie onbeantwoorde vrae vir die Woord van God nie — ook nie vir hierdie teregende vraag nie.

Toe 'n arme en daarby nog 'n blindgeborene verbygaan, gryp die dissipels die geleentheid aan om 'n kwellende vraag te stel. „Rabbi, wie het gesondig, hierdie man of sy ouers, dat hy blindgebore is?”

Die antwoord van Jesus bring die regte verband meteens na vore. Hy spekuleer nie oor die moontlike verband tussen sonde en siekte nie. Hy breek elke gedagte van 'n blinde noodlot af. Hy konstateer met krag die positiewe helder en duidelik.

... „die werke van God moet in hom geopenbaar word.”

Die mens loop met vrae oor regverdigheid met hulle maatstaf gemeet. Het so 'n armoedige enige betekenis in die lewe? Is dit nie beter as hy tog maar nie daar was nie? Vir Jesus het elke mens se lewe, ja ook hierdie blindgeborene se lewe sin en betekenis. Vir ons gesonde verstand is dit 'n doellose bestaan. Vir Jesus sal juis hierdie man 'n bewys van die heerlijkheid en mag van God word. Die hoogste doel wat 'n mens se lewe ooit kan bereik, sal in sy lewe verwesenlik word. In hom sal die werk van God openbaar word.

As ons die gesprek van die man met die Fariseërs lees, besef ons op welke wonderlike wyse hy aan die doel van die skepping volendoen. Dit eindig met die woorde: „As Hy nie van God was nie, sou Hy niks kan doen nie.” Watter belydenis! watter lof aan God! Watter betekenis kry sy lewe nie!

Daardie lig val ook in soveel duistere plekke in en om ons lewe. „So 'n bestaan is daar dat deur alles wat daarmee saamhang, Gods liefde, Gods barmhartigheid, Gods lankmoedigheid en geduld, Gods mag en heerlijkheid in hom openbaar sal word.”
Walter Lüthi.

2 Maart

Lees Joh. 9:10-17. Teks: Joh. 9:11b.

NET GEHOORSAAM

Wat kan ek doen om 'n lewensroeping te vervul? Die gevaar is groot om tussen al ons bedrywighede nooit daartoe te kom om werklik die doel van die lewe te bereik nie. Ons is so besig met belankrike werke — maar bereik ons daarmee wat ons hemelse Vader van ons vra? En dit is? Soos die blindgeborene — dat die werke van God in hom openbaar kan word.

Die nuuskieriges, wat verbaas was oor die wonderbaarlike genesing het gedink dat die man seker iets wonderliks gedoen het. Hy het seker 'n groot daad gedoen of 'n groot som geld betaal. Te eenvoudig klink dit as hy bely: ek het gegaan, en my gewas en ek sien.

Is dit al? Ja, dit is inderdaad al! ! Maar die „al” is ook „alles”. Ek het gehoorsaam gegaan soos Hy gesê het. Ek het gehoorsaam gedoen wat Hy gesê het. En kyk daar: Ek sien ! ! !

Dit is vir die toringbouers nie maklik om te aanvaar dat daardie hoë torings hulle nie nader aan die hemel bring nie. Dit is vir die ruimte reisigers 'n teleurstellende ervaring dat daardie groot menslike prestasie niks beteken om nader aan God te kom nie.

Maar wat dan? As dit niks beteken nie wat sal dan iets beteken?

Gaan en doen net wat Hy sê. Vir die blindgeborene — gaan en was jou.

Vir ons vandag — almal blindgeborenes. Gaan en was julle ! ! ! Gaan want hy het reeds jul oë aangeraak. Gaan en lê jul sonde en skuld af. Hy het dit reeds op Hom geneem. Ja net dit. En dan? Wat dan?

Kyk dan sal julle sien. Dan sal julle sien watter voorreg dit is, om medewerkers te wees sodat die werke van God openbaar kan word. Sy werke ook aan u!

3 Maart

Lees Joh. 9:28-41. Teks Joh. 9:25b.

MY BELYDENIS

Wat kan ek doen dat die werke van God deur my openbaar kan word? Ons wil ons godsdienis soms so gekompliseerd maak en dit is tog so eenvoudig. Daar word oor allerlei vrae gestry — ja groot bitterheid het al op die terrein van die kerklike lewe geheers. En dan sien ons die belangrikste nie raak nie.

Met lastige strikvrae probeer die Fariseërs hierdie dankbare blindgeborene wat nou deur 'n godswonder kan sien, vermoei en verwar. Hulle sien nie die wonder van God raak nie, Nee hulle wil uitpluis. Hulle is nie tevrede met 'n dankbare verlore se loflied nie. Dit pas nie in hulle teologiese sisteme nie.

En die blindgeborene — wat is sy houding. Hy bekommer hom nie oor die twisgesprek nie. Hy verstaan dit nie. Hy weet daar ook niks van af nie. Maar wat hy wel weet, is vir hom lewensbelangrik. Dit is: „Een ding weet ek: dat ek blind was en nou sien.”

Almal kan nie skrifgeleerders wees nie. Almal kan nie vermaarde teoloë wees nie. Die belangrikste is om te weet dat ons blind was en nou sien.

Blind was ons. Blind deur die sonde en so dwalende in die duisternis. Maar in my blindheid het ek gehoor van die wonderlike Geneesheer. Hy het my oë aangeraak. Nou sien ek. Wonderlik, nou sien ek. Wat moet ek nou doen? Loof die Here sodat die werke van God in u openbaar kan word.

Dit is u godsdienis.

4 Maart

Lees Joh. 10:1-10. Teks: Joh. 10:2.

NET EEN WEG

Wat is die kenmerk van 'n goeie leier? Dit is hy wat ook geleer het om te volg. Gelukkig die volk, die kerk wat leiers het wat geleer het om die opperste Leidsman te volg — die leiers wat geleer het om by die deur in te gaan.

Wat 'n verwarring kom daar tussen skape wat gewoon is aan 'n herder wat by die een regte plek ingaan naamlik die deur, as daar onverwags iemand oor die kraalmuur klouter of deur die venster spring! !

Op die kerklike vlak het die grootste verwarring gekom as geestelike leiers die deur nie ken nie. Vir die geestelike kudde — die gemeente is daar net een deur en dit is Jesus Christus wat getuig: Ek is die deur.

Waarom moet daar van die deur gebruik gemaak word? Van die kraalmuur of venster word gebruik gemaak vir selfsugtige doelendes. Skape word nie oor die muur uitgelei of deur die venster nie. Diewe dra geslagte skape daaroor of daardeur. Deur die deur word hulle gelei om gered te word. Daarvoor is daar net een deur en dit is Jesus Christus want net deur Hom kom die geestelike kudde na die Vader om gered te word. Daarom het Hy 'n kudde vergader —

om hulle te red en nie om hulle aan die slagmes van skelms oor te gee nie.

By die deur Jesus Christus sal hulle ook in en uitgaan om weiding te vind. Dit is die taak van die goeie herder om toe te sien dat sy kudde die regte voedsel sal kry. Die regte voedsel is net deur die een Deur Jesus Christus — Sy Woord. Net Sy Woord kan waarlik voed tot lewe. Dit geld nie net vir die geestelike leiers nie. Maar ook vir volksleiers om die volk na veiligheid en voorspoed te lei; Vir opvoedkundige leiers om die jeug na die groot Opvoeder en sy wysheid te lei; Vir ouers om hulle kinders na hulle hemelse Vader en sy voedsel te lei.

5 Maart

Lees Joh. 10:11-18. Teks: Joh. 10:14b.

KEN EN GEKEN WORD

Gemeenskapslewe is een van die skeppinge van God. Die eerste gemeenskap het ontstaan toe die Skepper self besluit het dat dit nie goed is dat die mens alleen is nie. Die mense is op mekaar aangewys. Eenling-gelukkiges is die uitsondering. Hulle vergeet egter dat die feit dat hulle ander wil oortuig dat die eenling-lewe goed en gelukkig is, juis 'n poging is om ander ook met hulle laat deel om so weer gemeenskap, al is dit van sogenaamde eenlinge, te vorm.

Een van die voorwaardes vir 'n gemeenskap is kennis — kennis van mekaar. Vriendskap en later liefde begin by 'n kennis-making en wat groei deur mekaar beter te leer ken. Die groot eenzaamheid is om daar te wees, al is dit tussen duisendes, waar jy niemand ken nie en deur niemand geken word nie. Vir 'n tyd lank is dit gerieflik en interessant maar gou oorweldig 'n gevoel van verlorenheid en uitgestotenheid 'n mens.

Dit is nie die grootste eenzaamheid van die mens nie. Deur die sonde het dit gekom toe die mens God die Skepper nie meer geken het nie. Sy Seun het Hy gestuur sodat mense weer met God kan kennis maak.

In ons teksverse sê Jesus dat Hy die deur is. Watter deur? Om God te leer ken, want God ken ons nog steeds. Hy ken sy eie. Nou wil Hy dat Hy deur sy eie geken word. Die groot eenzaamheid van die mens mag nie voortduur nie. Deur die deur lei hy Sy eie in en uit om hulle te red, om die verlore seuns en dogters te voed; solank as wat hulle op pad is na die beloofde land.

Al is u miskien alleen in die lewe onthou dat daar Een is wat u ken en wat u kan ken.

6 Maart

Lees Joh. 10:22-42. Teks: Joh. 10:41b.

GEEN TEKEN MAAR DIE WAARHEID

Daar is altyd 'n stryd tussen lig en duisternis. Die groot Lig wat in duisternis gekom het, het 'n stryd met die duisternis deur die sonde veroorsaak, aangeknoop. Hy het nie vrede op die aarde gebring nie. Hy was die vrede. Die mag van sonde wil dit nie. Daarom was daar telkens weerstand en opstand by Jesus se optrede.

In ons teksverse probeer die Jode Hom weer gryp maar „Hy het uit hulle hand ontkom.”

Aan die oorkant van die Jordaan, waarheen Jesus met sy dis-

sippels gaan, voer sy gedagtes na sy voorganger. Want dit is hier waar Johannes gedoopt het.

Nou word sy koms en die prediking van Johannes weer bymekaar gebring. Hier het Johannes van Hom gesê: Kyk die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegdra! So pas het Hy Homself die herder genoem. Johannes het Hom die Lam genoem. Herder en Lam. Priester en offer.

Watter mooi getuienis kom hier oor Johannes. Hy het nie baie tekens gedoen nie. Hy sou ook nie tekens doen nie. Nee, hy was die heraut, die boodskapper.

Maar wat Hy van Jesus gesê het was waar. Dit is belangrik. Dit is sy taak. So is die werke van God ook in hom openbaar. Jesus die groot Teken — van Hom moes Johannes getuig. Watter getuigskrif van sy lewe! Wat hy van Jesus gesê het is waar.

Ons hoef nie baie tekens te doen nie. Veel belangriker is, wat ons van Jesus sê. Dit moet waar wees. Dit is ons taak. Dit is ons godsdiens. Om die waarheid van Jesus Christus te getuig.

7 Maart

Lees Joh. 11:1-26. Teks: Joh. 11:11.

DOOD EN SLAAP

Stap vir stap gaan Jesus nader na Jerusalem — soos 'n lam wat na die slagplek gelei word. Telkens kom Hy in botsing met die Jode.

In ons tekshoofstuk breek daar weer 'n oomblik aan wanneer Hy met sy vriende kan verkeer, al is dit onder droewige omstandighede. Maar Jesus is nie net 'n mooiweer vriend nie. Hy verkeer wel 'n oomblik met sy vriende maar juis uit hierdie gebeurtenis het die komplot om Hom om die lewe te bring, gekom.

Jesus probeer dit nie voorkom of ontvlug nie. Hy vrees die Jode nie. Hy vrees die dood nie want hoor Hy noem die dood 'n slaap.

Een van hulle troue vriende Lazarus is dood. Die Meester stap rustig met sy dissipels die gevaar van Judea maar ook die aaklikheid van die dood tegemoet. Hy vrees nie een nie.

„Lazarus ons vriend slaap. Maar ek gaan daarheen om hom wakker te maak.” „Dit is die groot geheim van Jesus dat Hy die dood as 'n slaap sien. As 'n mens slaap, is hy van die wêreld afgeskei. Daar is tussen hom en sy omgewing 'n muur. Die bewussyn is vir die omgewing afgesluit. Maar ons kan die muur van buite af, om dit so uit te druk, elke oomblik oopmaak. Maar as die deur van die dood toegeval het, kan ons deur die deur nie kom nie. Dit is nou die wonder, dat Christus weet hoe om die deur van die dood oop te maak, soos ons die deur van die slaap oopmaak.” Dr E. L. Smelik.

Ons vriend slaap maar Ek gaan hom wakker maak. Hy wat mag het oor lewe en dood kan die dooies wakker maak. Is dit nie die wonder om saam met Jesus die dood tegemoet te stap nie want net Hy — ja, Hy alleen kan en sal hulle wakker maak.

Saam met wie stap u na die dood?

8 Maart

Lees Johannes 13:31-38. Teks: Joh. 13:33a.

JESUS NEEM AFSKEID

Dit is nag. Soos die nagduister Judas versluierend omvou as hy die vertrek verlaat, so daal die ewige duisternis van godverlatenheid

oor hierdie seun van die verderf. Bewustelik het hy hom van Jesus losgemaak en so het hy hom finaal weggedraai van die Lig. Nog net die kus van die verraad bly oor. Voorwaar nag!

Nog 'n klein tydjie is die Here by die elf. Hierdie elf het geen begrip van dit wat op Jesus en hulle wag nie. Waar Jesus heengaan, kan hulle nie nou kom nie. Dit verstaan hulle nie en daarom sal hulle ook in 'n totaal verkeerde rigting soek. Hier waar dit wil voorkom asof die oomblik van ondergang en verydeling aangebreek het, is dit in werklikheid die verheerliking van die Seun en die van die Vader in Hom. God beheer ook die gebeurtenisse van hierdie donker oomblikke. Daarom moet Judas hom selfs haas sodat die heil en heerlikheid van God kan deurbreek soos die dag uit die nag. Dit moet die dissipels weet, ook daar waar Petrus verloën en die ander vlug. Eers as Jesus hulle van die sonde reinig dan lê die weg na die Vader oop.

In die nuwe gebod wat Jesus hulle gee, wys Hy hulle verkeerde soeke af en leer Hy hulle wat hulle wel moet doen. Die gebod is nuut omdat dit as 'n nuwe lewensvervulling gegee is. Hulle moet Jesus anders dien en soek as voorheen. Die liefde waarmee Jesus hulle liefgehad het, sal hulle anker en krag wees. Dit sal ook vir hulle die norm wees as hulle liefde teenoor mekaar bewys. Omdat Jesus hulle liefgehad het, moet en kan hulle ook liefhê. Jesus moet voortaan hulle lewe beheers en nie eiewaan of vrese nie. Daar waar hulle hul verbonde weet aan die Here, daar sal hulle in eensgesindheid saamverbind wees. Hierdeur sal almal weet dat hulle dissipels van die Here is.

9 Maart

Lees Johannes 14:1-14. Teks: Joh. 14:1.

GELOOF IN GOD

Die heengaan van die Here, die verraad van Judas en die aanstaande verloëning van Petrus, werk 'n diepe ontsteltenis, vrees en verslaenheid by die dissipels. Maar selfs nou is daar geen rede en plek vir so 'n onbeholpe uitsigloosheid nie. Deur die heengaan van die Here sal juis die ware lewe en heil hulle ten deel val. Hy gaan immers om vir hulle plek te berei. Hulle geloof mag nie wankel nie, want as Hy weldra aan die kruis hang, moet hulle Hom in sy versoeningsterwe nog ken as die Verlosser wat van God kom. Daarom moet die dissipels volhard om in God te glo en volhard om in Jesus te glo. So en so alleen word die weg na die Vader en die Vaderhuis vir hulle geopen. Die geloof mag nie ophou nie, want die Here kom weer. Jesus laat hulle nie bestemmingsloos hier agter nie. Hulle moet ook wees waar hy is.

Teen alle besware in wat hulle mag opwerp, weet hulle waarheen Hy gaan en die weg ken hulle. Jesus leer nie net die weg nie, Hy lei nie net op hierdie weg nie, Hy is self die weg. Wie in Hom glo, aan Hom vashou, is op die weg, is by God. Die leuen wat die vreemding weg van God werk, vind sy veroordeling in Jesus. Hy is die oorwinnaar van Satan, daarom bring Hy nie net die waarheid nie, maar Hy is die waarheid. Die dood wat skeiding maak tussen God en mens vind sy vernietiging in Hom, want Hy is die lewe. In hierdie Lewe is die gemeenskap met God lewend aanwesig.

Wie in God glo, vrees nie bedreiging nie, maar vra in die Naam van Jesus Christus dat alles sal geskied na die wil van God totdat Hy alles in almal is.

10 Maart

Lees Johannes 14:15-26. Teks: Joh. 14:16:

DIE TROOSTER

Jesus Christus het aan die dissipels die gebooie gegee om in God te glo en om mekaar lief te hê, maar Hy ken die wankelende swakheid van die mens. Hy weet watter maaksel ons is, gedagtig daaraan dat ons stof is. Hy weet dat vrees hulle weldra sal oorweldig en dit is die vrees wat die liefde uitdryf. Sonder die kennelike nabyheid en die troostende bystand van die Here kan die mens sy pad nie loop nie. Daarom laat die Here hulle wat aan Hom behoort nie as wese agter nie. Sonder God sal hulle nooit meer wees nie. Tot in ewigheid sal die Trooster teenwoordig wees. In Hom is die ewige genade, alomteenwoordigheid, almal en alwysheid van God steeds tot hulle leiding, lering en bewaring aanwesig. As Jesus Christus sy verlossingswerk volbring het, gaan sit Hy aan die regterhand van God en tree vir ons in by die Vader. Hy dra die mens se saak voor by God. Die Trooster, die Heilige Gees, wat uitgaan van die Vader en die Seun, woon in by die mens en dra God se saak voor by die mens. Die Heilige Gees wat die geloof werk en sterk by die mens tree vir hom in met onuitspreklike sugtinge. Deur die werk van die Heilige Gees weet die mens dat hy in Jesus Christus vrede en lewe het.

Die wêreld ken die Heilige Gees nie en ontvang Hom nie, want dit het onder die verslawing van Satan Jesus Christus verwerp. Die troos wat Hy vir die gelowige werk, is vir die wêreld tot ergernis en aanstoot. Vir die gelowige is die vrug van die Heilige Gees liefde, blydskap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid en selfbeheersing.

11 Maart

Lees Johannes 14:27-31. Teks: Joh. 14:27.

VREDE VAN CHRISTUS

Die owerste van hierdie wêreld het aan Jesus niks nie, daarom moet Hy sterwe onder die haat en harteloosheid van hulle wat van die vrede van God nie weet nie. Jesus, daarenteen, wat die Vader liefhet en ook hulle wat in Hom glo, gee Homself so dat deur sy offer aan die kruis die ware vrede van die versoening oor hulle mag kom.

Reeds by sy geboorte kondig die engeleskaar die koms van hierdie vrede op aarde aan. Jesus bring hierdie vrede omdat Hy die sonde van die wêreld wegdra, want hierdie vrede beteken die einde van die vyandskap tussen God en die mens wat daar is sedert die sondeval. Die wêreld laat hom nie versoen nie, omdat hy onder die aansporing van Satan in die vyandskap van sonde en ongehoorsaamheid wil voortleef. Daarom kan die wêreld nie hierdie vrede bied nie. Vrede sonder God kan geen vrede wees nie.

Die vrede wat Jesus Christus nalaat, is vrede met God en daarom en daardeur is dit ook na weerskante en na binne. Eers as aan die gebooie van die eerste tafel voldoen is, dan kom die tweede tafel aan die orde. Deurdat Jesus die ganse wet vervul, is daar vrede met God, met die medemens en met onself.

Die vrede wat die wêreld bring, gaan nooit verder as die eie-self nie, want dit is steeds die sondige omarming van die leë belofte „sodat julle sal wees soos God”.

Die vrede van Jesus Christus is die volle en versoenende sodat ons kan wees by God.

12 Maart

Lees Johannes 15:1-8. Teks: Joh. 15:1.

VERBONDENHEID AAN DIE HERE

Die verhouding tussen die Here en sy gemeente is hier op 'n tref-fende wyse verbeeld. Die gelowige ken daarom geen ander lewens-moontlikheid nie as deur, tot en vir God. Sy lewendmakende Woord sal steeds die voedende en sterkende krag wees wat die rank, die gelowige groeikrag en drakrag gee. Daar is lote wat in die wynstok nie bly nie, dit wil sê elke poging tot oppervlakkige en uitwendige inskakeling by die kerk stuur af op 'n vrugtelose lewe.

Oor hierdie wynstok en ranke waak die Landman. Hy beslis oor die ranke of hulle langer deel sal uitmaak van sy wynstok. Hoe verskil ons opvatting ten opsigte van ons lidmaatskap van die kerk nie hiervan nie? Ons wil graag die inisiatief neem en vir ons self beslis of en hoelank ons aan die kerk sal behoort. Ons is laks in die christelike beoefening van die gemeenskap met die Here en sy heiliges, ongestoord wil ons ons eie pad loop en die dra van vrugte wat by die bekering pas is vreemd aan ons. Ons glo dit is 'n voorreg vir die kerk dat ons darem nog sê dat ons daaraan behoort. Let op! Die Landman dra die snoeiskêr. Die lote wat doelloos en vrugtelos is, verwyder Hy. Dit is sy oordeel wat geld en nie ons s'n nie. Dit is egter in liefde, behoudende liefde, wat die Landman sy wynstok versorg en skoonmaak. Waar daar vrugte is, maak Hy skoon, sodat daar meer vrug kan kom. Die swakkes vind in Hom juis hul besker-ming. Deur sy sorg is daar groei. Die lidmaat wat die vreugde smaak daarvan om aan die Here verbonde te wees, vra steeds om 'n verry-king daarvan en God verheerlik Hom daarin om dit so te gee.

13 Maart

Lees Johannes 15:9-17. Teks: Joh. 15:13.

DIE LIEFDE VAN CHRISTUS

Die liefde wat Jesus Christus het vir die Vader is die beslissende vir Hom in sy ganse sending hier op aarde. Ook by die aanblik op die naderende dood, weet Hy Hom te hou aan die wil van die Vader. Maar daarom staan Hy hier in die wêreld: omdat God ook die wêreld liefhet. In die gawe van sy lewe lê die bewys van die vlekkeloosheid van sy liefde.

Net soos sy liefde Hom onvoorwaardelik gehoorsaam aan die Vader maak en soos hierdie gehoorsaamheid volkome vreugde by Hom bring, so wil Hy dat ook sy dissipels Hom lief sal hê. Die liefde waarin Hy na hulle gekom het en wat Hy aan hulle gee, moet by hulle so 'n wederliefde oproep dat hulle nie net na Hom kom nie, maar hulle vreugde moet volkomenheid daarin vind dat hulle Hom gehoor-saam bly. Die vreugde deur Christus kan nooit vertroebel wees deur vrese en droefheid nie. Sy heengaan is hulle heil. Sy offer is hulle versoening. Hulle antwoord hierop mag niks anders wees nie as on-begrensde vreugde in die Here. As hierdie vreugde suiwer en opreg is, sal die gemeenskapsoefening met Hom so wees dat sy geboorte ook onvoorwaardelik gehou word. Dit sal die grond en basis wees waarop hulle mekaar sal kan liefhê. Deur hierdie liefde vir die Here sal die mens uit homself kan tree. Uit die versoening wat hy uit God het, kan hy nou met 'n verruimde hart sy medemens bejeen. Maar hierdie liefde sal steeds deur God deurlouter moet wees. Dit gaan in die liefde tot die medemens steeds nog om God en sy eer. As dit nie so is nie, dan ontgaat hierdie liefde so maklik in 'n humanisme wat met die wil en gebod van God niks te make het nie.

Die gelowige leef uit God daarby ook vir sy medemens.

14 Maart

Lees Johannes 15:18-27. Teks: Joh. 15:18.

DIE HAAT VAN DIE WÊRELD

Jesus Christus het met sy koms na hierdie wêreld ingegryp in die verslawende greep en mag wat Satan uitoefen. Die ryk van die duisternis wat staan teenoor die ryk van die lig, neem hiermee geen genoë nie. In felle haat keer die Verbreker hom teen die Vredevoers. Hy wil die Persoon van Jesus vernietig en sy werk verongeluk. Met die kruisiging reken die bese mag dat die heilsplan van God verydel is. Jesus bring egter die wonder van die lewe uit die dood. Hy lewe en hulle wat aan Hom behoort lewe met Hom. Omdat Satan moes swig voor die Here van die kerk, daarom spits hy nou sy ganse haat en wrewel toe op die wat Hy vrygemaak het. Die dissipels van die Here moet steeds daarop voorbedag wees dat daar teenstand en onwil sal wees. Nie alleen sal hulle die ore sluit teenoor die Woord nie, maar soos hulle die vleesgeworde Woord gekruisig het, sal hulle die wat lewe uit die Woord ook vermoor.

Die weersin van die wêreld is so heftig omdat in die koms van Jesus die sonde van sy verharding en godverlatenheid openbaar gemaak word. Die wêreld weier om geken te word in sy antigoddelike besetenheid. Hy wil ongehinderd voortgaan in sy loop teen God.

In hierdie wêreld moet die kerk van die Here sy dienswerk verrig. Belangrik is dit dat die kerk voortdurend vir hom uitmaak aan wie hy meer gehoorsaam is. As hy hom laat dra deur die liefde van God, dan spreek hy onbevrees en duidelik. Swig hy egter voor die haat van die wêreld, kan daar slegs een resultaat wees en dit is dat hy saam met Petrus sal uitroep: Ek ken Hom nie. Daarom gee God die Heilige Gees sodat die getuie van Jesus Christus steeds deur die Waarheidsleer geheilig en gelouter kan word.

15 Maart

Lees Johannes 16:1-15. Teks: Joh. 16:8.

DIE TROOS VAN DIE HEILIGE GEES

Waar Jesus sy weggaan met die dissipels bespreek het, het Hy nadruk gelê op die voordeligheid van sy weggaan, want as Hy weggaan sal die Trooster, dit is die Heilige Gees, kom om hulle in die hele waarheid te lei.

Die Heilige Gees sal die wêreld oortuig van sonde — sonde omdat hulle in Christus nie glo nie. Dus sal die Heilige Gees by die mense aandrang om in Christus te glo, want wie in Hom glo het die ewige lewe.

Die Heilige Gees sal verder voortgaan om die mense te oortuig van wat hulle moet glo. Hy sal die wêreld oortuig van geregtigheid — geregtigheid omdat Jesus na sy Vader gaan. Dit beteken Hy sal hulle van die verlossingsgeskiedenis oortuig, van die stryd en lyding, kruis en dood, begraving en neerdaal ter helle tot die opstanding en hemelvaart waar Christus aan die regterhand van die hemelse Vader sal sit om vir ons in te tree.

Die Heilige Gees sal ook die Trooster vir die gelowige wees in 'n wêreld wat vol van teenhede en stryd, vervolginge en verdrukkinge is. Hy sal die wêreld oortuig van oordeel — oordeel, omdat die owerste van die wêreld geoordeel is: die magte van die duiwel sal verbreek, die owerhede en magte uitgeklee, in die openbaar tentoon-gestel word, oor hulle sal getriomfeer word, hulle sal buitentoe

uitgedryf wees — Christus sê Hy het die Satan soos 'n bliksem uit die hemel sien val. Christus hou self sy kerk in stand, waak vir die Christendom, al blaak die hel van woede.

Watter groot heil in Christus Jesus bring die Heilige Gees ons nie, van watter wonderlike geskiedenis oortuig Hy ons nie, watter troos van oorwinning skenk Hy nie?! 'Ges. 151:4.

16 Maart

Lees Johannes 16:16-22. Teks: 16-20b.

JESUS VERANDER DIE DROEFHEID IN BLYDSKAP

Droefheid waar daar blydskap moes gewees het — dit is die toestand in hierdie wêreld as gevolg van die sonde.

Jesus het sy dissipels voorberei op 'n groot droefheid wat hulle deel sou word. Hy sê vir hulle: „'n Dienskneg is nie groter as sy heer nie. As hulle My vervolg het, sal hulle julle ook vervolg . . .” „As die wêreld julle haat, moet julle weet dat hy My voor julle gehaat het”, en wat het Jesus Christus nie alles deurgemaak nie. In sy lydensgeskiedenis word die diepte van die haat van die wêreld en die wreedheid van sy vervolginge in al sy naaktheid geopenbaar, waarvan Hy die volle aanslag moes ontvang en verduur. In hierdie aanslag op Jesus het die wêreld sy skynbare triomf uitgekreet: „Kruisig. kruisig Hom!” en „as U die Seun van God is, kom af van die kruis!”

Sy oorwinning was egter juis om aan die kruis te bly, om daar te sterf, om begrawe te word, sodat Hy as die Seun van God op kon staan as oorwinnaar oor graf en dood en hel, en blydskap kon bring — om die droefheid te verander in blydskap vir hulle wat in Hom glo.

Daar is dus blydskap ook vir ons om nieteenstaande alle tydelike laste en verdrukkinge, teenkantinge en haat, vervolginge en kruis altyd in die Here bly te wees. Niemand sal hierdie blydskap wegneem nie, omdat ons met sekerheid weet dat die kruis vervang word deur 'n kroon. Ges. 43:5.

17 Maart

Lees Johannes 16:23-33. Teks: Joh. 16:27.

DIE VADER HET ONS LIEF

Om begryplike redes het Jesus dit nodig geag om voor sy heengaan openlik, sonder gelykenisse, reguit met sy dissipels te spreek, en wel oor die Drie-enige God: die troos deur die Heilige Gees, die verlossingsdaad deur die Seun, die liefde van die Vader. As Jesus sê: „En dit is die ewige lewe dat hulle U ken . . .” dan is dit nodig dat die Vader verklaar sal word.

In die Twaalf Artikels van ons Christelike geloof bely die gelowige: Ek glo in God die Vader, die Almagtige Skepper van hemel en aarde”. Jesus leer ons die „Onse Vader” bid, om tot die Vader in die Naam van Jesus Christus te bid. In die hoëpriesterlike gebed in die volgende hoofstuk bid Hy die Vader om die veilige bewaring van sy dissipels, om hulle heiliging en ewige Saligheid, om te wees waar Jesus is. Jesus sê van die Vader: „want die Vader self het julle lief”, die Nuwe Testamentiese seënbede lui: „die liefde van God . . . sy met julle almal!” Johannes skryf in sy brief: „God is liefde”.

Dus het God, die Vader ons gescape, sy Seun gestuur om ons te verlos, die Heilige Gees om ons te vertroos. Self het Hy ons lief.

Hoe groot is nie die liefde nie en wat beteken dit nie alles vir ons nie! Laat ons dan weet om ons toevlug tot Hom te neem en tot hom te bid, want Hy het ons lief. Ges. 84:7.

18 Maart

Lees Johannes 17:1-15. Teks: Joh. 17:11b.

JESUS BID VIR ONS BEWARING

In hierdie hoofstuk van die evangelie van Johannes het hy die gebed van Jesus opgeteken, genoem die hoëpriesterlike gebed, waar Hy as die enigste Hoëpriester op die punt gestaan het om die Lam, dit is Homself, vir die sondes van die volk ten offer te bring.

Dit is 'n baie eenvoudige en verstaanbare gebed, sonder enige bedekte sinsnedes of sinnebeeldige uitdrukkings, sodat die dissipels dit maklik saam met Hom kon bid. Eers gaan dit om die verhouding tussen die Vader en die Seun, die verheerliking van God, die Woordopenbaring en word daar gebed vir die bewaring van die dissipels wat in hierdie wêreld agtergebly het. Toe Jesus by hulle was het Hy hulle bewaar, en nie een van hulle het verlore gegaan nie, behalwe Judas, die Seun van die verderf. Nou bly hulle in 'n vyandige wêreld agter waar hulle onderworpe sou wees aan die haat van die wêreld: bespottings, teenstand, aanvalle, vervolging, verdrukkinge, lydinge, versoekings en verleidinge. As hulle nie deur die Vader bewaar sou word nie, sou hulle dit nooit oorleef nie, en so 'n volkome veilige bewaring vra Jesus vir hulle dat hulle onder mekaar en met God een sal wees soos die Vader en die Seun Een is, dit wil sê dat die eenheid so volkome sou wees, dat nie een verlore sou gaan nie.

Waar Jesus aan die regterhand van die hemelse Vader sit, bid Hy nog vir ons, tree Hy by die Vader vir ons in om ons te bewaar, veilig te bewaar vir sy koninkryk, maar dan moet ons onder mekaar en met Hom een wees. Dit is die enigste wyse waarop ons veilig — vir ewig veilig sal wees. Ps. 33:11.

19 Maart

Lees Johannes 17:11-17. Teks: Joh. 17:17.

JESUS BID VIR ONS HEILIGING

In die hoëpriesterlike gebed, bid Jesus nie net vir die bewaring van die dissipels in hierdie wêreld nie, maar ook vir die meer positiewe heiliging.

Om te heilig beteken om af te sonder vir, en toegewyd te maak aan God en sy dienswerk. Dit vereis 'n standvastige geloof, duidelike belydenis, gedurige gebede en volharde arbeid: ranke van die wynstok, diensknegte en diensmaagde in die wingerd. Nou is die mens nie 'n klaargemaakte heilige nie. Hy moet geheilig word, dit is 'n proses van gedurige aanpassings en vorderings — 'n groei in die koninkryk van die Heer. Dit kan alles moontlik gemaak word deur die waarheid te ken en dit te doen, en die Woord van God is die waarheid. Die dissipels is alreeds rein deur die Woord wat Christus gespreek het, maar hulle moet nog geheilig word deur die Woord.

Wil ons geheilig word — dan sal ons 'n steeds beter kennis van Godswoord deur Bybel-lees en evangelie-verkondiging moet opdoen. Moet ons dan nou nie skaam voel, of sterker gestel, ontsteld voel, oor ons ontroue lees van Godswoord en swak kerkgang nie, want hoe anders kan die Heilige Gees in ons werk sodat in hart en wandel, ek eens volmaak en heilig sy! Ges. 62:1.

20 Maart

Lees Johannes 17:18-26. Teks: Joh. 17:24.

JESUS BID VIR ONS EWIGE SALIGHEID

In die hoëpriesterlike gebed vermeld Jesus die feit dat alhoewel die dissipels nie van hierdie wêreld is nie, hulle tog in hierdie wêreld is. As gelowiges in Christus geniet hulle hier van die troue sorg en liefde van God, geniet hulle die verlossing en vergewing van sondes, geniet hulle die arbeid in die koninkryk van die Heer.

Tog is die grootste en vernaamste verwagtinge van die gelowige nie van hierdie lewe nie, maar is gerig op die ewige Saligheid. Dit is dan ook die eintlike, dit wat Christus vir hulle verdien het, en kan ons begryp waarom Christus in hierdie bede hulle ewige saligheid nie vergeet nie as Hy bid: „Vader Ek wil dat waar Ek is, hulle wat U My gegee het, ook saam met My sal wees . . . ” Dit is die hoogste vreugde en heerlikheid wat daar vir die mensekind weggelê kan wees. Dit word in die Bybelboek deur verskillende beelde weergegee: om in die Vaderhuis te wees met sy baie woninge, 'n paradys met die boom van die lewe in die middel, 'n stad met fondamente waarvan die Boumeester en Oprigter God self is, die nuwe Jerusalem met strate van goud en poorte van pèrels, waar God die trane van die oë afdroog, en nog meer, maar die beste beskrywing wat alle andere oortref is seker hierdie: om altyd by die Here te wees.

Daarom tref die bede van Jesus: „Vader Ek wil dat waar Ek is, hulle wat My gegee het, ook saam met My sal wees”, die sterfeling so diep. Jesus verlang om ons by Hom te hê, hoe moet ons dan nie verlang om ewig by Hom te wees nie! Ges. 51:1 en 5.

21 Maart

Lees Johannes 12:1-11. Teks: Joh. 12:7.

'N ONGEVEINDE OFFERANDE

Ses dae voor sy dood, word Jesus in Betanië deur Martha en Maria onthaal. Hulle betoon aan Hom hulle opregte dank en waardering vir die opwekking van Lasarus uit die dood.

Terwyl Martha dienend besig is om voedsel voor te berei, neem Maria kosbare nardussalf en salf Jesus se voete daarmee. Daarna droog sy Jesus se voete met haar hare af. Hierdie salf het 'n aangename geur in die huis versprei.

Hierdie twee susters het met toewyding probeer om Jesus te vereer op hulle eie manier. Mens kan die optrede van Martha en Maria na aanleiding van Lukas 10:38-42, ontleed en hulle met mekaar vergelyk. Maar volgens die Evangelie van Johannes is so 'n vergelyking nie ter sprake nie. Belangriker is 'n vergelyking van Maria met Judas.

Judas maak beswaar teen die sogenaamde verkwisting van die kosbare nardussalf. Hy gee voor dat dit beter sou wees as dié salf verkoop sou word en dié geld aan die armes bestee sou word. Judas se optrede verrai sy uiters selfsugtige motiewe. Hy het nie werklik belang gestel in die versorging van die armes nie. As draer van die armbeurs, het hy hom vergryp aan die inhoud daarvan. Hy het nie net die geld gesteel wat in diens van die Here aan die behoeftiges bestee moes word nie, maar hy wou ook dié eer, wat aan Jesus betoon moes word, verydel.

Maria, daarenteen, het aan Jesus 'n groter diens bewys as wat sy gedink het. Volgens Jesus het sy in werklikheid sy liggaam gesalf

met die oog op sy aanstaande begrafnis. Al het Judas met sy hebsug en selfsug daadwerklik bygedra tot Jesus se dood, bewys die daad van Maria dat die liefde vir en toewyding aan Jesus in die harte van sy volgelinge leef. Soos die kosbare nardussalf 'n aangename geur in die huis versprei het, so sal die liefde van die gelowiges vir Christus die wêreld vul as 'n welgevallige offer aan God.

22 Maart

Lees Johannes 12:12-19. Teks: Joh. 12:16.

DEUR WOORD EN GEES BEKWAAM OM TE GLO

Die nag nadat Maria Jesus se voete gesalf het, het Hy vir die laaste keer as Jesus van Nasaret Jerusalem binnegegaan. Sy aardse lyding het ook in Jerusalem die hoogtepunt bereik nadat Hy gevang, verhoor en gekruisig is.

Met sy intog in Jerusalem het 'n menigte feesgangers Jesus luister-ryk begroet. Terwyl Hy op 'n jong esel ry, het die skare geroep: „Hosanna! Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here, die Koning van Israel”.

Vir die dissipels was dit onverstaanbaar dat die belofde Koning van Israel op 'n eselsvul Jerusalem binnekom. Die Jode het dan algemeen verwag dat die komende Messias triomferend en met militêre vertoon op die troon van Dawid sou klim. Die dissipels kon nie die gebeure voor die poorte van Jerusalem in verband bring met die profesie in Sagaria 9:9 nie, nl.

„Verheug jou grootliks, o dogter van Sion! Juig, o dogter van Jerusalem! Kyk, jou Koning kom na jou; regverdig en 'n oorwinnaar is Hy; nederig en Hy ry op 'n esel — op 'n jong esel, die vul van 'n eselin”.

Dit is verstaanbaar dat saad nie onmiddellik ontkiem nadat dit in die grond gesaai is nie. So is die vrug op die werke van God ook nie dadelik vir die mens sigbaar nie. Daarom begryp die dissipels nie die gebeure, waaraan hulleself eintlik meedoen nie. Al is daar in die profetiese boeke geskryf dat die Messias so geopenbaar sal word, besef hulle nie dat daardie profesie op daardie oomblik in vervulling gaan nie.

Die rede hiervoor is dat die Gees van God nog nie hul oë geopen het, dat hulle kon sien, en hulle harte voorberei het, dat hulle kon glo nie. Die Heilige Gees moet eers in die harte van die uitverkore kinders van God werk, voordat hulle oor die gawe van die saligmakende geloof kan beskik. Die dissipels het hierdie gawe van die Heilige Gees ontvang nadat Jesus oor graf en dood geseëvier het. Dit was op Pinksterdag, toe die Gees van God op alle vlees uitgestort is.

Mag u ook deur God se genade elke keer as u die gepredikte Evangelie van Jesus Christus hoor, in Hom glo en lewe.

23 Maart

Lees Johannes 14:1-17. Teks: Joh. 18:2.

KEN EN KEN IS TWEE

Daar is baie mense wat die plek waar Jesus en sy dissipels dikwels saamkom, nie ken nie. Ongelowige mense, kerklose mense en kerklose mense — maar ook mense wat tot die verbondsvolk behoort. Mense wat na 'n jaar of meer se verblyf in hulle dorp of omgewing nie weet waar hulle kerkgebou staan nie of die binnekant van die gebou nog nie gesien het nie. Hulle ken nie die plek waar Jesus en sy dissipels

saamkom nie. Tydens Jesus se omwandeling op aarde was dit ook so. Die Romeinse owerheid, die priesterdom, die tempelpersoneel en die grootste gedeelte van die ou verbondsvolk het die plek nie geken nie. By diesulkes gaan die lydensweke vanselfsprekend verby sonder dat hulle daardeur geraak of daarby betrek word.

Aan die anderkant is daar mense wat die plek ken. Hulle ken dit van sien. Mense wat soos Judas die plek ken. Hulle het dikwels met Jesus en sy dissipels daar saamgekom. Judas het die plek geken. In Matthéüs en Markus word die plek Getsemane genoem. Lukas en Johannes noem nie die naam nie. Waarskynlik was dit 'n tuin wat aan iemand anders behoort het. Jesus en sy dissipels het soms daar oornag. Judas het dus die plek geken.

Maar nou, as jy die plek ken wil dit nog nie sê, dat jy Jesus ken nie. Mens kan dikwels met Jesus en sy dissipels daar saamkom, sonder dat jy Hom ken. In Johannes 14 lees ons dat Jesus Filippus verwyt: „Ek is so lankal by julle, en het jy My nie geken nie, Filippus?” Daar is 'n verskil tussen ken en ken. Daar is 'n ken van sien, deur saamkom, en 'n waarlik ken, 'n ken met die geloofsoog.

Waarlik ken beteken Hom ken as die weg, die waarheid en die lewe; beteken Hom ken as jou Heiland en Verlosser; waarlik ken, beteken weet — versekerd weet dat Hy jou eerste liefgehad het en dat niks jou kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus jou Here is nie. Vir hierdie ken is sien nie nodig nie. Van hierdie ken sê Jesus vir Thomas: „Salig is hulle wat nie gesien het nie en tog geglo het”.

Die plek ken, sonder Jesus waarlik te ken is gevaarlik. Dit kan van jou 'n verraaier maak, soos Judas.

Waarlik ken laat jou in die oomblik ban jou lewenswending en lewenskrisis soos die Biskop van Smirna sê: „Ses-en-tagtig jaar het ek Hom gedien en Hy het my geen kwaad gedoen nie; hoe kan ek my koning vloek wat my gered het”.

24 Maart

Lees Johannes 8:21-26. Teks: Joh. 18:5a.

„EK IS”

In die oomblikke van eie lydenssmart vertroos ons mekaar met die woorde: „Jy moet berus, jy moet swyg, jy moet verdra”. Tog hoef die kruispad nie noodwendig die weg van stil, geduldige lydsaamheid te wees nie. Kruisdra is 'n handeling, is 'n daad.

So sien ons dit by Jesus. Hy word nie gevang nie. Hy laat Hom vang. In die ontsettende gebeurtenisse neem Hy die leiding. Hy bepaal die tyd en die plek. Wanneer Judas met sy bendes daar opdaag, kruip Hy nie weg nie, maar tree hulle tegemoet. Hy wag nie dat hulle moet praat nie. As beheersers van die situasie vra Hy: „Wie soek julle” Vreesloos, koninklik, goddelik, openbaar Hy hom in sy antwoord: „Dit is Ek”. (Die letterlike vertaling uit die Grieks is eintlik: „Ek is”).

In hierdie woorde lê 'n duiselingwekkende openbaringsdiepte opgesluit. Onwillekeurig dink mens aan die „Ek is”, die woorde waarmee God Hom aan Moses in die woestyn geopenbaar het (Eks. 3:14). Die evangelis Johannes laat hierdie woorde telkens weer deurklink waar Jesus oor die geheim van sy persoon praat. So sê Jesus: „Ek is die lig, Ek is die brood, Ek is die goeie herder, Ek is die weg, die waarheid en die lewe, en nog sterker, „as julle nie glo dat Ek is nie sal julle in julle sondes sterwe”.

Met hierdie „Ek is”, loop Hy sy vyande tegemoet. Hulle kan Hom bind, bespot, gésel, kruisig, dog die feitlikheid kan hulle nie verander nie: Hy is die Seun van God, Hy is die ster uit die geslag van Dawid, Hy is die lewe en die Verlosser van die wêreld.

Voor hierdie „Ek is”, deins Judas en die hordes van die satan terug en val op die grond neer. Voor hierdie „Ek is” sal die menigte in daardie dag uitroep: „Berge val op ons en heuwels bedek ons”.

Wat beteken hierdie woorde egter nie vir hulle wat aan Hom behoort nie? Saam met Paulus weet hulle: „Ons word gereken as slag-skape. Maar in al hierdie dinge is ons meer as oorwinnaars deur Hom wat ons liefgehad het”.

25 Maart

Lees Johannes 6:60-71. Teks: Joh. 18:5b.

VERRAAD

En ook Judas, sy verraaier, het by hulle gestaan. Ontsettend! Hy moes nooit daar gestaan het nie. Was hy dan nie 'n dissipel van Jesus nie? Is hy nie deur Jecus self geroep nie? Het Hy Hom nie drie jaar lank getrou gevolg nie? Die wonder van genesing, die spysiging van die duisendes en die opwekking van Lasarus het hy tog met sy eie oë aanskou. Die wandel op die see en die stilmaak van die storm het hy immers self belewe. Onder die dissipels het hy 'n vertrouens-posisie bekleed. Hy was die beursdraer. En om alles te kroon — hy is deur Jesus uitgestuur om te preek.

En nou staan hy, wat tot die binnekring van die dissipels behoort het, tussen die vyande van Jesus. Eintlik het hy aan die voerpunt gestaan. Hoe is dit moontlik? Bied die feit, dat jy, wanneer die duisendes Hom verlaat het, en jy jou onder die klein groepie agtergeblewenes bevind en jy bloot deur jou teenwoordigheid onder hulle beaam: U het die woorde van die lewe. En ons het dit geglo en erken dat U die Christus is, die Seun van die lewende God, dan nie genoeg-same wyse van jou dissipelskap nie? Dit laat mens mos bekommerd vra: Is daar 'n dissipelkring sonder 'n Judas? Waar staan ek? Hoe gebeur dit dat 'n mens tussen sy vyande te staan kom?

Die Judaspad gee vir ons 'n aanduiding. Verraad kan die resultaat van 'n proses wees. Dit begin by teleurstelling in Jesus, omdat Hy nie aan jou aardgebonde en selfsugtige verwagtinge, voldoen nie. Sy wonders sien jy daarom nie raak nie en sy woorde is vir jou hard. Uiteindelik vererg jy jou vir Hom, as Hy jou vermanend aanspreek, soos Hy Judas in die huis van Maria aangespreek het. Verraad is die uiterste vorm van ergernis.

Salig is elkeen wat aan my nie aanstoot neem nie, sê Jesus.

26 Maart

Lees Johannes 18:12-14 Teks: Joh. 18:14.

DIE RAAD VAN KAJAFAS

Goeie raad is goud werd. Weet ons dit uit eie lewenservaring nie? Vandag weet ons dat die raad van Kajafas, uitstekende raad was. Nie dat Kajafas se bedoeling met die raad so voortreflik was nie — maar omdat God dit so wonderlik goed gemaak het.

Kajafas het 'n slinkse bedoeling met sy raad gehad. Hy wou daarmee vir eens en vir altyd van Jesus ontslae raak. Jesus het vir hom 'n dodelike bedreiging ingehou. Maar nou was Kajafas 'n geslepe diplomaat. Die feit dat hy daarin geslaag het om die hoëpriestelike

amp twintig jaar lank te behou is afdoende bewys daarvan. Dit het vir hom baie beteken. Hy is geëer en gerespekteer en bowendien het dit hom instaat gestel om sy eie sak te vul met die wins wat die verkoop van offerdiere en tempelmunte in die tempel, gelewer het.

En toe het die vreemde Rabbi uit Nasaret daar opgedaag. Hy het die vermetelheid gehad om 'n paar toue van een van die stalletjies te neem en die vrome feesgangers daarmee uit een te drywe en die tafels van die geldwisselaars om te stamp. Dit sou hy miskien nog kon verdra het maar dat Jesus hom beskuldig het dat hy van die tempel 'n rowersnes gemaak het, dit is te erg. Die man moet dood!

Maar nou moet hy versigtig te werk gaan. Die rabbi het 'n gevolg van „heethoofde” wat maklik die gewyde tempelplein in 'n slagveld kan omskep. En as die Romeine moet ingryp is die einde van alles wat vir hom betekenis het, daar. Daarom sy wyse raad. Jesus moet dood sodat die volk kan lewe. Sy bedoeling is egter sodat hy kan lewe soos wat hy wil.

So gee die moderne Kajafas goeie raad aan sy omgewing, sy huis en sy eie hart. Jesus moet uitgeskakel word sodat ons kan lewe soos ons wil.

Hoe wonderlik is die genade van God nie? Die raad van Kajafas skakel Hy in by sy verlossingswerk.

27 Maart

Lees Lukas 22:54-62. Teks: Joh. 18:27 .

DIE ROTS VERBRYSEL

In ons land staan daar monumente wat opgerig is ter huldiging van mense wat 'n heldedood gesterf het. Dink bv. aan die Danie Theronmonument langs die grootpad na Wes-Transvaal. Vir die heldedood het Petrus kans gesien. In 'n plegtige oomblik het hy dit vir Jesus gesê. En dat dit hom erns was, bewys sy optrede na die gevangeneneming van Jesus ook. Hy trek die swaard en waag daarmee self gevangeneneming en sy eie lewe. Dit was vir die Jode verbode om tydens die Paasfees 'n swaard te dra. Na die arrestasie laat hy sy Here nie in die steek nie. Hy volg Hom uiteindelik tot binne die paleis van Kajafas. Hy kruip nie weg nie. Doodsveragterend waag hy dit tot in die ligkring van die wagte se vuur. Die getrouheid tot die dood toe, verdien die hoogste lof. Vir sulke mense rig ons monumente op.

Maar dan gebeur die onverwagte. Petrus sterf nie vir sy Meester nie. Hy verloën Hom. En tog beteken dit dat Petrus sterwe. Maar hy sterf 'n ander dood as die heldedood. Hy sterf die dissipeldood. 'n Ontsettende dood, die dissipeldood! Die man wat doodveragterend die swaard getrek het, verloën drie keer sy Meester. En toe het die haan gekraai. Nou doen Petrus iets wat mens nie van so 'n man verwag nie. Lukas verhaal dat hy na buite gegaan en bitterlik geweene het. So is die dissipeldood. So sterf die Rotsman — maar op 'n ander manier.

Sy eie wil, sy verstand, sy eer, sy dapperheid — alles wat van hom 'n held gemaak het, moet sterf. Vol hartlike leedwese en 'n mishae aan homself, so staan hy daar en ween. So sterf 'n mens aan jouself.

Dit is egter nie 'n skande nie. Dit is deel hê aan die dood van Jesus. Jesus verbrysel die rots waarop Hy sy kerk wil bou. Petrus

moet eers 'n kind word — 'n kind van God wat nie op eie krag nie maar op die genade van God steun.

So gesien, word die jammerlike verloëning van Petrus vir ons 'n blye boodskap. Daarom word aan ons verkondig: Met sulke materiaal bou Jesus sy kerk. Die rots moet verweer en sand word. Jesus kan met sand bou. Die steen wat deur die bouers verwerp word, maak Hy tot 'n hoeksteen. Uit eie ervaring het Petrus geweet wat hierdie woord beteken.

28 Maart

Lees Johannes 19:17-37. Teks: Joh. 19:30.

DIT IS VOLBRING

Goeie Vrydag beteken letterlik: 'God se Vrydag. Op daardie dag het Hy die dood en die hel oorwin. Jesus het geweet dat sy nederlaag aan die kruis die manier is waarop God die oorwinning beklank. Daarom is sy laaste kruiswoord: „Dit is volbring”. Hy sê nie: Ek het volbring, nie, maar konstateer: Dit is volbring. Dit wat deur die profete voorspel is, wat volgens die wil van God moes gedoen word, dit is nou vervul. Nie die satan nie, nie die dood nie, en ook nie Jesus, het oorwin nie. God het geseëvier. Wat God Hom ten doel gestel het, dit het Hy uitgevoer. Jesus was wel daarby betrokke met liggaam en siel, maar in die sin dat Hy gehoorsaam was tot in die allerdiepste versmaadheid en angs van die hel.

Dit is alles nou volbring. Of ook anders gestel: Daar waar die kruis staan, daar het die deurbraak deur die vyand se linies plaasgevind. Dit is die plek waar die dood nie langer kan vernietig nie omdat sy angel uitgetrek is. Daar lê die satan dodelik gekwes.

Volbring beteken egter nie voltooi nie. Die dood is nog nie tot niet gemaak nie. Die satan is nog nie gebind nie. Maar die gelowige kan die strydpark van die lewe betree onder dekking van die bloed van die kruis en hy het 'n veilige vesting waarheen hy kan terugkeer nl. die plek waar die kruis staan.

Meer nog! As God op daardie Goeie Vrydag sy woord wat Hy aan ons gegee het so letterlik volbring het, hoe sal Hy dan nie die deel van sy Woord wat nog op vervulling dag, voleindig nie?

Die „Dit is volbring”, van Goeie Vrydag skenk aan die gelowige die versekering, dat niks hom kan skei van die liefde van God, wat daar in Christus Jesus, sy Here, is nie.

29 Maart

Lees Lukas 24:1-12; 1 Kor. 15:12-28. Teks: Luk. 24:2 en 3.

DIE BOODSKAP VAN DIE LEE GRAF

Die Fariseërs en Skrifgeleerdes het die graf van Jesus verseël met 'n geweldige groot steen en van Pontius Pilatus 'n wag verkry om die graf te bewaak. Hulle wou verhoed dat sy dissipels sy liggaam steel en aan die volk verkondig dat Hy uit die dode opgestaan het. Maar hulle het nie daarmee rekening gehou dat hulle in hierdie Jesus van Nasaret met die Seun van God Sêlf te doen het nie. Geen rots van watter grootte ookal, en geen Romeinse wag van watter sterkte ookal sou Hom in daardie graf kon hou nie. Hy het werklik en waaragtig opgestaan. Hy is die Lêwende wat nie by die dooies gesoek moet word nie. Daarvan is die weggerolde steen, die lêë graf en die begrafnisdoeke 'n onbetwisbare getuienis.

Die graf is leeg!

Die vroue kon sy liggaam nie vind waar dit in die graf neergelê was nie. Jesus: het werklik liggáámlik opgestaan! Hy het tot óns heil en verlossing die menslike vlees aangeneem en ook daarmee weer uit die dood opgestaan. Die opgestane Heer is nie 'n gees of 'n spook nie. Hy is Jesus van Nasaret wat gely, gesterf en weer opgestaan het. In sy opstandingsliggaam dra Hy nog die merke van die spykers en die spies (Joh. 20:27).

Hierdie liggaamlike opstanding van Jesus Christus bevat 'n diepe en ryke boodskap vir elke gelowige. Dit getuig van die werklikheid van die verlossing van Christus, en dit is 'n sekere en gewisse pand en belofte van die liggaamlike opstanding van elke gelowige. Die opstanding en die lewe van Jesus Christus waarborg die opstanding en die lewe van elke gelowige. En sy leë graf is 'n waarborg dat elkeen wat in Hom glo se graf leeg sal wees by die wederkoms van die Heer.

30 Maart

Lees Matteus 28:1-10. Teks: Matt. 28:8.

VREES EN BLYDSKAP RONDOM DIE OPSTANDING

Heerlik was die ondervinding van die twee Maria's op die opstandingsmóre! Met speserye wat vooraf voorberei was, was hulle vroeg die oggend op pad na die graf om waarskynlik 'n laaste eer aan hulle gestorwe Heer te betoon. Maar die skielike verskyning van 'n engel in blinkende gewaad het hulle voornemens oorbodig gemaak. Heerlik klink die opstandingsboodskap. „Moenie vrees nie, want ek weet julle soek Jesus wat gekruisig is. Hy is nie hier nie, want Hy het opgestaan soos Hy gesê het . . . ” (Matt. 28:5 en 6).

Hierdie boodskap is oorweldigend en aangrypend. Daarom gaan hulle haastig van die graf af weg met vrees en groot blydskap. Met vrees — dit is nie 'n gewone menslike vrees wat ondervind word as 'n mens deur 'n aardse vyand bedreig word of die dood in die gesig staar nie. Dit is 'n heilige vrese, 'n heilige ontsag en eerbied vir die wonderlike en aangrypende wat gebeur het. Die vroue is aangegryp deur die wonder van God se liefde en almag.

Maar onlosmaaklik daarmee verbonde is die groot blydskap. By die aanhoor van so 'n heerlike boodskap kan die vroue nie anders as om onuitspreeklik bly te wees nie. Hierdie blydskap is net die deel van hulle wat in die opstanding van Jesus Christus glo.

Gevul met so 'n heilige vrese en groot blydskap kan die vroue nie by die leë graf bly talm nie. Hulle bly nie by die leë graf staan en redeneer oor hóé die steen weggerol is en óf dit móóntlik is om uit die dood op te staan nie. Aangegryp deur die wonderlike werklikheid van die opstanding haas hulle hulle om die blye boodskap ook aan die dissipels te vertel.

So is ook elkeen wat werklik in die opstanding van Jesus Christus glo: Gevul met heilige ontsag, groot blydskap en 'n onweerstaanbare drang om ook aan andere te vertel.

31 Maart

Lees Jesaja 53:1-12; Lukas 24:13-26. Teks: Luk. 24:25.

KRUIS EN OPSTANDING VRA GELOOF

Die profete het reeds geprofeteer dat die beloofde Messias 'n lydingsgestalte sou hê. Smarte, vernedering en verwerping sou sy deel wees. Veral Jes. 53 bly nog steeds 'n aangrypende profesie oor die vernederde Christus. En so het Jesus Self ook vroeg in sy amptelike

werk sy dissipels onderrig dat Hy baie sou moes ly, gekruisig en begrawe sou word en op die derde dag weer sou opstaan. Maar dit kon hulle nie verstaan nie. Want dié Christus wat hulle verwag het, sou bekleed wees met groot aardse mag en glorie en hy sou die juk van slawerny van hulle skouers afwerp. Daarom het hulle so min begryp van die persoon en die werk van Jesus Christus. En daarom moes Hy hulle ook na sy opstanding verwytend toeroep: „O onverstandiges, met hande wat traag is om te glo alles wat die profete gespreek het!” Die profete het dit verkondig, en Jesus Self het voortdurend daaroor gespreek en nog het hulle dit nie verstaan nie.

En tog was Jesus se eerste vereiste nie dat hulle sy kruis en opstanding met die verstand moes verklaar en verstaan nie. Hulle moes dit in die eerste plek met die hart gló. Hulle moes die verkondiging van Jesus oor sy kruis en opstanding as die waarheid aanvaar het en daardie waarheid met hart en siel aangryp het. Die kruis en die opstanding van Jesus Christus sal nooit logies verklaar en verstaan kan word nie, want daar is geen menslike logika in te vinde nie. In kruis en opstanding skitter alleen heilige, goddelike logika wat vir ons swakke menslike verstand te hoog en te groot is om te bemeester. Ons kan slegs die verkondiging daarvan met hart en siel aangryp en glo. En dan sal ons in die gelóof saam het Paulus kan uitroep: „O, Diepte van die rykdom en wysheid en kennis van God! Hoe ondeurgrondelik is sy oordele en onnaspeurlik sy weë!” (Rom. 11:33).

1 April

Lees Lukas 24:27-35; I Korinthiërs 11:23-34. Teks: Luk. 24:31.

PREDIKING EN NAGMAAL

Twee manne is op pad na die dorpie Emmaüs. Hulle kom vanaf Jerusalem waar elkeen op hoogte is met die gebeure van die afgelope paar dae. Almal weet van die kruisiging van Jesus van Nasaret. En tog is daar Een wat skynbaar niks daarvan weet nie. Dit is Jesus Sêlf! Die opgestane Heer sluit Hom by hierdie twee manne aan en begin weer om vir hulle die Skrifte uit te lê. Hierdie twee manne, net soos vele andere, het Jesus beskou as die langverwagte Messias-koning wat sy volk van hulle aardse vyande sou verlos. Daarom moes Jesus weer die Skrifte opneem en aan hulle die werklike betekenis en doel van sy persoon en werk uitlê en verklaar. Jesus préék met ander woorde vir hierdie twee manne.

En eers ná hierdie prediking begryp die twee manne iets meer van die kruis en sterwe van Jesus. Maar daar ontbreek beslis nog iets. Want hulle herken Jesus nog nie. Eers wanneer hulle saam met Hom rondom die tafel sit om te eet, en die gewone maaltyd deur die Hand van Jesus verander word tot Nagmaal, gaan hulle oë oop en herken hulle Hom as die opgestane Heer, as die Een wat oor dood en hel getriomfeer het. Maar hulle kon Jesus alleen by die Nagmaal herken, omdat die Skrifte vir hulle vooraf reg uitgelê en verklaar was — ja, omdat hulle met hart en siel na die prediking aangaande Jesus Christus, die gekruisigde en opgestane Heer, geluister het.

En hierdie selfde noue verband tussen prediking en Nagmaal geld in die besonder ook nog vir die gelowiges van vandag. Ons kan nie nêr die prediking of nêr die Nagmaal bywoon nie. Albei is ewe belangrik. Ons kan alleen ware gemeenskap met die gekruisigde en opgestane Heer aan die Nagmaalstafel hê, as ons ook getrou gaan luister na die verkondiging van sy Woord!

2 April

Lees Lukas 24:36-49; Filippense 4:1-9. Teks: Luk. 24:36.

DIE VREDE WAT ALLE VERSTAND TE BOWE GAAN

In hierdie groet van die opstane Heer is 'n heerlike boodskap ingesluit. Met hierdie woorde „vrede vir julle” groet Jesus sy dissipels wat op Hom gewag en na Hom verlang het. Maar in daardie woorde verkondig Jesus Christus ook aan hulle dat sy verlossingswerk vir sondaars voltooi en volbring is en dat hulle die volle seëninge daarvan deelagtig geword het. Die verhouding van vrede en harmonie tussen God en die mens in die tuin van Eden is deur die ongehoorsaamheid van die mens verbreek. Maar Jesus Christus het deur kruis en opstanding daardie verhouding van vrede herstel.

Deur die opstanding van Jesus Christus het die nuwe skepping van God werklikheid geword. En daarom kan die opgestane Heer die volle seëninge van sy verlossingswerk aan sy dissipels meedeel. Ja, Hy kan aan hulle wat in Hom glo daardie vrede van God skenk wat alleen die deel is van die kinders van God. Maar dit is belangrik om daarop te let dat Jesus aan sy dissipels verskyn het, terwyl hulle saamvergader was en op Hom gewag het. In werklikheid was hulle harte brandende om Hom weer te sien. En so alleen kon Hy in hulle midde verskyn met daardie heerlike woorde: „Vrede vir julle!” Omdat hulle in sy Naam vergader het (sien ook Matt. 18:20), en omdat hulle van harte begeer het om Hom sien, hét Hy in hulle midde verskyn en sy seëninge aan hulle meegedeel.

En so is dit ook werklik: As ons in alle opregtheid glo dat Hy werklik opgestaan het en as ons van harte sy aangesig soek en na sy teenwoordigheid verlang dan verskyn Hy ook aan ons met die volle seëninge van sy opstanding en dan bevestig Hy ook die vrede van God in ons harte. En dit is dié vrede wat alle verstand te bowe gaan en wat deur geen mens verklaar kan word nie (Fil. 4:7).

3 April

Lees Matteus 28:16-20; Johannes 14:16-27. Teks: Matt. 28:20.

GELOWIGES NIE AS WESE AGTERGELAAT NIE

In Jesus se laaste onderwysing aan sy dissipels het Hy aan hulle verkondig dat Hy nog net 'n klein tydjie saam met hulle sal wees. Maar terselfdertyd het hy ook aan hulle die belofte van die Heilige Gees, die ander Trooster, gegee. Al sou Hyself in persoon nie meer met hulle wees nie, tog sou hulle in die ewigheid nie sonder Hom wees nie. En in ons teks, kort voor Jesus se hemelvaart, spreek Jesus weer eens sy ryke vertroosting. Hy ken sy dissipels. Hy weet dat hulle baie gehê is aan sy persoon. Hy weet ook dat die afskeid vir hulle baie swaar sal wees, omdat afskeid by die mens altyd tranes en droefheid bring. Daarom het Jesus vroeg reeds begin om hulle daarop voor te berei.

Op grond van die genadige verlossingswerk van Jesus Christus hoef hulle niks te vrees of bedroef en benoud te wees nie. Want hulle sal nie alleen agter gelaat word, soos skape sonder 'n herder nie. Die Heilige Gees wat die Gees van die waarheid is, sal hulle in die volle waarheid lei. Die Heilige Gees sal hulle ook vertroos en bemoedig, versterk en onderskraag.

„Al die dae . . .” Jesus Christus is dus ook vandag nog met elke gelowige. Al is Hy na sy mensheid in die hemel, aan die regterhand van sy Vader, tog wyk Hy nóóit van ons na sy Godheid, Majesteit, Genade en Gees nie. En dit is vir elkeen van ons tot 'n ryke ver-

troosting. Want sodoende kan ons ook saam met Paulus roem: „Want ek is versekerd dat geen dood of lewe of engele of owerhede of magte of teenwoordighede of toekomstige dinge of hoogte of diepte of enige ander skepsel ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus, onse Here, is nie” (Rom. 8:38 en 39).

4 April

Lees Johannes 21:15-22. Teks: Joh. 21:21, 22.

NUUSKIERIGHEID BESTRAF

Volgens sy belofte aan Maria Magdalena by die geopende graf het Jesus aan sy dissipels verskyn by die see van Tiberias en daar aan Petrus, wat sy Heer drie maal verloën het, drie maal die vraag gestel: Simon, seun van Jona, het jy My waarlik lief? As Petrus iedere keer hierop bevestigend antwoord: Ja, Here, U weet dat ek U liefhet, en Jesus hom drie maal die opdrag gee om sy kudde te laat wei, dan deel Jesus hom mee wat hom alles te wagte staan en deur hoedanige dood hy God sou verheerlik. Maar as Petrus se oog op Johannes val, dan dink hy: as ek die marteldood moet sterwe, wat sal met Johannes geskied? Uit nuuskierigheid stel hy aan Jesus die vraag: Here, maar wat van hom?

Jesus se antwoord is 'n bestraffing. Hy beantwoord die nuuskierigheid nie, maar wys Petrus op sy eie taak. Laat jy Johannes met rus. Vervul jou taak. Volg jy my.

So het Jesus meermale gedoen. As sy dissipels vra of eendag slegs weinig salig sal word, antwoord Hy: Stry hard om in te gaan deur die nou poort (Luk. 13:24).

So doen Hy ook met ons. Hy wys ons telkens terug op onself. Wat gaan dit jou aan wat die toekoms vir Johannes sal bring? Doen jou plig. Volg jy my. Sien nie op ander nie, maar op jouself.

5 April

Lees Matteus 24:1-14. Teks: Matt. 24:14.

DIE EVANGELIE AS GETUIENIS

Nadat Jesus die strafrede uitgespreek het oor die Fariseërs, verlaat Hy die tempel. Hy sou voortaan nie meer in die tempel kom nie. Terwyl Jesus en sy dissipels deur die stad wander onder weg na die Olyfberg, vestig sy dissipels sy aandag op die pragtige geboue van die tempel. Toe Jesus dit sien, sê Hy dat ook dit afgebreek sal word.

Vir sy dissipels wat dit 'n skokkende uitspraak. Die geskiedenis het hulle geleer dat die bestaan van die volk ten nouste saamhang met die bestaan van die tempel. In die gemoed van Israel het die verwoesting van die tempel saamgehang met die laaste oordeel en die wêreldvoleinding. Daarom vra hulle Hom dan ook wanneer dit sal wees en wat die tekens van die voleinding sal wees.

Daarop onderrig Jesus hulle aangaande die voleinding van die wêreld. Hy gee dan ook aan hulle die ryke belofte: „En hierdie evangelie van die koninkryk sal verkondig word in die hele wêreld tot 'n getuienis vir al die nasies, en dan sal die einde kom”.

Jesus het sy werksaamhede hier op aarde begin deur die evangelie van die koninkryk van God te verkondig. Dit is die evangelie van heil, verlossing en redding — die blye boodskap van saligheid dat God die sondaar wat Hom met blydschap erken as sy Koning, deur die werk van Christus bring tot die ewige saligheid. Jesus sê dus dat hierdie werk van Hom nie vernietig sal word nie. God self sal daar-

voor sorg dat hierdie blye boodskap verkondig sal word tot aan die voleinding van die wêreld.

Hierdie verkondigingswerk sal geskied te midde van stryd en probleme. Temidde van valse christusse wat sal opstaan en die volk verlei. Temidde van oorloë, hongersnood, afval, valse profete en wets-veragting sal die ewangelie sy voortgang hê.

Die rykdom van hierdie belofte is soveel groter as ons daarop let dat Jesus sê dat hierdie blye boodskap verkondig sal word in die hele bewoonde wêreld. Dit sal ook geskied tot 'n getuienis van die nasies. Hierdie prediking sal so kragtig wees met so 'n reële inhoud dat dit reaksie van die nasies sal opwek. Vir sommige 'n dwaasheid wat aanstoot gee: „en julle sal deur die nasies gehaat word terwille van my Naam” (Matt. 24:9). By ander egter sal dit vrug dra.

Jesus wys ook daarop dat die voleinding van die wêreld sal kom wanneer die ewangelieprediking in vervulling gegaan en sy doel bereik het.

God self sorg vir die voortgang van die ewangelie. Daarvoor gebruik Hy sy Kerk en het Hy sy Gees aan die Kerk gegee. Die ewangelieverkondiging is daarom nie net die taak van die predikant of die liefhebber van 'n aantal kerkraadslede nie. Dis die taak van die hele Kerk. Die Kerk leef dan ook in die verwagting van die voleinding van die wêreld, in die vervulling van die ewangelieverkondiging. In hierdie verwagting is die Kerk dan ook aktief besig as gestuurde in hierdie wêreld tot getuienis van elkeen. So is ons almal medearbeiders van God. So is die belofte van ons teks dan ook 'n appél tot elkeen van ons. Hieruit leef en werk ons en wie volhard tot die einde toe, sal gered word.

6 April

Lees Matteus 24:15-28. Teks: Matt. 24:21.

DIE GROOT VERDRUKKING

Hierdie gedeelte sluit direk aan by die vraag van die dissipels na aanleiding van die verwoesting van die tempel. Jesus spreek hier in die besonder oor die verdrukking wat in Jerusalem en oor die Christene in Judea sal kom, as 'n voorafskaduwing van sy wederkoms.

Hy wys in die eerste plek op die ontheiliging en die verwoesting van die tempel. Hy vergelyk dit met dié van die Siriese koning Antiochus Epiphanus wat die hele Israelitiese erediens stopgesit het en Jerusalem verwoes het. Hierdie woorde van Jesus is ook profetiese woorde wat 40 jaar later in vervulling gegaan het toe die Romeinse soldate hulle vaandels met afgodiese afbeeldinge daarop, die tempel ingedra het. Sy woorde herinner ook aan wat Paulus skryf oor die antichris „die teëstander wat hom verhef bo al wat God genoem word of 'n voorwerp van aanbidding is, sodat hy in die tempel van God as God sal sit en voorgee dat hy God is” (2 Thes. 2:4).

So vermaan Christus dus ook die Kerk om te waak teen die antichris, die goddelose en godslasterlike teëstander van Christus wat hom bewustelik verhef bo Christus.

Jesus vermaan sy dissipels ook om die heidene te ontvlug by die verwoesting van Jerusalem. Hierdie vlug moet baie haastig geskied. Wie op die dak is moet nie eens ingaan om sy eiendom te probeer red nie. So ook hy wat sy bokleed uitgetrek het om in sy land te werk, moet nie eers omdraai om dit te gaan haal nie. Vir die swanger en sogende vroue sal die vlug baie moeilik wees. As die vlug in die winter moet

geskied sal die deurweeke paaie die vlug belemmer. So ook op die sabbat waar dit vanweë die voorskrifte van die Mosaise wette moeilik is om hulp te kry.

Ook in hierdie woord vermaan Jesus sy kerk teen die antichris om geen gemeenskap te hê met hulle wat nie aan die belydenis vashou nie. Hierdie valse en bose vyand sal hulle val bly soek. Temidde van die grootste druk sal hulle aanval hewiger wees. Valse profete sal opstaan en beweer dat hulle die Messias in die woestyn gevind het — die plek waar Moses, Elia en Johannes die Doper opgetree het. Sommige sal beweer dat die Christus in die binnekamer, waar die Godsdienstige samekomste gehou word, gevind is. Ook sal hulle wondertekens doen en die ware Christus probeer naboots om die uitverkorenes te verlei. Hulle sal soos wat aasvoëls op die aas neer skiet, neerskiet op die gemeente van Jesus.

Jesus verklaar baie duidelik dat God sal sorg vir sy uitverkore volk. Hoewel die uitverkorenes gebuk sal gaan onder hierdie verdrukking sal Hy sorg dat die rampe nie so swaar sal word, dat hulle dit nie kan uithou nie. Eers as die getal van die uitverkorenes vol is, sal die wêreld vergaan en dan sal Jesus kom. Sy koms sal onverwags wees soos 'n bliksem plotseling aan die hemelgewelf flits en oral gesien word.

7 April

Lees Mattheus 24:29-35. Teks: Matt. 24:30.

DIE KOMS VAN DIE SEUN VAN DIE MENS

In die gelese gedeelte begin Jesus met 'n nuwe deel van sy prediking. Nadat Hy sy dissipels gewaarsku het dat sy wederkoms nie sal plaasvind met die optrede van die valse messiasse nie, openbaar Jesus nou die tekens van die eindtyd. Nadat die tyd van verdrukking in vervulling gegaan het, sal die teken van sy koms verskyn. Hierdie tekens is dat die diens wat die hemelliggame sedert die Skepping verrig het, nou sal ophou. Die teenswoordige wêreld sal tot sy einde kom en alles sal nuut word.

Na hierdie tekens kom die Messias. Dit is die laaste en grootste teken. Hy sal aan die hemele gesien word terwyl Hy in groot krag en heerlikheid kom. Hy wat eens die Vernederde, die Veragte en Verworpen was, sal nou in heerlikheid verskyn as die Verhoogde Heer. By sy koms sal al die volkere van die wêreld betrokke wees. Diegene wat Hom verag en verwerp het sal rou bedryf omdat hulle sal besef dat dit nou te laat is.

Vir die uitverkorenes wag daar groot blydschap. Want Hy sal sy engele uitstuur om hulle te vergader. Met die basuingeklink van die engele sal alles verander word. Dan sal die verganklike liggaam van sonde en dood verander word in die onverganklike liggaam van heerlikheid. So sal die uitverkorenes deel kry aan sy heerlikheid en sy oorwinning om in 'n ewige loflied saam met die engelkore uit te jubel: Heilig, heilig, heilig is die Here van die leërske.

8 April

Lees Mattheus 24:36-51. Teks: Matt. 24:42.

WAAKSAMHEID

Jesus stel dit baie duidelik dat die gelowiges nie moet meen dat hulle aan die hand van die voortekens kan bepaal wanneer die wederkoms sal wees nie. Die mens kan dus nie maar in sonde voortleef

tot kort voor die wederkoms nie. God in die hemele alleen weet die dag en die uur.

Diegene wat in die sonde volhard sal net soos die goddeloses in die dae van Noag deur die dag oorval word. Hierdie dag sal onverwags kom en die onwaaksame soos 'n dief in die nag oorval.

Juis omdat die tyd van sy wederkoms onbekend sal bly, is daar net een ding wat die dissipels kan doen: waak. Omdat sy wederkoms nie so gou sal plaasvind as wat aanvanklik verwag is nie, waarsku Jesus sy dissipels daarteen dat hulle nie sal verval in 'n lewe van gerustheid en selfbehaging nie. Om hierdie gedagtes by hulle in te skerp gebruik Jesus die voorbeeld van 'n man wat op reis gaan en een van sy diensknegte oor sy besittings aanstel. As die huisheer na 'n tyd terugkeer en daardie dienskneg op sy pos aantref, besig om getrou sy pligte uit te voer, sal die huisheer hom beloon en oor al sy besittings aanstel.

Dit kan egter ook anders gaan. Die ontroue en onverstandige dienskneg wat oordeel omdat sy heer talm om te kom en dalk glad nie weer sal kom nie, stel hom in die plek van sy heer. Hy begin daarom sy gesag te misbruik deur sy medediensknegte te slaan en die eiendom van sy heer aan te wend vir sy eie dronkmansfeeste. Wanneer die huisheer dan onverwags terugkeer en die dienskneg so aantref, sal hy hom aan 'n ontsettende straf onderwerp. Hy sal geopenbaar word as 'n geveinsde wat voorgegee het dat hy sy heer getrou wou dien maar tog in sy hart sy eie belange gesoek het. Daarom word hy uitgeban uit die huishouding van sy heer en oorgegee aan die ewige straf.

Die gelowige weet verseker dat die Heer weer sal kom. Daarom leef hy ook in die verwagting van die wederkoms van Christus en moet hierdie verwagting 'n blye heilsverwachting vir hom wees. Die Heilige Skrif leer ons ook dat daardie dag 'n oordeelsdag sal wees. Verder leer die Skrif ons dat ons na ons werke geoordeel sal word. dit wil sê dat ons geoordeel sal word na die geleefde werklikheid van die geloof in God en in Christus, al dan nie. Die geloof wil geleef word en daarom is die geloof sonder die werke dood. Die geloof is immers geen teorie of wêreldbeskouing nie. Die vraag is nou: Is ons geloof 'n egte geloof wat geleef word en dus nie sonder die werke kan wees nie, of is ons geloof alleen 'n christelike teorie? As die geloof eg is, is die verwagting van die wederkoms heilsverwachting.

9 April

Lees Matteus 25:1-13. Teks: Matt. 25:13.

DIE VYF VERSTANDIGE EN DIE VYF ONVERSTANDIGE MAAGDE

Hierdie gelykenis vorm 'n deel van die onderrig van Jesus aan-gaande die voleinding van die wêreld en die wederkoms van Christus. Jesus lê nadruk op die onverwagsheid van die wederkoms van die Seun van die mens. Met die oog daarop volg hierdie gelykenis waarin geleer word dat die waaksamheid bestaan in gereedwees vir die wederkoms.

Met hierdie gelykenis dui Jesus Homself aan as die Bruidegom wat aan die einde van die tyd sal kom om sy bruid, die kerk, tot Hom te neem. Alle gelowiges is soos die tien jong meisies wat hulle gereed maak om die bruidegom te ontmoet.

Dat die Bruidegom kom staan vas maar die uur van sy koms weet ons nie. Wanneer die geroep weerklink: „Daar kom die bruidegom!”

gaan uit hom tegemoet", moet ons gereed wees soos die vyf verstandige meisies. Hulle het voorsiening gemaak vir genoegsame olie. Hulle het met voorsorg en oorleg gehandel en daarby van die beskikbare tyd gebruik gemaak om 'n voorraad olie in gereedheid te stel vir onvoorsiene omstandighede. Aan ons word genoeg geleentheid gegun om ons voor te berei vir sy koms. Die oomblik wanneer die koms van die Bruidegom aangekondig word, is dit te laat — onherroeplik te laat. Daarom moet die gelowige sy hele lewe rig op die wederkoms. Daartoe is nodig 'n persoonlike geloofsverbondenheid met Christus en die troue volvoering van sy heilige wil.

Ons moet daarop let dat daar by die vyf dwase meisies 'n versekerdheid was dat hulle ook reg op toegang tot die bruilof gehad het. Hulle was tog immers ook bruidsmeisies en het ook gewag op die koms van die bruid. Daarom het hulle dan ook later gekom na die bruilof. Van die bruidegom het hulle dan die verpletterende antwoord ontvang: „Voorwaar ek sê vir julle, ek ken julle nie”.

Insluiting tot die bevoorregte getal van die bruidsmeisies is dus geen waarborg vir toegang tot die koninkryk van die hemele nie. Ingeslotenheid in die gemeente en 'n uiterlike meedoenery aan die godsdienst, selfs aan die afwagting van die koms van Christus, is geen waarborg vir die hemelse geluksaligheid nie. Daarom die ernstige vermaning: Bly waak. Dit wil sê sorg dat julle altyd gereed sal wees om die Bruidegom te ontmoet.

10 April

Lees Mattheus 25:14-30. Teks: Matt. 25:21.

DIE GELYKENIS VAN DIE TALENTE

Hierdie gelykenis sluit direk aan by die gelykenis van die tien maagde waarin die noodsaaklikheid om gereed te wees vir die onverwagte koms van die Bruidegom beklemtoon word. In hierdie gelykenis gaan dit meer bepaald om die wyse waarop die gelowige gereed moet wees.

Aan elkeen van die diensknegte word gawes toevertrou volgens sy vermoë — vyf of twee of een talent. Die Heer hou dus rekening met die vermoë van elkeen en elkeen wat getrou na sy vermoë gearbei het, ontvang dieselfde toeroep. „Mooi so goeie en getroue dienskneg”.

Jesus lê ook klem daarop dat die wederkoms langer sal uitbly as wat aanvanklik verwag word. Daardie geleentheid van vertraging dien egter nie om in gerustheid en werkloosheid te verval nie, maar bied juis die geleentheid om meer winste deur inspanning te verwerf.

Wanneer die heer terugkeer moet die dienskneg aan hom rekenskap gee van die talente wat hulle ontvang het. Die een wat vyf talente ontvang het bring vyf ander wat hy daarmee verdien het. So ook die een wat twee talente ontvang het. Aan hulle voeg die heer toe: „Mooi so goeie en getroue dienskneg, oor weinig was jy getrou, oor veel sal ek jou aanstel. Gaan in, in die vreugde van jou heer”.

Daarna kom die dienskneg wat een talent ontvang het. Hy bring slegs die talent wat aan hom toevertrou is en verklaar dat hy dit begrawe het omdat hy dit net so wou terug besorg aan sy heer. Hy bedek sy nalatigheid en luiheid met allerhande valse beskuldigings teen sy heer. Hy beskuldig sy heer daarvan dat hy verdruk het en nie toegeëien het wat nie syne was nie. Al hierdie beskuldigings is onwaar omdat die heer niemand ooreis het nie, maar aan elkeen 'n opdrag gegee het volgens sy bepaalde vermoë. Hierdie dienskneg wou slegs

die voordele van sy heer se huishouding geniet en tog nie sy plig teenoor die heer uitvoer nie. Waar die ander diensknegte toegang verleen is tot die feestelike vreugde van die heer, word hierdie nuttelose dienskneg uitgewerp in die buitenste duisternis, waar geween en gekners van tande sal wees.

Aan elke gelowige is genadegawes toevertrou. Gawes wat gebruik moet word tot uitbouing van sy Kerk. So wil die Heer dat elke gelowige sy lewe moet plaas onder die gesigspunt van sy wederkoms. Daardie blye verwagting bring in die lewe van die gelowige die ware Godgeheiligde aktiwiteit. Wie so lewe en getrou is in belange van die Koninkryk ontvang bo verdienste die loon van die getroue. Wie ontrou is word uitgewerp.

11 April

Lees Esegïel 34:17-22 en Mattheus 25:31-46. Teks: Matt. 25:45.

DIE GERIG

Hierdie laaste redevowering van Jesus handel oor sy koms in heerlikheid omgewe deur al sy engele, die uitvoerders van sy gerig, terwyl Hy op sy heerlike troon sit as regter. Jesus noem Homself hier die Seun van die mens en verklaar daarmee dat die profesie van Daniël so in vervulling gaan. As Koning sal Hy gerig hou en soos 'n herder die skape van die bokke skei. Sy oordeel is wêreldwyd: „voor Hom sal al die nasies versamel word”. Die oordeel gaan nie net oor die heidene nie maar ook oor die gelowiges uit al die nasies. Daarom verklaar Paulus dan ook: „Want ons sal almal voor die regterstoel van Christus gestel word. Want daar is geskrywe so waaragtig as Ek leef, sê die Here, voor My sal elke knie buig en elke tong sal God bely. So sal elkeen van ons vir homself voor God rekenskap gee” (Rom. 14:10-12).

Jesus is Koning, Regter en Herder. Hierin lê daar vir die gelowige 'n ryke vertroosting opgesluit. Wanneer Hy in sy koninklike heerlikheid verskyn om as Regter te oordeel kan die gelowige op Hom vertrou. Hy is ook die Goeie Herder en hulle die skape van sy weiding. Hy het sy lewe afgelê vir hierdie skape en ken hulle by die naam. Daarom sal Hy as Regter sy skape uitroep om by Hom te wees: „Kom julle geseëndes van My Vader beërf die koninkryk wat vir julle berei is vanaf die grondlegging van die wêreld”.

Hy noem hulle ook regverdiges omdat hulle die liefdesgebod vervul het teenoor die huisgenote van die geloof. Omdat Christus en sy gemeente een is, kry hierdie liefdesdaad so 'n ryke betekenis: „Dit het julle aan My gedoen”.

Merkwaardig is dit dat by die laaste oordeel geen sprake is van die sondes van die regverdiges nie. Hy as die Regter is tegelyk ook die Offerlam wat hulle sondes vir hulle gedra het.

Hy wend Hom ook tot diegene aan sy linkerhand. Streng spreek Hy die veroordeling oor hulle uit. Dieselfde lys van dade wat vir die regverdiges genoem is, word herhaal. Hierdie dade het hulle versuim om te doen. Hulle is soos die vettes en sterkes waarvan Esegïel spreek. Hulle het die weiding vertrap, die water vertroebel deur hulle gulsigheid, die swakkes met skof en skouer weggedruk en met hulle horings verjaag. Merkwadig is hier dat die Regter sê dat die ewige vuur nie „vir julle” berei is nie maar „Vir die duiwel en sy engele”. Om daarin te gaan is nie die ware bestemming van die mens nie. Deur sy ontrou en ongehoorsaamheid het die mens homself vereenselwig met die duiwel en sy engele.

Ons moet daarop let dat die oordeel gaan om die werke. Paulus stel dit: Ons moet almal voor die regterstoel van Christus verskyn, sodat elkeen kan ontvang wat hy deur die liggaam verrig, volgens wat hy gedoen het, of dit goed is of kwaad" (2 Kor. 5:10). Hierdie werke is geen doelbewuste goeie werke nie maar werke wat uit die geloof gedoen is. Sowel die regverdige as veroordeeldes vra verbaas wanneer hulle dit gedoen of versuim het. Dit is spontane handeling van liefde. Jesus sê ook uitdruklik dat ons nie die saligheid sal beërwe deur ons werke nie: „beërf die koninkryk wat vir julle berei is vanaf die grondlegging van die wêreld". Ons beste werke is immers soos 'n besoedelde kleed. Ons saligheid is gewortel in die ewige uitverkiesende genade van God. Daarom is ons werke nie ons prestasies nie maar die vrug van Gods genade in ons lewens. Hulle dien as bewys van gehoorsaamheid en daarin het die Heer 'n behae.

12 April

Lees Psalm 147:1-20; Lukas 24:50-53. Teks: Luk. 24:53.

DANK AAN GOD VIR DIE OES

Geloof in die gekruisigde en opgestane Heer bring mee getroue en toegewyde diens in sy Naam en groot blydschap in die hart. Daarom lees ons dat die dissipels, na die hemelvaart, voortdurend in die tempel verkeer het en God geprys en gedank het. God se genadegawe in Christus Jesus is so groot dat hulle hulleself aan Hom toewy in 'n lewe van dankbaarheid uit die geloof. God het alles gegee; Hy het sy eniggebore Seun oorgegee as 'n losprys vir almal. En dit was die grootste gawe van alle tye.

Maar as ons nou op die dankdag vir die oes by ons teks stilstaan, dan moet ons daarby gedenk wat Paulus in Rom. 8:32 sê. God was bereid om sy dierbaarste en enigste Seun te gee, en daarom sal Hy ook nie die mindere gawes van ons weerhou nie. God gee nie net wat nodig is vir die ewige lewe nie, maar Hy skenk ook aan ons die gawes van die tydelike lewe. Die milde reëns wat die aarde benat, die warm sonskyn wat die gesaaides laat groei, die groeikrag in die aarde en die vrug op die arbeid, die gesondheid en die lewenskrag om die aarde te bewerk — dit alles kom uit die Hand van God, as genadegawes wat ons in werklikheid nie verdien nie. Die oes wat ons kan invorder kom van God alleen, want Hy is die Gewer van alle goeie gawes.

En ons dankbaarheid vir die oes? Waarin moet dit bestaan? Dit kan alleen bestaan uit 'n lewe van toewyding en diens aan hom. Ons moet ons dankbaarheid aan God bewys, soos die dissipels, deur voortdurend na sy Huis op te gaan om Hom daar te dank en te prys. Dit kan nie net bestaan uit een enkele woord of daad nie, maar dit moet wees 'n lewe uit die geloof, 'n lewe van aanbidding en lofprysing.

13 April

Lees Romeine 1:1-7. Teks: Rom. 1:1.

DIENSKNEGTE VAN JESUS CHRISTUS

In ons teksvers noem Paulus homself 'n dienskneg van Jesus Christus. Behalwe diensknegte het die dissipels hulleself ook volgelinge en slawe van Jesus Christus genoem. Dit is waar van elke gelowige. Elke gelowige is dienskneg, volgelinge, slaaf van Jesus Christus. Elke gelowige is dan ook eiendom van Jesus Christus; hy staan elke oomblik in die diens van Jesus Christus. En ons het sy volgelinge, diensknegte en slawe geword nie omdat ons Hom verkies het of so diep onder die indruk gekom het van sy onderwys

en sy persoonlikheid nie, maar omdat Hy sy hand op ons skouers gelê het: ons vir Hom geannekseer het, ons vir Hom gekoop het met sy kosbare bloed. En Hy het die prys betaal: nie net daar op Golgota nie, maar sy hele lewe lank. Sy hele lewe vanaf sy ontvanging tot sy kruisiging was een stuk betaling.

Die gelowiges is diensknegte en slawe van Jesus Christus. En die gelowige skaam hom nie daaroor nie want dit beteken vir hom geen vernedering nie, maar dit is vir hom 'n heerlike voorreg. Hy weet dat die goeie dienskneg en diensmaagd een dag sal hoor: „Getroue dienskneg en toegewyde diensmaagd, gaan in in die vreugde van jou Heer”. Die goeie slaaf van Jesus Christus weet dat hy kind van God is en as hy kind van God is, dan ook erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Jesus Christus. Hy weet dat hy een dag alles sal erwe wat God vir sy kinders weggele het.

14 April

Lees Romeine 1:8-15. Teks: Rom. 1:13.

EK SKAAM MY NIE OOR DIE EVANGELIE NIE

In ons teksvers sê Paulus dat hy hom baie kere voorgeneem het om 'n besoek aan die gemeente van Rome te bring maar dat hy altyd verhinder was om te gaan. En wat was die hindernisse? Hy was nie verhinder omdat hy te bang was om te gaan nie. Paulus het nie so-iets as vrees geken nie, selfs nie toe hy alleen op die Areopagus in Athene gestaan het en die Griekse wysgere se aandag gevestig het op hulle grote dwalinge nie. Hy is ook nie verhinder omdat hy hom geskaam het vir die evangelie wat hy verkondig het nie. Nee . . . vir die evangelie van Jesus Christus het hy nie geskaam nie want hy het geweet dat sy evangelie nie 'n evangelie is wat die mense uitgedink het nie maar dit is 'n evangelie wat van God af kom. Sy evangelie is die boodskap van God aan die mense en daarom is sy evangelie die waarheid. Sy evangelie is 'n waarheid wat nie weggepraat, weggelag of weggedink kan word nie. Hy het geweet dat hy eintlik maar net die mond is waardeur God met die mense praat.

Hy het hom nie geskaam vir die evangelie nie want hy het geweet dit is 'n krag van God tot redding vir elkeen wat glo. Waar die boodskap in waarheid en in opregtheid gebring word, daar word dit vergesél van die werking van die Heilige Gees. En waar die Heilige Gees werk, daar vind die wonder plaas. Daar word die mens omskep en verander: hy word 'n splinternuwe mens. Soos die reën wat van die hemel neerdaal en die aarde deurvoggig en voortbring en uitspruit en saad gee aan die saaiër en brood aan die eter, so is die Woord van God: dit sal nie leeg na Hom terugkeer nie maar doen wat Hom behaag.

15 April

Lees Romeine 1:8-17. Teks: Rom. 1:16a.

DIE REDDING

Met die woorde „tot redding van elkeen wat glo”, gee Paulus die doel van die evangelie aan. Die doel van die evangelie is die redding van die mens: Die woordjie „redding” beteken aan die een kant verlossing uit die gevaar en aan die ander kant die meedeel van die goeie. Wanneer iemand albei besit is hy veilig: As die sieke verlos is uit die siektegreep en hy besit die gesondheid, dan is hy veilig en gelukkig. Op die geestelike terrein beteken redding dan aan

die een kant verlos van die toorn van God en die besit van die genade: As hy albei besit, naamlik verlos van die toorn en die genade ontvang, dan is hy volkome gelukkig. As hy teruggeruk is uit die poorte van die hel en ingelei is in die Vaderhuis, dan is hy salig.

En die mens wat waarlik in Christus glo besit albei hierdie dinge. Jesus sê dit mos in Joh. 6:47: „Wie in My glo het die lewe”. Wie waarlik in Christus glo juig nou reeds oor wat hy in Christus besit: hy noem homself nou reeds ’n geredde mens, ’n verlose hemeling. Natuurlik, want hy is ’n geredde mens van die oomblik af dat hy aan die voorwaarde voldoen. Hy is ’n geredde mens van die oomblik af dat hy tot die geloof in Christus Jesus gekom het.

Volgens Jesus en Paulus is daar maar een weg wat na die saligheid toe lei. Nie ons goeie werke nie, nie ons voorbeeldige lewenswandel nie: slegs die geloof alleen.

Laat ons elke dag bid: „Here, gee ons meer geloof”.

16 Apr'l

Lees Romeine 1:16-17; Markus 5:35-43. Teks: Rom. 1:17.

DIE GELOOF IS 'N DAAD

Jesus het ons die versekering gegee dat elkeen wat in Hom glo 'n geredde mens is. Nou gee Paulus ons dieselfde versekering as hy sê: „Die regverdige sal uit die geloof lewe”.

As dit nou so is dan is die geloof 'n baie belangrike saak en daarom vra ons: Maar wat is die geloof dan? Ons antwoord: die geloof is om Jesus honderd persent te vertrou, om jouself onvoorwaardelik in Jesus se arms neer te lê. En nou is dit duidelik dat die ware geloof nie maar 'n blote reseptiwiteit is nie. Nee . . . die ware geloof is 'n daad. Dit is die daad waarmee die mens die heil wat Christus aanbied, aanneem.

Die ware geloof is 'n daad! En by hierdie daad is die hele mens betrokke. Die hele mens is hier werksaam. Die verstand is werksaam want dit erken die heil wat Christus aanbied as die ware heil. Die wil is werksaam want dit gaan na daardie heil toe uit. Die hart is werksaam want dit verlang na daardie heil en dit gryp na daardie heil.

Die ware gelowige is dus nooit 'n passiewe mens nie. As die geloof passief word dan is daar iets verkeerd met ons geloof.

Die ware gelowige hou onder elke lewensomstandigheid aan Jesus vas: hy volg Jesus elke dag met die hart wat vol bewondering en dankbare aanbidding is.

Laat ons elke dag bid: „Here, gee ons meer geloof”.

17 April

Lees Romeine 2:1-16. Teks: Rom. 2:4.

DIE GENADEGAWES ROEP OP TOT BEKERING

Paulus het opgemerk dat daar onder die Jode mense was wat die genadegawes van God verkeerd gebruik het. Daardie genadegawes het hulle laat dink dat God hulle te lief het om hulle te straf: hulle het hulself gerusgestel met die gedagte dat hulle die kinders van Abraham is, die lede van die uitverkore volk en dat die toorn van God nie op hulle rus nie. Hulle het gedink dat die toorn van God net op die heidene rus. Daarom het hulle die heidene ook so skerp veroordeel oor hulle sondes en afskuwelikhede maar self het hulle in sonde voortgelewe.

En nou sê Paulus dat dié wat so dink heeltemal verkeerd is. Die Here gee sy gawes nie aan die mense om die mense sorgeloos te maak of hulle verdraagsaam te maak teenoor die sonde in en om hulle nie. Nee . . . die toorn van God rus op alle sondaars, Jode sowel as heidene. Ons moet goed besef dat geen sonde ongestraf sal bly nie. Die mens wat as gevolg van die genadegawes wat hy ontvang dink dat God sy sonde nie sal straf nie, mislei homself.

En wat gee die Here nie baie gawes aan ons nie? Langs elke mens se lewenspad staan die baie bakens wat spreek van Gods goedheid, verdraagsaamheid, lankmoedigheid en sy geskenke. En die grootste en kosbaarste van al God se geskenke is Jesus Christus. En hierdie Gawes, net soos alle ander gawes, wil ons nie sorgeloos laat lewe nie, ons nie verdraagsaam maak teenoor die sonde om ons en in ons nie, maar dit roep ons elke dag op tot bekering, tot dankbare wederliefde en tot vreugdevolle oorgawe aan Hom.

18 April

Lees Romeine 3:9-20. Teks: Rom. 3:20.

DIE GOEIE WERKE RED NIE

In ons teksvers sê Paulus dat ons goeie werke en ons voortreflike lewenswandel ons nie voor God kan regverdig nie. Daar is ook nie baie woorde nodig om die waarheid van hierdie stelling te bewys nie. Elkeen van ons weet dat ons sonderegister elke dag net langer word. Dit is ook geen sombere swartgalligheid wanneer ons bely dat al die goud en silwer van die hele wêreld daardie skuld nie kan wegneem nie. Lê ons al ons goeie werke en ons hele voortreflike lewe in die weegskaal, dan kan dit die skaal nie vir een enkele oomblik in ons guns laat swaai nie. Wat is al die goeie werke waarmee ons so voor die mense spog teenoor die geweldige stroom van ongeregtigheid wat ons lewe elke dag besoedel? Wat is daardie paar sente wat ons in ons verleentheid bymekaar skraap teenoor die tienduizend talente wat ons skuld? Voorwaar, die allerheiligste onder die mense staan skuldig voor God.

Ook die wet regverdig ons nie. Die wet laat ons net die ware karakter van die sonde sien. Tereg sê Paulus: „Deur die wet is die kennis van die sonde”. Die wet is die spieël wat ons laat sien hoe lelik en afskuwelik die sonde werklik is. Daarom het God Jesus Christus na die wêreld toe gestuur om in ons plek te kom staan: om ons skuld en sonde op Hom te neem en sy geregtigheid en heiligheid aan ons te gee. Ons kan alleen voor God regverdig staan as Christus sy geregtigheid ons toegereken en geskenk word.

19 April

Lees Romeine 3:21-31. Teks: Rom. 3:24.

DEUR DIE GELOOF GEREGERDIG

In Rom. 3:20 het Paulus gesê dat geen vlees deur die werke van die wet voor God geregverdig word nie. Teenoor hierdie uitspraak stel Paulus nou in ons teksvers dat die mens verniet geregverdig word deur die geloof in Christus Jesus. Die regverdiging vind plaas deur 'n regterlike daad. Dit beteken dat God die mens regverdig verklaar, hom vrysprek. God verklaar dan dat daardie mens onskuldig is en dat hy in die regte verhouding tot Hom staan. En God spreek die mens vry nie omdat Hy nie genoeg bewyse van oortreding teen hom kan kry nie of omdat hy so baie vir die verbreiding van die evangelie beteken het nie maar uit louter genade, Paulus sê dan ook dat die mens uit genade, verniet, geregverdig word.

Hoe is dit moontlik? Dit is moontlik deur die geloof in Christus Jesus. Die gelowige is mos 'n mens wat met Christus beklee is. Christus is as 't ware oor hom getrek sodat, wanneer God na hom kyk, God hom nie sien nie maar Christus sien. Wanneer God na die gelowige kyk, dan sien God nie sy skuld en sonde nie, maar Hy sien Christus se geregtigheid en heiligheid en dan reken God hom die geregtigheid en heiligheid van Christus toe. God handel dan met hom „asof hy self in eie persoon vir al sy sondes betaal en alle geregtigheid volbring het”.

En hierdie vryspraak ontvang die gelowige nie omdat hy nie glo nie maar deur die geloof. Die geloof is die hand waarmee hy die vryspraak aanneem. Sonder die hand is die mens verlore. Deur die geloof word die mens wat die dood skuldig is, 'n vrygespreekte: die goddelose word 'n regverdige, die verdoemde word 'n hemelbewoner.

20 April

Lees Romeine 5:12-21. Teks: Rom. 5:19.

GELOOF IN JESUS CHRISTUS BRING VERLOSSING

Waar ons gewoon is om die mense in hulle miljoene te tel, ken Paulus in beginsel slegs twee — dit is die eerste Adam en die tweede Adam. Die eerste Adam het deur sy val en ongehoorsaamheid in die paradys, die hele mensheid in sonde gedompel. Adam is ons almal se vader. En, as die stam van die boom nou siek is, dan kan ons nie verwag dat die takke en die vrugte van daardie boom gesond moet wees nie. In Adam het ons almal sondige en ongehoorsame mense geword. Voor God is ons almal sondaars, en het ons die ewige straf verdien.

Maar gelukkig eindig die Bybel nie daarmee nie. Direk nadat die ongehoorsaamheid deur Adam begaan is, kondig God die koms van die Verlosser aan. Hierdie Verlosser sou die stryd teen die verleier van die mens Adam, teen satan aanknoop. En as Hy kom, Jesus Christus in die volheid van die tyd, dan is Hy, waar Adam ongehoorsaam was, volkome gehoorsaam aan God sy Vader.

Die eerste Adam het deur sy ongehoorsaamheid en oortreding homself en ons almal strafwaardig voor God gestel. Vir daardie kwaad wat gedoen is, en wat ook in ons oorgeplant is, kan die mens nooit weer goedmaak nie. Maar nou is dit nie die bedoeling van God met die mense dat hulle vir ewig verlore moet gaan nie. Nee. Nee, God stuur sy Seun, om vir al daardie skuld en sonde te betaal, en Hy, hierdie tweede Adam, betaal daarvoor met sy lewe, wat Hy offer aan die kruis. Deur die geloof in sy soendood, wat Hy plaatsbekledend sterf in ons plek, word ons skuld vergewe, heeltemal volkome vergewe, sodat ons regverdig voor God mag staan.

21 April

Lees Romeine 6:1-18. Teks: Rom. 6:15.

GELOOF IN JESUS CHRISTUS WEERHOU ONS VAN DIE SONDE

Die beskuldiging is dikwels gemaak, dat die evangelie van die saligmakende genade van God, en die regverdigmaking alleen deur die geloof, die mens onverskillig en goddeloos laat leef. As die mens alleen deur genade gered kan word, dan hoef ons mos nie nougeset te leef nie, want die genade red ons in elk geval. Ons goeie werke kan niks by God verdien nie, en daarom kan ons maar leef netsoos ons wil.

Maar dis juis teen hierdie houding, wat die apostel Paulus so sterk in verset kom. Hy sê, dat ons nie meer onder die wet is nie, maar onder die genade. Maar as ons nie meer onder die wet is nie, dan beteken dit geensins, dat ons nou maar roekeloos en sondig kan leef. Ons is nou onder die genade. Ons het deur die geloof ervaar, dat God genadig is, en as ons Hom as 'n genadige God leer ken het, beteken dit nie, dat ons nou maar sondig kan leef nie.

Die wet kon die mens nooit verlos van sonde nie — dit kon hoogstens ons oortredinge vir ons aandui. Maar wat die wet nie kon doen nie, dit doen die genade. Die mens kry genade by God, en al ons skuld word kwytgeskeld. En, as ons God nou leer ken het, as 'n genadige God, dan sal die mens streef na heiligmaking. Die lus en die begeerte tot sonde is dan gebreek. Die geloof in Jesus Christus het die moed en die behoefte tot bestryding van die sonde gewek. Hierdie geloof het liefde tot Jesus Christus gewek, en so 'n liefde weerstaan die sonde, die sonde, wat die dood van onse Here Jesus Christus aan die kruis gekos het. En hoe groter ons liefde vir Jesus Christus is, hoe feller sal ons stry teen die mag van die sonde.

22 April

Lees Romeine 7:13-26. Teks: Rom. 7:24 en 25.

GOD ROEP ONS IN SY DIENS

Die lewe van die apostel Paulus is vir my een van die mooiste voorbeelde van die lewe van die gelowige. Paulus was 'n mens net-soos ons, wat deur God geroep is, en in sy diens gestel is. En met hoeveel seën het Paulus nie gewerk in diens van God nie? Op pad na Damaskus word Paulus verander van 'n vervolger in 'n volgeling van Jesus Christus. Nou word hy God se uitverkore werktuig, en met hoeveel ywer het Paulus nie sy taak verrig nie. Maar dit het Paulus altyd bygeby dat hy maar 'n swakke mens is, en nooit was daar by hom die minste roem nie. Hy noem homself die grootste van alle sondebaars, en die geringste van alle gelowiges. Altyd het Paulus sy swaakteit en sonde besef. Die wet, waarvolgens hy vroeër so nougeset geleef het, en die genade wat hy van God ontvang het, dit het hom sy sonde en ellende laat begryp. Maar donker moes dit eers vir hom word, voordat hy kon uitroep: Ek ellendige mens. Dis die treurige toestand waarin Paulus hom bevind het, en waarin alle mense hulle bevind, as hulle tot sonde-besef kom. Maar God laat ons gelukkig nie in daardie ellendige toestand nie. God stuur lig. Hy verlos ons uit daardie ellende. Paulus vra dan, wie hom uit daardie treurige toestand sal verlos? En dan antwoord hy: Ek dank God deur Jesus Christus onse Here. Hierdie Jesus, wat Paulus so vervolg het, het hy leer ken as sy Verlosser en Saligmaker. Hy, Jesus Christus het die wet volkome vervul, en al my skuld het Hy betaal by God. Nou mag ek God dank, deur Jesus Christus onse Here, wat my uit al my ellende verlos het, en my geroep het om Hom te dien.

23 April

Lees Romeine 8:1-17. Teks: 8:15-17.

DIE HEILIGE GEES BEMOEDIG ONS, EN MAAK ONS BLY

Die Heilige Gees is een van die grootste gawes wat aan ons geskenk is. Voordat Jesus opvaar na die hemel, sê Hy dan ook aan sy dissipels dat dit goed is, dat Hy weggaan, sodat die Trooster kan kom, wat altyd sal bly. Hierdie Trooster het gekom op die Pinksterdag, en woon in die harte van mense. En hierdie Trooster bemoedig

en versterk die gelowige in die stryd teen die Bose. Die wet is vir die gelowige niks anders as 'n veroordelende regter nie. Die wet kon die mens alleen wys op al ons foute en tekortkominge en sonde. Maar so 'n gees het ons nie ontvang nie — nie 'n gees wat ons neerdruk en laat vrees nie. Die Gees wat aan ons gegee is, op die blye Pinksterdag, en wat in ons woon, maak ons kinders van God, en leer ons praat van God as Vader.

En netsoos 'n kind liefdevol en vertrouwend na sy vader gaan, en nie nodig het om hom te vrees nie, so nader die gelowige tot God, onse Vader. Ouers het u al u kind wat moeg gehuil was oor die dinge wat hinder aan u hart gedruk, en gemerk hoe gou die tranes ophou? Die verkeerde is nog daar, maar by die ouerhart voel die kind veilig en tevrede. So bly daar vir die gelowige nog die kwaad en die verkeerde, maar by God die Vader, is ons veilig en getroos.

As kinders van ons hemelse Vader, deur Jesus Christus, word ons dan erfgename van God, en mede-erfgename van Jesus Christus. Ons word erfgename van al die heerlike, wat God ons laat erf deur Jesus Christus. Maar voordat ons dit kan beërf, moet ons stry en ly, soos Jesus Christus. En gelukkig bemoedig en versterk die Heilige Gees ons in hierdie stryd.

24 April

Lees Romeine 8:31-39. Teks: Rom. 8:31.

GOD IS VIR ONS

Hierdie woorde was al vir menig swaar-beproefde 'n bron van krag en troos. In tye van teleurstelling en beproewing word die mens so gou moedeloos, en begin ons te twyfel aan die bestaan van 'n liefdevolle God en Vader. Ons het mos ookal gestaan by die graf van 'n dierbare, van ons lewensmaat of van 'n kind, of van iemand van wie ons werklik afhanklik was. Dan lyk dit soms, of God ons nie liefhet nie, want waarom kom al hierdie leed en droefheid oor ons? En, as Paulus dan sê: As 'God vir ons is, wie kan dan teen ons wees? dan is ons geneig om te dink en te sê, dat Paulus maar maklik kon praat. Sulke leed, soos wat ons het, het Paulus nooit geken nie. Paulus was nie eens getroud nie. Hy kon dus nooit 'n lewensmaat of kind deur die dood ontnem word nie.

En tog sê Paulus: As God vir ons is, wie kan dan teen ons wees? En hy het goeie rede om dit te sê, want waar word dit beter en mooier openbaar dat God vir ons is, as juis aan die kruis. Daar sterf die Seun van God, sy enig-gebore Seun, en Hy sterf 'n ongewone en onnatuurlike dood. By hier kruislye en dood van Jesus, moes die Vaderhart van God ook gebloeï het. Maar Jesus moes ly en Hy moes sterf, om ons skuld by God te betaal, sodat ons wat glo, by God vrygespreek kan word. Groter liefde as dit, dat God sy Seun vir ons offer, dit ken die wêreld nie. En met reg kon Paulus dus sê: As God vir ons is, wie kan dan teen ons wees? In al ons beproewinge, is God nog vir ons, en is Hy nog 'n liefdevolle Vader.

25 April

Lees Romeine 8:31-39. Teks: Rom. 8:35.

BEPROEWINGE KOM OM ONS TE LOUTER

Die gelowige het hier op aarde baie lyding en beproewing te verduur. As ons, onself Christene noem, volgelingen van Jesus Christus, dan moet ons nooit verwag, dat ons pad altyd met rose besaai sal

wees nie. Jesus het self vir sy dissipels gesê, dat hulle in hierdie wêreld verdrukking sal hê. Ons is nie meer as Jesus Christus nie, en as Hy dan 'n lydensweg moes bewandel, dan sal Iye ook ons deel wees. En watter dissipel of volgeling van Jesus Christus het dit beter geleer, as Paulus; maar hy het na alle stryd en vervolging nog die geloof behou, en dan kon hy sê: Wie sal ons skei van die liefde van Christus?

Terwille van Jesus Christus het Paulus swaar moes ly — meermale was hy in gevare op land, maar ook op see. Hy is gestenig en gegêsel, maar die liefde van Christus het hom nie losgelaat nie. Hier op aarde, in sy menslike gedaante, het Jesus soveel vir die mens gedoen en gely, selfs sy lewe aan die kruis vir ons geoffer, sodat ons skuld by God betaal word, en ons die ewige lewe mag beërf. Oor dit alles, en nadat Paulus self ook geleer het, wat lyding beteken, sê hy nog: Wie sal ons skei van die liefde van Christus?

En nou kom die lyding en beproewing nie oor ons, omdat God ons haat nie. Nee, beproewinge kom oor ons, om ons te louter, en nader aan God te bring. As die wingerd nie gesnoei word nie, sal die vrugte-oes maar swak wees, en die uitsny van wilde lote veroorsaak seker ook pyn aan die stam. Hoe mooi stel die Gesang-digter dit:

Waar vind die mens in sy verdriet
'n troos soos wat God's Woord hom bied,
waar is in lyding God hom nader?
Ja, niks sal ons skei van die liefde van Christus.

26 April

Lees Lukas 21:1-4. Teks: Luk. 21:4.

DIE KLEIN GAWE VAN DIE ARM WEDUWEE

Hierdie gedeelte uit die Lukasevangelie kan vir ons dien as 'n voorbeeld van egte vroomheid. Hierdie „vroomheid” is 'n woord wat inderdaad deur vele mense misverstaan word. Die woord word dikwels ook gerieflikheidshalwe vermy, omdat daarin 'n sekere inhoud opgesluit lê wat groot opoffering van ons kant af vereis.

In die tempel het 'n skatkis gestaan. Daarin is vrywillige offergawes vir die tempeldiens gestort. Wanneer die mense hulle gawes in hierdie skatkis geplaas het, het 'n priester as toesighouer daarby gestaan. Die gewers van groot offers is deur hom geprys, maar die mense wat geringe bydraes gedoen het, is vermaan. Hierdie stelsel het dus uiteindelik van die tempel 'n plek gemaak van onheilige wedywing tussen mense.

En dan kom daar 'n weduwee. Sy het geen sorg meer gehad nie. 'n Broodwinner was daar ook nie meer gewees nie. Gevolglik was sy arm aan aardse goedere. Sy het egter geweet dat sy ook haar offergawes na die tempel se skatkis toe moet neem. Dit doen sy. Sy gooi twee muntstukies in. Haar laaste. Alles wat sy gehad het om van te lewe.

Die ryk mense het in hierdie oorfloed ingegooi. Dit was vir hulle geen offer of opoffering nie. Vir die weduwee was dit wel. Sy het haarself verloën, haar eie behoeftes vergeet. Ja alles wat sy gehad het, het sy na die huis van die Here toe gebring — al was dit min. By hierdie vrou was daar geen geveinsdheid nie. Sy het met volstreekte selfverloëning selfs die brood uit haar mond geneem en dit vir die diens van God beskikbaar gestel.

Een ding het Christus aan sy dissipels duidelik gestel en dit is: die waarde van 'n mens se offergawe lê nie in die geldsom nie, maar in die offerwaardigheid waarmee dit gegee word.

Die verkondiging van die evangelie is hoofsaak van die kerk. Die offergawes van die lidmate is nodig vir onafgebroke voortsetting van hierdie hoofsaak. Wanneer ons dan bydra, is dit sonder opoffering uit ons oorvloed of is dit só dat ons onself tot die uiterste toe sal verleen om selfs, al is dit in ons armoede, ons lewensonderhoud uit dankbaarheid te offer, sodat die kerk sy verkondigingswerk in hierdie wêreld sal kan voortsit?

27 April

Lees Jeremia 26:1-16; Lukas 21:5 en 6. Teks: Luk. 21:6.

DIE AFBREEK VAN DIE TEMPEL

Jesus Christus voorspel die verwoësting van die tempel van die Jode. Dit is ook deur die profete Jeremia en Miga gedoen.

Jesus het ook die heiligheid van die tempel bevestig. Hy stel egter dat dit geheel-en-al by die verbygaande en ouer orde of bedeling ingepas het. Iemand groter as die verganklike tempel het gekom. In hierdie Iemand het die koninkryk van God naby gekom. Niks is meer belangriker as Hy nie; ook nie die tempel nie. Geen tempeloffer sou meer die betekenis kan hê van die eenmalige offer van hierdie Iemand, dit is Jesus Christus aan die kruis, nie.

Daarom het die tempel nie alleen sy waarde verloor met die koms van die Seun van God nie, maar dit het ook 'n struikelblok geword. 'n Struikelblok, omdat die mense gedink het dat God nie sonder die tempel kon bestaan nie. Hulle kon dus, so het hulle gemeen, in afsondering buite die tempel sondig, sonder dat God hulle sou sien.

Die tempel het ook 'n struikelblok geword vir die dissipels. Hulle was te beïndruk deur die tempel wat in herbou was onder leiding van Herodes die Grote. Dit was vir hulle dan so groot en so mooi dat hulle die geloof in Christus en die komende koninkryk daardeur laat vervaag het.

Jesus, die Christus, wat alle dinge vooruit weet, raak nie in vervoering oor die werk van mensehande nie. Verganklike, luuksgeboude konstruksies beïndruk Hom nie. Soos die profete sien Hy die tempel as staande onder die oordeel van God. Dit sal verwoes word, soos dit wêl in 70 n.C. gebeur het. Die tempel was die simbool van die Joodse vormgodsdienst en daarom moes dit plek maak vir die heilighdom van die geestelike godsdienst van die Godsryk wat naby gekom het in Jesus Christus.

Ons kerkgeboue se luuksheid is onbelangrik. Dit kompetisiegees van wie se gebou die duurste kos, is nutteloos. Dit gaan net om een ding: word Christus daar reg en suiwer verkondig en is ons as gemeentes saam met die kerk op pad na die koninkryk toe wat aan die einde in volmaaktheid sal kom? Geboue word vernietig, maar Christus is van ewigheid tot ewigheid.

28 April

Lees Markus 13:3-9. Teks: gelese gedeelte.

DIE TEKENS VAN DIE NADERENDE EINDE

Vir die Israeliet was die tempel iets onaantasbaar. Dit was die heilighdom van God en die teken van sy teenwoordigheid by sy volk. Vir die Jood sou die verwoësting van die tempel gevolglik saamval met die verwoësting van die wêreld by die voleinding.

Daarom het die dissipels diep onder die indruk gekom van Jesus se voorspelling. Nou vra hulle van die Here om die tekens aan te dui

wat gepaard sal gaan met die einde. Omdat Jesus ten volle die verborgenhede van God ken, sou Hy beslis vir hulle op alles kon wys. 'n Kenmerk van die laaste dae sal die optrede van valse Christusse wees. Deur hulle as valse verlossers voor te doen, sal hulle daarin slaag om baie mense te verlei.

Verder sê Hy dat daar in die laaste dae oorloë en gerugte van oorloë sal wees, maar nogtans hoef daar nie innerlike onrus te wees nie, omdat dit nog nie die einde is nie.

Daar sal ook in dié dae stryd wees onder die volke. Daar sal 'n ontwinging van die natuurkragte wees en as nasleep sal daar hongersnood volg. Daar sal geen vrede wees nie ten gevolge van die stryd onder die mense en in die natuur. Maar dit alles is maar net die begin van die barendswêreld wat die skepping sal aangryp. Hierdie beeld van die barendswêreld wat dan sal aanbreek, bring 'n straal van hoop. Dit kondig aan dat alles wat oor die wêreld sal kom, die voorspel is van 'n nuwe geboorte wat aanstaande is. Dit is die voorspel tot die heilstydperk van die Messias.

Die marteling van die gelowiges voor wêreldlike en gaastraelike reg-banke, omdat hulle die Naam van Christus bely, sal ook geskied in ooreenstemming met Gods wil. So sal die aangeklaagde Christusge-lowige 'n getuieis kan wees vir die heiden.

Die aanduiding van hierdie tekens hou vir die gelowige baie smarte in. Dit word ook waar in ons lewe van vandag, want as ons na ons lewe kyk en die voorspellings van Jesus in die Bybel, dan sien ons hoe hierdie ding reeds waar geword het en nog waarder word. Dit dring ons daartoe om weer te gaan nadink oor ons lewe as gelowige lidmate van die kerk in hierdie wêreld.

29 April

Lees Markus 13:10-13. Teks: Markus 13:10.

DIE EVANGELIE AAN ALLE NASIES

Wat Christus in ons teksvers wil sê, is dit: die einde sal nie gou intree nie. Dit sal deur langdurende sake voorafgegaan word. Daarom maak die verkondiging van die evangelie ook 'n deel uit van hierdie voorafgaande proses.

Met hierdie woorde van die Here, word aan die dissipels hulle taak en roeping voorgelê. 'n Taak en roeping wat vervul moes word, ten spyte van verdrukking en vervolging wat hulle te beurt sou val.

Wanneer Hy praat van al die nasies, dan kondig hy aan dat hulle taak hulle ook buite die grense van die Joodse land sou neem. Die evangelie is dus ook bedoel vir ander en alle nasies en volke en tale. Maar nou moet die dissipels weet dat hierdie taak eers afgehandel moet word, voordat die einde sal aanbreek.

Soos die dissipels uitgestuur is met 'n opdrag, so kry die kerk daarmee saam 'n opdrag om die blye boodskap van verlossing aan alle nasies te verkondig. Daarmee word nie bedoel dat die wêreld noodwendig stadigaan meer Christelik moet word nie of dat die einde nie sal kom voordat alle mense nie bekeernd geraak het nie. Nee, dit is 'n belofte dat die evangelie wel gepreek sal word. Dit sal nie by implikasie veronderstel dat alle mense die gepredikte Woord sal glo nie. Dit is 'n ander saak.

Hierdie goddelike opdrag moet die kerk in die wêreld gehoorsaam. Hy moet deur tydige - en ontydige verkondiging van die Woord aan alle nasies, plant en nat maak en dan sal God die wasdom gee. Deur dit te doen kan die kerk in 'n sekere sin die tyd verhaas deur kragtig mee te werk aan die verkondiging van die evangelie van Jesus Christus aan alle nasies.

30 April

Lees Markus 13:14-23. Teks: Mark. 14:20b.

GOD VERKORT DIE VERDRUKKING VAN SY UITVERKORENES

Die gedeelte wat ons uit die Heilige Skrif gelees het, handel oor die groot verdrukking wat sal kom aan die einde van die tyd.

Hierdie verdrukking wat die gelowiges, God se uitverkorenes sal ly, sal veroorsaak word deur die Antichris. Markus dui nie die Antichris presies aan nie. Hy noem hom nie direk by die naam nie. Hy stel die Antichris egter voor as die „gruwel van verwoesting”. Hierdie uitdrukking kom ook voor in Daniël 9:27, 11 : 31 en 12 : 11. Dit dien as 'n benaming van alles wat teen God weerstrewig is. Vir hierdie gruwel van verwoesting sal die uitverkorenes moet vlug. Hierdie verdrukking wat die Antichris sal veroorsaak, sal erger wees as nog ooit tevore in die wêreldgeskiedenis.

Ons sien dat die Ou Israel verdruk is. Jesus se woorde het waar geword. Die Antichris het sterk na vore gekom in die aggressiewe Joodse nasionalisme en ook die trotse Roomse Imperialisme. Maar die verdrukking het nie daar opgehou nie. Daar sou nog meer kom.

Die Nuwe Israel is ook deur die Antichris vervolgt en verdruk. Vandag nog word die gelowiges, die uitverkorenes, die kerk van alle kante aangeval. Maar in die toekoms sal dit nog erger wees. Die verdrukking van die Christusgelowiges sal voor die einde van die tyd nog meer en meer word. Ons kan dit so sê dat die verdrukking van die uitverkorenes van God in die verlede plaasgevind het, vandag nog daar en in die toekoms beslis sal voortgaan.

Dit klink ontsettend. Dit skyn onregverdig te wees, maar daar is hoop. God is bewus van die Sataniese aanslag op sy uitverkorenes. Daarom sal Hy dit nie lank toelaat nie. Hy sal Hom oor die gelowiges ontfem. Ter wille van hulle sal Hy die dae van nood verkort. Aan sy beloftes om die uitverkorenes te bewaar, sal Hy getrou bly. Dit kan ons weet: te midde van alles sal Hy sy eiendom nie laat vaar nie; sal Hy hulle net altyd gedenk.

1 Mei

Lees Lukas 21:25-33. Teks: Lukas 21:28.

DIE KOMS VAN DIE SEUN VAN DIE MENS

In hierdie hoofstuk het ons gelees van al die nood en ellende wat oor die mens en die wêreld sal kom voor die koms van Jesus Christus. Tot dusver het dit vir ons ontsettend gelyk. Maar nou kom daar 'n wending. Die gebeure wat vooraf plaasgevind het, bereik nou 'n hoogtepunt.

Jesus, die Christus, se koms na hierdie wêreld toe, is vir die gelowige mense 'n teken dat hulle verlossing na siel en liggaam naby is. En nou beveel Hy sy volgelinge om, wanneer hulle dié voorspelde dinge sien gebeur, met moed en vertroue besiel te word. Hulle moenie vrees nie, want as dié dinge gebeur, moet hulle weet dat sy wederkoms en dus hulle verlossing, naby is.

Die gelowiges moet in daardie tyd na bo, na die hemele kyk en hulle moet hulle hoofde ophef. Dit sal die uiting wees van hulle reik-halsende verlange. Dit sal toon hoe bly hulle is oor die sekerheid van die komende verlossing.

Wanneer Christus aan sy dissipels sê dat hulle verlossing naby sal wees by sy wederkoms, bedoel Hy daarmee eintlik al die gelowiges. Hy bedoel nie dat die dissipels uit die mag van die vervolgende Jode

verlos sal word nie, want voor die val van Jerusalem het minstens twee dissipels alreeds 'n marteldood gesterf.

Verder moet ons ook weet dat die vervolging van die Christene ná die val van Jerusalem nie opgehou het nie. Hierdie stad is wel verwoes, maar die gelowiges het nog geweldigere vervolging deur-gemaak deur die hand van die Romeine.

Nee, Christus praat van die eindtyd. Die laaste dae. Sy wederkoms. Eers dan sal die verlossing van die gelowiges vir ewig naby wees.

Weet dan: dit wat die gelowiges moet deurmaak, is erg. Dit sal egter nie vir ewig aanhou nie, want Christus sal kom om hulle wat opreg in Hom glo, van alles te verlos. Dan sal die genadebeloning van die ewige lewe die deel word van alle gelowiges.

2 Mei

Lees Lukas 21:34-36. Teks: Lukas 21:36.

WAAKSAAMHEID

In die vorige paar dagstukke het ons probeer om al die probleme rondom, al die vooraf gevare van en uiteindelik die wese van Christus se wederkoms raak te vat in die lig van Markus 13 en Lukas 21.

Dit sal egter niks werd wees as ons nie ook die laaste gedeeltes van hierdie twee hoofstukke deeglik lees en verstaan nie.

Nadat alles gesê is, word ons gewaarsku om waaksaam te wees. Die onverwagte koms van Christus moet ons nie skielik oorval nie, want ons weet nou wat dit alles vooraf sal gaan.

Elke gelowige mens moet voortdurend waak teen sonde en afdwaling in eie hart en lewe. Hy moet bid dat God hom in staat sal stel om staande te kan bly te midde van al die stryd, versoekinge en nood wat voor die koms van die einde 'n hoogtepunt sal bereik. Hy moet vra dat hy die genade gegun sal word om as 'n verlose voor Christus sal kan staan en dat hy nie in die ewige rampsaligheid weggedrywe sal word nie.

As ons teksvers praat van „ontvlug”, dan bedoel dit nie dat die gelowige voor die verdrukking weggeruk wil word nie. Nee, die gelowige sal alles deurmaak, maar hy sal behoue bly. Die gelowiges sal die ewige ondergang, wat vir die goddelose mense bedoel is, ontvlug.

Alle mense sal voor die regterstoel van Christus móét verskyn. Gelowiges en ongelowiges. Die gelowiges alleen sal waardig geag word om behoue te bly. Die skuldiges, die ongelowiges, die goddeloses sal weggewys word.

So dan word aan die getroues en verlostes gesê dat hulle in sy teenwoordigheid sal bly vir ewig, maar aan die ontroues en onverskilliges word gesê: „Nog roep jou die Heiland en nog is daar raad; staan op uit die dode — dis weldra te laat!”

3 Mei

Lees Hebr. 1:1-12. Teks: Hebr. 1:1.

DIE OPENBARING VAN GOD IN CHRISTUS

Die skrywer van die Hebreërbrief stel homself nie bekend nie. Dit is selfs nie eers duidelik aan wie hierdie brief of preek geskrywe is nie. Die kern van hierdie brief is Jesus Christus. Jesus Christus, die volle en heerlike openbaring van die liefde van God.

In die Ou-Testamentiese tyd het God op baie maniere Homself aan die mense geopenbaar. Hierdie openbaring van God was nie

altyd duidelik nie. Dikwels was dit duister en raaiselagtig. God het in die ou tyd gespreek deur die mond van die opeenvolgende profete.

God het Hom geopenbaar deur drome wat die mense gedroom het en deur gesigte wat hulle gesien het. Maar in Christus Jesus het 'n nuwe lewe begin. In hierdie laaste tyd is Christus die heldere, volle en heerlike openbaring van God.

Dit is nog dieselfde God wat spreek, dieselfde God wat Hom openbaar. Vroeër deur die profete en op baie ander maniere, maar in die Nuwe-Testamentiese tyd alleen deur Sy Seun. God het gespreek en God spreek vandag nog.

Dit is nou die genadetyd, die laaste tyd. In Christus spreek God nou Sy beslissende en finale Woord. Die oordeel van God oor die sonde kom nader. En tog is daar nog geleentheid om die oordeel te ontkom. Maar dit is die finale waarskuwing.

„Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy Sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.”

4 Mei.

Lees Hebr. 2:5-18. Teks: Hebr. 2:8b-9a.

ONS SIEN JESUS.

Netso min as wat 'n blinde die son kan sien, al skyn dit met helder glans aan die hemel, netso min kan 'n ongelowige mens God sien, al openbaar Hy Hom oral in die wêreld. 'n Blinde mag redeneer dat dit altyd donker is, so kan die ongelowige redeneer dat daar geen God is nie. Om God te kan sien moet ons geloof hê. „Die geloof dan is 'n vaste vertroue op die dinge wat ons hoop, 'n bewys van die dinge wat ons nie sien nie.”

Alle dinge is aan die heerskappy van Christus onderwerp. Volgens die raadsplan van God moes Hy sterf, sodat ons die ewige lewe kan verkry. Met die vleeslike oog kan ons nog nie sien dat alle dinge aan Hom onderworpe is nie.

Daar is nog vervolging, daar is lyding, sonde en vyandskap en baie onbegryplike dinge. Dit is hierdie dinge wat aanleiding gee tot twyfel en afval. En tog, deur die genade van Gods liefde het ons vertroue en hoop en glo ons aan die toekomstige lewe saam het Jesus. Dit is nog die tyd van wandel in die geloof en nie deur aanskouing nie. In die wêreld is daar baie dinge wat ons nog nie kan sien nie, nê kan peil en deurgroond met ons denke nie. Tog sien die gelowige Jesus met eer en heerlikheid gekroon. En as die wêreld vir ons 'n teken of bewys vra van die dinge wat die geloofsoog sien, dan antwoord ons: In my geloof is my bewys!

5 Mei

Lees Hebr. 3:1-11. Teks: Hebr. 3:1.

CHRISTUS IS APOSTEL EN HOËPRIESTER

Daar word gespreek van Christus se hoogheid en Majesteit. verhewe bo die engele, maar daar is ook gespreek van Sy vernedering onder die engele en dat Hy aan die mense gelyk geword het.

Die Hebreër skrywer vermaan die gelowiges om ag te gee op hulle hemelse roeping. Hy noem hulle heilige broeders, omdat hulle deur die geloof afgesonder is vir God. Deelgenote van die hemelse roeping, omdat God hulle uitverkies het tot die ewige saligheid.

Ondanks ons eie twyfel en die verleiding van die duiwel, is ons in Christus voor God geheilig. Dit is nie die verdienste van die mens nie, maar dit is die genade van God wat ons in Sy liefde roep en uitkies en as Sy kinders aanneem. Met nadruk word Christus genoem die Apostel en Hoëpriester van ons belydenis. Apostel, dit is deur God gestuur terwille van die gelowiges. Hoëpriester, omdat Hy ons heiliging voor God bewerk het. In Christus word apostel en hoëpriester saamgevat, omdat Hy vir God se saak pleit by ons en vir ons saak pleit by God.

Dit is in hierdie Jesus, wie ons elke Sondag in die kerk bely: „Ek glo in Jesus Christus, Sy eniggebore Seun onse Heer” Hierdie belydenis moet nie net lippetaal wees nie, ons lewenswandel moet getuie gee van ons geloof in Hom.

„Laat julle lig só skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien en julle Vader wat in die hemele is, veheerlik.”

6 Mei

Lees Hebr. 24:24-27 en Hebr. 3:12-19. Teks: Hebr. 3:15.

MOENIE UITSTEL NIE

Verharding teen God is 'n groot sonde. Die volk Israel word ons as voorbeeld voorgedhou. Vir 40 jaar het hulle die werke van God in die woestyn gesien en tog het hulle hulle harte verhard. Daarom het die ongehoorsames nie in die Beloofde land Kanaän ingegaan nie.

Die Hebreër-skrywer waarsku ons teen die sonde van verharding. Verharding is 'n langsame proses. Dit is 'n toegewing van sonde tot sonde. Net soos die mens se hande deur handarbeid verhard word, so word ook die mensehart verhard deur die sonde. Ons redeneer by onself: Ons is nog jonk, sterk en gesond, nog 'n rukkie sonde doen en dan sal ek my bekeer.

Enkeer toe Paulus met Felix gepraat het oor die Here Jesus, het Felix vir Paulus gesê: „Gaan vir hierdie keer heen, en as ek geleentheid vind, sal ek jou laat roep.” Dit is duidelik dat Felix baie getref was deur die woorde van Paulus en dit lyk ook asof hy hom nie onverskillig teenoor God gedra nie. Hy vra maar net 'n bietjie uitstel. Vandag pas dit hom nie, more — ja miskien more wel. Ons lees nêrens dat Felix weer vir Paulus laat roep het nie. Die uitstel het afstel geword. Sy genade-tydperk het by hom verbygegaan.

'n Mens kan vir alles uitstel vra, maar nie vir die saak van God nie. Ons weet nie of ons weer 'n ander geleentheid sal vind nie.

Hiermee bedoel ek nie dat ons miskien nooit weer die woord van God sal hoor nie. Miskien sal die woord ons later nie meer tref nie en ons nie meer persoonlik aanspreek nie. Daar is net een tyd waarvan ons seker is, dit is NOU, nou terwyl God ons aanspreek. Nie more of oormore of eendag wanneer ons oud is nie, maar nou! „Vandag as julle Sy stem hoor, verhard julle harte nie.”

7 Mei

Lees Luk. 24:36-53. Teks Luk. 24:52.

HEMELVAART

Die hemelvaartgeskiedenis self is kort. Dit word slegs in enkele sinne beskryf. Opvallend is dat hier blykbaar geen afskeidswoorde gespreek is nie. Die laaste wat Sy dissipels van Hom sien was Sy uitgestrekte seënende hande. En voordat hulle nog kon beseef wat

gebeur, is Hy in die Hemel opgeneem. 'n Mens sou verwag dat hierdie gebeure op die Olyfberg die dissipels bedroef en verslae sou maak. Hier naby die Olyfberg is die tuin van Getsémané, die plek wat getuig van die worsteling van Jesus. 'n Bietjie verder is die kruisheuvel — Golgota. En daar onder die tempelstad wat Hom nie wou ontvang nie. Tog lees ons dat hulle met groot blydskap vervul is. Die blydskap van die dissipels lê in Christus se troonbestyging, in Sy heerlikheid en Majesteit as ewige Koning. Hy het die hemel binnegegaan om daar die versoeningsoffer van Sy lewe voor die Vader te bring. As hulle Hom seënend sien opvaar, weet hulle en besef hulle dat God die offer van Sy Seun sal aanvaar. Die offer wat die sondaar se plek in die hemel berei.

Ons moet deel in die vreugde van die dissipels. Ons leef nog op die aarde, die plek waar die skadus van Getsémané en Golgota val; ons moet nog deur baie verdrukkinge heen, baie dinge deurworstel voordat ons kan ingaan in die Koninkryk van God. Tog leef ons met die versekering van ons hart:

Christus se hemelvaart het vir altyd die hemel en aarde tot 'n eenheid verbind. 'n Deur is in die hemel geopen wat niemand kan sluit nie. Ons voete staan in u poorte, o Jerusalem.

8 Mei

Lees Hebr. 4:1-7. Teks: Hebr. 4:1.

DIE BELOFTE VAN GODS RUS

Die rus waarvan hier gepraat word is die beloofde land van die hiernamaals. Dit word gewaarborg deur die opstanding en die verheerliking van Jesus Christus. Die belofte is nog van krag, dit is nog die goeie tyd. Die vrees bestaan egter dat sommige Christene deur afval en ongehoorsaamheid in die rus nie sal ingaan nie. Die skrywer van die Hebreërbrief pleit by ons dat ons op ons hoede moet wees dat niemand tog moet agterbly nie. As Christene moet ons nie net oor onself waak nie, maar ook oor ons medegeelowiges. Niemand mag verlore gaan nie. Dit is ons dure plig en verantwoordelikheid wat die Here ons opgelê het om ook oor mekaar te wraak.

God sal rekenskap vra van die siel van die man of vrou wat saam met jou werk. God sal rekenskap vra van die siel van jou moeilike buurman wat langs jou woon. U moet met hulle gaan praat, vandag en more en elke dag. Ons moet almal saamneem na die land van belofte, die deur van genade staan nog oop. Deur die eeue heen sien ek 'n ontelbare skare op mars. Die optog gaan uit die land van diensbaarheid, soekende na die land van vryheid. Vanuit die ewige rus roep die Here Jesus en ons volg Sy stem. So stap ons, predikante en luisteraars, die hele gemeente van die Heer, ons stap deur die padlose sand.

Ek het net een vrees, en dit is dat ek agter sal bly en sal verdwaal van die skare van die apostels en profete, martelaars en helde; verdwaal van die gemeente van Christus Jesus, en dan alleen sal wees, alleen in die woestyn, op die padlose sand, sonder gids, verlore met die dood voor oë. Bly liever naby Christus, onder die skare van heiliges.

9 Mei

Lees Hebr. 4:14-16. Teks: Hebr. 4:16.

DIE TROON VAN GENADE

Die mens is 'n onrustige wese. Daar is so baie dinge wat die kalmte en vrede van die hart ontroof. Min oomblikke in ons lewe wat ons kan sê: „My siel is stil in my.”

Ons ken die sorgte oor ons daaglikse brood, die sorgte oor ons familie en ons kinders; die sorgte oor die ouderdom met sy gebreke. Rusteloos en ongeduldig is die mensehart. Hierdie is uitwendige ginge wat die rus en die vrede van die hart ontroof. Nog meer word die rus en vrede ontroof deur ons sonde en ongeregtigheid.

Soos die wolke jaag aan die hemel en soos die onweer dreig, so dreig die oordeel van God oor ons sonde. Arme mensehart, agter ons die donker wolk van 'n klaende skuldige gewete en voor ons die gapende afgrond van die hel. Dit is die mens se lot buite Christus. Maar in Christus Jesus is daar hoop en verwagting: „Laat ons dan met vrymoedigheid na die troon van die genade gaan, sodat ons barmhartigheid kan verkry en genade vind. . . .” Jesus se middelaarswerk het die oordeel van God weggenem en ons skuld bedek. Daarom kan ons met vrymoedigheid gaan. Ons gebed moet altyd wees met diepe en heilige ontsag, want dit is die troon van die Almagtige wat ons nader. Maar tog mag dit en moet dit vrymoedigheid gaan. Ons gebed moet altyd wees diepe en heilige ontsag, want dit is die troon van die Almagtige wat ons nader. Maar tog mag dit en moet dit vrymoedig wees, want dit is die troon van genade. By die troon vind ons barmhartigheid en genade. Met barmhartigheid word bedoel die liefde van God wat ons help in ons nood en ellende. Met genade word bedoel die vergewende liefde van God oor ons sonde en skuld.

Met vrymoedigheid en vertroue moet ons gaan. Ons soek barmhartigheid en ons vind genade. Nie op ons tyd nie, maar op die regte tyd wanneer ons dit nodig het. Die rustelose mens kan alleen tot rus kom by die troon van genade.

10 Mei

Lees Hebreërs 6. Teks: Hebr. 6:1.

DIE VOLWASSENHEID VAN DIE GELOOF

Daar is by die skrywer van die brief aan die Hebreërs teleurstelling oor die ontwikkeling wat sy lesers deurgemaak het. In plaas daarvan dat hulle gegryp en ingelei genoem kan word, het hulle teruggeval in traagheid en onverskilligheid. Hulle is nog jeugdige leerlinge, maar gesien die tyd wat hulle al met die evangelie in aanraking is, moes hulle al leraars gewees het. Melkspeise is vir kinders. Vaste speise is vir volwassenes. Hulle ongehoorsaamheid maak hulle weer tot kinders, onvolwassenes. Hulle is suigeling wat nog nie in staat is om die vaste speise van die prediking te verstaan nie. Die fondament, bekering ens. is gelê, hoef nie weer gelê te word nie. Onvemoë om vooruit te gaan bring noodwendig die gevaar van agteruitgang, veragterliking in die geloofslewe mee.

Wanneer Lukas die Handeling van die Apostels begin skrywe sê hy „Die eerste verhaal, Theóphilus. het ek opgestel oor alles wat Jesus begin doen en leer het tot op die dag dat Hy opgeneem is. . . .” Daaruit blyk ook dat hoewel die Versoeningswerk deur Christus volbring is, sy werk nie na die hemelvaart geëindig het nie. Hy gaan ononderbroke voort om in hierdie bedeling tussen hemelvaart en wederkoms deur sy Gees op aarde en in die kerk te werk. Wat tot by die Hemelvaart gebeur het was maar die begin. Die werk sal die Heilige Gees voltooi, volmaak. Die werk van die Heilige Gees is om te vervul. Dis opmerklik hoeveel keer die woord „vervul” gebruik word in die Pinkster Geskiedenis in Handeling 2. Die Heilige Gees

onderrig die gelowige tot volwassenheid deur aan hom Christus en al sy weldade te verkondig. Sodat die werk van God voltooi word en ons saam met Hom die Ewige Sabbat sal vier.

11 Mei

Lees Hebreërs 6. Teks: Hebr. 6:4-6.

BEKERING ONMOONTLIK

Ons teks spreek 'n harde woord uit. Dis onmoontlik om die wat eenmaal verlig geword het en die hemelse gawe gesmaak en die Heilige Gees deelagtig geword het, en die goeie woord van God gesmaak het en die kragte van die toekomstige wêreld, en afvallig geword het — om dié weer tot bekering te vernuwe, omdat hulle ten opsigte van hulleself die Seun van God weer kruisig en openlik tot skande maak.

Is dit moontlik? 'n Toestand, 'n stadium in 'n mens se lewe waar bekering onmoontlik geword het? Die brief aan die Hebreërs sê Ja. Om tot geloof in Christus te kom en Hom daarna weer verloën is ernstiger as om van meet af aan te weier om Hom te aanvaar. Verwerping van Christus kan 'n geval wees van onkunde. Lukas 23:34. Maar om Hom te ken en dan te verloën is baie erger. Dis om Hom openlik tot spot en skande te maak.

In die offer van sy Seun maak God openbaar hoe ernstig Hy dit meen met die verlossing van die mens. Om die Heilige Gees deelagtig te word beteken om deel te kry aan die ganse rykdom van gawes en skatte wat Christus vir ons verwerf en verdien het. Werklike bekering bring 'n volledige verandering in die mens. Dit, netsoos die heilsfeit van Christus self, is eenmalig. 'n Mens kan nie in Jesus veranker wees, en terselfdertyd praat oor afval en afkeer en terugkeer nie. Die skrywer van die brief is so hiervan deurdronge, dat daar vir hom na afval geen tweede bekering geoorloof is nie. In die lig van die grootsheid van God se genadedaad, word volsterkte en blywende oorgawe geëis. Volharding tot die einde toe.

12 Mei

Lees Hebreërs 7. Teks: Hebr. 7:25.

MIDDELAAR

Die ganse doel van die koms van Jesus Christus na die wêreld is om die mens na God toe te bring. Hy is ons Middelaar. Hy is die weg; Hy is die Deur na God toe. Sonder ophou tree Hy vir ons in by die Vader. Hy red deur vir die mens in te tree. Hy kan werklik vir ons intree, Hy kan werklik ons Hoëpriester wees, omdat Hy ons swakhede en versoekinge ken. Omdat Hy in alle opsigte versoek is, netsoos ons. En nou dat Hy verhoog is aan God's regterhand, tree Hy priesterlik vir sy gemeente in.

Dat Christus vir ons intree, bied aan die mens in nood en aanvegting 'n vergesig van hoop en verwagting. Ons stryd en moeite, nood en aanvegting wat ons op aarde deurworstel, en wat dikwels dreig om vir ons te veel te word, dit vind alles 'n weerklank in die hart van ons enigste Hoëpriester in die teenwoordigheid van God.

Leef ons as Christene werklik elke dag van hierdie blye en sekere kennis dat Christus se werk nie maar beperk is tot wat op Golgotha gebeur het nie, maar dat Hy as die Verhoogde bestendig besig is met en ten behoeve van sy Gemeente? Vir Hom het niemand gebid en ingetree nie. Vir almal het Hy gebid en ingetree. Dit bemoedig

en versterk die wat verslae en bedruk van ver bly staan. Skuld-belydenis en Lofprysing is vrug van sy voorbede. Die voorbede van Christus maak ons nie passief nie, maar gee juis krag en sin aan die lewe van die gelowige. Christus tree nie net self vir ons in by God nie. Hy het ook aan ons sy Heilige Gees gegee, deur wie ons, in sy naam, van God alles kan vra wat ons nodig het. Rom. 8:26. „En net so kom ook die Gees ons swakhede te hulp, want ons weet nie reg wat ons moet bid nie, maar die Gees self tree vir ons in met onuitspreeklike sugtinge.”

13 Mei

Lees Hebreërs 8. Teks: Hebr. 8:1.

PAND EN TEENPAND

Wat is werklik die betekenis daarvan dat Christus, ons Hoëpries-ter verhoog is en aan die regterhand van God gaan sit het? Dit word vir ons treffend saamgevat in vraag en antwoord 49 van die Heidelbergse katechismus. „Watter nut het die Hemelvaart van Christus vir ons?” „Ten eerste, dat Hy in die hemel voor die aangesig van sy Vader ons Voorspraak is. Ten tweede, dat ons ons vlees as ’n gewisse pand in die hemel het, dat hy, as die Hoof, ons sy lidmate ook tot Hom sal neem. Derdens, dat Hy ons sy Gees as ’n teenpand stuur, deur wie se krag ons soek wat daarbo is, waar Christus is aan die regterhand van God, en nie wat op die aarde is nie.” Oor die voorbede van Christus is reeds in die vorige oordenking gehandel. Hier word die betekenis van sy Hemelvaart verder verduidelik deur te sê dat ons nou ons vlees as pand in die hemel het. Dat Hy vir ons op aarde ’n teenpand gee, sy Gees.

Wat is ’n pand? Dit is iets wat mense aan mekaar gee by afskeid om hulle wedersyds voortdurend aan mekaar te herinner. So is Christus met ons vlees in die hemel in. ’n Pand dat Hy ons nooit sal vergeet nie. Hy gee ons ’n teenpand. Sy Gees. Daarom het Jesus in sy laaste gesprekke met die dissipels gesê dis goed dat Hy weggaan. Want as Hy weggegaan het, sal Hy vir ons ’n ander trooster stuur, om ons te troos en ewig by ons te bly. Die Gees troos ons deur die harte brandende te maak en die Skrifte te open. Hy troos ons deur aan ons Christus te verkondig. Deur sy Gees bly Hy by ons tot aan die voleinding van die wêreld. So word die Heilige Gees vir ons ’n pand om ons Heer nooit te vergeet nie. Om te soek wat daarbo is en nie wat op die aarde is nie.

14 Mei

Lees Hebreërs 9:1-17. Teks: Hebr. 9:8.

DIE WERK VAN DIE HEILIGE GEES

Die offers van die ou verbond moes gedurig herhaal word, omdat hulle onvolmaak was. Alles in die Ou Testament dra die teken van onvolledigheid, tydelikheid, begrensdeheid, gebrokenheid. Omdat die priesters self sonde gehad het, moes hulle altyd, voordat hulle vir die volk kon offer, vir hulle self geoffer het. Met die bloed van die diere het hulle tot God genader. Werklike uitdelging van die skuld kon die bloed van diere egter nie bewerkstellig nie. Dit was immers die mens wat gesondig het. Daarom moes die offers deur die priesters voortdurend weer herhaal word. Wel ’n orde wat in hierdie bedeling deur God aan die volk gegee is. Maar ’n orde wat in alles herinner aan onvolkomendheid, tydelikheid. Want dit wat voortdurend weer herhaal moet word is nie werklik beslissend nie. Daarom sê die brief

aan die Hebreërs dat die eerste tent 'n belemmering is tussen die volk en God. Alleen deurdat die eerste tent weggeneem word sal die toegang tot God ontsluit word. Die eerste tent verteenwoordig die Levitiese priesterskap wat verouderd en naby die verdwyning is..

Dit alles, sê die brief aan die Hebreërs egter, is nie menslike vooroordeel nie, maar openbaring van God self. Dit is die Heilige Gees wat dit duidelik maak. Wat ook dit duidelik maak dat die offer van Christus alleen die werklike versoening bewerk het. Daarom kon Hy sy Versoekingswerk afsluit met „Dit is volbring.” Hy het nie met die bloed van diere op Golgotha aangekom nie. Hy het homself geoffer. Hy was ook sonder sonde. Die werklike paaslam sonder gebrek. Hy het nie nodig gehad om eers vir homself te offer nie. Daarom was sy offer finaal, beslissend, voldoende, eenmalig. Dit hoef nie herhaal te word nie. Om dit wat hier op Golgotha volbring is tot ons eiendom te maak, vir ons teenwoordige tyd laat word, is die werk van die Heilige Gees. Daarom het Jesus gesê: Hy, dit is die Heilige Gees, sal neem wat aan My behoort en sal dit aan julle verkondig.

15 Mei

Lees Hebreërs 10:1-18. Teks: Hebr. 10:15.

WAT GLO U VAN DIE HEILIGE GEES?

Aan die einde van die ons Skrifgedeelte vat die skrywer alles wat Hy tot dusver gesê het saam in die slotopmerking. „Waar daar nou vergifenis van hierdie dinge is, is daar geen offer meer vir die sonde nie.” Dis die resultaat van alles wat tot dusver gesê is. Dat daar werklike vergewing, versoening tussen God en mens gekom het deur die offer van Christus. Van God se kant af. Van die mens se kant af moet daar nou oorgawe, aanvaarding van hierdie vergewing wees. Gehoorzaamheid aan hierdie toegesegde heerlikheid. Dis die werk van die Heilige Gees om van dit alles aan ons getuïenis te gee. Die Heilige Gees leer en verkondig niks anders as net Jesus Christus nie. As ons onder leiding van die Heilige Gees iets anders, iets heerliker, iets opspraakwekkender as Christus wil ervaar, hou ons ons besig met 'n duiwels-gees, maar nie met Jesus Christus en sy Gees nie. „Hy sal alles neem wat aan my behoort en dit aan julle verkondig.” Die Heilige Gees lei ons in die vergewing in. Almal wat deur die Gees van die Here gelei word is kinders van God. Rom. 8:14. Geen offers meer, want daar is vergewing en vernuwing deur die Heilige Gees. Dis die Heilige Gees wat in al die beloftes, ook van die Ou Testament spreek. Alle Skrifwoorde is deur die Gees ingegeen en word deur die Gees aan ons harte deurgegee. Die Heilige Gees is die getuie tussen God en mens. Die skadubeelde en seremoniële wette van die Ou Verbond is heenwysing na die aanstaande vervulling. Die Heilige Gees getuig daarin. „Wat glo u van die Heilige Gees?” „ . . . dat Hy ook aan my gegee is om deur 'n opregte geloof Christus en al sy weldade deelagtig te maak.”

16 Mei

Lees Hebreërs 10:19-39. Teks: Hebr. 10:29.

DIE SONDE TEEN DIE HEILIGE GEES.

Wat ons in die Evangelies lees van die sonde teen die Heilige Gees is hier bevestig. Om Christus te verwerp is om die Gees van Genade te smaad. Deur die Heilige Gees word die Genade in Christus aan die hart van die mens geopenbaar en en bemiddel. Wie van Christus afval, doen smaad aan die werking van die Heilige Gees en gaan

daarteen in. Willens en wetens werk hy die Heilige Gees deur sy ver-
loëning teen.

Die straf teen hierdie houding is in die Skrif self aangekondig. Van groot genade het die skrywer van die brief aan die Hebreërs tot dusver getuig. Van 'n offerande wat onbegryplik heerlik is. Van ingaan in die binneste heiligdom by God. Van die lewe van 'n Hoëpriester wat steeds vir sy eiendom intree. Dit alles eis tereg oorgawe, erkenning, gehoorsaamheid. Onherroeplik is dan ook die oordeel aan die mens wat hom verhard, en meen dat hy by al hierdie dinge kan verbyleef. Hy sal so soos hy is, nie gereinig, nie geheilig nie volmaak in die hande van die lewende God val. Vreeslik sal dit wees, roep die skrywer uit. Hy is die lewende, wat ook oor die dood die laaste woord spreek en dit in Christus gespreek het. Maar die mens wou die Lewenswoord nie hoor nie. Hy het die dood gekies.

Om te val in die hande van die lewende God kan soos in die geval van Dawid, 2 Sameul 24:14, genade beteken, om jou aan die barmhartigheid van die Here gewonne te gee, in die besef van eie skuld. Inderdaad, dan beteken dit vrede en versoening om in die hande van die lewende God te val. Maar God kan die vallende ook anders opneem. As 'n dooie, wat deur die Woord van die lewe nie wedergebore is nie. Die skrywer van Hebreërs staan in 'n afgrond van verskrikking. Van die ten dode opgeskrewene.

17 Mei

Lees Handelinge 2:1-13. Teks: Hand. 2:4.

DIE EVANGELIE VERKONDIG (PINKSTER)

Pinksterdag. Die Heilige Gees kom maak sy woning in die gemeente van Jesus Christus op aarde. „Hulle is almal vervul met die Heilige Gees”. En waar die Heilige Gees so woning kom maak, word alles anders. Eenvoudige, swak mense begin te spreek en te getuig van Jesus Christus.

Die kers-evangelie en die paas-evangelie word die eerste deur engele verkondig. Maar op Pinksterdag staan mense op, en hulle begin die evangelie verkondig. Hulle kon dit doen omdat hulle vervul is met die Heilige Gees.

En die mense wat daar bymekaar was, verbaas hulle oor wat hulle hoor en sien. Want daar staan die dissipels. Hulle is almal Jode; ongeleerdes; en hulle spreek in allerlei tale. 'n Parther sê: ek hoor my taal. En 'n Libiër sê: ek hoor myne.

Laat ons goed verstaan. Hier was die teenoorgestelde van 'n spraakverwarring. Die teenoorgestelde van 'n deurmekaar gebrabbel wat geen sin gee nie. In Gen. 11 lees ons van so 'n spraakverwarring by die toring van Babel. Mense gaan daar uiteen. Bekendes word vreemdelinge vir mekaar. Maar op Pinksterdag gebeur die teenoorgestelde. Hier stig Christus vir Hom 'n kerk wat alle grense en tale deurbreek; 'n ryk wat alle volke omvat. En die metode wat gebruik word is die verkondiging van die Woord.

Ons leef in die verligte twintigste eeu. Maar dit het nog nie verander nie. Dit is nog steeds die metode wat die Heilige Gees gebruik om die kerk op aarde te verbrei. Wat Petrus en die ander apostels gedoen het, is daarom nog steeds die taak van die gemeente in hierdie wêreld.

Die kerk moet spreek: moet van Jesus Christus getuig. Dit moet hy getrou doen. Aan hierdie taak kom nooit 'n einde, solank hy nog op hierdie wêreld is nie.

'n Belangrike vraag vir elke Christen: beantwoord ek aan my roeping?

18 Mei

Lees Handeling 2:14-25. Teks: Hand. 2:21.

DIE WEG VAN SALIGHEID

In ons teks haal Petrus 'n woord aan uit die profesie van Joël (2:32). Goed het hy verstaan deur die werking van die Heilige Gees, dat die profesie in Christus Jesus nou in vervulling gegaan het. Die heerlike waarheid waarvan Joël gespreek het, nl. die verlossing van sondaars, het in die persoon van Jesus Christus werklikheid geword. Daar is geen ander Saligmaker nie, en daar sal ook geen ander een kom nie. Vir elkeen wat glo, is Hy die enigste weg tot die ewige lewe.

Die Jode met hulle streng wettiese godsdiens moet dit weet dat Jesus die Een is wat sou kom. Hy het die wet vervul, en daarom is Hy die enigste weg tot saligheid. Daarom bly daar vir die sondaar net een ding oor: Hy wat as Saligmaker openbaar is, moet aanvaar word. In Hom moet geglo word. Sy Naam moet aangeroep word. Dan sal daar redding wees.

Hierdie weg staan oop vir elke mens. „Elkeen”. Ons word hier almal persoonlik aangespreek. Die verhouding met Jesus is in die laaste instansie 'n persoonlike verhouding.

Ons kan mekaar van Jesus vertel. Ons kan die weg van saligheid vir 'n ander aanwys en verduidelik. Ons moet dit ook doen. Dit is ons taak. Maar ons kan die saligheid aan niemand gee nie. Dit kan alleen Jesus doen. En Hy wil dit doen. Maar dan moet ons sy Naam aanroep.

Hier word van ons geen bomenslike prestasie gevra nie. Ons hoef aan geen besondere kwalifikasie te voldoen nie. Hier word nie iets van ons geëis waar net die bestes met besondere gawes en talente kan bykom nie. Nee, gelukkig nie. Die weg van saligheid is 'n weg wat elkeen kan bewandel. Van die rykste tot die armste. Van die grootste sondaar tot die kleinste. Dit het die tollenaar in die gelykenis ook besef toe hy geroep het: „O God, wees my, sondaar genadig!” Al wat van ons gevra word is maar net om die Naam van Jesus aan te roep. In geloof. So eenvoudig, maar tog so onmisbaar.

19 Mei

Lees Handeling 2:22-36. Teks: Hand. 2:36.

'N WAAGSTUK EN 'N AANVAL

Uit ons teks blyk dit duidelik: die prediking van die evangelie is 'n waagstuk, en dit is ook 'n aanval op die vestings van die wêreld. Die eerste vesting wat aangeval word is Israel. Israel moet dit weet: Jesus wat hulle gekruisig het, is die Here. Hulle is nie vry van Hom soos hulle miskien dink nie, maar hulle staan onder sy heerskappy. Al weier hulle om dit te erken, sal selfs dit nog niks aan die feit verander dat Hy die Here is nie. Hierdie prediking ontneem aan Israel hulle selfbeskikkingsreg.

Maar meer: Hierdie Jesus wat hulle gekruisig het is ook „tot Christus gemaak”. Die Jode het dadelik geweet dat Petrus bedoel:

Hy is die Gesalfde, die lankverwagte Messias, die Groot Profeet, Ewige Koning en Enigste Hoëpriester, of hulle dit wou weet of nie. Hy, „hierdie Jesus wat hulle gekruisig het”. Met hierdie laaste woorde maak Petrus die openlike beskuldiging, die openlike aanval.

Die evangelie is voorwaar die grootste waagstuk waarmee na die mens gekom kan word. Die evangelie waag dit om ons ons vryheid te ontse: Jesus is julle Heer. Die evangelie waag dit om van ons elke moontlikheid om God te dien buite Jesus om te ontnem. Jesus is die Christus; alle omgang met God buiten Hom is 'n illusie. Die evangelie waag dit om tenslotte 'n persoonlike aanval op ons te maak: hierdie Jesus is deur julle gekruisig. Want al is dit in besondere sin waar van Israel, tog is dit ook waar van ons elkeen; ons is die oorsaak van Golgota. „Ja al die spot en slae — daarvan dra ek die skuld”. (Ges. 121:4). Moeilik om dit alles persoonlik te aanvaar. Moeiliker nog om dit aan 'n ander te se. Maar dit is die opdrag. Die waagstuk van die prediking is groot, maar verantwoord. Ons moenie bang wees om die vestings — onself en die wêreld — hiermee aan te val nie. Dit is tot ons behoud.

20 Mei

Lees Handeling 4:1-12. Teks: Hand. 4:12.

DIE ENIGSTE SALIGMAKER

As gevolg van die sondeval is die gemeenskap met God verbreek, en het die mens in 'n verlore toestand beland — 'n toestand wat net op een ding kan uitloop: dood en verdoemenis. En die tragiese is dat die mens wat so maklik die gemeenskap met God verbreek het dit nooit weer self sou kon herstel nie. Intendeel, hy kan net een ding baie goed doen, nl. die breuk net groter maak. As God nie genadig was en gedagtes van heil gekoester het nie; as God nie self ingegryp het nie, sou ons in 'n ewige duisternis en ellende versink het.

Maar God het ingegryp. Gelukkig. Hy het die gevalle mens te hulp gesnel, en hom verlossing aangebied. God het sy geliefde Seun, Jesus Christus na die wêreld van sondaars gestuur om hulle te red, en die straf in hulle plek te dra. So staan Hy nou voor ons as die Verlosser. En let wel! Geen geval is vir Hom te haglik nie. Hy kan en wil red elkeen wat in Hom glo.

En nou stel Petrus dit duidelik: „Die verlossing is in niemand anders nie, want daar is ook geen ander naam onder die hemel wat onder die mense gegee is, waardeur ons gered moet word nie”. Alle ander moontlikhede is dus uitgesluit. Alleen Jesus Christus bring mense in die hemel. Daar is geen ander alternatief nie. Ons moet dit daarom altyd onthou en verkondig: Jesus Christus is die enigste Naam; die enigste Weg tot saligheid. In ons godsdiens is Jesus Christus alles. Ware godsdiens bestaan nie sonder Hom nie. Godsdiens sonder Jesus Christus kan net wees valse godsdiens: afgodediens.

Hy is daarom die enigste keuse vir die mens wat wil lewe. Dit geld vir die Griek en die Jood; vir die heer en die slaaf; vir man, vrou en kind, vir u en my. Ons kan nie twee keuses maak nie. Ons kan nie Jesus dien en ook die wêreld nie. Dink aan Jesus se eie woorde: „Niemand kan twee here dien nie . . .” Daarom altyd: Jesus Christus. Die begin en die einde: die eerste en die laaste.

21 Mei

Lees Handeling 4:13-21. Teks: Hand. 4:13.

AS METGESELLE VAN JESUS UITGEKEN

Petrus en Johannes staan voor die Joodse Raad omdat hulle die evangelie van Jesus verkondig het. Hulle staan daar as beskuldigdes en aangeklaagdes. Maar hulle lyk nie na aangeklaagdes nie. Veeleer lyk dit of hulle die beskuldigdes is. Want hulle staan daar so sterk en versekerd; sonder 'n teken van vrees. Met groot vrymoedigheid lewer hulle 'n kragtige getuienis vir die saak van Jesus Christus.

En die Joodse Raad? Verbaas en verwonderd het hulle alles aangehoor. So 'n vrymoedigheid, so 'n versekerdheid, so 'n vreesloosheid, het hulle nie van hierdie twee eenvoudige, ongeleerde mense verwag nie. Netso sterk het Jesus gestaan tydens sy lyding. Geen wonder dat ons lees: „hulle het hulle as metgeselle van Jesus herken” nie.

Soos Petrus en Johannes hoef ons nie geleerdes te wees nie. Nee, geleerdheid hoef die wêreld nie te sien nie. Maar wat die wêreld by ons moet sien is vrymoedigheid; die vrymoedigheid van die geloof. In ons getuienis moet ons onbevreesd staan. Nie alleen ons woorde nie, maar ons hele lewe, moet 'n getuienis daarvan wees dat ons die metgeselle van Jesus Christus is.

Ons moet onthou: die wêreld hou die Christen fyn dop. En as hy maar net iets ongunstigs van die Christen kan ontdek word dit luidkeels uitbasuin. En helaas! gee ons nie aan die wêreld dikwels meer as genoeg rede om tot ons beskaming te vra nie: „Is dit nou hoe 'n Christen praat en lewe?”

Ons moet seker maak, elke dag, of ons bruikbaar is vir die koninkryk van God, en of ons nie miskien eerder die koninkryk van God in diskrediet bring by die wêreld nie. Wat sê die ongelowige wêreldling, die vyande van Jesus, van ons? Laat ons bid om versterking deur die Heilige Gees, sodat hulle gedwing sal wees deur ons woorde en dade om niks anders as die hoë getuienis te kan lewer nie: „hierdie man, hierdie vrou, hierdie seun, hierdie dogter, is 'n metgesel van Jesus”. 'n Beter getuigskrif kan die wêreld ons nie gee nie. Maar dan moet dit die waarheid wees.

22 Mei

Lees Handeling 5:17-33. Teks: Hand. 5:29.

GEHOORSAAMHEID

Nieteenstaande die bevel van die Joodse Raad om „in die geheel nie weer in die Naam van Jesus te spreek of te leer nie”, het Petrus en die ander apostels tog nog voortgegaan om dit te doen. As gevolg daarvan het die gemeente vinnig gegroei. Maar dit het beteken verdere botsings met die geestelike leiers van die volk. Weer is hulle gevange geneem en voor die Joodse Raad gebring. En op die vraag van die hoëpriester: „Het ons julle nie uitdruklik verbied om in dié Naam te leer nie”? kom die antwoord van Petrus en die apostels: „ons moet God meer gehoorsaam wees as die mense”. Omdat hulle van Jesus die opdrag ontvang het om die evangelie te gaan verkondig, daarom spreek hulle. Daarom sal niks en niemand hulle die swye ophê nie. Geen dreigement, en selfs geen gevangenis nie. „Ons moet God meer gehoorsaam as die mense”.

Ons leef in ander tye en onder totaal ander omstandighede. En tog bly die eis van geloofsghehoorsaamheid ook vir ons dieselfde.

Geloofsgehoorsaamheid begin en eindig by die evangelie van Jesus Christus. Dit is asof die apostels tot ons roep: Glo in die Here Jesus Christus. Hou vas aan sy Woord, en leef daaruit. Verkondig die evangelie in woord en daad, onvervals en onbekrompe, al beteken dit dat julle daarmee vir julle spot of hoon of vyandskap of gevangenskap op die hals haal. Wees so aan God meer gehoorsaam as aan die mense.

Kan ons dit doen? Uit eie krag nooit. Maar in die Naam en in die Krag van Jesus, in biddende opsien na Bo, kan ons en sal ons. Want Christus is gister en vandag dieselfde en tot in ewigheid. Socs Hy aan die apostels deur die werking van die Heilige Gees daartoe die krag gegee het, so sal Hy ook ons nie in die steek laat nie.

Laat ons dan maar altyd onthou: nie die kragtoere van mense nie; nie hulle skitterende prestasies nie; maar hulle geloofsgehoorsaamheid; dit gebruik God in sy heilsplan vir die wêreld. Is dit by ons aanwesig?

23 Mei

Lees Handeling 6:1-7. Teks: Hand. 6:1.

DIE DIENS VAN BARMHARTIGHEID

Reeds die eerste Christelike gemeente het besef dat die verkondiging van die evangelie ook meebring die diens van die barmhartigheid. Die liefde tot Jesus het hulle gedring tot die liefde vir mekaar, en dit het uiting gevind in 'n praktiese daad: barmhartigheidsdiens. Maar toe het daar 'n murmuring ontstaan omdat daar onderskeid gemaak is. Die weduwees van die Griekssprekende Jode is nl. in die daaglikse versorging oor die hoof gesien. Op aandrang van die apostels is daar toe diakens gekies, wie se werk eintlik die bediening van die armes sou wees, sodat so-iets nie mag gebeur nie. Aan elkeen moes uitgedeel word volgens sy nood.

Van daardie tyd af is hierdie diens in die kerk van Jesus Christus onderhou tot vandag toe. Die minderbevoorregte moet na liggaam en siel versorg word, op so 'n wyse dat hy of sy opgehef word om steeds 'n eerbare plek in die gemeente in te neem. Daarom word die diakens ook vermaan by hulle bevestiging, om nie alleen „met uiterlike gifte nie, maar ook met vertroostinge uit die Woord van God aan die armes en ellendiges hulp te bewys“. En hulle moet dit regverdig en met oorleg doen, waar dit nodig is.

Dit is egter verkeerd om te reken dat hierdie diens net die diakens se verantwoordelikheid is. Dit is die hele gemeente s'n. Elke gemeentelid word opgeroep om mee te werk. In die diens van die barmhartigheid moet die hele kerk in beweging kom. Dit is ons roeping om veragtering in die genade te voorkom, en met die boodskap van Jesus Christus, sowel as met die nodige tydelike middele, mekaar geestelik en liggaamlik te versorg. Daarom is dit noodsaaklik om gereeld ons offergawes te gee, sodat die kerk ook hierdie deel van sy werk behoorlik kan doen. Daar mag nie 'n murmuring wees omdat dienste wat so nodig is agterweë gelaat word vanweë 'n gebrek aan middele nie. En ons moet hier verder dink as net aan die eie gemeentegrense. Dink aan ons weeshuise, oue tehuise en ander inrigtings van barmhartigheid. Waarlik die nood is groot, maar die middele min. Werk u mee?

24 Mei

Lees Handeling 7:1-50. Teks: Hand. 7:37.

CHRISTUS DIE VERVULLING VAN DIE WET

Stefanus staan voor die Joodse raad op aanklag dat hy gesê het dat Jesus die Nasarener die wet van Moses sou verander. Teen hierdie aanklag verweer Stefanus homself deur aan te toon dat Jesus Christus die vervulling van die Wet is. Moses sê self het immers gehoorsaamheid aan Christus gevra toe hy vir Israel gesê het: „Die Here julle God sal vir julle 'n profeet verwek uit julle broers net soos ek is; na Hom moet julle luister”.

Jesus Christus is daardie groot Profeet waarvan Moses gepraat het. Hy is die vervulling van die belofte wat die Here deur Moses gegee het en Moses was 'n tipe van Christus. Want Moses was die man wat Israel verlos het uit die slawerny van Egipteland. Sê is Jesus Christus die man wat die hele mensdom verlos het van die slawerny van die sonde. Daárvor het Hy sy lewe geoffer aan die kruishout van Golgota. By die berg Sinai het Moses opgetree as middelaar tussen die Here God en Israel en hy het woorde van die wet aan Israel gegee. Sê is Jesus Christus die Middelaar van die Nuwe Verbond wat deur sy kruisdood die woorde van die lewe gee vir elkeen wat in Hom glo.

Maar Moses was ook 'n profeet vir wie Israel nie wou aanvaar nie. Sê moes hy reeds in Egipte hoor: „Wie het jou as owerste en regter oor ons aangestel?” In die woestyn het hulle telkens teen hom in opstand gekom en begeer om terug te gaan na Egipte. Sê 'n Profeet was Jesus van Nasaret ook. „Hy was verag en deur die mense verlaat”. Weinig het geglo dat Hy die gestuurde van God, die groot Profeet, was. Hulle wou nie luister na die Woord van die Lewe nie.

Vir hulle egter wat luister soos Stefanus en getuig van die groot profeet, word die deur geopen wat toegang tot die ewige lewe verskaf.

25 Mei

Lees Handeling 7:51-60. Teks: Hand. 7:56.

DIE GEOPENDE HEMEL

Stefanus was die eerste martelaar vir Christus — die eerste man wat gesterf het vir sy getuiens aangaande Jesus Christus. Maar terwyl hy sterf sien hy die hemele geopen, 'n teken dat sy geloof nie tevergeefs was nie. Dit gee hom krag om nie te swig nie en om met vreugde in die hart die dood tegemoet te gaan. Want in die geopende hemele sien hy die Seun van die mens Jesus Christus, staan aan die regter hand van God. Nou weet hy dat Jesus Christus werklik die dood oorwin het en dat Hy lewe. Dat Hy opgevaar het na die hemel waar Hy ons Voorspraak is aan die regterhand van ons hemelse Vader.

Op ander plekke in die Bybel lees ons dat Jesus Christus sit aan die regterhand van God. Maar hier staan Hy. Hy rus nie. Hy verdedig die regsake van die gelowiges. Hy staan op vir sy gelowiges om hulle aan te moedig in die stryd. Hy is ons Voorspraak by ons hemelse Vader. Omdat Hy aan die kruis geboet het vir die sondes van die wêreld, daarom pleit Hy dat hulle wat in Hom glo nie verlore sal gaan nie.

Dit is die aanmoediging vir die strydende kerk: die geopende hemele en Jesus Christus wat vir ons opstaan by ons hemelse Vader. Dit verwyder ons vrees vir die dood, want nou weet ons dat die dood

geen verskrikking meer is nie. Dit is 'n deurgang na die geopende hemel, 'n Deurgang na Christus wat hulle wat in Hom glo nie verlore sal laat gaan nie.

26 Mei

Lees Handeling 8:1-25. Teks: Hand. 8:21.

DIE GESINDHEID VAN DIE HART

Simon die towenaar het baie aanhangers in Samaria gehad as gevolg van sy towery. Toe Filippus egter die Evangelie van Jesus Christus daar verkondig, is die mense verlos van die invloed van die towery en Simon het sy aansien verloor. Simon word nou self gelowig en word gedoop.

Toe Petrus en Johannes egter daar besoek aflê en deur hul handoplegging die Heilige Gees meegedeel is, toe het Simon se gesindheid openbaar geword. Hy was nooit werklik 'n gelowige nie. Hy het alleen sy geloof bely en hom laat doop, omdat hy gedink het dat dit vir hom voordelig sou wees. Hy het gehoop om só die aanhang terug te kry wat hy voorheen geniet het. Miskien sou hy selfs meer roem kon verwerf. Daarom wil hy die gawe om die Heilige Gees aan mense mee te deel vir 'n som geld van die apostels koop. Dit het vir hom alleen gegaan om sy eie eer en die gesindheid van sy hart was nie reg nie. Formeel het hy tot die kerk behoort, maar hy het nooit werklik Jesus Christus as sy Saligmaker aangeneem nie. Daarom vermaan Petrus hom om hom te bekeer en tot God om vergifnis te bid. As sy gesindheid nie verander nie, sou hy saam met sy geld na die verderf gaan.

Hierdie verhaal waarsku ons vandag nog dat dit ons niks baat om formeel lidmate van die kerk te wees as die gesindheid van ons harte nie reg is nie. Die doop en openbare belydenis van geloof is nog geen waarborg dat ons sal ingaan in die koninkryk van die hemele nie. Want dit gaan om die gesindheid van die hart, om ons persoonlike verhouding tot Jesus Christus. Die verlossing en die gawe van die Heilige Gees kan deur geen geld gekoop word nie. Dit is vrye genade wat aan hulle gegee word wat berou het oor hulle sonde en wat Jesus Christus ook met die hart bely as Verlosser.

27 Mei

Lees Handeling 8:26-40. Teks: Hand. 8:35.

GOD OPENBAAR HOM IN SY WOORD

So baie mense begeer om 'n besondere openbaring van God te kry. Die Here moet aan hulle verskyn in 'n visioen of in 'n droom. Dan sal hulle werklik glo.

Maar dit is nie die weg van God nie. Die gewone en algemene wyse waarop Hy Homself openbaar, is in sy Woord. Sô lei die Gees ook vir Filippus na die kamerling van Etiopië om die Woord van God aan hom uit te lê. Die kamerling is besig om uit die boek Jesaja te lees. Dit verduidelik Filippus aan hom. Hieruit lei hy hom na Jesus Christus toe wat die Openbaring van God is. Want in Christus het God Hom geopenbaar as die liefdevolle wat sy eie seun nie gespaar het nie. Wat Hom oorgegee het aan die dood om só vir ons vrede te bring. Uit die Skrif leer Filippus hom Christus die Gekruisigde wat ons enigste troos is in lewe en in sterwe. En as die kamerling hom leer ken het, dan kan hy sy reis met blydschap voortsit. Dan is al sy kommer en sorge verdryf.

Ook vandag nog wil die Heilige Gees ons só aan die Woord van God bind. Dáár moet ons ons Verlosser leer ken. Daar word ons vrees

en kommer verdrywe en word ons vervul met ewige vreugde. In die Woord van God ontmoet ons Christus ook as die Gekruisigde wat ons skuld gedra het. Wat vir ons gesterf het, maar wat ook opgestaan het en lewe. As ons daardie openbaring van God glo, sal ons saam met Hom lewe tot in ewigheid.

28 Mei

Lees Handelinge 9:1-19. Teks: Hand. 9:8.

ONTDEKKING VAN DIE WARE MENS

Saulus van Tarsus was eers 'n man wat vrees ingeboesem het by die gelowiges. Met groot beslistheid het hy hulle vervolg en baie Christene is deur sy toedoen om die lewe gebring. Deur sy groot ywer was hy sekerlik 'n gesiene man onder die skrifgeleerdes en Fariseërs.

As Saulus egter die opgestane Christus op pad na Damaskus ontmoet, dan ontdek hy homself. Hy kom tot die besef wie hy werklik is: 'n wederstewige sondaar wat die genade van God weerstaan het. Hy ontdek dat hy op die grond lê waar die krag van Christus se verskyning hom neergewerp het. Eintlik was hy nog altyd op die grond, hoewel hy gedink het dat hy baie kan vermag. Saulus is ook blind en hy kan niks sien nie. Hy word verder deur sy metgeselle gelei wat hier werktuie van die Heilige Gees is, want Hy is die enigste ware Leidsman. Eers as Saulus só die ware mens in hom ontdek het, eers dán is daar hoop vir die toekoms. Want nou besef hy dat hy sonder die leiding van die Gees van Christus nog altyd op 'n dwaalspoor is. Daarom onderwerp hy hom gewillig en dit is 'n nederige en gehoorsame Saulus wat antwoord: „Here, wat wil U hê moet ek doen”. Hy word 'n slaaf van Jesus Christus.

Soos Paulus moet elke mens eers homself ontdek voordat hy hom werklik kan onderwerp aan Christus en aan die leiding van sy Gees. Ons moet besef dat ons uit onself niks is nie: stof wat weer tot stof sal terugkeer. Blind vanweë die sonde. Hopeloos op 'n dwaalspoor sonder die leiding van Christus en nie in staat om die regte weg te bewandel nie. As ons dit besef en ons deur Christus laat lei, dan kom ons tot die enigste Ware Lig. Dán is daar hoop vir ons, want Christus het juis na hierdie wêreld gekom om sondaars te red tot bekering.

29 Mei

Lees Handelinge 9:20-31. Teks: Hand. 9:26.

DIE GEMEENSAP VAN DIE HEILIGES

Die apostel Paulus het altyd baie sterk daarop gestaan dat hy sy apostelamp nie van die ander apostels in Jerusalem ontvang het nie, maar dat hy dit van die opgestane Christus self ontvang het. Christus het naamlik aan hom verskyn toe hy op pad was na Damaskus om die Christene daar gevange te neem. Vandaar sy roeping as apostel om die Evangelie aan die heidene te verkondig. Wat sy roeping aanbetref was hy glad nie van die ander apostels afhanklik nie.

En tog het Paulus volgens ons teks probeer om by die dissipels in Jerusalem aan te sluit. Aanvanklik wou hulle hom nie aanvaar nie omdat hulle gevrees het dat hy 'n wolf in skaapsklere was. Hulle was bang dat hy net wou uitvind wie almal gelowiges was om hulle dan uit te lewer. Maar Paulus het aangehou om daardie aansluiting te soek. Sy besondere roeping het hom nie sy eie kerk laat stig of op sy eie laat staan nie. Dit het hom juis gedryf om die gemeenskap van

die heiliges, die gemeenskap van die kerk te soek. Omdat die Gees van Jesus Christus in hom gewoon het, daarom het hy inskakeling gesoek by die kerk wat die liggaam van Christus is.

Só rus die verantwoordelikheid op elke gelowige om hom te voeg by die Kerk van Jesus Christus. Dit is nie genoeg om God op jou eie te dien los van die kerk nie. Elke gelowige moet die gemeenskap van die heiliges opsoek wat ons ook in ons geloofsbelydenis bely. Want die kerk is die liggaam van Christus en ons kan alleen deel hê aan die lewe van die liggaam as ons inskakel by daardie liggaam — as ons lewende lidmate van die Kerk van Jesus Christus is. Want die kerk is die plek waar Christus sy weldade aan die gelowiges skenk.

30 Mei

Lees Handeling 9:32-42. Teks: Hand. 9:34.

CHRISTUS DIE GROOT GENEESHEER

In die Nuwe Testament is daar 'n baie duidelike verband tussen sonde en siekte. Siekte is naamlik die gevolg van sonde. Nie dat iemand wat siek is nou juis boet vir 'n bepaalde sonde nie, maar omdat die sonde in die wêreld gekom het, daarom is daar ook siektes in die wêreld. En omdat daar só 'n verband is, daarom beteken dit vir Jesus presies dieselfde om vir die verlamde man van Kapernaüm te sê: „Jou sondes is jou vergewe”, as wat dit beteken om te sê: „Staan op, neem jou bed op en gaan na jou huis toe”. Die genesingswonders wat Jesus gedoen het, was met ander woorde tekens dat Hy mag het om sondes te vergewe.

In hierdie lig moet ons ook die genesingswonders sien wat deur die apostels gedoen is — ook die genesing van Enéas wat agt jaar verlam was. As Petrus hom genees, dan is dit 'n bewys daarvan dat Christus sy mag om sondes te vergewe ook aan sy apostels oorgedra het. Daarom is die gevolg van hierdie genesing ook dat baie mense hulle tot Christus bekeer het.

Maar Petrus maak dit baie duidelik dat hy alleen maar 'n draer is van hierdie blye boodskap van die vergewing van sondes. Daarom sê hy: „Jesus Christus maak jou gesond”. Jesus Christus is die groot Geneesheer. Deur sy dood aan die kruis van Golgota het hy die sonde vir altyd oorwin. Van die gevolg van die sonde nl. siekte is ons egter nog nie verlos nie. Die wonders is alleen maar tekens dat Hy mag het oor die sonde.

As ons werklik glo aan hierdie groot Geneesheer, dan kan ons nou al hoor: „Jou sonde is jou vergewe”. Kan ons hoop en vertrou dat dit ook eendag openbaar sal word dat daar geen siekte meer is nie, omdat Christus die sonde oorwin het.

31 Mei

Lees Fil. 3:7-14. Teks: Matt. 22:3.

DIE ONWILLIGE GENOOIDES

'n Oosterse bruilof was geen kleinigheid nie en die genooides was werklik geëerd. Die genooides na hierdie bruilof was in die besondere posisie dat dit 'n koningseun is wat trou, die vors van hulle land wat eers alles in gereedheid bring en dan die genooides laat roep. Hulle wou egter nie kom nie en hulle selfs nie aan die herhaalde oproep steur nie.

Onder die groot bruilofsmaal word aan ons die heerlike hemelse lewe, die bruilof van die Lam waartoe God ons roep, voorgestel. Baie

is deur die eeue na die bruilof uitgenooi en die genooïdes het ook die krag ontvang om die roeping uit te leef as hulle net wil. God doen alles om die mens op die weg van saligheid te laat volhard.

Tog is daar baie wat nie wil kom nie en van wie dit gesê kan word: hulle was die uitnodiging nie werd nie. Hulle kom nie en so-doende sluit hulle hulself uit. Die harde weiering van die genooïdes toon egter dat hulle oorheers word deur die wêreldse gees, dat hulle dus die aardse en die vleeslike hoër stel as die hemelse en geestelike. Waar so 'n gesindheid bestaan, sal die genooïdes weier sonder om selfs 'n veskoning aan te bied. Die wil ten goeie is nie daar nie.

As mens iets werklik wil doen, dan is iemand tot groot dinge in staat en word swakhede ook oorwin. Alle besware en hindernisse is dan verbygaande; daar word nie gewag om hulp ten einde struikelblokke te oorwin nie. Daarteenoor staan die ander werklikheid, naamlik dat as die goeie wil ontbreek, kan die onwillige allerlei besware en struikelblokke bedink en voorhou. Dit berus selfs op denkbeeldige gronde, wat in der menigte geskep word.

Die onwillige het geen poging gemaak om Christus na te volg of om deur Christus gevind te word nie. Hoe wonderlik is dit egter om met Paulus te kan getuig „die lewe is vir my Christus” en daarom dus „jaag ek na die doel om die prys te kry van die hoër roeping van God in Christus Jesus.” (Fil. 3:14). Dan is Gods woord en wil die heersende mag en die heersende lewe van die siel. Die weg wat gevolg word is langs die spore van die geregtigheid en die eindbestemming is die Bruilof van die Lam.

1 Junie

Lees Fil. 4:4-13. Teks: Rom. 14:17.

BLYDSKAP

Is daar blydschap in u hart? Hoe kan dit, vra u, as mens soveel teenspoed, sorg en moeites het; as daar soveel besware, soveel siekte en beproewing is?

Ja, daar is baie dinge wat ons blydschap wegneem. En tog moet Christene bly wees, in watter omstandighede hulle ookal verkeer. Blydschap is 'n Christelike deug. Om bly te wees is die plig van elkeen wat in Christus Jesus die lewe gevind het. Maar bly te wees is nie net plig nie, maar ook 'n voorreg, 'n gawe.

Die koninkryk van God is nie spys en drank nie. Dit behoort nie tot die aardse, sinlike, vleeslike dinge nie. Dit bestaan nie in die eet van sekere dinge en die laat staan van ander dinge nie. Dit hang nie af van hoe ryk of hoe arm 'n mens is nie. Dinge en omstandighede gee nie vir 'n mens die Koninkryk van God nie, maar dinge en omstandighede kan dit ook nie van 'n mens wegneem nie. Die Koninkryk van God is geregtigheid en vrede en blydschap in die Heilige Gees.

Dink aan hierdie dinge: ek is 'n burger van die koninkryk van die hemele; ek het vergewing van sonde deur Jesus Christus; ek het 'n Almagtige Vader wat aan my dink en weet wat vir my goed is; ek het 'n Heiland en getroue Saligmaker aan wie ek behoort met liggaam en siel, in lewe en in sterwe; die Gees getuig saam met ons gees dat ons kinders is van God, en as ons kinders is dan ook erfgename, erfgename van God en mede-erfgename van Jesus Christus. So verkry ons 'n onverganklike en onbesmette en onverwelklike erfenis.

Die koninkryk van God is blydschap. Dit is die atmosfeer waarin mens in die koninkryk leef; dit is die stemming wat daar die harte vervul. Die blydschap maak elke plig en werk en roeping makliker en ligter as dit werklik is.

2 Junie

Lees Kol. 3:1-17. Teks: Matt. 28:19.

DIE BELOFTE, EIS EN TROOS VAN DIE DOOP.

Dit is 'n goeie gewoonte van ons volk wat nog feitlik algemeen gehandhaaf word, dat ons ons kinders doop. Maar weet ons wat die doop vir ons beteken? By baie mense kan hieraan twyfel en daarom wil ons hier by die persoonlike betekenis van die doop stilstaan.

Die Here Jesus gee ons opdrag om te doop in die naam van die Vader en die Seun en die Heilige Gees. Dit wil sê dat ons gedoopt word in die naam van God Drie-enig, maar deurdadig die drie Persone afsonderlik genoem word, kry ons die volle betekenis van die doop.

Want as ons gedoopt word in die naam van die Vader, dan betuig en verseël God die Vader aan ons dat Hy 'n ewige genadeverbond met ons oprig, ons tot Sy kinders en erfgename aanneem en daarom ons met alle goeie dinge wil versorg en alle kwaad van ons wil afweer of ons ten beste wil keer (Doopformulier). Die doop is dus in die eerste plek teken van die verbond wat God met ons sluit. In die verbond belowe God ons dat Hy vir ons 'n God sal wees. Daarin lê die ganse rykdom van Gods belofte: dat Hy vir ons 'n skuilplek en 'n toevlugsoord sal wees; dat Hy ons sal troos en bewaar teen alle kwaad en alle goeie dinge aan ons sal skenk, of (al is dit ook deur tugtiging heen) ons van die kwaad sal afwend. In hierdie feit dat ek gedoopt is of as doopouer voor die kansel gestaan het, lê vir my die onuitputlike troos dat ek in alle moedeloosheid op God kan hoop, in versoekinge op Gods krag kan steun, in sonde en vervallenheid op Gods getrouheid kan staat maak. Daarvoor het ek Gods belofte ontvang en die teken van die belofte is die doop.

Maar tegelyk is die doop ook my oordeel. In die verbond is God my Vader en ek Sy kind daarom moet ek heilig wees soos Hy. En hoe sondig is ek nie! As gedoopte is ek een van die groot huisgesin van God, een van die geheel van die verbondskinders wat ons die kerk noem en wat die liggaam van Christus is. En hoe graag keer ek my nie van hierdie huisgesin af en wend my tot die dinge van die wêreld nie! Juis omdat ek gedoopt is, ingesluit is in die verbond van God, staan ek skuldig in my verantwoording.

Maar as ons in die Naam van die Seun gedoopt word, dan verseël die Seun aan ons dat Hy ons was in Sy bloed van al ons sondes, ons in die gemeenskap van Sy dood en van Sy wederopstanding inlyf, sodat ons van ons sondes vrygemaak en regverdig voor God gereken word (Doopformulier). Nie net as volwassenes met 'n lewe van sonde agter ons staan ons skuldig voor God nie, maar ook die klein kindjie is sondig (Ps. 51:7; Job 14:4). Maar God, getrou aan Sy verbond, het ons Sy Seun gegee en deur die bloed van die dood van ons kruis word ons witter as sneeu gewas. Een en almal, tere kind en geharde wêreldling, vind hier die afwassing van sy sonde. Die water van die doop is hiervan die teken. Die doop is eintlik die dood van Christus waarin ons begrawe word, sodat ons saam met Christus uit die dood tot 'n nuwe lewe opstaan en hier en nou die nuwe mens is wat aan Christus behoort en in Christus lewe. Ons is heilig want Christus het ons geheilig. O hoe heerlik is hierdie gedagte nie vir die sondaars-hart nie! Maar hoe onwerklik is dit nie ook nie want dit is 'n saak van geloof — ons moet glo aan ons dood en opstanding in Christus. En hoe swak is ons geloof nie! Hoe ver staan ons doop nie van ons af nie! Hoe weinig leef ons as gedooptes!

Maar as ons gedoopt word in die naam van die Heilige Gees, dan verseker die Heilige Gees ons deur hierdie heilige sakrament dat Hy

in ons wil woon en ons tot lidmate van Christus wil heilig deur tot ons eiendom te maak wat ons in Christus besit, naamlik die afwassing van ons sondes en die daaglikse vernuwung van ons lewe, totdat ons eindelik onder die gemeente van die uitverkorenes in die ewige lewe onbevlek gestel sal word (Dooformulier). In die doop het ons dus nie net God ons Vader, ook nie net Immanuel, God-met-ons, nie, maar ook die Trooster, die God-in-ons. Dit is Hy wat ons inlyf in die groot broederskap van Christus se kerk. Hy brand ons hart met berou oor ons sonde en buig ons knieë smekend voor God. Hy juig in ons hart omdat Hy met ons stem kan uitroep en God noem: „Onse Vader.” Hy lei ons voetstappe na Golgotha en werp ons neer aan die voet van die kruis. Hy neem die juk van Christus op ons skouers en laat dit sag en lig op ons rus. Hy is die gesindheid van Jesus Christus wat ook in ons moet wees. Hy is die beeld van Christus wat almeer in ons verskyn sodat ook die wereldlinge van ons moet sê: „Jy was ook by Jesus, die Galileër.” En Hy slaan ons oë op sodat ons die laaste belofte van God, die woning in die huis van die Vader, uit die verte aanskou en met blydschap begroet.

Wat 'n troos is die doop dan nie! Wat 'n onreg doen ons nie aan ons kinders om hulle allerhande Bybelverhaaltjies te vertel maar van hulle doop niks sê nie!

(Grotendeels oorgeneem uit Dr. P. S. Dreyer, **Geboorte, Huwelik, Dood**, N.H.W. Pers, Krugersdorp).

3 Junie

Lees 1 Thess. 2:8-16. Teks: 1 Thess. 2:13.

GODS WOORD IN MENSEHANDE

Indien die eerste verse van die Evangelie van Johannes naas hierdie teksvers geplaas word, dan kan dit alleen maar diepe verwondering wek dat die Almagtige God dit toegelaat het dat die mens van hierdie wêreld Sy ewige Woord mag hanteer.

Die gepredikte woord wat ons elke Sondag mag hoor in die kerk is nie maar sommer net 'n rede wat uitgespreek word deur iemand wat 'n besondere belangstelling in die godsdiens het nie, maar dit is Gods Woord wat deur 'n dienskneg van God aan die gemeente verkondig word. En daardie preek van Sondag in die Kerk is 'n woord wat geglo en gedoen moet word deur die gemeente omdat dit Gods Woord is.

Dit verwek werklik verwondering dat God Sy Woord in ons mensehande wil lê, dat God deur die mens Sy blye boodskap wil laat uitdra in hierdie wêreld. Ons mense wat so ver van die hemel af woon mag hierdie wonderlike woord uit die hemel in ons hande en op ons lippe neem om daarmee Jesus Christus die gekruisigde en opgestane Heer te verkondig; So groot soos ons verwondering oor dié genadegeskenk uit die hemele is, sò diepootmoedig is ook ons dankbaarheid teenoor ons hemelse Vader.

En tog weet ons dat ons nog sondige mense op hierdie aarde is wat so maklik daardie woord wat aan ons toevertrou is, kan verknoei. Daarom moet ons God, naas ons dankbaarheid dat Hy Sy Woord aan ons gegee het, steeds bid dat deur Sy Heilige Gees Sy Woord op aarde steeds Gods Woord sal bly.

4 Junie

Lees 1 Thess. 4:1-12. Teks: 1 Thess. 4:3.

DIE HEILIGMAKING

Dit is altyd 'n verassing as die apostel Paulus in sy briewe aan die gemeentes, temidde van sy ingrypende teologiese gedagtes, skielik aan-

wysing gee vir die gewone alledaagse lewe. Verrassend is dit vir ons wat altyd geneig is om 'n skeiding te sien tussen dié dinge van God en Sy woord en dié dinge van die wêreld waarin ons leef. Die apostel sien dit egter nie so nie, die dinge van God is vir hom juis daar sodat ons dit sal glo om dit in die wêreld te doen, in ons gewone lewe van elke dag. Dàar in die wêreld moet ons geloof juis blyk, in ons arbeid en in ons omgang met ons medemens.

Dit is die wil van God — julle heiligmaking. God het deur Sy Seun Jesus Christus 'n gemeente op aarde versamel; deur Jesus Christus het die gemeente haar opdrag en taak ontvang en dit is dat die gemeente heilig sal wees en sal lewe omdat hulle duur gekoop is deur die bloed van Jesus Christus. En die heiligmaking, dit beteken dat die gemeente steeds die sonde, waarvan Jesus Christus die gemeente verlos het, sal afsterwe, ja, sal toon dat hulle werklik vry daarvan is. Heiligmaking, dit beteken dat die gemeente en daarin natuurlik ook elke enkele lid, met Gods hulp ernstig daarna sal strewe om heilig te wees, afgesonder van die dinge van die sonde, toegewy aan God, die Heilige. Dit gaan daarom dat ons steeds in dié rigting sal lewe, na God toe, weg van die sonde af.

Daardie lewenshouding, daardie geestelike stryd om die heiligmaking, is die antwoord van die gelowige op die Kruis. En ondanks die sonde waar ons tog nog aan mank gaan, mag ons, ja moet ons as vrygemaaktes lewe, na God toe. Want dit is die wil van God dat ons ook heilig sal wees en sal lewe!

5 Junie

Lees 1 Thess. 5:12-28. Teks: 1 Thess. 5:17.

ONS GEBED

Die gebed is seker een van die onmisbaarste elemente van die verhouding tussen God en mens, want watter waarde het die openbaring van God in Jesus Christus as ons nie daarvoor dank nie? En wat is die lewe van die Christen as daar nie steeds gevra word: Heer wat wil U dat ek doen? Die werklikheid van hierdie gesprek met God kan in ons lewe en in die kerk nie gemis word nie.

In die Heidelbergse Kategismus word aan ons geleer dat Gods barmhartigheid die gebed tevoorskyn roep. Die mens is nie alleengelaat op hierdie aarde nie, voor sy voete is daar 'n weg gebaan, en daardie weg is Jesus Christus — daarom is ons nóg verlate, nóg verlore. En daarom is ons gebed tot God, bewus of onbewus, 'n blyk van ons dankbaarheid.

Omdat God eerste gehandel het, omdat Hy ons geroep het tot die kindskap, daarom is dit God wat Self die gebed moontlik maak. Maar aan die ander kant, sonder die waaragtige gebed kan die mens eintlik nie weet van die genade en die gawe van die Heilige Gees nie.

Sonder ophou moet ons bid. Dit wil nie sê dat ons nou ononderbroke moet gaan bid nie, maar dat die hele gang van ons lewe gedra moet word deur die gebed tot God. Heel ons lewe moet rus in hierdie gereelde spreke met God.

En omdat God ons oproep tot die gebed word dit vir ons moontlik om ons knieë te buig en ons hande te vou en ons oë te sluit en om dan al die oorlegginge van ons hart uit te sprei voor die On sienlike. Daarna kan ons opstaan as 'n ander mens terwyl ons alle dinge met nuwe oë sien en ons sorg met nuwe kragte verder dra.

6 Junie

Lces 2 Thess. 3:1-16. Teks 2 Thess. 3:13.

VOLHARDING

Dit is byna eenaardig om hierdie woord van die apostel Paulus te verneem want is dit nie juis hy wat oor en oor aan die gemeente verkondig het dat dit in hierdie lewe gaan om die geloof in Jesus Christus en nie om die goeie werke nie? Indien ons egter hierin 'n teëstelling wil soek, dan is dit net spitsvondigheid en 'n bewys dat ons die apostel nog nooit goed verstaan het nie.

Dit gaan in die Christelike geloof sekerlik om Jesus Christus en om Hom alleen. En van die kant van ons mense gaan dit daarom dat ons geloof in Hom, wat ons deur Sy lewe en sterwe en opstandig van die sonde verlos het, sal aanneem van ganser harte. Omdat ons deur Jesus Christus alles ontvang, ons geloof, ons hoop en ons krag, daarom moet ons ook in die geloof lewe as dankbare mense. As mense wat weet hoe groot die genadeskenk is wat ons uit die hemel ontvang het. God die Almagtige het ons in Sy liefde alles gegee, en nou kan ons nie anders nie dat ons ook in liefde lewe en dat daardie liefde teenoor God en teenoor ons medemens na vore kom. En die manier waarop ons uitig gee aan ons dankbaarheid en van die liefde wat in ons harte woon, is die doen van goeie werke. Goeie werke wat voortspruit uit ons geloof.

In die doen van die goeie werke mag ons nie verflou nie want as ons nie vanuit ons dankbaarheid iets kan doen tot eer van God nie, dan toon ons immers dat Gods genadeskenk, Jesus Christus, vir ons nie juis veel beteken nie. Die spanning van die geloof mag nie verslap nie, die eise waaraan ons moet voldoen bly altyd dieselfde.

Daarom moet ons altyd weer terugkeer na die kruis van Golgotha en die leë graf van die eerste Paasmôre sodat ons steeds weer onder die indruk kom van die grootheid van Gods genade. En daarom mag ons altyd biddend sing:

7 Junie

Lees Romeine 12:1-8. Teks: Rom. 12:1.

TOEWYDING AAN GOD

Van kleins af het ons geleer uit die Woord van die Here. In ons ouerhuis, in die Sondagskool, in die katekisasie sowel as in die kerk het ons mooi dinge geleer wat ons diep in die hart geraak het. Deur die genade van die Heilige Gees het al hierdie dinge ons geloof versterk, sodat ons verlang het om lede van die kerk te word. Ons wil ons lewe aan God toewy. Ons wil staan in sy diens. Dit is 'n groot oomblik om belydenis van geloof af te lê, en so 'n lid te wees van die kerk van Jesus Christus op aarde. Daar rus dan groot verantwoordelikheid op elkeen. Hoe goed onthou ons nog die vermaning van ons ouers, van die predikant of van die ouderling, dat terwyl ons nou op die drumpel staan om die lewe in te gaan, ons tog versigtig moet lewe om nie in sonde te val nie. Ons moet vashou aan die belydenis wat ons afgelê het. Paulus is hier op dieselfde wyse besig om die gemeente te vermaan. Die gemeente het hulle lewe aan God toegewy. Dit beteken dat hulle in alles aan God behoort. Nie alleen die hart of die geestelike lewe nie, maar die hele liggaam word gestel as 'n offer aan God. Paulus beskrywe hierdie offer ook baie duidelik. As die liggaam en daardeur die hele lewe aan God toegewy word as offer, moet dit 'n lewende, heilige, en aan God welgevallige offer wees.

Die gereelde huisgodsdienst waar ouers en kinders die Bybel bespreek en oordink sal die verlange bring om gereeld op te gaan na die huis van die Here waar ons saam met die gemeente ons kan toewy aan God. Dit sal ons verder roep tot diens in die gemeente om behulpsaam te wees by die Sondagskool of die katekisasie, of as ouderling of diaken, of by die Sustersvereniging. Dan eers is ons as lewende offer aan God toegewy.

In hierdie diens wat ons verrig moet ons ook heilig wees. Dit beteken, aan God alleen toegewy, afgesonder vir God alleen. Ons kan dus nie gelyktydig die wêreld ook dien deur nog te volhard in die sonde nie. Dit sal ons weer aan die wêreld gelykvormig maak.

'n Lewe aan God toegewy vind sy hoogste vreugde in diens van God en sy koninkryk.

8 Junie

Lees Romeine 12:9-21. Teks: Rom. 12:12.

DIE DAAGLIKSE LEWENSWEG

In hierdie gedeelte van die Skrif gee Paulus 'n hele aantal uitsprake oor die wyse waarop die gelowige sal lewe as toegewyde kind van God. Deur die vernuwung van hart en siel is dit die vrugte waaraan die boom geken word, vrugte wat by die bekering pas.

In vers 12 het ons drie kort betekenisvolle uitsprake — verbly julle in die hoop, wees geduldig in die verdrukking, volhard in die gebed. As Woord van God is dit dan ook voorwaar 'n lig op die lewenspad van die gelowige.

Ons begin ons lewe met groot verwagting. Ons het ideale waarna ons strew, en ons bou lugkastele. Die vraag is egter waarop word ons hoop en verwagting gebou? Is dit ons geleerdheid, ons geldelike vermoëns of ons vername posisie in die lewe?

Is ons hoop gevestig op mense? Al hierdie dinge is aards en tydelik. Hierop kan die gelowige sy hoop nie vestig nie. Ons enigste hoop is Jesus Christus. Hy is die rots waarop ons kan bou, sodat ons staande sal bly vir tyd en vir ewigheid. In die hoop kan die gelowige hom verbly omdat ons weet, God bly getrou.

As navolgers van Jesus Christus gaan die gelowige egter 'n kruisweg. Op die pad is daar vele beproewinge en groot verdrukking. Gesterk in die geloof met die hoop op Christus, sal daar ten tye van verdrukking geduld beoefen moet word. Geduld is ook 'n vrug van die Christelike lewenswandel.

Die blywende hoop en die geduld in verdrukking kan alleen by ons moontlik wees, as daar volhard word in gebed. Die Woord van God vermaan ons gedurig: Volhard in die gebed; bid sonder ophou; waak en bid dat julle nie in versoeking kom nie.

Die opregte en vurige gebed van die gelowige sal juis in sy lewe die hoop versterk, en hom met geduld deur al die verdrukking heen laat wag op die koms van Jesus Christus.

9 Junie

Lees Romeine 13:1-7. Teks: Rom. 13:1.

ONDERWERPING AAN DIE OORHEID

Die gelowige is nie alleen lid van die kerk van Jesus Christus nie, maar hy of sy is ook lid van 'n volk. Die volk word regeer deur sy owerheid. Die Bybel openbaar hier duidelik aan ons dat

die owerheid sekere magte het. Hierdie magte is deur God ingestel, want daar is geen mag, behalwe van God nie. Die owerheid tree dus op as dienaar van God, sodat die een wat kwaad doen gestraf kan word.

As gehoorsame en verantwoordelike burgers van die land, sal die gelowige in navoring van Gods Woord hom dus onderwerp aan die gesag van die owerheid. Hy mag nie in opstand kom teen die gesag van die owerheid nie, want dan weerstaan hy die instelling van God.

Ons kan die Here God altyd dankbaar wees dat ons nog 'n Christelike owerheid het wat hom steeds buig voor die gesag van Gods Woord.

Die onderwerping aan die gesag van die owerheid soos deur die Bybel hier aangewys, bring vir die gelowige groot verantwoordelike hede mee. As gelowiges moet ons toesien dat daar 'n Christelike owerheid aan bewind bly. Ons mag dus nie onverskillig staan tydens enige verkiesing nie. Persone moet daar gestel word wat beginselvas en suiwer die Woord van God te alle tye sal uitleef. Mense wat volksvreemde ideologië voorstaan en dwaalleringe huldig mag nie deur ons gesteun word nie.

Die owerheid en die mag waarvan Gods Woord hier spreek, is nie alleen die owerheid van die land nie, maar sluit ook in die Provinsiale Raad, die stadsraad, skoolraad, skoolkommissies, alle komitees en rade waar mense met sekere magte bekleë word. Dit is ons Christelike plig en verantwoordelikheid om toe te sien dat almal wat met mag bekleë word, in waarheid dienaars van God kan wees. Die instellings van God moet ook tot sy eer funksioneer.

10 Junie

Lees Romeine 13:8-14. Teks: Rom. 13:14.

MET CHRISTUS BEKLEE

Paulus skrywe ook aan die gemeente in Efese op dieselfde wyse as hy hulle toeroep: „Trek die volle wapenrusting van God aan, sodat julle staande kan bly teen die liste van die duiwel”. In ons teksvers moet elke gelowige met Christus bekleë word. Hierdie uitspraak dui op 'n groot verandering wat daar gekom het. In Christus het alles nuut geword. In Hom word aan ons die nuwe en lewende weg openbaar.

Met die koms van Jesus Christus is die wet en die profete vervul. God openbaar sy grootste liefde in en deur Christus. Die gelowige staan dus nou nie meer onder die dwang van die wet nie, maar word gedring deur die liefde van God soos in Christus Jesus openbaar. Eers was die wet van God geskrywe op kliptafels, en dit moes afgedwing word van buite op die volk van God om daarvolgens te lewe. Nou word deur Christus die wet van God geskrywe op die vleestafels van die hart, en kan die gelowige gedring word deur die liefde om die geboorte van God uit te leef vanuit die hart na buite. Dit is moontlik omdat ons deur die geloof, en deur Gods genade saam met Paulus kan getuig: nie meer ek nie, maar Christus leef in my.

Beklee met Christus, is die lewensweg waarop die gelowige deur Gods genade voortbeweeg. Hierdeur word die natuurlike mens dag na dag gekruisig sodat ons in 'n nuwe godsalige lewe sal wandel, 'n lewe waar daar geen voorsorg gemaak mag word vir die vlees om al sy begeerlikhede te bevredig nie.

Beklee met Christus, waar die liefde ons daagliks dring om in sy diens te staan, sal ons ook waaksaam bly, bewus daarvan dat die nag ver gevorder het. Die gebed van die gelowige wat met Christus beklee is, sal daagliks wees: Kom Here Jesus, kom haastig Heer.

11 Jun'e

Lees Romeine 14:1-12. Teks: Rom. 14:9.

CHRISTUS HEERS OOR ALMAL

Die betekenis van die dood en opstanding van die Here Jesus Christus bly altyd van ingrypende betekenis in die lewe van die gelowige. Deur sy dood en opstanding het Jesus die mag van die sonde en die dood verbreek. Die sonde heers nie meer oor die sondaar wat hom waaragtig bekeer het, en toewy in diens van God en sy koninkryk nie. Die verlossingswerk van Jesus Christus aan die kruis op Golgota volbring, openbaar juis aan ons soos Hyself gesê het: Aan My is gegee alle mag in die hemel sowel as op die aarde.

Die heerskappy van Jesus Christus strek nie alleen oor die mens solank as hy lewe nie, want die losprys wat Hy betaal het deur sy kosbare bloed, het ons ook losgekoop uit die mag van die dood. Die gelowige kind van God wat in Christus Jesus sy verlossing gevind het, sal dus lewe al het hy ook gesterwe.

As die Woord van God op hierdie wyse openbaar dat Jesus Christus heers oor die dode sowel as oor die lewende, word ons nie alleen verseker dat Hy ons op die pad van die lewe elke dag bewaar nie, maar ontvang ons ook die belofte dat Hy in die dood met ons sal wees. Ons lewe en ons sterwe sal dus wees tot eer van God, want of ons lewe en of ons sterwe, ons behoort aan die Here.

Die heerskappy van Christus oor ons lewe verseker ons dat die sonde nie meer oor ons sal heers nie. Dit beteken dat ons dikwels nog uit swakheid die sonde sal doen, maar omdat Christus oor ons heers, kom daar telkens berou en droefheid oor die sonde. Onder die heerskappy van Christus sal ons elke dag die sonde weglug om te lewe na die Woord en die wil van God.

12 Junie

Lees Romeine 14:13-23. Teks: Rom. 13:23.

DIE GELOOF AS MAATSTAF

Die daaglikse brood en die behoefte na klere, en alles wat in die lewe nodig is, is vir die gelowige ook belangrik. Sy houding hierteenoor sal egter altyd wees: „soek eers die koninkryk van God en sy geregtigheid, en al hierdie dinge sal vir julle bygevoeg word”.

Al hierdie dinge ontvang ons met dankbaarheid uit die hand van God. Dit is egter belangrik hoe ons hierdie dinge sal gebruik nadat ons dit ontvang het. Die maatstaf hierin sal wees die geloof, geloof wat gewerk word deur die Heilige Gees, en daarom in ooreenstemming sal wees met Gods Woord.

In die gebruik van al hierdie dinge sê die Skrif duidelik dat die kerk geen plek moet wees waar daar getwis word oor nietighede nie. In die geloof gaan dit altyd oor die vryheid en die liefde. Die vryheid waarmee 'n mens optree word duidelik bepaal deur die liefde wat altyd omsien na die welsyn van jou naaste.

Wat die gelowige dus doen in sy daaglikse lewe, nie alleen wat hy eet en hoe hy eet nie, maar sekerlik ook in sy kleredrag, moet

hy dit doen met oortuiging dat dit wel sal aanpas en inpas by die uitspraak van Gods Woord. Laat ons ernstig let op vers 21 — Dit is goed om geen vleis te eet of wyn te drink of iets te doen waardeur jou broeder aanstoot neem of struikel, of waarin hy swak is nie.

In baie dinge wat daar vandag gedoen word is ons besig om die wêreld te behaag, maar die gelowige, die „broeder” en „suster” tot aanstoot te wees. Duidelik is tog seker dat hulle wat die wêreld gelykvormig is, en die gelowiges tot aanstoot, nie meer onder die gelowiges gereken kan word nie. Hulle wandel nie meer in die geloof nie. Alles wat nie uit die geloof is nie, is sonde. Wie in sy sonde volhard staan buite Christus.

13 Junie

Lees Romeine 15:1-13. Teks: Rom. 15:6.

GOD EENDRAGTIG VERHEERLIK

As navolgers van Jesus Christus deur die geloof, word ons geroep om in liefde ons lewe toe te wy in diens van God en ons naaste. Die sterkes in die geloof moet juis die voorbeeld van Christus volg en die swakhede van die ander gelowiges dra. By Paulus gaan dit sekerlik oor die Jode en die heidene wat as gelowiges mekaar moet aanneem, en na die voorbeeld van Christus moet saamwerk tot heerlikheid van God. Hierdie gedagte strek egter ook verder tot die sterkes en die swakkes, tot die armes en die rykes, ja tot elke soort van onderskeid wat daar gemaak kan word, en waardeur daar skeiding mag kom.

In die gemeente van Jesus Christus mag daar geen skeiding wees nie, want almal word opgeroep om die God en Vader van onse Here Jesus Christus eendragtiglik uit een mond te verheerlik.

Waaragtige geloof en vurige liefde waardeur God eendragtig verheerlik kan word is alleen moontlik as die gelowige sy hoop op God vestig. Dit bring vrede en blydschap in die harte. Die kragvolle werking van die Heilige Gees kom ook nog ons swakhede te hulp, sodat alle verdeeldheid in Christus uitgewis kan word.

14 Junie

Lees I Kor. 1:1-9. Teks: 1 Kor. 1:1.

GEROEP TOT DIENS

Die opskrif van 'n gewone brief bevat gewoonlik drie elemente. Die naam van die geadresseerde, 'n toeroep van groet en die naam van die afsender.

In sy briewe gebruik Paulus dieselfde vorm maar kenmerkend van hom is dat hy gewoonlik op elkeen van hierdie drie elemente uitbrei. Hierdie uitbreiding, asook die woord van danksegging wat daarop volg bevat in die reël 'n aanduiding van die doel en inhoud van die brief.

In ons teksvers stel Paulus homself nou voor aan hulle vir wie hy skryf, as 'n geroepe apostel van Jesus Christus. Dus nie self aangestel of daar uit eie keuse nie, maar apostel deur die wil van God. Daarom tree hy op met die gesag van Hom wat hom geroep het en betaan dit ook die gemeente om sy apostoliese gesag te eerbiedig en te gehoorsaam.

Paulus se ervaring op pad na Damaskus, toe hy tot bekering gekom het, staan vir hom voorop in sy hele lewe, sy doen en late is ondergeskik daaraan. Daarom sê hy: Want ek het my voorgeneem om niks

onder julle te weet nie behalwe Jesus Christus, en Hom as gekruisigde. Die Damaskus ervaring het hom van aangesig tot aangesig met Jesus Christus gestel en hierin lê sy uitgangspunt in sy prediking en opvatting oor Jesus Christus.

Om 'n volgeling van Jesus Christus te word soos Paulus, was voorwaar nie maklik nie. Die geloofspad is nie die breë, gelyk pad nie, maar die nou en steil pad, wat die hoogste spanning van die gees en die kragtigste inspanning van die liggaam verwag. Dit het Paulus deeglik ondervind. Dit weet elkeen wat soos hy, wil volg.

Krag en moed vir so 'n werk lê nie in die wil van die mens nie, maar alleen in geloofsgehoorsaamheid. Wie diep in sy siel gegryp is, soos Paulus, kan niks anders wees as geroepe apostel van Jesus Christus nie, en so gehoorsaam te wees aan sy roeping. Altyd het hy weer gesê: Wee my as ek die evangelie nie verkondig nie.

Daar is 'n goddelike drang in die mens wat geroep is deur Jesus Christus om gehoorsaam te wees, gehoorsaam tot die dood. Verstaan u en ek, geroepe Christene hierdie gehoorsaamheid in Jesus Christus tot die dood?

15 Junie

Lees 1 Kor. 1:17-31. Tekst: 1 Kor. 1:2.

ONS VERKONDIG CHRISTUS

In die dae van Paulus was die stad Korinthe van internasionale betekenis as gevolg van sy ligging tussen die Ooste en die Weste. Toe was die inwonertal ongeveer 'n miljoen, bestaande uit mense van allerlei nasionaliteite, soos dit ook al vandag in baie van ons stede en groter plattelandse dorpe gaan. Daar was Grieke, Jode ja, mense uit allerlei dele van die wêreld. Dus 'n mengelmoes van mense met geen vastigheid in lewenskoers nie.

Die inwoners was sterk onder die indruk van die wysheid van die wysgere en die Grieke se veelgodedom.

En dan kom Paulus, 'n geroepe apostel van Jesus Christus en hy sê aan hulle: Ons verkondig Christus wat gekruisig is: 'n struikelblok vir die Jode en dwaasheid vir die Grieke. Sonder inagneming van hulle besware of van hulle geloof, verkondig hy Jesus die Gekruisigde. Dadelik is die belangrikheid van sy prediking geroem en ook sy metode van prediking.

Dit moet immers die verkondiger van die Woord se primêre taak wees, die verkondiging van Jesus Christus en Hom as Gekruisigde. Nie politieke ideologieë nie, nie selfverheerliking of wêreldfilosofie nie, nee, Jesus wat gekruisig is. Daaraan het die wêreld van ons tyd opnuut behoefte. Hy moet die Middelpunt van ons verlange die Trooster van ons bang gemoed wees. Hy is die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem. Elkeen wat in Hom glo, sal lewe al het hy ook gesterwe. Die ganse wêreld het behoefte om na Hom te gaan, want sonder Hom vergaan ons van honger en dors. Hy die Gekruisigde is die Brood van die lewe, wat vir ons intree by die Vader. Hy alleen gee sekerheid in voor- en teëspoed, in lewe en in sterwe. nou en tot in ewigheid. Daarom is die kruis van Golgota vir die Christen nie tot aanstoot nie, maar tot redding. „Want ek skaam my nie oor die evangelie van Christus nie, want dit is 'n krag van God tot saligheid vir elkeen wat glo, eerste vir die Jood en ook vir die Griek”.

Die verkondiging van Christus elke Sondag in u gemeente en in u kerk, is dit ook vir u 'n krag? „Die regverdige sal uit die geloof lewe”. Die aanhoor van die gepredikte woord bring die geloof.

16 Junie

Lees 1 Kor. 1:1-10 en 1 Kor. 12:1-10. Teks: 2 Kor. 12:10.

SWAK EN TOG STERK

By die gewone mens dwing iemand wat sterk is respek af en by hulle het „krag” ’n towerwoord geword. Die sterkes en die magtiges word vereër, verafgod en aanbid.

Die teendeel is ook waar. Mense wat nie sterk is nie dwing nie respek en eerbied af nie en niemand sal oor so ’n persoon ’n loflied sing nie. Dit is so by die volkere van die wêreld, by die individu, by die ruimtenavorser, by die atleet ens.

In sy sterkes vereër ’n volk en ’n mens homself, in sy kragtiges sien ’n nasie met trots waartoe hy instaat is.

So is dit egter nie in die koninkryk van God nie. God laat Hom nie imponeer deur ’n sterk Goliat nie, intendeel aan armes skenk Hy sy genade en aan hungeriges die lewensbrood, aan die wat dors na geregtigheid die saligheid.

Daardie Bybelfigure soos Dawid en Paulus wat weet dat hulle swak is en tot min instaat is en dit beseft, hy is juis goed toegerus om apostel, dienaar, dienaars van Christus te wees, want dan kan die krag van die Here deur Hom heen, die mense bereik.

Geloof in die ware sin van die woord beteken mos ook dat die mens sy swakheid ontdek en weet dat hyself tot niks in staat is nie, maar alles aan God oorlaat. Dat ons onself volkome afhanklik van God voel dat ons inderdaad op niks anders ons geloofsvertroue kan stel as net op die genade van God.

Maar solank die mens sterk is in homself teenoor God, gaan God hom verby; eers as hy van sy waangrootheid verlos word en niks meer voor God is nie, dan kom God hom te hulp soos met Paulus op pad na Damaskus. God laat die swakke nie vaar nie, maar dra Hom in sy reddende regterhand.

Hierdie krag is ware krag waarvoor almal moet swig; ook sonde, versoeking en die dood. In Jesus Christus alleen kan ons uitroep: Want as ek swak is, dan is ek sterk.

17 Junie

Lees 1 Kor. 31:10. Teks: 1 Kor. 3:9a.

ONS IS MEDEWERKERS VAN GOD

Ons leef in die tyd tussen die Hemelvaart en die Wederkoms van Christus. En in hierdie tyd word ons mense geroep om medewerkers te wees van God. Medewerkers aan die groot werk van God. Hy gee ons die geleentheid om aktief mee te werk, sodat ons deel kan hê aan sy oorwinningwerk, oorwinning oor die vors van die duisternis, soos baie ander voor ons. Die man en vrou wat geloofsbelydenis afgelê het, het immers belowe: Ek belowe om saam te werk tot die bloei van die Godsryk in die algemeen.

Paulus sê die gelowige is ’n gebou van God en Christus is daarvan die fondament. Om hierdie gebou te voltooi tot eer van die fondament, daarvoor moet ons medewerkers wees. Die gelowige moet dus nie ’n passiewe toeskouer wees nie, maar ’n aktiewe lid van die gemeente en moet dit vir ewig bly.

Die uitbreiding van die evangelie en die koninkryk van God is God se taak, maar in die uitvoering daarvan gee Hy ons ook ’n aandeel.

Wat 'n groot voorreg en taak dat ons mag meewerk tot die bloei van die Godsryk totdat Jesus Christus sal kom op die wolke van die hemel.

By die aflegging van ons geloofsbelydenis het ons 'n besliste belofte gemaak. 'n Vrywillige belofte in sover u dit self onderneem het en tog 'n gedwonge saak in sover die groot dankbaarheid ons dryf om so te belowe. Hoe dikwels vergeet ons daardie belofte waarvan die gemeente, ons ouers, ons familie getuies was?

Jesus Christus wil by monde van die apostel Paulus dat ons sal meewerk aan sy koninkryk. Laat ons dus aktiewe medeburgers wees, afgesien van die deel wat ander doen. Ons, u en ek is ook geroep. Laat ons getrou wees aan Hom wat ons uit die duisternis geroep het tot sy wonderbare lig.

18 Junie

Lees 1 Kor. 1:9-23. Teks: 1 Kor. 3:11.

DIE FONDAMENT: JESUS CHRISTUS

Wanneer die apostel hierdie brief aan die gemeente van Korinthe skryf, dan rys daar voor sy geestesoog die stad Korinthe, die besige sentrum van skeepsverkeer tussen die Ooste en die Weste. Nie baie jare gelede is die stad deur die Romeinse leërs verwoes en totaal gelyk gemaak met die grond, en nou is daar alweer 'n koersagtige boubedryf aan die gang. Die bouers het skaars die een fondament klaar of hulle begin alweer aan die volgende een. Voorwaar 'n besige plek wat huisvesting moet bied aan bouers en handelaars, mense hoog van aansien en mense van die laer klas.

Hierdie doenigheid in die boubedryf het Paulus as tentmaker met belangstelling gadeslaan. Sekerlik was hy ook 'n boumeester van 'n onverganklike geestelike gebou en daarom kon hy later sê: Want ons weet dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God, 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig in die hemele.

Paulus was meer as 'n jaar in Korinthe werksaam en terwyl hy daar was het hy ook 'n fondament gelê, die fondament Jesus Christus waarop hy voorgebou het.

Die fondament van 'n gebou bepaal die vorm en kwaliteit van die gebou wat later daarop moet verrys. Daarom moet alleen die allerbeste materiaal gebruik word vir die fondament. Daarom waarsku Paulus en sê hy, elkeen wat bou, moet oppas hoe hy bou. En nou pas hy dit toe op die geestelike bouwerk en sê, elkeen moet oppas hoe hy bou aan die Godsgebou, want die fondament daarvan is Jesus Christus.

Vir die Christelike gemeente kan daar geen ander fondament wees as Jesus Christus nie. Hy is gister en vandag en tot in ewigheid dieselfde, daarom rus die kerk op Jesus Christus en sy soenverdiensde. En in Christus as hoeksteen verrys die hele gebou waarvan alle gelowiges lewende stene is.

Vraag is nou, hoe bou ons as gelowiges, as medewerkers op die fondament Jesus Christus?

19 Junie

Lees 1 Kor. 5:1-7 en 1 Kor. 6:12-20. Teks: 1 Kor. 6:19.

DIE LIGGAAM . . . TEMPEL VAN GOD

Met die geweldige groei van Korinthe as stad, het daar ook baie maatskaplike en sosiale probleme ontstaan. Teen al die korrupsie en probleme moes Paulus die gelowiges waarsku.

Hy waarsku teen die sedeloosheid van die Korinthise gemeente

en sê onder andere: Vlug vir die ontug. Enige sonde wat 'n mens doen is buite die liggaam, maar wie ontug bedryf, sondig teen sy eie liggaam, of weet julle nie dat julle liggaam 'n tempel is van die Heilige Gees nie?

By die skepping het ons ook ons liggame van God ontvang en moet ons as 'n gawe van God bewaar en versorg, Christus het immers vir die hele mens, siel en liggaam gesterf.

Ons is elke dag begaan oor die liggaam oor wat ons sal eet en sal drink en sal aantrek. Dit is seker die meeste mense se grootste bekommernis. Ons sorg terwille van ons gesondheid, vir die nodige ontspanning en oefening, maar is ons ooit besorg oor ons siel? Vergaan ons siel nie dikwels van honger en dors nie?

Die liggaam behoort nie aan die mens nie om daaroor na willekeur te beskik volgens die reël — alles is geoorloof-nie. In werklikheid behoort dit nie aan die mens nie, maar aan God en moet dit as eiendom van God versorg word.

Boonop waarsku Paulus: Weet julle nie dat julle 'n tempel van God is en die Gees van God in julle woon nie. As iemand die tempel van God skend, sal God hom skend, want die tempel van God is heilig en dit is julle.

In die opstanding sal dit nie alleen gaan oor die siel nie, maar ook oor die liggaam. Dan sal ons 'n verheerlikte opstandingsliggaam ontvang. Daarom moet ons nou hier reeds sorg dat die liggaam 'n tempel van God en die Heilige Gees is, en dat julle nie aan julleself behoort nie. Want julle is duur gekoop.

20 Junie

Lees 1 Kor. 6:12-20. Teks: 1 Kor. 6:20.

DUURGEKOOPTES

Paulus skryf aan die Korinthiërs: Julle is duur gekoop. Julle was naamlik te koop aangebied op die slawemark van die satan, dus slawe van die sonde, van die sonde en van hierdie wêreld.

Paulus het verneem van allerlei misstande en wanpraktyke wat daar onder hulle heers en daarom rig hy hierdie skrywe aan hulle om hulle te vermaan: Julle is duur gekoop.

Duur gekoop met die bloed van Jesus Christus dis asof hy hierdeur wil bevestig wat Jesaja vroeër gesê het: Kyk, ek het jou in die handpalms gegraveer. En nou moet hulle weet dat hulle vrygekoop is deur die bloed van Jesus Christus, nie met geld nie, maar aan die kruis van Golgota is Hy die vlekkelose soos 'n Lam na die slagplek gelei en het Hy in ons plek gesterf sodat ons vrygemaak van die sonde voort kan gaan.

Juis daarom, omdat Hy sy liggaam en sy lewe gegee het, moet ons, die duurgekooptes, Hom met ons liggaam verheerlik. Immers die liggaam het die verhewe bestemming om as instrument te dien tot die verheerliking van die Skepper. Met liggaam en siel is die mens aan God die Drie-enige lojaliteit en eer verskuldig.

Immers ons hele lewe, liggaam en siel staan in sy diens, so lank ons lewe tot sy eer.

As 'n mens jou gesondheid verloor, het jy alles verloor, so sê die spreekwoord, want gesondheid is baie werd vir die mens. Maar ons gesondheid is alleen dan iets werd as dit in diens van God, sy Seun en die Heilige Gees bestee word. Wat baat dit die mens as hy die hele wêreld win, en aan sy siel skade ly?

21 Junie

Lees Hand. 14:8-17. Teks: Hand. 14:15.

GOD WAT MENS WOU WEES

Die mens wil nie mens wees nie, maar soos God. Dit is die oersonde, die sonde van Adam en Eva, maar ook die moderne sonde. Hoedat ons ook al probeer en onself verhef, ons bly maar net mense, ons kan geen gode word nie, ons kan nie opklim tot die troon van God nie.

Ons is mense, dit is ons heerlikheid, want die mens is die kroon van die skepping, geskape na die beeld van God, toegerus met eer en heerlikheid. Dit is tegelyk ook ons vernedering. Die mens het teen God opgestaan. Mens beteken dus sondaar. Ons het van God vervreem en verwyder geraak en ons kan nie weer terugkeer nie.

Ons is mense, dit beteken, ons is verantwoordelik, ons is geskape met 'n siel, ons kan nie leef soos die diere van die veld nie, ons moet eenmaal rekenskap gee. Ons is mense, daarom mag ons nie aanbid en verheerlik word nie, daarom kan ons nie ander verlos nie, ons het self behoefte aan verlossing. Dit is ook wat Paulus met hierdie uitroep aan die inwoners van Listre wil duidelik maak.

Omdat Paulus die buitengewone gedoen het, 'n mens gesond gemaak het, daarom sien hulle dadelik in hom en Barnabas gode wat na die mense gekom het. Hulle wil van die mense gode maak, hulle aanbid en vir hulle offer. Die mens kan egter geen God word nie, die mens wat God wil wees is 'n opstandeling, dit is sonde, dit bring alleen verdere ellende en vernedering. Die mens wat soos God wil wees kan niemand red nie. Daar is maar een weg van redding, en dit is nie geleë in die mens wat soos God wil wees nie, maar in God wat mens wou wees en ook was in Christus Jesus. Nie die mens wat na God wil opklim nie, maar God wat na die mens wou neerdaal. In Hom en in Hom alleen is redding.

Ons leef in die eeu waarin die mens met sy wysheid en vernuf weer sterk op die voorgrond tree, die mens wat skynbaar instaat is tot alles. Die gevaar is groot dat ons weer ons hoop op die mens sal stel, van hom alles sal verwag, die mens tot afgod sal verhef. Hoe groot en vernaam hulle ook mag wees, hulle bly mense, van ons grootste en swaarste las, die sonde, kan hulle ons nie bevry nie. Dit kan alleen God doen, wat mens wou wees, Christus Jesus.

22 Junie

Lees Hand. 16:23-33. Teks: Hand. 16:30,31.

REDDING DEUR GELOOF

Die Bybel laat vir ons geen twyfel nie: die enigste weg tot redding is die geloof in Jesus Christus. Hierdie geloof beteken egter nie net 'n intellektuele instemming nie, maar dat ek my volkome oorgee in die hande van Christus in die vaste wete dat sonder Hom ek verlore is en die dood moet beërwe, terwyl ek met Hom die lewe hier en hiernamaals deelagtig word.

Hoewel hierdie oorgawe 'n intens persoonlike saak tussen ons en ons Here is, geskied dit nooit los van die kerk nie. In die eerste plek kom ons tot daardie oorgawe 'n direk of indirek alleen deur die verkondiging van die Woord wat aan die Kerk toevertrou is. Tweedens gee daardie oorgawe ons toegang tot die sakramente en ander genademiddels wat God aan Sy kerk toevertrou het.

Die punt is ons lewe waar ons deur die kerk toegelaat word om te verklaar dat ons in so 'n persoonlike verhouding met die Here getree het en waar die kerk ons dan ook toelaat tot die gebruik van die genademiddels, is ons geloofsbelydens. Gewoonlik beleef ons daardie oomblikke waarin ons geloofsbelydens voor die gemeente doen n ons eerste gebruik van die Nagmaal daarna ook

baie intensief en voel ons ons nuwe verhouding tot God en ons nuwe verantwoordelikheid baie sterk.

Die punt in ons lewe waar ons deur die kerk toegelaat word om te verklaar dat ons daardie oomblikke waarin ons geloofsbelydenis voor die gemeente doen en ons eerste gebruik van die Nagmaal daarna ook baie intensief en voel ons ons nuwe verhouding tot God en ons nuwe verantwoordelikheid baie sterk.

Hierdie belevenis is egter van korte duur. Dit is nie lank nie dan gaan die lewe maar sy gewone gang en ons is alweer so gewoon aan die gedagte dat ons belydenis gedoen het dat dit ook nie meer veel sê nie.

Hier moet ons altyd in gedagte hou dat die geloofsbelydenis wat ons doen, wesenlik te doen het met ons redding deur Jesus Christus, want dit is alleen langs die weg van die geloof dat ons gered kan word. Verder moet ons onthou dat daardie geloofsbelydenis vasstaan vir die tyd en ewigheid. Ons kan die geloof wat ons daar bely het, verloor, die God teenoor wie ons dit gedoen het, belaster en die kerk waarin ons dit gedoen het, verlaat; maar 'n belydenis voor God en 'n belofte aan God word nie weer oorboord gegooi nie en eenmaal word daarvan rekenskap gegee.

Aan die ander kant moet ons in gedagte hou dat ons sondaars is. Ons geloofsbelydenis skep 'n bepaalde verhouding tussen ons en God; in hierdie verhouding bly God altyd dieselfde, maar ons in ons sonde is die ontroues wat gedurig in ons geloof verflou en verdwaal. Daarom moet ons nie net eenmaal geloofsbelydenis doen nie, maar keer op keer. Ons moet elke slag weer terugkom om opnuut te bely dat ons enigste redding in Jesus Christus te vinde is. Ons doen dit in ons persoonlike gebedslewe, maar ons moet dit ook elke keer weer opnuut in die gemeente ook doen. Daartoe kry ons die geleentheid met die gebruik van die sakramente, want by die doop moet ons uitdruklik bely, maar by die nagmaal is die feit dat ons opstaan en aan die tafel gaan sit, ook ons belydenis. Alleen deur hierdie herhaalde belydenis maak ons ons oorspronklike geloofsbelydenis weer nuut en kragtig; alleen hierdeur behou ons geloofsbelydenis sy krag tot die saligheid in Jesus Christus.

23 Junie

Lees Hand. 16:25-34. Teks: Hand. 16:30.

NIKS EN TOG ALLES

Wat moet ek doen? In die tyd van Christus is hierdie vraag dikwels aan hom gestel deur die vrome selfversekerde Jode. Dit is 'n tipies menslike vraag. Die selfversekerde mens wat meen dat hy alles kan volbring wat God van hom eis. Alles kan doen en hom so welgevallig voor God kan stel.

Hoe anders klink hierdie vraag nie uit die mond van die heidense tronkbewaarder nie? Nie wat moet ek doen om die ewige lewe te beerwe nie, maar, wat moet ek doen om gered te word? Hy het voor die almag van God gestaan, vrees en siddering het hom aangegryp. Hy voel hy staan voor 'n gapende afgrond. Hy voel hy is verlore. Hy smag na redding, daar is geen sprake van verdienste, en selftevreedenheid nie.

By die vraag van die Jode, was daar geen gevoel van verlorenheid nie, geen behoefte aan redding, hulle voel hulle nie verlore nie, dit gaan by hulle nie om hulle laaste redding nie, maar om hulle reg, die ewige lewe wat hulle verdien het. Hulle het soveel wat hulle trots en selfversekerd maak, hulle roem as nagesag van Abraham, hulle tradisie en gewoontes, hulle voel hulle nie verlore nie, hulle wil alleen weet wat hulle nog nodig het vir hulle saligheid.

Die Sipier egter het niks nie; niks om op te roem nie, niks om op te steun nie, hy voel hy is verlore en hy smag na redding. Hy het niks, maar as hy dit besef dan bly daar ook niks meer vir hom oor om te doen nie, hy moet alleen van hom af wegkyk en kyk na Christus, Christus het alles gedoen wat hy nodig het, Christus het die kloof oorbrug, hy moet alleen glo in Christus, en hy sal gered word.

In die vrome Christen van vandag, leef die vrome Jood uit die tyd van Christus voort. Ons het ook so baie, ons is tevrede, ons sien nie dat ons verlore is nie, ons smag nie na die Medisynmeester nie, want ons besef nie dat ons krank is nie. Ons vra wat moet ek doen om die ewige lewe te beerwe, wat kom ek nog kort? Dit gaan nie om ons redding, maar om dit waarop ons reg het.

Ons het baie maar dit is ons struikelblok in die weg tot die ware geloof. Geloof is die besef dat ons niks het nie, verlore is, sieklik is, magteloos is, en daarby die besef dat ons alles het in Christus Jesus.

24 Junie

Lees Hand. 17:1-8. **Teks:** Hand. 17:6.

GEEN VREDE MAAR DIE SWAARD

Christus sê self dat Hy nie gekom het om vrede te bring maar die swaard. En op 'n ander plek sê die Skrif ook dat die Woord van God is soos 'n tweesnydende swaard. Dit is die Evangelie ook inderdaad, 'n tweesnydende swaard, want waar dat dit ook al in 'n mens se hart kom, daar bring dit onrus, daar bring dit verdeeldheid, daar bring dit opstand. Opstand teen onself en die sonde wat in ons heers. Waar dat dit in die wêreld weerklink, daar bring dit opstand, nie soseer teen die owerheid, as teen die verkeerde, teen die onreg en bedrog wat daar in die wêreld heers nie.

Hierdie aanklag teen die Apostels is dus waar. Dit was bedoel as 'n aanklag en tog het dit 'n heerlike getuie vir hulle geword. Hulle het deur die Evangelie die wêreld in opstand gebring. Hulle het dus die Evangelie in sy volle heerlikheid en waarheid gebring, hulle het nie teruggedeiens vir Konings en magte en owerhede nie, hulle het die Evangelie openlik verkondig.

Die Evangelie sê vir ons die oordeel van God aan, maar in die oordeel is die blye troos opgesluit. As ons die oordeel reg verstaan het, dan eers verstaan ons ook die blye troos wat ons daaruit toeklink.

As dit ook maar vandag van ons gesê kon word dat ons die wêreld in opstand bring, maar ag, ons vrees, ons wil nie meer die wêreld in opstand bring nie, ons is bang om hulle die oordeel van God aan te sê, bang dat hulle aanstoot aan ons sal neem, dat hulle die rug op ons sal keer. Daarom steur die wêreld hom nie meer aan die kerk nie, hy luister nie meer na die stem van die kerk nie. Ons wil na die mond van die wêreld praat en daarom het ons niks meer te sê vir die wêreld nie. Die mense hou nie van die oordeel nie en daarom swyg ons daarvan.

Die Evangelie spreek nie net van vrede nie, dit spreek ook nie net van oordeel nie, dit spreek van oordeel en van vrede. Waar die Evangelie so in sy volle krag en waarheid gebring en verstaan word, daar bring dit opstand, teen onself en teen elke vorm van sonde en onreg.

25 Junie

Lees Hand. 17:19-28. **Teks:** Hand. 17:23.

ONBEKEND EN TOG BEKEND

Die woorde: „Aan die onbekende God,” is vir Paulus 'n heenwysing na die ware God. Miskien was dit so bedoel, miskien het die Atheïers toe hulle hierdie altaar opgerig het, nie eers aan die God gedink

nie, miskien het hulle maar gedink hulle rig die altaar maar op, indien daar dalk nog 'n God bestaan, wat hulle miskien nie ken nie.

Vir Paulus is die benaming egter dadelik 'n aanknopings punt, want die benaming onbekende God was, onbewus miskien, 'n baie paslike benaming. Die ware God is die onbekende, in teenstelling met die ander gode wat almal bekendes was, en tegelyk ook tenvolle kenbaar. Die Atheners het alles van hulle af geweet, want hulle was die skepping van mensehande en die produkte van die mensegees, al hulle eienskappe was eienskappe wat die mens aan hulle toegeskryf het.

Daarteenoor staan God, die onbekende, wat nooit tenvole geken kan word nie, wat alleen kenbaar is in soverre dit Hom behaag om Hom aan die mens te openbaar. En al openbaar Hy Hom aan ons, dan is Hy nog nie tenvolle kenbaar nie, want Hy kan nooit deur enige mens tenvolle verstaan en gepeil word nie. Hoewel bekend bly Hy tog altyd die onbekende.

In Athene was Hy onbekend, dit getuig die menigte van ander gode wat daar was, want waar Hy bekend is, daar verdwyn alle ander gode, Hy is immers die Algenoëgsame, as ons Hom ken, dan het ons geen behoefte om ander gode te dien nie. Waar Hy bekend is, daar is ook die bevel bekend; „iý mag gen ander gode voor My aangesig hê nie”. Hy is nie een temidde van vele nie, Hy is die Enigste. Waar Hy as Een tussen die menigtes gehandhaaf word, daar beteken dit net, dat Hy nog heeltemaal onbekend is. Ons kan nie God en die afgode dien nie. Dit is God en Hy alleen, of daar is geen sprake van kennis van die ware God nie.

In Athene het hulle God temidde van die vele afgode vereer, maar het dit ook nie waar geword in ons volkslewe nie? God te midde van die vele gode, omdat Hy ook vir ons die onbekende geword het.

26 Junie

Lees Hand. 19:11-20. Teks: Hand. 19:13.

DIE JESUS-NAAM GEEN TOORFORMULE

By die heidene tref ons nog die towenaars en besweerders aan, hierdie mense het allerhande woorde en formules wat hulle gebruik en wat hulle glo wat aan hulle buitengewone krag verleen.

Ook in Asië vind Paulus hierdie duiwelbesweerders, en as hulle sien hoedat hy wonders in die naam van Jesus doen, dan beteken dit vir hulle net een ding; die naam Jesus is ook 'n toorformule, en daarom gaan hulle dit ook gebruik. Die duiwels gehoorsaam egter nie. Hulle antwoord dat hulle wel Jesus ken en van Paulus gehoor het, maar daardie besweerders ken hulle nie.

Die naam Jesus is geen toorformule nie. Jesus self is 'n krag; 'n onoorwinlike krag, wat selfs die mag van Satan verbreek het, en die vaste geloof in Hom vermag veel, maar 'n vae, abstrakte kennis van Hom sonder geloof baat niks. Die duiwelsbesweerders het Christus glad nie geken nie, hulle het Hom slegs geken as die Jesus wat Paulus verkondig, hulle wil die naam Jesus alleen as 'n toorformule gebruik, en die naam Jesus is geen toorformule nie. Vir Paulus was die naam egter geen abstrakte begrip nie, vir hom was dit 'n kragtige en lewende geloofsbelydenis, en daarom kon hy wonders doen in die naam van Jesus.

Hoe is dit vandag met ons gesteld, ken ons Jesus ook net as die Een wat Paulus verkondig het, die Een wat ons van gehoor het, terwyl daar nog geen persoonlike geloof in Hom is nie? Kyk, dan baat

alles niks. En tog so dikwels is dit ook waar in ons lewens, die naam Jesus het vir ons alleen 'n toorformule geword, 'n naam wat ons aanroep as ons in nood verkeer, as daar 'n wonder moet gebeur. In daardie oomblike gryp ons na die Bybel, dan roep ons Sy naam aan, dan wil ons hê dat daar 'n wonder moet gebeur.

Ons kan Jesus nie net gebruik wanneer ons Hom nodig het nie. Sy naam is geen toorformule waardeur ons wonders en tekens kan laat plaasvind nie. Deur 'n ware geloof aan Hom verbind dan vermag ons veel.

27 Junie

Lees 1 Joh. 1:2-2. Teks: Ef. 5:8.

WANDEL SOOS KINDERS VAN DIE LIG

„Kinders van die lig” is 'n eienaardige uitdrukking wat die Here Jesus en ook die apostel Paulus meer as eenmaal gebruik het. So moet die lewe van die christen wees, so helder soos die lig. Hy moet hom laat beskyn, hom laat deurskyn deur die Gees van God. Die christen se lewe moet oop en bloot voor die Here wees, met hierdie gebed in sy hart wat hy telkens herhaal: „Deurgrond my, o God, en ken my hart; toets my en ken my gedagtes; en kyk of daar by my 'n weg is van smart, en lei my op die ewige weg”. Ps. 139:23-24. Ons mag geen geheime hê asof die Here nie daarvan mag weet nie. Al ons wense en begeertes moet vir die Here oop wees en aan die Here geheilig wees.

Daar is in ons harte en lewens nog altyd so baie plekkies wat die lig van God se teenwoordigheid nie kan verdra nie, en waarvoor die donker of stil gedagte of geheime plek opgesoek word. Dit mag nie. Dit is in stryd met ons roeping om „kinders van die lig” te wees. Die donker moet uit ons harte, uit ons lewe weg. Ons dade, ons woorde, ons gedagtes, die innerlikste roersele van ons bestaan, wat ons ook al dryf en dring moet te staan kom in die lig van God se heilige beoordeeling. Vroeër „was julle duisternis”, skryf die apostel, en mag dan nou ook verder van ons gesê word: „maar nou is julle lig in die Here.”

Ook ons huisgesin, ons werkkring, ons omgewing, sal die seën hiervan deel. Die Here Jesus het van Homself gesê: „Ek is die lig van die wêreld”, maar van Sy christengelowiges sê Hy: „Julle is die lig van die wêreld”. Soos 'n stad wat bo-op 'n berg lê nie weggesteek kan word nie. En daarvoor is dit nie nodig om besondere talente te hê nie. Net glo in die Here Jesus, en vir Hom getuig, en goed doen, en dankbaar leef. Ons moet bid om genade dat ons ons roeping en verkiesing sal uitleef soos geroepenes van die Ewige, en as begunadigde verlostes deur die bloed van Christus.

28 Junie

Lees 1 Kor. 7:1-24. Teks: 1 Kor. 7:22.

VRYGEMAAKTES VAN DIE HERE

Wanneer Israel uit Egipteland uit die slawehuis uitgelei is en vry is, beteken dit ook dat hulle vanuit die slawerny na God toe gelei is. Hy het hulle daaruit gelei na Hom toe om aan Hom te behoort en Hom te dien. Hulle was slawe van vreemde here. Noudat hulle aan die Here behoort, is hierdie vrymaking ook gebondenheid aan God om in gehoorsaamheid te wandel volgens Sy gebooie en instelling.

Die woord slaaf in die Nuwe Testament beteken ook dienskneg. In die Nuwe Testament het slaaf 'n skeldwoord geword en is Christene slawe genoem.

Paulus nom homself slaaf-dienskneg van Christus en getuig daarmee dat hy wat in Christus vrygemaak is aan een Heer en God behoort. Vir hom gaan dit nooit meer om sy planne, sy wil, sy begeerte of om mense nie. Die vrygemaakte in Christus Jesus deur sy bloed is slaaf-dienskneg. God is barmhartig en aan die vrygemaaktes deur Sy liefde sê Christus: „Ek noem julle nie meer diensknegte-slawe nie omdat 'n slaaf-dienskneg nie weet wat sy heer doen nie, maar Ek het julle vriende genoem omdat Ek alles wat Ek van die Vader geleer het aan julle bekend gemaak het.” Die slaaf-dienskneg van 'n mens weet nie watter lot sy heer oor hom wil bring na sy menslike goëddunke nie. God koester genade oor ons en tussen Hom en sy slawe-diensknegte is daar die band van liefde. Christus het ons nie vrygemaak tot 'n beter sosiale status nie. Hy het ons verlos uit die slawerny van die sonde, ons losgekoop om as vrygemaaktes Hom te dien en te vrees en aan Hom te behoort na liggaam en gees.

29 Junie

Lees 1 Kor. 8:1-13. Teks: 1 Kor. 8:2, 3.

KENNIS VAN GOD

Kennis volgens die Woord van God verskil van die algemene woord waarmee ons alle kennis aandui en bedoel. Wanneer die Woord van God spreek van kennis dan kom geloof in God en liefde tot God ter sprake, vertroue in God en oorgawe aan God. Die apostel het dit hier teen hulle wat slegs tevrede is met feite, gebeure, selfs kerksgebeure, in die Woord van God en Christus, en dit alleen met die verstand aanneem en nie met die hart nie. Paulus het dit hier teen die begrip kennis wat 'n ander betekenis gehad en gekry het by baie as gevolg van 'n dwaalleer wat in daardie tyd binne sowel as buite die Christendom voorgekom het. Vir hulle was die kennis, te meer ook die kennis van God, die dinge rond-en buite God; nie die genadige God self nie maar die genademiddel, nie die heil self nie maar die weg van die heil. Vir hulle het dit meer gegaan om die metode, 'n soort ekstase-godsdiens. Daarteenoor sê Paulus dat die gelowige wat kennis het God sal liefhê en Hom sal dien omdat hy deur God geken word. Aan hulle wat meer en duidelike antwoord oor die Skrif en gebooie wou gehad het van Christus is antwoord gegee: „Jy moet die Here liefhê met jou hele hart en met jou hele siel en met jou hele verstand.”

30 Junie

Lees 1 Kor. 9:15-27. Teks: 1 Kor. 9:16.

DIE GELOWIGE ROEM NIE IN HOMSELF NIE

Die apostel Paulus het as prediker aanhangers gehad netsoos sommige aanhangers was van Apollos en Sefas. Die feit dat God aan hom die genade gegee het om die evangelie te verkondig, wat hy genoodsaak was om te doen, mag vir hom geen roem bring nie.

Hoe duidelik en hoe voortreflik hy die woord ookal verkondig en uitgelê het, dit het hom nie bo die evangelie gestel nie maar onder die evangelie. As dienskneg van Jesus Christus wat op pad na Damaskus neergedwing is om die evangelie te verkondig, eis die Woord wat hy uitdra gehoorsaamheid en lofprysing aan God. Al het hy gawes ontvang bo ander mense is hy gestuurde verkondiger, vermelder. Hy moet ook so verkondig dat daar geen grond sal wees van sy kant dat hy geroem word nie.

Die evangelie wat hy verkondig is Jesus Christus en ook die inhoud daarvan, waarvan niks bygevoeg of weggeneem mag word nie.

Geen lofprysing mag daar wees vir hom en teenoor hom nie. Hy kan nie anders en hy wil nie anders as om die evangelie, Jesus Christus te verkondig en Hom as Gekruisigde nie.

Die Christengelowige wat die evangelie moet uitdra al word dit op hoe 'n voortreflike wyse gedoen, mag dit doen en moet dit doen tot Gods eer alleen. Selfs die voortreflike prediker en verkondiger van die evangelie sal en moet dit doen as lofprysing tot God.

1 Julie

Lees 1 Kor. 9:24-27. Teks: 1 Kor. 9:24.

CHRISTELIKE WEDLOOP

Wanneer dit gaan om die Christelike wedloop dan spreek die skrif in die beeld van alledaagse wedloop. Waar dit in die alledaagse wedloop om die enkeling gaan, spreek Paulus hier van die gemeente in geheel. Vir Paulus gaan dit in Jesus Christus om die hele kudde die sterkes en die swakkes in die gemeente. Die gemeente is en moet wees deelgenote in hierdie wedloop. Daar is die sterkes, maar daar is ook die swakkes. Soos wat God Israel na die Beloofde Land gelei het as geheel was daar sterkes en swakkes. Die swakkes mag nie agterbly nie maar die sterkes mag die swakkes nie alleen laat nie.

Die sterkes in die gemeente van Korinthe het weinig liefde betoon aan die swakkes en het die gevaar geloop om self van die evangelie te vervreem, „Daarom moet hy wat staan oppas dat hy nie val nie”. Die sterkes in die gemeente moet volhard in die geloofswedloop en die swakkes bemoedig met geloof in Jesus Christus sodat hulle tot hulle bestemming sal kom. So sal die wat sterk is dan ook self hulle bestemming bereik.

In hierdie wedloop gaan dit nie om 'n weg wat begin en tot 'n einde kom nie. Die apostel sê „Hardloop sê”. Die weg is Christus self, die evangelie, die Woord. „Ek is die weg en die waarheid en die lewe”.

In Galate sê Paulus: Julle het goed geloop. Wie het julle verhin- der om die waarheid te gehoorsaam? Die Christelike wedloop moet voltooi word maar die sekerheid van die prys van die kroon van geregtigheid is in Christus.

2 Julie

Lees 1 Kor. 9:24-27. Teks 1 Kor. 9:26b.

IN CHRISTUS OORWINNING

As deelgenoot aan die evangelie, om doelgerig te handel, maak die apostel hier gebruik van 'n beeld uit 'n sportitem wat tydens die atletiekspelle in daardie tyd plaasgevind het, soortgelyk soos boks- sport. In daardie tyd is van leerhandskoene gebruik gemaak met metaal wat in die buite-omhulsel by die kneukels ingewerk is. Die een wat dus eerste tref, het die beste kans om die geveg te wen en te oorleef. Hy wat misslaan, hy wat in die lug slaan, is nie net ver- loorder nie maar die moontlikheid bestaan dat hy gedood word.

Paulus sinspeel hier op die vrugtelose werk van wyse mense en redenaars van Korinthe wat die werklike doel van die Christelike lewe veronagsaam. Hulle bekoor slegs die hoorders. Hulle slaan in

die lug omdat die evangelie vir hulle nie die swaard is waarmee hulle stry teen die mag van die bose wat dodelik tref nie. Hulle is weerloos omdat die mag van die bose 'n dodelike skyf is met al hulle menslike beredenerings.

Wanneer Paulus die evangelie predik, werp hy alles in die stryd. Hy sê hy slaan nie in die lug nie. Hy probeer nie met wysheid van mense en redenasies die goeie stryd stry nie. Hy wil onder hulle niks anders weet en spreek as Jesus die gekruisigde nie al sou dit vir baie 'n dwaasheid en vir ander 'n ergenis wees.

Die evangelie wat hy verkondig is Jesus Christus en ook die indit die enigste is wat die bose magte oorwin en werklik dodelik tref. Vir die Christengelowiges is daar niks en niemand anders as die Woord van God en Christus waarmee al die vurige pyle van die bose uitgeblas kan word nie.

Christus het oorwin aan die kruis toe die dodelike slae van die mag van die bose op Hom neergekom het waar ons anders die ewige dood sou moes sterwe. In Jesus Christus in die geloof slaan ons nie in die lug nie, maar stry ons die goeie stryd.

3 Julie

Lees Rom. 10:1-13. Teks: Rom. 10:9.

MOET CHRISTUS NIE VERSOEK NIE.

Wanneer Paulus oor die sonde van die Korinthiërs spreek, naamlik dat hulle hul Christelike vryheid misbruik te opsigte van die heidenese feeste, haal hy aan uit die geskiedenis van Israel.

Die Here het op 'n wonderbaarlike wyse Israel in die woestyn gevoed. Israel was ontevrede oor God se vaderlike sorg en daarom straf God hulle deur 'n plaag van giftige slange. Deur hierdie sonde het Israel God versoek en nou word in Korinthe dieselfde gedoen slegs op 'n ander wyse. Die bybelse woord „versoek” wat hier in die Skrif gebruik word, beteken „God op die proef stel”; om te kyk of Hy Hom deur Sy mag, krag en wysheid sal openbaar, of Hy tot hulp sal kom in gevaar en ellende waaraan die mens hom roekeloos blootgestel het; dat so op Sy genade gereken word. Israel het die Here geterg deurdat hulle gesondig het sover hulle kon, in soverre God hulle toelaat om te sondig. Dit het hulle gedoen deur hulle murmuring sodat God Sy mag sal ontplooi, en hulle hulle dan op Hom kan roep.

Paulus verkondig die genade van Christus, maar hy verkondig ook dat die genade van God in Christus geen vrybrief tot die sonde is nie. In die skrif is hierdie sonde een van die grootste misdrywe teen God en Sy Woord naamlik om maar te sondig as God nie straf of nog nie straf nie; en ophou as God straf of wil straf, en dan om die genade van God roep vir vergifnis.

Die skuldbrief van ons sonde is aan die kruis vasgenaai sodat ons in dankbaarheid tot God se eer kan lewe om die goeie te wil al sou die kwade ons naby wees. Ons glo en vertrou dat al ons sonde om Christus ontwil vergewe is maar met 'n ernstige voorname om in alle goeie werke te wandel, die sonde te versaak en 'n Christelike lewe te lei.

4 Julie

Lees 1 Kor. 10:1-13. Teks: 1 Kor. 10:13.

GOD VERSOEK NIE

God versoek nie. In die algemene brief van die apostel Jakobus word dit ook duidelik gestel. „Laat niemand as hy in versoeking kom sê: Ek word deur God versoek nie . . .” en self versoek Hy niemand

nie. Die versoeking kom vanaf die mens waarby ook veronderstel moet word dat daar versoekinge is wat van die satan afkomstig is waarmee Korintheërs nog nie in aanraking gekom het nie.

Wanneer hier oor die versoekinge gepraat word van menslike kant, verwys Paulus na die sonde en ongeregighede soos beskryf in vers 7-10 van hierdie hoofstuk: afgodediens, hoerery ens. Hierdie versoeking het grense en perke, sodat dit nie beteken dat almal nie daarteen kan stry nie. God is almagtig. Hy waak oor die wat aan Hom behoort dat sodanige versoekinge nie noodwendig ondergang hoef te wees nie.

Paulus wil dit aan die Korintheërs duidelik stel dat hierdie versoekinge het grense en perke, sodat dit nie beteken dat almal nie God waarteen die mens niks kan vermag nie. Die gelowige moet weerstand bied met die krag en genade wat God hom skenk. God skenk op Sy wyse die uitkoms.

Hierdie versoekinge sal daar wees van mense en deur mense. Aan God mag hierdie versoekinge nie toegeskryf word nie. Die gelowige het die geloof en vertroue dat by elke versoeking daar uitkoms is. God waak oor Sy kinders sodat hulle daarteen bestand sal wees. Hy sal nie toelaat hoe klein en swak ons is dat dit ons geheel oorweldig en van Sy liefde en trou sal skei nie.

5 Julie

Lees 1 Korintheërs 10:23-11:1. Teks: 1 Kor. 11:1.

WEES MY NAVOLGERS SOOS EK DIT VAN JESUS IS

Hierdie vers behoort eintlik by die vorige hoofstuk en word dus ook as sodanig behandel. Die goue reël wat daar neergelê is vir die regte gedragkode wat deur elke gelowige nagevolg moet word is: „Doen alles tot die verheerliking van God”. Wie so lewe en handel sal nooit vir sy naaste enige oorsaak van struikeling word nie. In die samelewing en in die gemeenskap waarin hy leef en beweeg sal sy gedrag dan ook geen ergernis kan veroorsaak of aanstoot kan gee nie. Die eer van God moet altyd voorop staan en hiervolgens moet die gebruik van jou eie vryheid bepaal word. Dit moet nie net in belang van die swakke broeder of suster geskied nie, maar veral ook met die oog op hulle wat nog buite die kudde, die gemeente is, om hulle so tot die evangelie, tot Jesus te lei.

Die apostel skryf hier nie 'n gedragsreël vir ander voor wat hyself nie reeds in die praktyk uitleef nie, en hy soek ook nie so sy eie roem nie, maar doen alles om almal so tot redding in Christus te lei. Sy voorbeeld van navolging moet bindend wees vir elkeen wat Christus volg. En hierdie navolging kom daarop neer dat die navolger bereid moet wees om elke vorm van eie belang te verloën om so die evangelie die beste te kan dien.

Paulus roep almal toe: Maak soos ek, lewe soos ek. En as voorwaarde hiervoor stel hy as onvoorwaardelike eis: soos ek Christus navolg. Hierin en hierin alleen is die waarborg geleë dat sy voorbeeld as norm en maatstaf gesien en aanvaar mag word. Paulus verkondig dus nie alleen 'n leer wat geglo moet word nie maar lei ook 'n lewe wat nagevolg moet word. Hierin is Paulus dus slegs 'n navolger van Jesus Christus wat die heerlikheid van die hemel verlaat het om in volstreekte selfverloëning die weg van die kruis te bewandel ten einde die enigste weg tot redding te baan.

Om Christus te volg beteken dan vir die navolger dat belydenis en lewenswandel in ooreenstemming moet wees. 'n Christusbelyer kan nie die een ding sê en 'n ander doen nie.

6 Julie

Lees Lukas 22:15-20. Teks: 1 Kor. 11:24.

SY LIGGAAM VIR ONS

Die nagmaal was die instelling van Jesus toe sy dood baie naby was. Daarom is net 'n eerbiedige houding hier gepas. Jesus het die brood geneem, gedank en gebreek. Ons aandag word met hierdie plegtige handeling gevestig op die brood. Dit wys heen na die paasmaal waar die ongesuurde brode ons herinner aan die wonderlike redding uit Egipte. Jesus dank die Vader hier vir die teken van uitredding asof Hyself daaraan deel het. Die breking van die brood wys hierheen na die verbreking van sy eie liggaam weldra aan die kruis. En die stukke brood wat elkeen ontvang is vir hulle die teken waarop die brood wys en vir elke gelowige inhou: die verlossing wat God vir sy volk voorberei het. Deur van hierdie gebreekte brood te neem, ontvang die gelowige ook die volle heil wat in Christus uit genade aangebied word en kan so 'n persoon die toekoms te gemoet sien as 'n bevryde, as 'n begenadigde van die Here. Die brood is dus; sy liggaam vir ons. Sy liggaam is vir ons oorgegee as 'n offer tot ons ewige heil en redding. Die brood is hier die teken van die liggaam van Jesus aan die kruis waardeur daar vir die gelowige verlossing en bevryding uit die slawebande van die sonde gekom het tot volle vryheid in Christus. Deur van die brood te eet word die verlossing van die geloof aanvaar met eerbied en dankbaarheid. En deur van die brood te eet word dit 'n simbool van die innige eenheid van die lid met hierdie liggaam.

Die „doen dit tot My gedagtenis” verbind daarom die eet van die brood met alles wat Jesus hier op aarde vir ons gedoen en gely het, veral waar aan die kruis sy gebroke liggaam geword het, sy liggaam vir ons. Daarom rig dit ook die oog op die toekoms wanneer ons gereelde deelname aan hierdie liggaam vir ons tot volle verwesenliking sal kom. Wie aan die nagmaal op waardige wyse deelneem, bely daarmee die versoenende sterwe van Jesus en sy verwagte wederkoms wanneer Hy sy eie by Hom sal neem tot in ewigheid.

7 Julie

Lees 1 Korinthiërs 12:15-28. Teks: 1 Kor. 12:26-27.

EENHEID NIETENSTAANDE DIE VERSKEIDENHEID

Die menslike liggaam met sy baie lede maar as 'n organiese eenheid, dien hier as voorbeeld van die eenheid van die gemeente. Paulus wil dus in hierdie gedeelte verklaar dat Christus saam met sy gemeente een liggaam vorm waarvan Christus die Hoof, en die gelowiges die lede is. En hierdie eenheid is die werk van die Heilige Gees. Maar hierdie eenheid beteken geensins gelykvormigheid of selfs eendersheid nie. Daarom gaan dit hier ook nie oor die uitwissing van grense en nasionaliteite nie, maar dat almal een in Christus is.

Die een lid moet egter nie dink dat hy beter as die ander een is nie; die een mag hom ook nie meer aanmatig as wat hom toekom nie, en eweneens mag die een lid hom ook nie oorbodig ag nie. Aan die anderkant beteken die veelheid van lede nie die verbrokkeling van die een liggaam nie, net soos die eenheid ook nie die verskeidenheid ophef nie. Maar die liggaam is juis so saamgestel dat die lede onderling vir mekaar sorg moet dra. Daar is 'n onderlinge verpligting en verantwoordelikheid wat noodsaaklik is vir die bestaan en die werking van die liggaam en daardeur word die eenheid van die liggaam gehandhaaf.

Hierdie onderlinge verbondenheid en verantwoordelikheid is so innig dat pyn en vreugde van die een lid deur al die ander lede gedeel word. Elkeen lewe of kan dus nie vir homself lewe nie. Elke gelowige het dus 'n verantwoordelikheid teenoor sy mede-gelowige. „Julle is die liggaam van Christus en lede afsonderlik”, is dus die kern. Hierdie verantwoordelikheid vir mekaar kan ook hierin saamgevat word: „dra mekaar se laste en vervul so die wet van Christus” of „wees bly met die wat bly is, en ween met die wat ween”. Die lede van die liggaam moet mekaar help, ondersteun, bemoedig en versterk met die woord van God en . . . „hierdie Woord het vlees geword . . .”

8 Julie

Lees 1 Korinthiërs 13. Teks: 1 Kor. 13:13.

EN NOU BLY . . .

Hierdie woorde, „en nou bly”, kan waarskynlik twee betekenisse hê. Eerstens kan dit beteken dat na alles klaar gesê is van alle dinge alleen die geloof, die hoop en die liefde ewig bly. Of tweedens kan dit miskien beteken dat die geloof, hoop en liefde die enigste is waar dit werklik op aankom in ons godsdiens vir tyd en vir ewigheid. En die laasgenoemde is ook die aanneemlikste. Hierdie drie word teenoor die besondere genadegawes gestel as die vernaamste van die gawes van die Heilige Gees wat in die vorige hoofstuk vermeld word. Al die gawes is natuurlik van besondere belang in die lewe van elke gemeente soos uitgebeeld in die liggaam met sy baie lede. Tog is die gawes slegs hulpmiddele wat tot nut van die gemeente is. Daar kom dus 'n tyd wanneer dit nie meer nodig sal wees nie en die gelowige aangewys sal wees op die rykdom van sy innerlike geestelike besit. En tot hierdie geestelike besit behoort hierdie drie: geloof, hoop en liefde.

Geloof: die geloof rig hom op die kruis van Christus as op die enigste grond van ons saligheid. Hoe donkerder dit om ons heen word hoe vaster moet ons ons klem aan die kruis deur 'n ware en opregte geloof. Al ons vertrouwe moet alleen op Jesus Christus gerig wees. Ons glo dat God regeer in die groot en klein en dat Hy afstuur op sy doel. En hierdie geloof sal nog eenmaal oorgaan in aanskouing.

Hoop: die hoop strek hom uit na die toekoms om die volle erfenis van die heerlikheid te verkry waarvan ons glo. Die hoogtepunt van ons hoop klem hom vas aan die hoop van die ewige lewe. As hierdie hoop verdwyn word ons hande slap. In selfs die donkerste nag bly ons hoop op God. Geloof is volgens Calvyn die moeder van die hoop.

Liefde: dit is die vernaamste van alles waarsonder alles waardeloos en dood is. Die liefde bly in die hede werksaam in die uitvoering van die hoogste met: liefde tot God en liefde tot die naaste. Die liefde is die grootste want die liefde is ewig en God is liefde. En as God eenmaal gesien word soos Hy is, dan het die liefde sy hoogtepunt bereik.

9 Julie

Lees 1 Korinthiërs 15:1-5. Teks: 1 Kor. 15:1-5.

DIE EWIGE WAARHEID

Dit gaan in die evangelie om die enigste en werklike waarheid, nie deur 'n mens bedink nie maar deur God self geskenk. Oor hierdie ewige waarheid gaan dit in Paulus se verkondiging. En hierdie evangelie bevat in sy verkondiging veral vier sake. Met gesag deur God

beklee spreek hy oor die kruis van Christus. Die Korinthiërs het hierdie gesagvolle boodskap ontvang en geglo. Die boodskap is die grondslag waarop hulle lewe gevestig is. Die apostel het die fondament Christus gelê en hierop staan die gemeente. Ten slotte is die evangelie die krag van God tot redding vir die wat glo. En aan hierdie evangelie moet volhardend vasgehou word want volharding in die ware leer is 'n vereiste vir redding — as daar aan hierdie evangelie, die ewige waarheid, niks weggelaat word en ook niks toegevoeg word nie — en hierdie ewige waarheid is dat Christus wat gekruisig is ook opgewek is, en opgestaan het uit die dode. Wie dit nie onvervals glo nie, glo tevergeefs, sy geloof is nutteloos. Dan is die redding nie moontlik nie. Die opstanding van die gekruisigde Christus kan nie verwerp word nie — dan is jy nie meer 'n Christen nie.

Die gemeente moet vashou aan die evangelie op die wyse waarop Paulus dit verkondig. Sy prediking was getrou aan die historiese gegewens. Die hoofsaak van die evangelie is dat Christus vir ons gesterf het, dat Hy begrawe is, dat Hy op die derde dag opgewek is en dat Hy aan mense verskyn het. Dit is die grondpilare van die evangelie. As daar een van hierdie pilare weggeneem word, stort die hele heidsboodskap ineen. Hierdie hoofinhoud word bevestig volgens die Skrifte. Alles wat Christus wedervaar het was dus 'n vervulling van die voorsegginge in die Ou Testament. Alles wat voorspel is aangaande die Messias is in Jesus vervul. Maar hoewel dit 'n kontroleerbare feit is dat volgens die Skrifte die Messias sou sterf vir ons sondes en weer opgewek sou word tot ons regverdiging is dit aan die anderkant 'n feit wat ons moet glo. Niemand kan sê dat Jesus die Here is behalwe deur die Heilige Gees nie. Daarom moet ons voortdurend bid dat die Heilige Gees hierdie ewige waarheid, dat Jesus gesterf het en opgewek is t.o.v. ons sondes en ons saligheid aan ons harte sal bevestig.

10 Julie

Lees 1 Korinthiërs 15:12-34. Teks: 1 Kor. 15:20-22.

DIE EERSTELING — DIE VRUG

Welgeluksalig is die wat in die Here sterwe. Paulus het die dwaalleraars aan die kaak gestel wat nl. twyfel gesaai het i.v.m. die opstanding uit die dood. Hierteenoor het hy die ewige heilswaarheid onomwonde en met volle oortuiging en oorgawe gestel nl. „Christus is opgewek uit die dood”. Dit is 'n vasstaande, kontroleerbare feit en word deur die kerk geglo. Dit is dus nie maar net 'n gebeurtenis nie, maar 'n heilsfeit. En hierdie heilsfeit wil hy nou beklemtoon. Voorop word deur hom gestel dat Jesus deur sy oorwinning, deur die opstanding uit die dood die eersteling geword het van die wat ontslaap het. Netsoos by die oes die eersteling die voorloper is van die volle oes, so is die opstanding van Christus die waarborg van die opstanding van die ontslapenes. Christus is nooit sonder sy volk nie en Hy is die Voorloper, die Ersteling van hulle wat in Hom ontslaap. Elke gelowige is inbegrepe in sy opstanding en kan nou sy oog rig op die toekoms.

Die begrip eersteling laat Paulus aan die eerste mens nl. Adam dink deur wie se ongehoorsaamheid die dood in die wêreld gekom het. En so die dood tot alle mense deurgedring het omdat almal gesondig het. Teenoor hierdie eerste Adam stel Paulus nou die tweede Adam, nl. Christus. Deur die eerste Adam die dood, deur die tweede Adam die lewe. Christus het Adam se ongehoorsaamheid tot niet gemaak,

omdat Hy gehoorsaam was tot aan die dood van die kruis. En toe het Hy uit hierdie dood opgestaan en so die Hoof geword van 'n nuwe geslag wat hierdie opstanding deelagtig is.

Hoewel Adam almal in die dood gedompel het, sal alleen dié opstaan wat die tweede Adam deur 'n opregte geloof aanneem. Almal wat aan Christus behoort sal opstaan tot die lewe op die jongste dag om sy heerlikheid in te gaan. Die vrug van die geloof van hulle wat in Christus ontslaap, is die opstanding, om aan te sit aan die tafel van die Lam.

11 Julie

Lees 1 Korinthiërs 16:10-18. Teks: 1 Kor. 16:13-14.

STAAN VAS

Daar is soveel dinge wat die geestelike welsyn van die gemeente in die wêreld bedreig. Daarom mag die gelowige nie vir een enkele oomblik verslap nie maar moet hy steeds getrou en voortdurend op sy hoede wees. Die gelowige moet dus altyd waaksaam wees. „Bly waaksaam” sê die apostel. Ja waak en bid omdat jy nie weet op watter uur die huisheer kom nie. Waaksaamheid dus met die oog op die wederkoms van Christus. Waaksaamheid is dus die houding van elkeen wat waaragtig glo dat Hy wat gesterf, opgestaan het en opgevaar het weer sal kom. Wakende, wagende is dus die uitgangspunt in die lewe van hulle wat aan Christus behoort.

Maar hy wat altyd wakende is, staan ook in die geloof. Dit is hy wat onwrikbaar vasstaan op die grondwaarhede van die geloof soos dit aan hulle verkondig is volgens die Skrif. Hierdie standvastigheid is alleen moontlik by hulle wat hulle volle krag put uit die persoonlike geloof in Christus Jesus.

„Wees manlik . . . ” Elkeen moet soos 'n man optree. Ook die swakkes moet sterk word. Christene moet mense wees wat sterk, onwankelbaar sterk staan in hulle oortuiging en optrede, sterk en flink in hulle weerstand teen die magte van satan en in die verdediging en die uitdra van die goeie. Maar dan mag daar nooit in eie krag geroem word nie, maar alleen vertrou word op sy krag en geroem word in sy kruis.

„Wees sterk . . . ” Nie sterk probeer wees in eie krag nie maar om in die krag van die Heilige Gees op te tree en voortwaarts te gaan. Hy wat op die Here wag, kry nuwe krag.

„Laat alles by julle in liefde geskied”. Geloof, hoop, liefde — maar die grootste hiervan is die liefde. Die liefde het dus altyd die laaste woord. Die liefde weeg altyd die swaarste. Alles, woord, daad en lewe moet deur die liefde beheers, bepaal en gelei word — want God is liefde. En t.w.v. hierdie liefde is hierdie God in Christus ons Vader. Vir Christus moet ons waaksaam bly, moet ons vasstaan in die geloof, manlik en sterk wees en alles in die liefde sê en doen.

12 Julie

Lees 2 Kor. 1:3-11. Teks: 2 Kor. 1:3 en4.

VERTROOSTING

Soos Jesaja 40 by uitstek die hoofstuk van vertroosting is in die Ou Testament so is 2 Kor. 1 dit in die Nuwe Testament. Die lewe van die mens staan in die teken van verganklikheid wat noodwendig op droefheid moet uitloop. Maar aan die ander kant weer is die wonderlike genade van vertroosting een van die wesenlike trekke van die geloof in Jesus Christus. Die lewende Christen ervaar en

deurleef die barmhartighede van God deur sy of haar geloof in Jesus Christus. Die duistere geheime van sonde en dood wat dreig om ons hele bestaan en voortbestaan te verongeluk het tot 'n oplossing gekom vir die gelowige in Jesus Christus. Sonde en dood het nie meer die laaste woord nie, maar Jesus Christus het as oorwinnaar oor sonde en dood uit die stryd getree. Daarom kon die apostel Paulus verklaar: „Dood, waar is jou angel? Doderyk waar is jou oorwinning?” Die angel van die dood is die sonde, en die krag van die sonde is die wet. Maar God sy dank wat ons die oorwinning gee deur ons Here Jesus Christus. Volgens die Heidelbergse Kategismus is ons enigste troos in lewe en in sterwe dat ons aan Christus behoort. Dit is dan ook alleen die gelowige wat met die enigste ware troos, Christus, vertrous is, wat ook vir hulle medemens in nood troos kan bring.

13 Julie

Lees 2 Kor. 1:12-24. Teks: 2 Kor. 1:21 en 22.

SALWING DEUR DIE HEILIGE GEES

Deur die Heilige gees is Jesus Christus gesalf tot ons hoogste Profeet en Leraar, tot ons enigste Hoëpriester en tot ons ewige Koning. (H.K. Sondagsafdeling 12). As ons hoogste Profeet openbaar Jesus aan ons die verborge raad en wil van God ten volle. As ons enigste Hoëpriester verlos Jesus Christus ons met die enige offerande van Sy liggaam, en tree Hy vir ons gedurig by die Vader in met Sy voorbidding. As ons enige Koning regeer Hy ons deur Sy Woord en Gees en beskut en bewaar Hy ons by die verworwe verlossing. Ons kan dit so stel: Jesus wys vir ons die weg na ons saligheid want Hy het self gesê: Ek is die weg, die waarheid en die lewe, niemand kom na die Vader behalwe deur My nie. Deur Sy offer aan die kruis baan Hy vir ons die weg, en deur Sy Woord en Gees beskut en bewaar Hy ons op die weg.

Omdat u en ek deur die geloof lidmate van Christus is het ons ook deel aan Sy salwing. Daarom word ons geroep om die Naam van Jesus Christus te bely, nie alleen Sondag in die kerk nie maar ook in die week, nie alleen met ons woorde nie maar ook met ons dade. Voorts word ons ook geroep om te offer. Dit behels nie alleen ons maandelikse offergawe nie maar ons hele lewe moet as dankoffer aan Christus gewy word. Ten slotte word ons geroep om in hierdie lewe met 'n vrye en goeie gewete teen die sonde en die duiwel te stry sodat ons hiernamaals saam met Hom oor alle skepsele sal regeer.

14 Julie

Lees 2 Kor. 2:14-17. Teks: 2 Kor. 2:14.

ONDERWORPENES AS OORWINNAARS

Voor sy geestesoog sien die apostel Paulus hoe God besig is om Sy triomftog deur die wêreld te hou. God se triomftog deur hierdie wêreld geskied nie met groot uiterlike vertoon nie. Die beeld van die triomftog ontleen die apostel Paulus aan 'n gebruik van sy tyd. Die grootste eer wat die Romeinse keiser aan sy generaal kon bewys was 'n triomftog deur Rome. So kon die Romeinse volk dan aan hulle dapper generaal hulde bring. In hierdie triomftog het die Romeinse generaal 'n pertinente plek ingeneem terwyl hy in volle mondering triomferend op sy strydwa ry. In hierdie triomftog word die gevange en geboeide vyandelike konings en die verowerde buit aan die jubelende Romeinse skare vertoon.

Met hierdie beeld as agtergrond sien die apostel Paulus dan ook God Sy triomftog deur hierdie wêreld hou as hy in vers 14 verklaar: „Maar God sy dank wat ons altyd laat triomfeer in Christus.” Die letterlike betekenis van „Laat triomfeer” hier is: om ’n gevangene in ’n triomftog rond te lei soos met die gevangene en gebonde konings in die Romeinse triomftog gebeur het.

Spes in die tyd van die apostel Paulus is God vandag ook nog besig om Sy triomftog deur die wêreld te hou. Watter plek neem die apostel Paulus en u en ek in hierdie triomftog in? Nie die plek van die seëvierende Romeinse generaal nie. Dié plek moet ons aan Jesus Christus self toeken. Ons neem die plek in van gevangenes. Wanneer God ons in Christus oorwin het, voer Hy ons in Sy triomftog mee. Dan is ons meer as oorwinnaars deur Hom wat ons liefgehad het.

15 Julie

Lees 2 Kor. 4:1-5. Teks: 2 Kor. 4:6.

VERLIGTING

Die Bybel sien dikwels ’n baie sterk ooreenkoms tussen verskillende begrippe. So is daar in die Bybel ’n baie sterk ooreenkoms tussen hierdie wêreld en die duisternis, en aan die ander kant weer tussen God en die lig. Dit is egter moeilik om die betekenis van die begrippe lig en duisternis in die Heilige Skrif vas te pen omdat ons hier met twee rekbare begrippe te doen het. So word die evangelie van Jesus Christus die lig genoem wat die duisternis verdryf en word Jesus Christus self die lig van die wêreld genoem. Om Christus te ken beteken om uit die duisternis oorgebring te word na die wonderbare Lig. Om Christus aan die ander kant nie te ken nie beteken om in die duisternis en in die skaduwee van die dood te vertoef. Sonder die ware Lig bly ons bestaan sinloos en wesenloos, sonder perspektief en sonder antwoord en daarom dringend en angswekkend. Die duisternis in sy ywre bybelse betekenis is dan ook ’n kenmerk van die heidendom.

En nou word ons geroep om ook ligdraers te wees in hierdie wêreld. Paulus lê verband tussen die skeppingsdaad in die begin en die herskepping deur God se Gees in ons harte. Om lig tevoorskyn te roep is ’n daad van God. Waar lig kom verdwyn die onkunde en kom daar kennis. Paulus stel ook die kennis van Christus teenoor die ongelowiges wat verduister is in hulle denke. Van belang is ook dat in ons tekshoofstuk die kennis in verband gebring word met die verheerliking van die Naam van God. Ons dink ook aan Matt. 5:16: „Laat julle lig so skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien, en julle Vader wat in die hemele is, verheerlik.”

16 Julie

Lees 2 Kor. 4:16-18. Teks: 2 Kor. 4:17.

DEUR VERDRUKKING HEEN NA HEERLIKHEID.

Die samehang tussen verdrukking en heerlikheid is ’n baie bekende Bybelse tema. So sê die apostel Paulus in vers 17: „Want ons ligte verdrukking wat vir ’n oomblik is, bewerk vir ons ’n alles oortreffende ewige gewin van heerlikheid.” In sy brief aan die Romeine sê die apostel Paulus ook: „Want ek reken dat die lyding van die teenwoordige tyd nie opweeg teen die heerlikheid wat aan ons geopenbaar sal word nie.” So kronkel die heilsweg van Jesus

Christus deur verdrukking heen na die heerlikheid. Dat dit so moet wees is onbegryplik vir die verstand van die mens want die weë van God is hoër as die weë van mense en die gedagtes van God is hoër as die gedagtes van mense.

En soos Jesus se weg op aarde 'n weg van verdrukking was, so sal die weg van Sy gelowige kinders op aarde ook 'n weg van verdrukking wees. Hy het uitdruklik vir Sy dissipels gesê: „In die wêreld sal julle verdrukking hê, maar hou goeie moed, Ek het die wêreld oorwin.” Maar in die verdrukking sit daar ook die gedagte van loutering. Die apostel Petrus sien die teenswoordige lewe as 'n smeltkroes waaruit die gelowige gelouterd tevoorskyn tree. Ons kry ook by Johannes die gedagte dat die gelowige gesnoei word soos die landbouwer die wynstok snoei sodat net die meeste en die beste vrugte voortgebring kan word. Ons enigste troos is dat Jesus in ons plek verdrukking verduur het. Dat Hy terwille van ons oortredinge deurboor is, terwille van ons ongeregthede verbrysel is. Dat die straf wat vir ons die vrede aanbring op Hom was en dat daar deur Sy wonde vir ons genesing gekom het.

17 Julie

Lees 2 Kor. 5:1-10. Teks: 2 Kor. 5:1.

'n HUIS NIE MET HANDE GEMAAK NIE

„Want ons weet dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God, 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig, in die hemele”. Hier word deur die apostel Paulus 'n bevrydende boodskap uitgespreek. Wanneer daar van huis of woning gepraat word, is dit terselfdertyd 'n simbool van die liggaam. Ons besit dus volgens ons tekshoofstuk van Godswêë 'n liggaam in die hemel. Die apostel Paulus verwys hier na Jesus Christus ons lewende Heer, wat liggaamlik uit die dode opgestaan en liggaamlik opgevaar het na die hemel. Ons besit dus die verheerlikte liggaam van Jesus in die hemel, maar deur Sy verheerlikte liggaam ontvang ons en besit ons 'n liggaam wat gelykgemaak is aan Sy verheerlikte liggaam. Daarom lees ons ook in Joh. 14: „In die huis van my Vader is daar baie wonings; as dit nie so was nie sou Ek dit vir julle gesê het. Ek gaan om vir julle plek te berei, En as Ek gegaan en vir julle plek berei het kom Ek weer en sal julle na My toe neem, sodat julle ook kan wees waar Ek is.”

Soos die moordenaar aan die kruis word die gelowige nadat hy sterwe onmiddellik in heerlikheid opgeneem. „Want ons wat nog in die tent is, sug en voel beswaard, omdat ons liever nie ontklee nie, maar oorklee wil word, sodat die sterflike deur die lewe verslind kan word.”

18 Julie

Lees 2 Kor. 5:11-21. Teks: 2 Kor. 5:19a.

GOD VERSOEN

Deur die sondeval het daar 'n diep kloof ontstaan tussen God en mens, Skepper en skepsel. God kan ongehoorsaamheid nie duld nie. Ongehoorsaamheid is in stryd met God se wese. God is regverdig en daarom moet die ongehoorsaamheid van die mens gestraf word. Maar God is ook 'n liefdevolle Vader wat Sy skepsel die mens nie in toorn van die aardbodem wil verdelf nie, maar wat na die mens 'n reddende hand wil uitsteek. God wil die wêreld met Homself versoen. God wil die kloof wat daar tussen Hom en Sy skepsel ont-

staan het weer oorbrug. Daarom besluit God in Sy enige raadsplan om Sy Seun Jesus Christus na die aarde toe te stuur. God en Sy Seun Jesus Christus is egter nie los van mekaar te dink nie. Deur Jesus Christus het God self na die aarde gekom. Hy het die gestalte van 'n dienskneg aangeneem. Hy het in die plek van die mens kom staan. Die herder het in die plek van die skaap kom staan en die Heer het in die plek van die kneg kom staan. „Maar Hy is ter-wille van ons oortredinge deurboor, terwille van ons ongeregthede is Hy verbrysel; die straf wat vir ons die vrede aanbring was op Hom, en deur sy wonde het daar vir ons genesing gekom.” (Jes. 53:5) God speel nie die rol van 'n buitestaander nie. In Christus het Hy die wêreld met Homself versoen.

19 Julie

Lees 2 Korintheërs 6:11 — 7:1. Teks: 2 Kor. 6:16.

WANDEL HEILIG

In Jerusalem het die tempel van die Here gestaan. Daar het God Hom in die Ou Verbond geopenbaar. Deur 'n wolkkolom het God onder sy volk gewoon. Hierdie teenwoordigheid van God in Israel was dus baie duidelik verbonde aan die tempel te Jerusalem, en daarom was hierdie stad van Dawid dan ook so 'n belangrike middel-punt in die godsdienstige lewe van die volk.

Met die totstandkoming van die Nuwe Verbond deur die dood van Jesus Christus het hierdie opset totaal verander. Simbool van die verandering was die skeur van die voorhangsel in die tempel, om die duisternis van die heilige der heilige te onthul, en te wys: God is nie meer beperk tot hierdie enkele woonplek nie. Daarom kan Paulus hier skrywe oor die verandering en ook sê hoe sake nou staan. Julle is nou die tempel van die lewende God. Die Here is dus in die gemeente. Dáár woon Hy, deur sy Gees wat aan die kerk gegee is.

Dat hierdie dinge 'n grote verantwoordelikheid op die gemeente plaas, is vanselfsprekend. Die teenwoordigheid van God, in so 'n intieme verband, waar Hy onder sy gemeente wandel en in hulle woon, sou ondraaglik vir die mens wees, as dit nie juis só bewerk is deur die versoening in Jesus Christus nie. Want deur sy regverdiging maak Hy ook die heiligmaking moontlik. En as ons dan tempel van God is, laat ons ons heiligmaking volbring, deur vrugte te dra wat by die bekering pas, ja deur die vrugte van die geloof voort te bring. Paulus self stel dit in hierdie brief aan die Korintheërs so: Laat ons ons van alle besoedeling van die vlees en die gees reinig.

Dit is die roeping van die gemeente van Christus, om hulle heiligmaking te volbring, want die gemeente is die tempel van God. Om dit te doen sou die werk van evangelieverkondiging en getuienis alleen maar bevorder, ook in ons kerk.

20 Julie

Lees 2 Korintheërs 7:2-16. Teks: 2 Kor. 7:8,9.

KERKLIKE TUG

Hierdie tug begin by die opsig — die noulettende dophou van 'n gemeente wat sy leer en lewenswandel betref, soos 'n liefdevolle ouer sy kind sou oppas. En as dit dan nodig word, 'n sagte woord van waarskuwing, of dan 'n skerpe woord van berisping, al na gelang die omstandighede. Die ouer self ervaar pyn by tugtiging, netsoos Paulus tog jammer was oor die noodsaak om 'n brief van teregwyding te skrywe aan die gemeente, vanweë hulle verkeerde

en sondige handeling. Maar hy besef ook dat die jammer daaroor verswelg word deur die noodsaak van die vermanende optrede.

Eintlik spreek die apostel hier oor die reaksie van die gemeente op sy berisping. Dit is altyd 'n belangrike saak, hoe ons die gesag oor ons erken en sy gesagvoering aanvaar. 'n Skerpe teregwysing maak seer, en het bv. die gemeente te Koninthe droefheid aangedoen. Maar nou kan die apostel as opsiener en uitoeffenaar van die tug sy blydschap uitspreek dat die brief van teregwysing reg aanvaar is in 'n gees en gesindheid wat alleen maar die gemeente ten goede was, want hulle droefheid was 'n droefheid waardeur God hulle bekering van die verkeerde dinge bewerkstellig het. Kyk dan watter heilsame uitwerking daardie brief van berisping nie gehad het nie — dit het hulle geen kwaad aangedoen nie, intendeel, dit was noodsaaklik vir die welsyn van die liggaam van Christus, dit is die gemeente. Want per slot van rekening kom die vermaning van Christus self, die Hoof van sy kerk, wat sy gemeente wil bewaar, onberispelik, tog op die dag van sy wederkoms.

Dit gaan vir ons dus om meer as die stem van 'n mens wat berispe, en daarom aanvaar ons reeds as ons belydenis van die geloof aflê, die saak sê: „ . . . terwyl u aan die kerklike opsig u onderwerp, en ingeval u in enigeets u misgaan, aan die kerklike tug”.

21 Julie

Lees 2 Korintheërs 8:1-15. Tekst: 2 Kor. 8:8.

OFFERGAWE

In die kerk van die Here word tog dinge sigbaar wat spreek tot die een wat hulle waarneem. So is dit 'n trek van die gemeente, 'n behoefte, om dank te betuig. En nie net lofprysend in die plek van samekoms dank te betuig nie, maar dit ook tasbaar te doen. Van ouds af lees ons van insameling, van kollekte wat spruit uit nog meer as dankbaarheid, ja uit die liefde, gebore uit dankbaarheid. Merkwaardig is dat hierdie kollektes weer in die diens van die Here gebruik word, dus bestee word in die uitinge van kerklike arbeid.

Nou sê Paulus dat hy in hierdie saak van die gee van kollekte geen bevel uiter nie. Dit is 'n saak wat op gewilligheid en vrywilligheid berus, en nie dwang nie. God het 'n vrymoedige gewer lief. Daarom is ons ook nooit geneë om in die kerk vir iemand voor te skryf hoeveel hy moet gee nie — dit is eintlik nie nodig nie, want ons weet daar is vir elkeen 'n ander voorbeeld gegee om na te volg, en wel so dat die groot stukrag agter ons gewes die sterkste van alle kragte is, naamlik die liefde. Waar die liefde grondliggend is, kom ons woorde teë soos: Oorvloedig, ryklik, milddadig.

Vir die gemeente te Korinthe stel Paulus eers die voorbeeld van die gemeentes in Macedonië, wat bo vermoë gewillig was om te gee, maar hy gaan algou oor tot die uitnemende voorbeeld van Jesus Christus, wat met sy grote liefde tot die dood toe, die begin en oorsprong van ons liefde is — daardie liefde wat ons in die gewes wat ons gee, moet dra. In Jesus is hierdie uitnemende liefde duidelik sigbaar, daarin dat Hy wat ryk was (in heerlijkheid by God) ter wille van ons arm geword het (dus mens en gekruisigde geword het), sodat ons weer kan deel in die rykdom van Gods genadé en teenwoordigheid.

Daárom gee ons:

22 Julie

Lees 2 Korinthiërs 10:1-6. Teks: 2 Kor. 10:3, 4.

AKTIEWE DIENS

Die apostel Paulus kom by 'n belangrike deel van 'sy brief. Die minder belangrike dele is afgehandel — ook oor die kollekte het hy gepraat. Dit het egter gebeur dat daar dwaalleraars met 'n valse boodskap onder die gemeente ingekom het. As die gemeente na hulle sou luister, sou dit beteken dat die altyd teenwoordige gevaar van geestelike afval deurbreek het, en Paulus se werk sou ongedaan gemaak word.

Die gemeente moet duidelik die implikasies van hierdie nuwe bedreiging beseef. Om mee te begin moet gesê word, dat dit beteken dat Paulus en die dwaalleraars teenoor mekaar te staan kom as twee onversoenlike elemente. Wie gaan die deurslag gee? Tog seker die een wat die waarheid spreek, wat werklik gestuur is, wat met goddelike gesag praat. Let dan op hoe werk diegene wat kom in die Naam van die Here! Hulle is gewone mense, maar hulle is toegewy aan 'n ideaal waarvan die verwesenliking juis in die volharding en voortdurende stryd lê. En in hierdie stryd is hulle nie soos gewone mense besig nie, dus deur hulleself, in hulleself en tot hulleself nie — maar werklik in die Naam van die Here. Die stryd geskied dus deur Hom wat sy volk toerus met 'n geestelike wapenrusting, wat die nodige sal verrig. As God tot sy diens roep, dan rus Hy ook daarvoor toe en maak ons bekwaam. Daar is vir die eensame, verguisde of verdag-gemaakte stryder krag en genade beskikbaar, méér as die sigbare. En omdat dit meer is as die sigbare, kan dit vestings neerwerp en planne verydel.

Daarom het die kerk deur die eeue heen staande gebly, en kan ons doen wat ons hand vind om te doen in sy wingerd, terwyl ons vashou aan die oorwinning wat ons s'n is, deur die opstanding van onse Here Jesus Christus.

23 Julie

Lees 2 Korinthiërs 11:16-33. Teks: 2 Kor. 11:30.

VRUG VAN DIE GELOOF

Mens hou daarvan om te kyk na die dinge wat jy gedoen het, na wat jy tot stand gebring het, waaraan jy hard gewerk het. Eg menslik is dit ook om soos Nebukadnesar van ouds, toe hy na sy pronkstad gekyk het, daaroor trots te voel en te roem. Hieroor het Paulus al 'n waarskuwing gegee: „... wie roem, moet in die Here roem”. Uit onself is ons tog maar tot niks in staat nie. Ons leef en doen slegs uit genade.

Paulus speel egter 'n spel, so blyk dit uit hierdie gelese gedeelte. Die valse apostels wat die gemeente van Korinthe binnegedring het met hulle verdagmaking en verdraaide boodskap, was blykbaar gladnie beskeie oor hulleself nie. Hulle het veel geroem oor hulle goeie hoedanighede en die uitgelesenheid van hulle boodskap — ja, hulle het naderhand gelyk soos 'n „engel van die lig”. Selfs vandag kry mens hierdie buitensporige vertoon van goeie deugde onder die mense wat 'n verdraaide leer voorstaan.

Maar nou, langs dieselfde weg van redenasie wil Paulus op 'n paar ander dinge wys, en daarom probeer hy nou dieselfde doen, nl. om ook te roem. En wat vind hy? Die kenmerk van sy apostelskap en dienswerk is eerder die tekens van menslike swakheid, as dat dit die kragvolle vertoon van 'n wêreldoorwinnende mag is. Want

die rampspoede en ontbering is die hoofberig van sy werk; slae, gevangenskappe, swaarkry, groot gevare en moeite. Die arme Paulus lyk soos 'n verskopte swerweling. Maar hierin lê juis die oplossing van die saak. Beter op sulke dinge let, as op die gewaande prestasie van eie dade; beter om te let op daardie werke wat uit die geloof gedoen is, as dié wat jou voor die mense moes groot maak. Want enersyds is hulle tot troos vir die gelowige wat daardeur verseker word van die opregtheid van sy geloof; andersyds stel dit Gods eer en verheerliking voorop. Wie in sy swakhede roem soos Paulus, wil in die Here roem!

24 Julie

Lees 2 Korinthiërs 12:1-10. Teks: 2 Kor. 12:7.

DIE DORING IN DIE VLEES

Is daar troos vir ons, temidde van al die verdrukkinge en ellende wat baie van ons moet ly? Is dit so, dat ten spyte van die klaarblyklik onomstootlike werklikheid van kastyding, siekte, eensaamheid, ongeluk, daar tog hoop kan bly leef, wat veranker is in die goeie wil van die God wat reg beskik? Baie mense vind die werklikheid, in verhouding tot die evangelie-belofte, te ongerymd om werklik so te wees as wat die Christene glo.

Maar hulle uitgangspunt is verkeerd, en hulle redeneer verkeerd om. Dit moet eerder andersom wees: Dat mens so ver sal kom om die goeie wil van die Skepper selfs daarin te sien, dat mens lyding en swaar ondervind omdat dit ook goed vir jou kan wees. Natuurlik kom so iets nie maklik nie — Paulus self het drie keer gebed dat die doring in die vlees weggeneem sal word — en toe kon hy uiteindelik daartoe kom om dit mooi uiteen te sit wáárom mens 'n doring in die vlees ontvang.

Hierdie saak is hom naamlik as beproewing gegee, om hom te bewaar. Dit moet hom van hoogmoed bewaar, dat hy juis nie in die versoeking sal kom om te roem nie. Hy word hierdeur weerhou van selfverheffing, en so iets is heilsaam. Presies wat hierdie doring in die vlees was, weet ons nie. Ons kan slegs daaroor gis; maar dit wil tog lyk asof God sy apostel se beproewing nie wou bekend maak vir ons van vandag nie, sodat ons nie soseer oor die bepaalde kwaal of teistering ons sal druk maak nie, maar dat die saak waarmee dit te doen het, duidelik tot ons sal spreek. Want in hierdie sake moet ons gelei word na 'n ander uitspraak toe — een wat vir ons sê: My genade is vir jou genoeg.

25 Julie

Lees 2 Korinthiërs 13. Teks: 2 Kor. 13:5.

SELFONDERSOEK

Ons is gewoon om mekaar verdraagsaamheid te leer, en sê dan: Vee eers voor jou eie deur. Selfondersoek is altyd 'n heilsame saak. As gelowiges ken ons 'n bepaalde selfondersoek voor ons die nagmaal van die Here gebruik. Dan is dit belangrik in die eerste plek vanweë ons eie sonde, dat ons ons voor God sal verootmoedig, om op die regte manier by sy tafel aan te sit. Gepaard hiermee gaan natuurlik die ondersoek of ons ook die belofte van God glo, dat hierdie sonde ons op grond van die lyde en sterwe van Jesus Christus vergewe is. Dus ook 'n selfondersoek wat die geloof betref.

Paulus spreek oor hierdie ondersoek wat die geloof betref, maar nou in 'n ander opsig. Hulle van Korinthe was as gemeente danig

begerig om Paulus noulettend onder oë te neem en gevolgtrekkings te maak oor sy opregtheid in sy apostelskap en sy dienswerk. Noudat hy homself verdedig het, wys hy hulle die keersy: Eers julleself. Doen julle self eers verantwoording, voordat julle na my toe draai. Is julle self in die geloof? Dit is goed vir elkeen om vir homself op hierdie saak te let, of hy wel glo.

Die toetsterrein is die lewe self. Die apostel Jacobus sê dat die geloof sonder die werke dood is. Die gelowige moet die vrugte van die geloof voortbring. Hy doen goeie werke uit sy dankbaarheid. 'n Gemeente moet oorvloedig wees in geloofswerke. Daaruit word elkeen verseker van die opregtheid van sy geloof, so het ons immers in die Kort Begrip geleer. Dit is daarom heel noodsaaklik dat ons dikwels vragenderwys sal stilstaan by die kwessie van ons geloof — want ons is tog die mense wat bely dat Christus in ons is. Daarom het ons ook sekerheid.

26 Julie

Lees Génesis 1:26-29. Teks: Gen. 1:26.

NA DIE BEELD VAN GOD

Die Here God het 'n doel gehad met die skepping van die mens en sy verblyf in die paradys, want Hy maak mense spesifiek na sy beeld. Om na sy beeld geskape te wees, beteken duidelik om Hom lief te hê, om koninklik met Hom te verkeer, Hom profeties te ken en Hom priesterlik te dien; om volgens die roeping te lewe, die Here te loof en te prys en in 'n ewige salige harmonie met Hom en die medemens te lewe in die paradys. Om volgens sy gebod te handel en sy wil in alles te soek, dit is die doel, die betekenis en die sin van die mens se bestaan op aarde.

Die mens is nie bedoel om vir homself te lewe nie, maar vir die Here. Sy doel is nie om goed te versamel en posisie te bekom nie. Die hele bestaanswyse moet gerig wees op die Here, aan Hom kom toe alle eer en dank en aanbidding van ons harte. Deur so te doen is die mens beelddraer.

Maar hoe lewe ons? Net vir onself! Die Woord is nie meer die een-en-al in ons lewe nie; ons gewete is afgestomp. In ons hele strewe en gebede gaan dit om ons eie belang; ons maak asof die Here nie bestaan nie. Om sy gawes te gebruik en van sy seëninge te lewe en die Gewer nie in dankbaarheid te ken nie, is growwe miskenning van die beeld wat ons moet dra.

Moenie die hoof in verbasing skud hieroor nie. Dink vir 'n oomblik na. Ons is so selfsugtig dat ons ons naaste dikwels 'n bestaansreg misgun, om nie eers te praat van die Here nie!

Ons moet lewe na die voorbeeld van Jesus Christus, die enige volmaakte beelddraer van God, wat die oorspronklike eis van die liefde, weer aan ons kom openbaar het: Jy moet die Here jou God lief hê bo alles en jou naaste lief hê soos jouself.

27 Julie

Lees Génesis 2:7-18. Teks: Gen. 2:16-17.

DIE HERE VRA GEHOORAAMHEID

Die Here God het die mens in die paradys geplaas. Hy het die tuin spesiaal uitgelê vir die mens om daarin te bly. Dit is 'n oord waar die mens gelukkig in kan woon, dit is sy tuiste, 'n lushof. Ja, hy kon swem in die weelde en oorvloed aan alles wat hy nodig gehad het.

Maar daar kom darem iets by. Die Here het naamlik 'n reël neergelê wat gehoorsaam moet word: Van die vrugte van 'n sekere boom wat God aangewys het in die tuin, mag die mens nie eet nie. Verder kan hulle vry eet.

Gehoorsaamheid is dus 'n voorwaarde vir die voortbestaan van die heerlikheid van die paradys en deur die gehoorsaamheid sou God verheerlik word. Die Here het die maatreël nodig gevind om vas te stel of die mens Hom regtig lief het. Gehoorsaamheid of on-gehoorsaamheid is 'n kwessie van eie keuse.

Lekker is naderhand ook nie meer lekker nie, en die vrou word ongehoorsaam deur te eet van die verbode vrugte. Deur die ongehoorsaamheid het die sonde toe in die wêreld gekom en daarmee word die lewe in die tuin beëindig.

En nou staan daardie eerste maatreël van God vandag nog, en die eerste eis wat God aan ons stel is nog steeds die gehoorsaamheid. Gehoorsaamheid is voorwaarde vir die goeie verstandhouding. Ook vermaan en verplig die doopformuleer ons tot 'n nuwe gehoorsaamheid, naamlik dat ons hierdie enige God, Vader, Seun en Heilige Gees, moet aanhang, vertrou en liefhê met ons hele hart, met ons hele siel, met ons hele gemoed en met al ons kragte, dat ons die wêreld moet versaa, ons oue mens moet kruisig en in 'n nuwe godsalige lewe moet wandel.

28 Jul'e

Lees Génesis 4:1-16. Teks: Gén. 4:5.

DIE HERE ANTWOORD

Kain en Abel het aan die Here geoffer, maar die Here het die offer van Kain nie aangesien nie, dit nie beantwoord nie, maar geswyg daaroor. En as God swyg dan swyg Hy in toorn. En dit verontrus Kain: die onrus verteer hom. Dit is vreeslik as God swyg en jou smekinge om sy guns te soek, nie beantwoord nie.

Is daar 'n groter en troosteloser eensaamheid denkbaar as die feit dat die Here ons nie antwoord nie. As die Here weier om te antwoord, dit is die grootste smarte en verdriet wat 'n mens kan oor-
kom, dit is hel op aarde, dit is so goed as die dood self.

Juis omdat die grootste vreugde daarin bestaan dat God ons aan-
sien, Hom met ons bemoei. Eers dan is dit hemel op aarde as ons kan klae en lofprys en God antwoord. Dit is die diepe sin van die diens in die kerk dat daar 'n gesprek aan die gang is tussen die gelowige en God en die heerlike geheim van die aanbidding dat God hoor en verhoor.

Dit is ook meer as net 'n gesprek wat plaasvind, dit is ook gemeen-
skap met die Here waar jy jou gevoelens, denke en werke deur die gesprek ondergeskik stel aan sy oordeel. In die gemeenskap met die Here bly ons die afhanklike en onderdanige. En vir die afhanklike is daar nie 'n groter vreugde as dat sy Weldoener hom in guns sal aansien en op sy geroep gehoor gee.

Die gelowige kan nie leef sonder hierdie aansien nie. Dwaarsdeur die Bybel weerklink hierdie bede: hoor ons! En die Here hoor altyd. In en deur Jesus Christus het die Here ons gehoor en verhoor Hy ons nog elke dag. Teenoor die geroep van Jesus Christus aan die kruis het God geswyg om ons om sy ontwil aan te sien en op ons smekinge te antwoord met sy ewige guns.

29 Julie

Lees Génesis 3:12-20. Teks: Gén. 3:20.

EVA BETEKEN MOEDER

Na die verbanning van die eerste mens en sy vrou uit die paradys, het God hom tog ontferm oor sy skepsels, hulle naaktheid bedek en 'n verdere lewensmoontlikheid daargestel, nuwe vooruitsig op lewe en waar lewe is, is daar hoop. Daarop vernoem Adam sy vrou van Mannin na Eva. I.p.v. 'n waarderende beskrywing en lofprysing aan God dat hy hulle nie verdelg het vanweë hulle ongehoorsaamheid nie, maar hulle 'n genadige kans gee om die lewe voort te sit, al is dit nou buite die paradys, rig die mens eerder sy waardering tot sy vrou, en hy nom haar Eva; Eva, omdat sy moeder is van die hele toekomstige menslike lewe op aarde.

Kan daar 'n groter waardering uitgespreek word teenoor die vrou, as om haar dankbaar te kenskets as die behoudster van die menslike lewe; die draagster en skepster van die gesin? En die waardering kom van die man. Sonder haar is sy toekoms gedoem tot ondergang. Die teendeel is egter ook waar nl. dat die vrou nie kan voortplant sonder die man nie, maar die waardering gaan van die man uit, die waardering vir die vrou aan sy sy, vir die moeder in die wêreld.

Is daar 'n egter lewe as die lewe tussen man en vrou? Dit beteken om op Gods bevel die aarde te gaan ontgin, in die sweet van jou aangesig brood te eet en deur gemeenskaplike werk, hulp en liefde jou ouerskap te vervul en jou kinders in die waaragtige kennis en vrees van God, tot sy eer en tot hulle saligheid op te voed.

Het die vrou vandag nog daardie gewaardeerde plek in die gesin, aan die sy van haar man? Laat ons tog weer die vrou haar ereplek gee, nl. om moeder te wees, soos wat God dit gewil het met die instelling van die huwelik.

30 Julie

Lees Génesis 3:8-16. Teks: Gén. 3:20.

ADAM IS KONING

Ja daar was twee in die paradys, die mens en sy vrou, Adam en Mannin. Adam was by die eerste kennismaking met die vrou so verheug dat hy eintlik kon uitroep: „Dit is nou eindelik been van my been en vlees van my vlees. Sy sal Mannin genoem word want sy is uit die man geneem”. Hy vernoem dus die vrou hier na homself en eers later, na die sondeval, verander hy haar naam na Eva, na die toekomstige geslagte; sy sal moeder wees. sy sal voortaan verbind word aan die voortbestaan, aan die toekoms.

Adam is hier koning, gesaghebbende in die wêreld. Self staan hy onder die gesag van God, maar spreek met gesag oor diegene wat onder hom gestel is. hy kwalifiseer mense, en deel name uit en verander name na eie insig. Ook die diere, plante en alle geskape dinge word deur die koning van die skepping aan 'n sekere naam verbind.

Hy is gesaghebbende oor die implikasies van die huwelik en Eva se begeerte gaan uit na hom. Sy sal teenoor hom 'n dienende plek inneem. As jy name toeken, heers jy en as jy 'n naam ontvang, dien jy. Die heerskappy van hierdie hoof beteken egter geen tirannie oor die vrou nie en die onderdanigheid aan hierdie hoof beteken geen slaafskap vir die vrou nie. maar na die wet van Christus, beteken koningskap diens, liefde en harmonie.

Terwyl die man hoof is en die vrou die liggaam, staan hulle as gelykes langs mekaar voor die Here. As eenheid is hulle 'n instrument in sy hande. Altwee buig onder die oordeel en altwee mag opstaan deur die geloof in Christus Jesus, die Koning van alle konings, omdat hulle mede-erfgename is van die lewe soos die Huweliksformulier dit stel.

En as die mens sy vrou Eva noem, dan beteken dit huisgesin onder die Woord; samebinding van man en vrou wat nie gebreek mag word nie; heilige staat van die huwelik; lief hê soos jou eie liggaam; liefde om Christus ontwil; liefde van 'n Koning wat dien; liefde soos Hy lief gehad het.

31 Julie

Lees Génesis 3:16-21. Teks: Gén. 3:20.

ADAM IS PROFEET

Adam tree nie net op as koning nie, maar hy is ook profeet. Voortaan noem hy sy vrou Eva en verbind haar so aan die hele toekomstige menslike geslag. Hy kan dit doen. Hy is profeet wat beskik oor sekere kennis van, en 'n hartlike vertroue in die belofte.

Hy stel sy vrou se naam vas op Eva. Sy bring die mens voort; die lewenskragtige, nie die dood nie. Die dood is indringer. Ook daarvan dra Adam kennis. Sy en haar ongehoorsaamheid is vir die toekomstige geslagte erfsonde. Voortaan word almal in sonde ontvang en in sonde en smarte gebore. Eva beteken voortaan stryd, lyding en uiteindelik terug na die aarde waaruit hyself geneem is en waarna hyself vernoem is. Maar dit alles is geen matelose straf nie, maar voorbereidende gebeurtenisse op die groot toekoms van die Kind van Eva wat die slang se kop sal vermorsel.

Adam sien dus ook die dood in die lig van die lewe, in die lig van die oorwinning deur die Kind Jesus, die Lewensvors. Dit is profesie om die toekoms in perspektief te kan sien, self te kan voortplant en met naamgewing te kenmerk en opdrag te gee, volgens insig in die openbaring.

Adam was daarom profeet by uitstek. Hy doop sy vrou Eva. Met haar is daar 'n ewige verbond. Hy sien uit haar saad die verbondsvolk groei, die kerk opskiet, en die Verlosser gebore word. Hy sien haar saam met hom diensbaar aan die mens en aan die Kind van Betlehem, die Man van Smarte aan die kruis. Met die naamgewing lui hy die adventstyd in. In die naam Eva verkondig hy Christus, die Verlosser wat kom. So buig Adam reeds voor die Christus. En hierin was Adam gehoorsame profeet by die grasia van God; profeet oor die implikasies van die huwelik tussen mens en sy vrou.

Hier is dit ook duidelik dat die huwelik die genadige beskikking van God het as basis van bestaan en nie die natuur van die mens nie. By die naamgewing Eva het die huwelik 'n herwaarding en 'n herskepping ondergaan. Die huwelik is nou verantwoordelike roeping. Miskien lê u huwelik in die weegskaal. Weet dit dan dat die herstel nie uit die blote man-vrou betrekking kan kom nie, maar uit die herwaarding en die nuwe doel daarvan, nl. om die ryk van God in die wêreld te bevolk. Daarom is die onverantwoordelike ouerskap wat vandag die natuurlike bo die geestelike stel verloëning van die doel van die huwelik.

1 Augustus

Lees Génesis 3:22-24. Teks: Gén. 3:20.

MAN EN VROU HOORT BY DIE KIND

As die mens sy vrou Mannin noem dan vernoem hy haar na homself; want sy is uit die man geneem. Sy is deel van hom, sy vlees en been. Die Here het haar self na hom gebring, sy moet hom help en bystaan. Hy beskik oor haar. Sy behoort aan hom, hy besit haar en hy vernoem haar daarom na homself.

Na die sondeval, waarvan die vrou oorsaak was, sou die redding weer uit die vrou kom. Die plek van die vrou in die huwelik en in die wêreld word nou herwaardeer. Daar word nou na haar opgesien vir die redding en in dié geval sou die man ook sy offers bring; terwille van die redding.

In die sweet van sy aangesig moet hy dit ook nou vir die vrou moontlik maak om moeder te wees van die toekomstgeslagte; om draagster te wees van die Verlosser wat die slang se kop sal vermorsel. Hy sal ook moet opoffer die dierbaarste in sy lewe, sy besitting — terwille van die toekomsverwachting. En hy noem sy vrou Eva. Sy is nou moeder van die menslike geslag, sy is nou 'n ander mens, sy is nou nie meer 'n persoonlike besitting nie, maar sy behoort nou aan die toekoms, aan die mens en aan God en Hy sal haar gebruik om die Christus, die Verlosser te verwek.

So word Adam ook priester wat offer. Hy offer die naaste, die beste, die enigste besitting, en tog offer hy haar sonder om haar te verloor. Sy is nie meer besitting nie, maar altwee behoort nou as gelykes saam by die Kind. So word man en vrou weer vrygemaak van die bande van die sonde; want kyk die mens is nou priester en sy vrou is Eva.

So moet ons huwelik onderwerp word aan die Kind, staan in diens van die Kind, om die mens te red. So is ons dan konings, profete en priesters in die wêreld en in ons huise, wat spreek met gesag, wat leiding gee en voorbidding doen. In Christus Jesus moet ons mekaar vind as man en vrou, en as die vrou die glorie van die man is, dan is die man die glorie van Christus en Christus die glorie van God.

2 Augustus

Lees Genesis 5:21-32. Teks: Genesis 5:24(a).

WARE GODSVRUG

In hierdie lys van name uit die geslagsregister van Adam, is die sewende, die nl. van Henog, van besondere belang. Die ander name word genoem, maar daar word nie verder daarop uitgebrei nie. Kom ons egter by die naam van Henog dan verneem ons die treffende woorde: „en Henog het met God gewandel”.

Deur die vermelding van hierdie woorde word aangetoon dat Henog een van die grootstes onder die grotes was. Hy was die skitterendste ster onder die vadere.

Daar is veral twee kenmerke van Henog wat van groot belang is nl. sy godvrugtige lewe in hierdie wêreld wat twee keer in ons tekshoofstuk genoem word, en dan die einde van sy aardse bestaan wanneer hy deur God weggeneem word sonder om te sterwe.

Die feit dat Henog met God gewandel het, beteken dat hy 'n persoon met 'n godvrugtige lewe was. Die goddelose is sonder God in hierdie wêreld, hulle leef teen Gods wil. Om met God te wandel,

beteken egter 'n lewe van gemeenskap met God in alle opsigte. Dit beteken om die woord van God te maak tot die reël van jou lewe. Die doel van jou lewe moet wees sy verheerliking. Wie met God wandel streef daarna om God te behaag en hom te skik na Gods wil. Wie met God wandel word medearbeider van God. Hy staan Gods werk nie teen nie maar bevorder dit. Wie met God wandel, is 'n navolger van God soos 'n geliefde kind.

Henog was vir hierdie wêreld dood. Hy het nie vir die wêreld of vir homself gelewe nie, maar vir God. Hy het met God gewandel asof hy reeds in die hemel was. Dit was vir hom reeds baie seker dat hy die hemel sal beërwe, lank voordat God hom daarheen weg-geneem het.

Gemeenskap met God en die steun van God was vir hom meer as die lewe. Hierdie lewe met God het tot die einde toe ewe volhardend gebly. Die geveinde kan dit nie, dit kan slegs die ware kind van God, omdat hy dankbaar is teenoor God vir sy genade.

3 Augustus

Lees Génesis 6:9-22. Teks: Gén. 6:22(b).

GEHOORSAAMHEID AAN GOD

Die opdrag van God aan Noag om die ark te bou, was vir die tydgenote van Noag 'n onverstaanbare opdrag. Daar het baie vrae ontstaan wat bedoel was om die waarheid van die opdrag te betwis. Hoe is dit moontlik dat God wat die waters van die wêreld laat verdwyn het om 'n bewoonbare aarde daar te stel, so gou weer die wêreld sal verdelg. Baie het die aankondiging van die sondvloed as 'n vals alarm bestempel. Daar was die mense wat openlik die spot gedryf het met Noag se moeite en opofferings. Hulle het die optrede van Noag nie verstaan nie. Al hierdie spot en teenstand het die stryd vir Noag des te moeiliker gemaak. As hy met sy menslike verstand die saak moes beredeneer, dan sou hy miskien ook baie bedenkinge kon inbring teen die hele werkstuk wat hy aangepak het. Hy kon miskien die koste ontsien het. Die dinge kon weer sy werksywer belemmer het.

Maar Noag het nie op menslike wyse gaan redeneer oor die moontlikheid of onmoontlikheid van die aankondiging van die oordeel van God nie. Hy het die Woord van God aanvaar. Hierdie aanvaarding, wat ons Noag se gehoorsaamheid aan God noem, is die gevolg van sy geloof. Die geloof van Noag het nie gevra na die moontlikheid of wenslikheid van die bou van die ark nie. „Nooit kon geloof te veel verwag nie”. Sy geloof het aan hom die standvastigheid en krag gegee om die spotstem te minag en in gehoorsaamheid Gods Woord te aanvaar. Gods Woord bring dikwels moeilik verstaanbare waarskuwings. Gelukkig is die mens as hy nie vra na die waarheid of uitvoerbaarheid daarvan nie, maar in geloof die waarskuwings aanvaar en hom bekeer. Die gehoorsaamheid van Christus het Hom tot aan die kruis gebring om vir die ongehoorsaamheid van die wêreld te betaal.

4 Augustus

Lees Génesis 7:1-24. Teks: Gén. 7:1.

GOD VERGEET SY KINDERS NOOIT

Die lewe van Noag was 'n moeitevolle een. Hy het daaglik te doen gehad met die veragters van God. Hy het geprofeteer teen die rowers en die moordenaars. Daaglik is sy regverdige siel gekwel deur die goddelose werke van sy medemens. Sy lewe was 'n stryd teen

die boosdoeners om hom. In worsteling het hy sy lewe deurgebring. Hy is by die voltooiing van die ark reeds 'n ou man. Nou kom die groot oomblik in sy lewe wanneer God op die sewende dag aan hom sê: „gaan in die ark, jy en jou hele huisgesin, want jou het ek regverdig bevind voor my aangesig in hierdie geslag”. Nou ontvang Noag die loon vir sy godsvrug, hy en sy huisgesin. God begenadig nie net vir Noag as enkeling nie, maar sy hele gesin. God sien die gesin as 'n eenheid.

Hierdie groot oomblik in die lewe van Noag, bring ook vir hom die rus. Hy hoef nou nie meer te profeteer teen die booshede van die mens nie. Hy het nou nie meer te vrees vir hulle aanslae op hom nie. Hy is veilig want God het die deur van die ark agter hom toegemaak en hom afgesonder van die geweld van sy toorn wat op die aarde losgebars het. Noag was gedurende sy hele lewe 'n kind van God wat hom nie vir sy God geskaam het nie. Nou skaam God Hom ook nie vir sy kind nie. Hy vergeet sy kind nie, maar red hom uit die mag van die dood en skenk hom en sy huis die genade van die lewe. So behou God sy kind in die lewe as die mag van die ewige dood dreig om te verslind. God vergeet sy kinders nooit, maar gee hulle die ewige lewe deur Jesus Christus.

5 Augustus

Lees Génesis 8:1-22. Teks: Gén. 8:20.

DANKBAARHEID

So mooi as wat die woorde vir Noag geklink het toe God hom beveel het om saam met sy gesin in die ark in te gaan, net so soet klink in sy ore die woorde van God as Hy hom en sy huis beveel om uit die ark uit te gaan aan die einde van die sondvloed. Die waters het weer weggesak en die aarde het gewag om bewerk te word. Die enigste lewe wat daar op die aarde was, was die wat uit die ark uitgegaan het. Die res was verdelg.

Noag het tot hiertoe alles gedoen op bevel van God. Sy instruksies het hy noukeurig uitgevoer. Hier vind ons egter dat Noag nou uit sy eie oortuiging daartoe kom om 'n altaar te bou vir God. Daardeer wil hy sy dank teenoor God bewys vir die feit dat hy en sy huis die oordeel van God op so 'n wonderbaarlike wyse vrygespring het. Hierin kom die ware karaktertrek van die offer na vore nl. dat die offer van dankbaarheid nie uit dwang gebring moet word nie, maar uit eie vrye wil.

Waar Noag hom in 'n woeste, onherbergsame land bevind, sou verwag word dat hy eerstens 'n huis sou oprig. Noag rig egter eers 'n altaar op. God is die eerste in sy lewe. Hy begin met God en wie met God begin, het goed begin. Dit verklaar waarom Noag dit kon regkry om van sy klein veestapel te neem en te offer. Hy doen dit vrywillig sonder klae. Hierdie offer was aangenaam by God. So is elke offer wat met die hele hart gebring word uit dankbaarheid dat God sy Enigste aan die kruis geoffer het, aangenaam by God.

6 Augustus

Lees Génesis 9:18-29. Teks: Gén. 9:26, 27.

STRAF OOR DIE SONDE. SEEN VAN DIE GODSVRUG

Nadat Noag die ark verlaat het, het hy 'n landbouer geword. Sy taak was om die aarde te bewerk. Tog is die lewe van Noag ná die sondvloed vir ons 'n teleurstellende lewe. Ons het van hierdie kneg van God soveel meer verwag as om hom in sy tent aan te tref in

die slaap van 'n dronkaard. Wie egter in Noag teleurgesteld is, vergeet ook dat daar by die mens altyd die kwaad aanwesig is. Sy lewe is 'n voortdurende stryd teen satan. Slegs een oomblik van verslapping en die sonde slaan toe op Gods kind.

Die sonde van Noag bring egter ook weer vir Gam ellende en smarte. Deur die sonde van sy vader verval hy tot nog groter sonde. Terselfdertyd bied dit aan Sem en Jafet geleentheid tot oorwinning oor die sonde. Wat vir Gam 'n vloek gebring het, bring vir Sem en Jafet seën.

Uit Sem sou daar in die volheid van die tyd die Messias gebore word as die wêreld daarvoor ryp is. Gods Kind self sou op die aarde verskyn as kind van Sem se kinders. Uit Sem se kinders sou die Lig van die eeue voortkom. Is daar 'n groter seën denkbaar? Ook Jafet word saam met Sem gesien terwille van die eerbied wat hulle aan hulle vader bewys het.

Die seën wat hulle nageslagte ervaar is dat hulle kan put uit die ryke bron van Hom wat die straf van die sonde gedra het. Die seën wat die godvrugtiges ervaar, is deelname aan die oorwinning van Hom wat die Lig in die duisternis van die wêreld is.

7 Augustus

Lees Génesis 10:1-22. Teks: Gén. 10.8.

EERSUG BRING OPSTAND TEEN GOD MEE

Die lewe van Noag was van so 'n aard dat hy 'n voorbeeld van nederigheid in gehoorsaamheid aan sy kinders en hulle geslagte kon stel. Een van sy nageslag wat nie begerig was om hierdie voorbeeld na te volg nie, was Nimrod die kleinseun van Gam. In sy siel was daar 'n ander begeerte as om nederig te leef in gehoorsaamheid aan sy God. In sy are het die bloed van sug na eer gevloei. Hierdie stem wou hy gehoorsaam. Hy het stryd gesoek.

Die stryd het begin by die jag op wilde diere. Hy het hulle vreesloos vervolg en gedood. Hierdeur het hy 'n goeie aansien verkry by sy medemens. As hy dit gewaar, ontwaak daar in Nimrod ook 'n ander hartstog. Hy is nou nie meer tevrede om net 'n geweldenaar te wees oor die wilde diere nie, nou wil hy ook 'n heerser oor sy medemens wees. Dit het hy verkry deur hulle guns te wen met sy jagtogte.

Die sug na eer het hom egter nie hierna met rus gelaat nie. Nadat hy die heerser geword het, het die sug na eer duidelik gebrand en het hy ook 'n geweldenaar teen God geword. God het in die pad van sy eer gestaan. Daarom het hy God bestry.

Toe hy egter die stryd met God aangeknop het, het God vir hom gelag. God ken sy sug na eer. God weet van sy ywer vir homself. Daarom het God hom ook die aansien en eer wat hy geniet het, ontnem. Niemand kan met God stry nie. God is die stryder wat sy eie eer bewaar en verdedig. Wie hierdie eer aantast, sal nie staande bly nie.

8 Augustus

Lees Génesis 11:1-9. Teks: Gén. 11:4.

GOD SE RAAD WORD NIE GEKEER NIE

Die bevel van God het tot die nageslag van Noag gekom om te versprei oor die aarde. God wil hê dat die hele aarde gevul sal word met mense. Nimrod, die kleinseun van Gam, was die leier van die

groep wat hierdie opdrag van God nie wou gehoorsaam nie. Hy was ook behep met 'n sug na eer. Daarom dat hulle besluit om 'n toring te bou waarvan die spits tot aan die hemel reik. Die ongehoorsame kinders steun Nimrod in hierdie plan. Dit is 'n direkte uitdaging van die wil van God. Die wonderlike van dit alles is dat God dit toelaat. Vir 'n geruime tyd laat Hy toe dat sy wil deur die mense weerstaan word en dat hulle daarin slaag om sukses te behaal met hulle werk.

God daal selfs neer om die werk te aanskou. God was by magte om die aarde te laat oopskeur en die werkers saam met die toring te laat verdwyn. Die gebou was mos immers bedoel om die eer te gee aan die mens en sodoende 'God te beroof van sy eer. God laat die eersugtige mens egter toe om met moeitevolle werk die roem wat hulle wil verwerf aan te durf. Dan daal hy neer en verwar hulle spraak.

Tekenend is die verskil in uitkoms tussen hierdie gebou en die ark. God het die ark gebied. Hierdie gebou was deur ongehoorsaamheid aangepak. Die einde van hierdie verset teen Gods wil, was tog die seëviering van Gods wil en is die mense versprei oor die aarde.

God se raad word nooit gekeer nie. Selfs nie satan met sy lis of geweld kon dit nie. Gods raad vind sy loop in die besonder in Christus Jesus ons Saligmaker wat die wil van God te alle tye laat seëvier het.

9 Augustus

Lees Gen. 12:1-7. Teks: Gen. 12:1a.

Matt. 28:16-20

DIE WOORD VAN GOD BRING IN BEWEGING

„En die Here het aan Abram gesê.” Vir eeue het die Here nie meer „gesê” nie. Die laaste keer wat die Here „gesê” het, was met die verydeling van die toringbou van Babel. Sedertdien het geslagte gekom en gegaan, het koninkryke gebloei en weer in strome van bloed ondergegaan. Al die eeue het die Here „geswyg” asof Hy die mens wou laat ondervind wat dit beteken as Hy nie meer „sê” nie, as Hy nie meer Sy Woord spreek nie. Alles kom dan tot 'n stilstand.

„En die Here het aan Abram gesê”. Die „sê” van die Here begin nou opnuut en vir goed. Dit word gerig tot Abraham. Waarom tot hom? Dit is die geheim van die „Spreker” soos dit ook Sy geheim bly waaarom Hy in „die volheid van die tyd” Sy engel na Maria gestuur het om aan te kondig dat sy die „moeder van die Here” sou word. Abraham „het genade by God gevind”, netsoos sy. Maar hy het ook netsoos sy ervaar dat hierdie „genade vind” niks minder is as die opeis van die ganse persoon; as die opeis van onvoorwaardelike gehoorsaamheid; as die opeis van liefde vir die Here „met jou hele hart en met jou hele siel en met jou hele verstand”.

Daarom begin hierdie „sê” dan ook met 'n uitdruklike opdrag: „Gaan. . . .” Hierdie sê, hierdie Woord van God het Abraham in beweging gebring. Hy het „gegaan” as die draer van die seën van God onder alle volke. Die beweging wat die Woord van die Here begin het, het deur die eeue wat daarop gevolg het, sy voortgang gehad. Aan hierdie beweging is opnuut vaart gegee toe Jesus, die Draer van die Seën van God „gesê” het: „Gaan dan heen, maak dissiplens van al die nasies.”

10 Augustus

Lees Gen. 12:4-9. Teks: Gen. 12:4a.

Hebr. 11:8-12.

'n BETER ERFENIS.

Abraham het in beweging gekom. Hy het onvoorwaardelik gehoorsaam en weggetrek. Waarheen? Menslik gesproke 'n onsekere toekoms in — vol gevare, ontbeteringe en eensaamheid. Hoe kon Abraham dit doen? Ja, hy het wel beloftes van die Here ontvang — beloftes van seën, van 'n beloofde land en van 'n groot nasie te word. Maar kan beloftes alleen, selfs die beloftes van God, genoeg wees om alle onmiddellike sekerhede en veilighede prys te gee? Klink die logika van die wêreld nie: een voël in die hand is beter as tien in die lug! Dit was nie die logika van Abraham nie. „Deur die geloof het Abraham, toe hy geroep is, gehoorsaam weggetrek na die plek wat hy as 'n erfenis sou ontvang; en hy het **weggetrek sonder om te weet** waar hy sou kom”, sê die Hebreërbrief. Deur die geloof het hy 'n toekomssekerheid gehad en daarom kon hy wegtrek — die geloof wat die vaste bewys is van die dinge wat ons nie sien nie. Hy het geweet niesteenstaande hierdie sigbare en tasbare om hom, is daar nog 'n beter erfenis. Wie glo, lewe uit die wete dat daar 'n **ander sekerheid** is wat nog sekerder is as hierdie „sekerhede” om hom. Daar is ook „die stad . . . wat fundamente het, waarvan God die boumeester en die oprigter is,” en waartoe Jesus Christus die toegang verleen. Hy het immers belowe: „Ek gaan om vir julle plek te berei”. Hierdie belofte van Hom is vir ons genoeg om deur die geloof, niesteenstaande alle logika, hierdie beter erfenis tegemoet te lewe.

11 Augustus

Lees Gen. 12:8-20. Teks: Gen. 12:10.

DIE WEG TOT DIE BELOOFDE LAND.

Abraham het in opdrag van God uit sy land, familie en uit sy vader se huis weggetrek en via Damaskus die beloofde land binnegetrek. En terwyl Abraham hier in die beloofde land Kanaän gewag het op die vervulling van die beloftes van seën, het daar hongersnood in die land gekom — so erg dat hy na Egipte moes trek. In plaas van seën, is daar hongersnood in die beloofde land!

Seën in die vorm van aardse besit, voorspoed en welvaart soos in dié dae die seën van die Here gesien was, en nou hongersnood — die direkte teenstelling tot die verwagte seën.

Vir Abraham moes dit alles behalwe die beloofde land gewees het. Maar nogtans was dit die beloofde land. Deur al die bittere teenslae heen het dit vir hom die beloofde land geword. Alleen langs die weg van die hongersnood kan die „beloofde land” binnegegaan word. Ons word ook so op ons weg na ons bestemming deur dieptes en donkerheid gelei sodat ons dit kan leer sien dat God aan ons die meerdere wil gee, terwyl ons in ons kortsigtigheid na die mindere gryp. Daarom het ook Abraham in die beloofde land groter seëninge ontvang as aardse besit, voorspoed en welvaart. En hy het dit langs ander weë en op 'n ander wyse ontvang as wat hy verwag het. God tas dieper as wat ons meen nodig is en Hy gee meer en anders as wat ons verwag. So word die geloofsweg op pad na die beloofde land, na ons bestemming, 'n weg van teleurstellings en dikwels van bitterheid, en nogtans, of juis daarom, die weg tot die beloofde land.

12 Augustus

Lees Gen. 13:1-18. Teks: Gen. 13:3 en 4.

TERUG NA DIE ALTAAR.

Vanweë die hongersnood in die beloofde land het Abraham na Egipte getrek. Daar het Abrahamaam sy lewe probeer red deur leuens en bedrog. Opvallend dat hy oral waarheen hy getrek het vir die Here altare gebou het, behalwe in Egipte. Hier in Egipte het hy vir sy vrou gesê: „Kyk, ek weet dat jy 'n vrou is mooi van aansien. As die Egiptenaars jou nou sien, sal hulle sê: Dit is sy vrou — en hulle sal my doodmaak en jou laat lewe. Sê tog jy is my suster. . . .” So gesê, so gedaan. „Maar die Here het Farao en sy huis met groot plaë besoek ter wille van Sarai, die vrou van Abraham.” Die Farao ontbied Abraham na hom. Daar staan die vader van die gelowiges nou voor Farao, ontmasker en beskaamd. Op 'n eervolle wyse, maar tog pynlik vir sy gewete, word hy uit die land uitgesit.

En toe? Toe gaan hy na Bet-el, die plek van die altaar wat hy vroeër gebou het en hy het daar die Naam van die Here aangeroep. Wanneer die ontmoeting met God uit die lewe verdwyn, vervul die mens in leuens en bedrog. Aanvanklik was ons gereeld in die erediens waar ons God ontmoet het. Maar ons het nou afgedwaal. Ons het ons eerste liefde verlaat. Ons het die gemeenskap met God gebreek. Toe het Egipte in ons lewe gekom. Ons lewe het toe so ontaard dat selfs die wêreld ons verag en ons beskaamd wegstuur.

Wat nou? Abraham wys die weg. Terug na die altaar. Terug na die ontmoeting van God in die erediens en in die huisgodsdiens. Veral, terug na die Kruis van Christus, sodat ons weer die Naam van die Here kan aanroep en die lied van die herder en van die vrou uit die gelykenis kan aanhef: „Wees saam met my bly, want ek het die (dinge) gekry wat ek verloor het”.

13 Augustus

Lees Gen. 16:1-16. Teks: Gen. 16:13c.

TERUG NA DIE ELLENDE

Toe Hagar merk dat sy moeder gaan word, die moeder van die „beloofde” kind wat sy veronderstel was om vir Sarai in die lewe te bring, wou sy nie meer die slavin van Sarai wees nie. Sarai het hierdie houding opgemerk en haar toe sleg behandel. Seker so erg dat Hagar nie meer anders kon as om uit hierdie ellende te vlug nie.

Op haar vlugtog ontmoet die Engel van die Here haar en spreek: „Hagar, slavin van Sarai, waar kom jy vandaan, en waar gaan jy heen?” En sy antwoord: „Ek vlug. . . .” In haar diepte ellende hoor sy: „Gaan terug na jou meesteres en verneder jou onder haar hande” Sy hoor ook die heerlike belofte. Sy sal 'n slavin bly maar haar seun sal vry wees en dat haar nageslag vanweë die menigte nie getel kan word nie. Toe val sy op haar knieë: „U is 'n God wat sien. . . . Het ek hier ook gesien na Hom wat my sien!” Die ontmoeting met God was die keerpunt in haar lewe. Daarom kon sy na haar ellende terugkeer. By haar terugkoms het sy weer dieselfde Sarai gevind wat later weer gesê het: „Jaag hierdie slavin en haar seun weg. . . .” (Gen. 21:10) Sy het God ontmoet en daarom kon sy haar slawewerk volhou.

Die mens wat God ontmoet het, bly daarna nog 'n mens. Ook die omstandighede om hom bly dieselfde. Maar tog, die mens is nou anders. Hy vlug nie meer nie. Hy kan terugkeer na sy dagtaak met al die sleur. 'n Sweepsag en 'n skop veroorsaak dan ook nog net-soveel pyn as voorheen. Maar tog, die mens is anders. Hy reageer daarop anders.

,14 Augustus

Lees Gen. 18:1-33. Teks: Gen. 18:23-32.

TERWILLE VAN DIE EEN REGVERDIGE

Abraham, die regverdige, wat altyd eie reg verdedig en ook die reg van ander erken het, pleit hier vir die afwending van die oordeel van God oor die stad Sodom ter wille van die regverdiges wat daarin mag wees. Op sy voorbede ontvang die regverdige Abraham die belofte van die Here dat Hy die hele stad sal spaar as daar maar net tien regverdiges te midde van die goddeloosheid sou wees. Maar die regverdiges haal nie eers die getal van tien nie. Ten spyte daarvan het die Here „aan Abraham gedink en Lot uitgelei” Nie dat Lot sy redding en die van sy gesin te danke het aan eie regverdigheid nie, maar alleen ter wille van die genade van God wat aan die regverdige Abraham gedink het.

Soos die regverdigheid van die aartsvader vir Lot en sy gesin ten goede gekom het, kom die Regverdigheid van die Een, Jesus Christus, Sy gelowiges ten goede — is hulle geregverdig. Volgens die Bybel is hierdie geregverdigdes nie nou heilig en onberispelik nie, maar nog sondige mense wat nog herhaaldelik sal struikel en val, maar wat nie in hulle sondes by lê nie. Telkens neem hulle hulle toevlug vanuit hulle Sodom tot die Regverdige. Die geloof word hulle tot geregtigheid gereken. Ter wille van Hom wat aan Gods Reg voldoen het, wat die regverdige is, wil God ’n ganse sondaars-wereld van alle tye spaar en red. As God met welbehae die volmaakte werk van Sy Seun aanskou, kan Hy nie weier om hulle te spaar oor wie Hy in hoëpriestelike voorbede Sy deurboorde hande uitstrek nie.

15 Augustus

Lees Gen. 19:1-22. Teks: Gen. 19:14b.

SOOS EEN WAT GEKSKEER.

Lot het sy aanstaande skoonseuns gewaarsku dat hulle uit Sodom moet vertrek want die Here gaan die stad verwoes. „Maar hy was in die oë van sy skoonseuns soos een wat gekskeer”. Hulle het sy waarskuwing nie ernstig opgeneem nie. Dit het vir hulle soos ’n grap geklink. Waarom? Omdat sy ganse lewenshouding nie in ’n direkte teenstelling tot die goddeloosheid van die stad was nie. Hy het wel nie meegedoen aan al die goddeloosheid nie, maar hy het ook nie in sy lewenshouding radikaal daarmee gebreek nie. Lot het „sy tente tot by Sodom opgeslaan”. Daarby het dit nie gebly nie. Hierdie „by Sodom” het geword „in die poort van Sodom”.

Hy het wel teen die ongeregtighede geprotesteer, maar sy protes het geen krag gehad nie. Sy ganse lewenshouding was nie ’n protes nie. Hy was wel as ’n „vreemdeling” deur die inwoners beskou, maar sy gees het nie vry gebly van die besmetting van sy omgewing nie. Toe hy tot die beslissende breuk moes kom, het hy nie onverantwoordelik gehoorsaam nie, maar het hy nog geweifel. „Toe die dag begin breek het die engele aangedring en gesê: maak jou klaar, neem jou vrou en jou twee dogters wat by jou is, dat jy weens die ongeregtigheid van die stad nie omkom nie.” Hy het toe nog „getalm”. Toe gryp die manne hom by die hand en lei hom uit en bring hom buitekant die stad. Geen wonder sy woorde was soos een wat gekskeer nie. Die Kerk, die gelowige, wat nie waaragtig glo wat hy verkondig en daarvolgens ook lewe nie, se getuienis is in hierdie wêreld kragtelos. Hy is soos een wat met sy getuienis gekskeer.

16 Augustus

Lees Génesis 24:39-45. Teks: Gén. 24:44.

„SY IS DIE VROU”

Dit was beslis 'n moeilike opdrag. Abraham se dienaar moes vir Isak 'n vrou gaan soek in die land van hulle herkoms.

Dit is bykans onmoontlik om vir 'n ander man 'n vrou te kies. En die keuse was uiters belangrik: sy moes immers een van die stammoeders van die latere Israel wees; daarom kon dit ook nie 'n Kanaanitiese wees nie, maar moes dit 'n vrou uit die eie geslag wees sodat die uitverkore volk suiwer sou bly, in godsdiens en kulturele erfgoed.

Wat doen 'n mens in so 'n situasie?

Die dienskneg Eliëser het by sy heer geleer wat Godsvertroue is. Abraham het in sy geloof nie gewankel nie; hy het daaraan gedink dat God hom op 'n wonderbaarlike wyse uit sy geboorteland geroep en gelei het, met 'n doel, en daarom bekommer hy hom nie in die minste daaroor dat God daardie doel sal laat vaar nie. En so maak die dienskneg in die uitvoering van sy taak: hy vertrou volkome op God. Hy bid. Iemand wat in 'n opdrag wil slaag, moet daarvoor bid. „Here, . . . laat ek haar tog ontmoet”

En daar kom Rebekka na die waterbron en doen al die dinge wat Eliëser as aanwysing vir homself vooraf vasgestel het. En hy weet: „sy is die vrou”. Wie op God vertrou, word nooit teleurgestel nie. Die keuse is ook baie duidelik, want Rebekka is 'n goeie vrou; hy kry haar nie by die niksdoeners op die dorpsplein nie, maar by die waterbron waar gewerk word; sy is 'n praktiese, hulpvaardige, minsame tog beskeie vrou — 'n waardige tweede stammoeder vir Israel, en daarom van Christus

Hy wat 'n taak het om uit te voer en hom daarin deur sy godsdiensbeginsels laat lei, maak nie saak wat die taak is nie, het alle rede om voorspoed te verwag. Die mens moet by Abraham en Eliëser gaan leer om in alle sake van hierdie lewe van God afhanklik te wees en alle verwagtings van Hom te koester — dan kan jy met sekerheid en beslistheid jou weg bewandel.

„Laat jou weg aan die Here oor, en Hy sal dit uitvoer”.

17 Augustus

Lees Génesis 25:19-34. Teks: Gén. 25:33c.

„. . . DIE ROOIGOED DAAR”

Die rooigoed, die lensiesop het net soos Esau self gelyk! Kyk na vers 25. En tot sy skande is hy hierna vir altyd Edom, dit is, „rooi”, genoem.

Hy was honger — dis te verstane. Maar hy het dit klaarblyklik oordryf. „Kyk, ek gaan sterwe” Dit kon nie so erg gewees het nie — selfs nie al was daar hongersnood in die land soos sommige meen nie. Izak was 'n baie ryk man en Esau sou sekerlik iets te ete by sy moeder kon gekry het. Nee, hy het die lus van sy sinne gevolg en in dié proses sy eersgeboortereg, 'n saak wat in daardie tyd veel geestelike voorregte beteken het, verag. As hy maar sy honger kon stil. Naas die eet van die verbode vrug in die paradys was dit seker een van die duurste etes wat ooit op die wêreld genuttig is. Wat hy verag het, het Jakob nagestreef — en dit verkry.

Wie dink dat Jakob listig was en 'n harde koop gesluit het, moet onthou dat die ou Ooste 'n totaal ander waardering van sulke sake

het as ons, en dat Esau se veragting van geestelike seëninge 'n veel erger oortreding as dié van Jakob was. Esau het vir die singenot van die oomblik sy geestelike erfenis opgeoffer; Jakob het die teenoor-gestelde gedoen, al het hy listig te werk gegaan.

Die lewe van beide hierdie manne na hierdie episode bevestig hulle twee se rangorde van waardevoorkeur: Jakob het Israel, aarts-vader geword, Esau maar net Edom, 'n latere sterk heidense volk. Wie die vlees voor die gees stel, word dodelik arm. Wie die bevrediging van die oomblik stel bo die toekoms van God, sny sy eie lewe af. Wie slim en gretig is in die klein en tydelik-nietige dingetjies, is klein in die groot en ewige dinge.

18 Augustus

Lees Génesis 26:1-6 en 12. Teks: Gén. 26:12.

'N GESEENDE OES

Dit was 'n droogtegeësterde land waar hongersnood geen ongewone verskynsel was nie. Abraham het dit beleef en nou Izak ook. Vanselfsprekend moet iets gedoen word, anders vergaan huis en haard. Daarom trek Izak suidwaarts in die vertroue dat hy elders die nodige lewensvoorrade sal vind. Uit die verband kan afgelei word dat hy van plan was om sover as Egipte te gaan — immers, sy vader het dit gedoen. Maar God beveel hom om te bly waar hy is. Toe was hy al in Gerar, die land van die Filistyne.

Izak het gehoorsaam. Maar sal blote gehoorsaamheid aan die Godsbevel die hongersnood verlig? Hierdie land is niks beter as dié gebied waar hy vandaan kom nie. Ja tog! Wie God se belofte aanvaar en glo, kan sy lewe en die van sy familie daarop waag. God het mos vir Izak gesê Hy sal in hierdie land met hom wees en hom seën — al is dié land ook op die oomblik dor en kaal.

Izak glo; hy bly daar; hy saai in die dorre aarde — en hy oes honderdvoudig! Daar is nie sekere terreine waar God se mag en wilsbeskikking uitgesluit is nie. Sy wil is daad, gebeurtenis! Gelukkig en geseënd is die mens wat so kinderlik, irrasioneel, teen die werklikheid in, glo! „Waarlik, hy sal nie beskaamd staan nie” Nugtere, bloot rasionele denke, die meet en weeg van feite en moontlikhede, kan soms fataal wees vir die geloof. Natuurlik is daar natuurwette wat die seisoene, reën en wind bepaal, maar God wat die wette gemaak het en beheer, kan 'n slegte groeiseisoen verander in 'n goeie. Izak het in die tyd van hongersnood honderdvoudig geoes.

Hy het God geglo en daarin volhard. Volharding is een van die belangrikste kenmerke van die ware geloof.

19 Augustus

Lees Génesis 26:13-29. Teks: Gén. 26:29c.

VERKORE WERKTUIG

Wie deur God geseën word, is veilig en versorg te alle tye. Veel meer nog so, as hy soos Izak geseën word omdat hy 'n bepaalde funksie vir God moet vervul, in hierdie geval om openbaringsdraer te wees. Maar goed te verstaan: die Godsseën is nie in die eerste plek beloning vir knap dienste gelewer nie, dis gegrand in God se verkiesende genade. Izak was nie 'n veel beter mens as ander mense nie; daar was niks besonders aan hom as persoon wat hom op grond van sodanige uitstaande en bekwame persoonlikheidshoedanighede

dan 'n witbroodjie van die hemel sou maak nie. Nee, hy hy was bloot uitverkore werktuig vir God — stamvader van Israel, as sodanig openbaringsdraer van die lewende God wat Homself aan die mens wat die Godskennis verloor het, wou openbaar, en voorvader van die geslag wat die volmaakte openbaring van God, Christus moes voortbring. Daarom is Izak geseën.

Dit is ook 'n seën om voor God se verkiesende genade te buig en dit te aanvaar. So was dit met Abiméleg. Hy het die buitengewone en onverklaarbare voorspoed van Izak gesien, hom om verstaanbare redes versoek om liever maar die land te verlaat, en hom tog later weer agternagesit om 'n vredesverdrag met hom te sluit. Vir die Filistyn was dit seker swaar, maar hy het gesien. En hy sê dit openlik — sit daar selfs iets van 'n bewondering in?: „Jy is nou eenmaal die geseënde van die Here”. Hy erken die tekens van Gods guns en weet: met hierdie man moet hy in vrede lewe en hom geen leed aandoen nie. Natuurlik was dit opsigself sy seën en redding.

So beskerm God sy werktuig; so doen Hy altyd met die mense wat in sy diens staan. Die ganse Israelitiese geskiedenis bewys dit; die kerkgeskiedenis bewys dit. Dit troos die werktuig, dit gee hom moed om sy taak uit te voer. Die gelowige, die kerk, hoef nooit te vrees nie. God laat sy wil en werk deur niks en niemand keer nie.

20 Augustus

Lees Génesis 28:1-10. Teks: Gén. 28:1.

GEEN HEIDENSE VROU NIE

Die Nuwe Testament sê ook iets hieroor, hoewel in breër verband: 2 Kor. 6:14: „Moenie in dieselfde juk trek saam met die ongelowige nie”. Wie egter hierin die volkome regverdiging vir 'n fanatieke rassesuiverheidsidee soek, maak 'n fout. Dit gaan hier eerstens om godsdienssuiverheid en godsdiensofstandhouding. Dit is die gevaar waarteen Izak vir Jakob wou beskerm. Godsgeloof en heidendom is onversoenlik, en daarom kan dit net nie goeie werk afgee in die intieme verhouding van 'n huisgesin nie. Twee godsdienste in 'n huis is gevaarlik. Kyk hoe het dit met Esau se „gemengde” huwelik met Hetietiese vroue gegaan! Blykbaar het dit in die familieverband geweldige probleme veroorsaak, want Rebekka roep 'n keer in moedeloosheid teenoor Izak uit: „Ek is moeg vir my lewe vanweë die dogters van Het. As Jakob 'n vrou neem uit die dogters van Het, soos hulle is, uit die dogters van die land — waarvoor lewe ek dan?”

Wanaanpassing met al die smart wat dit meebring, is die gevolg van so 'n huwelik: op maatskaplik-kulturele vlak en veral op godsdienstige vlak. Mense wat nie geesgenote is nie, wat nie uit dieselfde godsdienstige en kultuur-historiese dampkring leef nie, sluit nie maklik 'n geslaagde huwelik nie. En die grootste gevaar bly nog altyd dat dié party wat die ware godsdiensofstandhouding aanhang, na die heidendom meegesleur kan word. Heidendom openbaar altyd 'n geweldige suigkrag, soos Esau se geval inderdaad bewys — sy nageslag was 'n heidense nasie.

Vandaar die ernstige waarskuwing, ja, die gebod van die gryse ou vader aan die seun Jakob. Geen heidense vrou nie, want die diens en die aanbidding van die ware God, is te kosbaar, dis die lewe en die toekoms van Israel. Esau het Edom geword, Jakob het geluister, en Israel geword.

21 Augustus

Lees Génesis 32:1-12. Teks: Gén. 32:10.

SELFREALISERING

„Ek is te gering vir al die gunste . . . wat U . . . bewys het”. So sê Jakob in gebed. Dis waar. Hy is te gering. Dis goed en mooi dat hy so sê.

Wie verdien per slot van rekening God se verkiesende genade? Veral ook as jy 'n mens is wat weet om met 'n mate van listigheid jouself te bevoordeel? En as dit dan met jou werklik goed gaan, omdat jy geseënde instrument in die hand van God is, waar lê die rede vir jou voorspoed? In die feit dat jy so 'n voortreflike, onvervangbare instrument is, of in Gods vrye verkiesing?

Dis Jakob se verdienste dat hy hierdie saak raakgesien het. Hy besef die waarheid dat dit alleen God is wat hom begunstig en dit maak hom nederig. As hy in nood is — mense dink altyd op hulle eerlikste as hulle in nood is — dan erken hy en pleit hy om hulp soos enige ander mens; dan raak hy skerp bewus van die grootheid van God se genade en die diepte van sy eie afhanklikheid. En hy weet dat dit slegs God se genade is wat hom uit 'n konfrontasie met Esau kan red.

Wat 'n genade is dit as 'n mens homself gering kan ag! Nood is in sekere sin goed: dit laat die mens bid en homself in die regte perspektief sien. Jakob vertrou kinderlik in sy weerloosheid teenoor Esau, en in sy volslae afhanklikheid van 'n goddelike ingryping. En dit is baie goed. Hy besef sy kleinheid. Ook dit is baie goed. Selfverloëning en selfvernedering is geweldig heilsaam vir die mens se gees. En as Jakob dan nog dit daar bygevoeg dat hy onwaardig is om selfs gunste van God te ontvang, dan sien hy sy hele bestaan en al sy besittings en rykdomme in die regte perspektief.

Alles wat ons het en is, is van God. Die besef leer jou ware dankbaarheid.

22 Augustus

Lees Génesis 33:1-20. Teks: Gén. 33:20.

ROEPINGSVERVULLING

Jakob kom in 'n vreemde gebied tussen vreemde mense. Dis hulle land. Hulle leefwyse en hulle godsdienst geld daar. Hy slaan sy laer voor die stad op en koop later wettiglik die stuk grond van die eienaars. Sover tree hy as nuweling uiters korrek op en doen niks wat aanstoot gee nie. Hy is 'n goeie immigrant in Sigem.

Maar toe hy die grond klaar gekoop het, doen hy 'n ding wat opval. Hy bou 'n altaar vir die Here en gee dit 'n naam: Die God van Israel is God. Is dit nie vermetelheid nie? — hy maak die plaaslike gode sommer af. Is dit nie uiters riskant nie? Die inwoners mag hulleself beledig voel en hulle vererg!

Nee, dis nie vermetelheid nie en al is daar 'n risiko aan verbonde, Jakob doen wat hy weet hy moet doen. Basies is dit roepingsvervulling, hierdie altaar met sy naam. Dis nie soseer negatiewe vernedering as wat dit positiewe getuigenis is nie. Dit was Jakob, die hele Israel se roeping. Hy is maar net gehoorsaam en daarom deer die moontlike risikos hom geensins. Hy is deur God verkies om aan die heidendom so te sê: „Die God van Israel is God”. Hy lewer sy getuigenis helder en onomwonde deur 'n eenvoudige praktiese daad: 'n altaar met 'n naam. Jakob is heeltemal insiklik en korrek in sy

optrede teenoor die Kanaäniete, maar as dit om die ware godsdiens gaan, dan moet hy eerlik en onbevreesd optree. Hy weet mos die inhoud van die naam van die altaar is die waarheid!

Openbaringsdraer en getuie is nie vermetel as hy die waarheid wat hy dra openlik stel nie. Hy is mooi gehoorsaam. Dit is waarvoor hy gestuur is. 'n Gehoorsame kind van God sluit nie kompromieë as dit by die diens van die ware God kom nie. Dan is daar net een waarheid. Die heidendom moet tot hulle eie beswil liever luister as om aanstoot te neem. Net 'n altaar met 'n naam, nie 'n dramatiese en historiese bekeringskampanje nie; en nou weet die Sigemiete ook die waarheid. Getuienis is 'n saak van opregtheid en eenvoud.

23 Augustus

Lees Génesis 37:1-5 en 31-36. Teks: Gén. 37.

DIE WEG VAN GOD

Die mens wik, maar God beskik en in hierdie beskikking van God is ook opgesluit die beskerming oor die mens. So was dit ook met Jakob en Josef.

Jakob was die vader van dertien kinders en die man van vier vrouens; slegs een seun, Josef, en slegs een vrou het hy werklik liefgehad en toe hierdie vrou, Ragel, sterf met die geboorte van Benjamin, het al sy liefde oorgegaan op Josef. Die ander kinders het vir hom nie so baie beteken nie en hierdie liefde, wat byna ongesond was, het hy ook baie duidelik getoon: Josef is op allerlei wyses voorgetrek; vir Josef het hy 'n rok gegee, kleurvol en met lang moue soos prinse gedra het; so graag wou hy Josef voortdurend by hom gehou het sodat hy nie so ru soos sy broers sou wees nie, hy moes beter en fyner wees. Dit is so, dat die godsdiens en geloof Josef in die huis van sy vader so gevorm het dat dit sy behoudenis in sy latere lewe geword het, maar Josef sou nie aanbly in die huis van sy vader nie, want God se weg was anders as dié van Jakob.

Op sewentienjarige ouderdom moes Josef na sy broers gaan soek het toe hulle met die skape getrek het. In Dotan het hy hulle wel raakgeloop, maar by hulle was geen vreugde nie, want deur sy hovaardigheid en drome het hy hulle haat op sy hals gehaal. Hulle het hom verkoop as slaaf na Egipte toe. Die gewik van Jakob het alleen droefheid vir hom en Josef gebring, maar God het ingegryp, want Josef was was vir beter en hoër dinge bestem — hy moes die weg vir Israel in Egipte voorberei. Ook ons weë bring meer as eenkeer droefheid en die enigste om op die regte spoor te bly, is om gelowig die weg van God te aanvaar.

24 Augustus

Lees Génesis 39:1-9. Teks: Gén. 39:9.

WAT WORD VAN MY KIND?

Met diepe droefheid en vele tranes het Jakob aanvaar dat sy geliefde kind, Josef, dood was, ook sy broers het nie geweet wat van Josef geword het nie, maar God het geweet.

In Egipte is die jonge Josef slaaf van Potifar. Hy was 'n baie goeie en betroubare slaaf, só dat Potifar sy hele huishouding aan die sorg van Josef toevertrou het — en Josef was hierdie vertrouwe waardig. Daar in die vreemde kry Josef te doen met die slegte vrou van Potifar, maar wat hy in sy vader se huis geleer het, sy godsvertroue laat hom behoue bly — sy God beskerm hom. Josef oortree nie, al is hy onder die oë van sy vader uit, al weet hy niemand kan hom sien nie, al is hy by vreemde, onbekende mense.

En my kind? Ek versorg hom so goed en ek kan, ek leer hom van sy Vader wat in die hemel is, maar kan hom nie altyd onder oë hou nie, ek kan hom nie gedurig beskerm as hy winkel toe gaan of by die skool is nie. Ek kan nie saamgaan wanneer hy maande by die universiteit of kollege is nie. Ek kan nie by hom wees as hy ver van die huis af op 'n ander plek werk nie. Dit weet ek egter: Dié God wat hier by my is, sien ook my kind en is ook by my kind. Ek kan nie altyd by my kind wees nie, maar ek kan vir my kind bid — mag God hom beskerm!

25 Augustus

Lees Génesis 39:16-23. Teks: Gén. 39:20a.

BELOON GOD DIE KWADE ?

Josef is 'n mooi jongman, maar nie alleen dit nie, hy is ook getrou in die werk wat sy baas, Potifar, aan hom gee. Potifar se vrou is egter swak van karakter en by elke moontlike en onmoontlike geleentheid probeer sy dat Josef met haar moet owerspel pleeg. Josef vlug egter weg, omdat hy nie teen God wil sondig nie, want hy weet die huwelik is 'n instelling van God. Met haar leuens en bedrog kou Potifar se vrou na haar man, hy laat Josef vang en werp hom in die koninklike tronk. Nou vra mens jou die vraag af: Moes dit nie andersom gewees het nie? Is dit juis Potifar se vrou wat in die tronk moes kom nie — Josef was tog onskuldig? Beloon God dan die kwade en straf die goeie? Dit is 'n vraag wat dikwels gevra word, ook in die Bybel (bv. Ps. 73). Tog is dit ook die Bybel wat ook weer die antwoord gee: Die Here tugtig hom wat Hy liefhet (Heb. 12).

In die tronk behou Josef die geloof, met ander woorde, hy laat God voortgaan met dit wat Hy wil doen, sonder om te kla, al verstaan hy dit nie. So is dit dan dat Josef weer eens, ook in die tronk, die guns ook van die mense kry. Hierdie tydperk in die lewe van Josef was ook nodig, want hy moes gereed gemaak word, gebrei word vir die eintlike taak wat God vir hom bestem het.

Wat weet ek wat die doel van God met my is as mens? Dit lyk miskien of dit ten kwade is, maar 'n goeie doel is daar, al is dit dan ook net om in pyn op die krankbed telê, maar daardeur nog die Naam van God groot te maak.

26 Augustus

Lees Génesis 41:1-16. Teks: Gén. 41:16.

EK KAN NIE !

Jarelank was Josef in die tronk. Deur sy optrede en geloof het hy wel 'n soort opsigter in die tronk geword, maar nog was hy in die tronk. Gedurende hierdie tyd het hy na waarheid die drome van die skinker en die bakker uitgelê en die skinker het beloof om by farao 'n goeie woord te doen sodat Josef ook die tronk kan verlaat. Die skinker het egter vergeet en nog twee lange jare het Josef in die tronk gesit, totdat ook farao gedroom het.

Jarelank onskuldig in die tronk. Het God hom dan vergeet? Toe die tyd ryp was, toe Josef ryp was, het God hom laat uitkom om die drome van farao uit te lê en met die uitleg van die drome het Josef onderkoning van Egipte geword.

In hierdie geskiedenis kom die mooi geloofsbelydenis van Josef: Ek kan u droom nie uitleê nie, maar God kan dit doen! In die huis van sy vader het Josef dit nie geleer nie. In hierdie geloofsbelydenis is ook 'n diepe, ernstige gebed opgesluit: Here, help! En hierdie is

'n gebed wat niemand aan Josef kon leer nie. Die jare van beproewing het dit aan hom geleer. Op dertigjarige leeftyd was Josef reeds ryp en oud in die geloof. Dit is jare wat hom baie naby aan sy God gebring het, daarom kon hy ook onderkoning wees in waarheid en geregtigheid, sonder enige hoogmoed.

So word mens dikwels aan die lewe oorgegee, sodat jou geloof sterk kan word en die beloning is groot — nie noodwendig onderkoning of hoë posisie nie, maar naby aan God. En die mens wat werklik in God glo, kan nooit hoogmoedig wees nie, want alles kom van God, alles is sy genade. Alleen en uit myself kan ek nie die lewe en dit wat dit oplewer aanpak nie — uit myself niks nie, alles uit God.

27 Augustus

Lees Génesis 45:1-13. Teks: Gén. 45:4b.

VERGEWE

„Ek is julle broer Josef vir wie julle na Egipte verkoop het”.

So is die bekendstelling van Josef aan sy broers. Hierdie woorde sluit jare van smart en beproewing in, jare dat Josef gebrei is, jare waarin hy kon besef dat die wil van God alleen reg en goed is. Daarom het hierdie woorde geen angel in nie, alleen vergewensgesindheid en erkenning dat God met dit alles 'n groot en mooi doel gehad het. Hierdie woorde is ook die afsluiting vir die elf broers van jare van bedrog.

Met die eerste ontmoeting met Josef is die tien broers in die tronk gegooi vir drie dae sodat hulle sake bietjie kon oordink. Terug by Jakob moes hulle verwyte aanhoor. Toe hulle aan tafel was saam met Josef met die tweede ontmoeting, het hulle nie omgee dat Benjamin vyfkeer die porsie van die ander kry nie. Ook hierdie tien broers het besef dat hulle dae wat hulle gedoen het, terugkom op hulle en dat God vergeld. Toe hulle weer terugkeer nadat Josef se dienaar hulle gaan voorkeer het om Benjamin terug te bring, was hulle bereid om in die plek van Benjamin gestraf te word of selfs te sterwe en het die skuld op hulleself geneem al was almal onskuldig aan die diefstal van die beker van Josef. Inderwaarheid, ook die broers van Josef het tot inkeer gekom. Geen sweem van haat het by die broers oorgebly teenoor mekaar nie en Josef het hulle vergewe vir wat hulle gedoen het — eintlik het hy hulle nie vergewe nie, God het die haat en wrok wat daar miskien gewees het, weg-geneem. Kan daar by die gelowige Christen enige haat en wrok wees. Alles wat gebeur geskied onder toelating van God ten goede — al verstaan ek nie altyd nie. Kan ek verwag dat ek vergewe sal word as ek nie wil vergewe nie?

28 Augustus

Lees Génesis 47:1-10. Teks: Gén. 47:8.

HOE OUD IS JY?

'n Heuglike oomblik was dit in die lewe van Jakob en Josef toe hulle na soveel jare mekaar weer kon sien en soengroet — jare waarin Jakob gemeen het dat Josef dood was en dat Josef onseker was of sy vader nog geleef het. Met vreugde bring Josef dan ook sy oue vader om hom voor farao, die grootste heerser van daardie tyd te stel. Farao verwonder hom oor die enorme ouderdom van Jakob, want in Egipte het die mense nie so oud geword nie. Hoe oud is jy? Dit is 'n normale vraag vir die jeug aan die ouderdom. Merk-

waardig is die antwoord van Jakob: Ek is honderd-en-dertig jaar oud; tog is my jare baie min, selfs in dae gereken is dit maar min, want ek staan voor God en Hy is ewig. Voor Hom is dit alleen maar 'n oogwink, 'n skaduwee. Baie was die verdriet, baie die afdwaling van God, groot die sonde. Gelukkig dat die dae so min is, sodat ek nie so lank sondig voor God en teen Hom sal wees nie.

Jakob staan voor God met sy lewe; elke mens staan voor God met sy lewe. Hoe oud is jy? In die blomknop van die lewe, die fleur, volle krag, ouderdom? Wat is die spore wat jy getrap het, waar is die paadjies wat jy geloop het? Hoeveel dae gaan jou lewe nog wees?

Ek staan skuldig voor God, want déúr my lewe dwaal ek van Hom af, maar dit weet ek: In Christus is daar vergewing.

29 Augustus

Lees Génesis 50:22-26. Teks: Gén. 50:25.

TOEKOMSGELOOF

Die Boek van die Skepping sluit af met 'n doodkis. Is dit waarvoor God, die Skepper, die mens bestem het — die dood? Dit is so, dat God die mens geskape het tot die lewe en om te lewe om Hom te lowe, maar deur die sonde van die mens het die dood in die wêreld gekom en so word die dood die sekerste in hierdie lewe.

Die geloofsheld, Josef, word oud in Egipte en dan sterf hy daar in die vreemde, maar dit is nie vir hom die einde nie. In die geloof weet hy dat die God van Abraham, Isak en Jakob nie die werk van sy hande sal laat vaar nie. Daarom is hy seker, by hom is daar geen twyfel nie, dat Israel sal teruggaan na die land van die belofte. Daarom laat hy sy broers ook sweer dat hulle sy beendere sal saamneem wanneer God hulle na Kanaan bring. Ook die lewe en werk van Jesus Christus sluit af met die graf, die smart en teleurstelling van sy geliefdes hier op aarde. Vir hulle wat naby Hom geleef het, was dit die einde van alles en tog, op daardie opstandingsmôre, was die graf leeg. Hy het graf en dood en satan oorwin, ook as bewys vir ons dat die graf nie die einde is nie.

Vir elke mens, wie of wat hy ookal mag wees, is die dood die einde van hierdie lewe en by die graf is almal gelyk en ewe arm. Vir hom, egter, wat glo in Christus is die graf slegs maar die on-aansienlike poort tot die rykdom van die beloofde land, slegs maar die oorgang van Egipte na Kanaän, van hierdie wêreld, met satan as owerste, na die hemelse Kanaän, ewig met Christus.

30 Augustus.

Lees Psalm 1:1-6. Teks: Ps. 1.

DIÉ WOORD IS ONS WATERSTROOM

Dit is baie belangrik dat heel aan die **begin** van die Boek van die Psalms die belangrikheid van die „**Wet van die Here**” — d.i. Gods Woord — baie duidelik beklemtoon sal word. Die psalms wat volg is elkeen 'n gedeelte van hierdie Woord van God. Dit is hierdie Woord wat soos die stroomwater in 'n dorre wêreld die lewe en die vrugte moontlik maak.

Die Woord van die Here is vir ons dié belangrikste Woord om te hoor en na te luister en te gehoorsaam.

Teenoor die Woord van die Here staan die woord van die duiwel. Die duiwel gebruik die mond van die goddelose om onder ons „raad”

te gee en met God en Sy Woord te spot — hy wil sy woord op ons afdwing en ook sy raad; daarom verkleineer en spot hy met God en Sy Woord en daartoe sal daar altyd gewillige instrumente tussen ons wees — maar wie na die duiwel se raad luister se lewe is leeg en sonder 'n ewige bestemming; soos die kaf.

Nou sê die eerste psalm dat **dié mens** wat tussen al die wanklanke in die wêreld by hierdie Boek en by hierdie Woord kom luister en dit in die hart oordink 'n gelukkige mens — **welgeluksalig** is. Waarom? Nie omdat dit die loon van 'n deug onderstreep nie, maar omdat die Woord **dié bron** tot die ware geluk en lewe is. Want wie na die Woord luister, luister na God. God se Woord spreek van genade en van vergifnis oor my as 'n wese wat vir die dood gebore is onder die sonde. Hierdie Woord is nie net hoorbare woorde van God nie maar is ook 'n lewende gestalte — Jesus Christus, die Woord praat wat geword het. As hierdie psalm hier van die Woord praat wat soos 'n waterstroom is praat dit net so goed van Jesus Christus.

By elke psalm in hierdie Boek kom ons dieselfde waterstroom teë. Deur Jesus Christus lewe ons en kan ons ook dankbare vrugte lewer.

31 Augustus

Lees Psalm 2:1-12. Teks: Ps. 2.

DIE OORWINNING BEHOORT AAN DIE HERE

Hier is 'n onrustige bedrywigheid op die aarde onder die klein mense wat in hul eie oë groot en magtig is aan die gang. Hulle wil geen ander gesag en heerskappy erken as die wat hulle self daargestel het nie.

Wanneer die psalmis nou hierdie klein mense se opstandigheid teen die lewende God van die hemel gade slaan kom daar by hom 'n vraag op: Waarom? — die vraag onderstreep die **sinneloosheid** van hierdie mense se poginge en gedagtes. Want dit is tog dwaas van 'n mens om teen die hemelse heerskappy in opstand te kom.

En tog dat dit so is, is 'n feit en 'n profetiese waarheid — dit word gedoen ook in ons eie tyd. Waarom? — **omdat**, soos dit ook hier staan die mens in sy dommigheid dink dat die Here hom wil beroof van sy vryheid. Maar met hierdie soort mens se gesindheid is daar fout — hy dink soos die duiwel.

Hoe sinneloos hierdie gedagtes en woorde van die klein mens op die aarde is **wat die taal praat van die duiwel** word in die volgende woorde duidelik: „Hy wat in die hemel woon, lag; die Here spot met hulle.” Maar daar kom ook 'n tyd waarin die lag van God oorgaan in toorn — in Sy grimmigheid sal Hy hulle verskrik. — Die gevolg van so 'n dwase astrantheid het tydelike en ewige gevolge. Gods toorn en Gods straf. Dit bly waar ook vir vandag.

En dan, in hierdie tyd en wêreld van woeling en sinnelose gedagtes, van klein opstandige mense, laat die ewige onwankelbare God 'n ewige besluit bekend word — **Sy Woord vertel daarvan**. In Sy Seun sal Sy heerskappy geopenbaar word — Hy sal sy almag en heerskappy openbaar in die vernietiging van die dood en oorwinning oor die duiwel. Sy heerskappy is 'n ewige heerskappy, van 'n ander orde as die van die aarde en alle mag is aan Hom onderwerp.

En omdat sy Seun Jesus sou kom en gekom het — spot die Here nie net met die dwase opstandige mens nie — en spreek ook nie net

van gerig en toorn nie, maar roep ook: „wees dan nou verstandig . . . en laat julle waarsku **dien** die Here met vrees en **juig** met bewing.”

Die Here alleen regeer. Hy wat die sonde straf as Regter is ook ons Vader.

1 September

Lees Psalm 3:1-9. Teks: Ps. 3:8.

'n LIED VAN VERTRoue EN HOOP

Die opstandige klein mense wat drink by die fontein van die duiwel verset hulle nie alleen teen die gesag van God nie. Met duiwelse selfsugtige ambisie sal hulle elke ander mens ook probeer vernietig wat in hulle pad is. Soos Absolom sy vader Dawid nie ontien het nie. Sulke mens is in elke tyd 'n bedreging.

En al is dit dan ook so in ons eie tyd dan mag u en ek die God wat in Psalm 2 verkondig word as die ewige en almagtige God aan wie alle mag in die hemel en op aarde behoort ook vertrou as ons toevlug en hoop. Dawid se gebed is 'n lied van vertroue en hoop — daarom kon hy ook onder die vervolging van sy eie seun die vorige nag sonder vrees gaan lê en met gerustheid aan die slaap raak.

So seker is God se **redding** en **verlossing** as Dawid daarom bid, dat hy daarnaas bely: „Want U **het** my vyande op die kakebeen geslaan; u **het** die tande van die goddelose stukkend gebreek.”

Maar sekerheid van die **redding** en **verlossing** word nog 'n groter lied wanneer ons mag bely op grond van die **waarborg** hiervan in Jesus Christus wat die duiwel op sy „kakebeen” geslaan en die „tande” van die ewige dood vir ons stukkend gebreek het.

Met hierdie lied in ons hart en hierdie gerustheid kan ons nie net gaan slaap nie maar ook die laaste asem uitblaas — Jesus Christus het die dood oorwin. Hy is ons Redder en Verlosser en ons Hoop.

2 September

Lees Psalm 4:1-9. Teks: Ps. 4:8.

CHRISTUS ONS BRON VAN GROTER VREUGDE

Hier hoor ons iemand bid voor hy gaan slaap. Daar is klanke wat ooreenkom met sy lied van die vroeë môre. Ons hoor hom bid hier waar hy te ruste gaan met dieselfde vertroue en hoop van die oggend. Daar is egter nog **iets anders** ook wat hy sê. Die bidder sê dat daar iets is wat hy ook hierdie dag belewe het wat hom blyer maak as die blydschap van mense wat genoeg gehad het om te eet en te drink — daarvoor is hy ook bly en dankbaar. Hy weet ook waarvandaan dit gekom het. Hierdie **iets** waarvan vers agt praat wat die **groter vreugde** by hom wakker gemaak het is die „goeie” wat God hom „**laat sien**”. Hierdie goeie wat die Heer Dawid hier laat sien lê daar op die horison waar Abraham dit ook gesien het soos dit beskrywe word in Hebreërs Hoofstuk 11 vanaf vers agt „Deur die geloof het Abraham, toe hy geroep is, gehoorsaam weggetrek na die plek wat hy as 'n erfenis sou ontvang want hy het die stad verwag wat fundamente het, waarvan God die oprigter en boumeester is. hulle het dit uit die verte gesien en geglo en begroet; en het bely dat hulle vreemdelinge en bywoners op aarde was.”

Hierdie belofte het in vervulling gegaan in en deur Jesus Christus — al het dit vir Dawid en Abraham nog in die toekoms gelê,

het hulle in die geloof dit gesien en begroet. Jesus Christus se koms na hierdie wêreld beteken vir ons burgerskap van die hemel omdat Hy deur Sy lyding en sterwe en opstanding en hemelvaart vir ons die weg daarvoor gebaan het daarvan vir ons die waarborg is — **deur die geloof sien ook ons hierdie goeie van God.**

As ons **hierdie „goeie”** gesien het, sal ons weet wat **dié iets** is wat groter vreugde in ons hart gee as wanneer die koring en die mos oorvloedig is, naamlik **vergewing van ons skuld en die ewige lewe.**

3 September

Lees Psalm 5:1-13. Teks: Ps. 5:8

CHRISTUS IS DIE GROOTHEID VAN GODS GOEDERTIERENHEID

In Psalm 24 word 'n vraag gevra wat ook pas by hierdie teksvers. Die vraag is:- „Wie mag klim op die berg van die Here? En wie mag staan op Sy heilige plek?” En dan antwoord Psalm 24 ook op hierdie vraag. „Hy wat rein van hande en suiwer van hart is, wat sy siel nie ophef tot nietigheid en nie vals sweer nie.”

Hier in Psalm 5 sien ons 'n mens staan op die drumpel van die huis van God — die vraag van Psalm 24 huiwer ook in sy hart: „wie mag staan in Sy heilige plek?”

En as ons hom dan sien binnegaan hoor ons waarom hierdie mens kon binnegaan — „**Maar ek, deur die grootheid van u goedertierenheid mag ek in u huis ingaan.**”

Hieruit en ook uit wat in vers 5, 6 en 7 staan lei ons af dat hierdie mens eers na sy „hande” en „hart” gekyk het. En wat het hy gesien toe hy daar op die drumpel van „Sy heilige plek” gestaan en na sy „hande” en hart kyk? Hy het gesien sy hande is nie „rein” en sy hart is ook nie suiwer nie. En tog, hy draai nie om nie — hy hoef nie — nie omdat hy maar goed so is nie. Maar omdat **Iemand anders** se „rein hande” en „suiwer hart” vir hom dit moontlik maak om daar te pas waar ons onrein hande en onsuiver hart ons sou verhinder om te kon inkom.

Daarom sê die psalmdigter „**Maar ek**” dis 'n wondervoorreg wat hy hier bely. Dit kan u en ek ook as 'n wonder en voereg bely. Ons mag ingaan nie net in die Huis van die Here op aarde nie maar ook in die „ewige Vaderhuis” — die grootheid van Sy goedertierenheid het dit moontlik gemaak.

Jesus Christus is die grootheid van Gods goedertierenheid.

4 September.

Lees Psalm 6:1-11. Teks: Ps. 6:5b.

CHRISTUS IS GODS GOEDERTIERENHEID OOR MY —

Die mens wat glo, het uit God se Woord geleer dat die sonde soos 'n dodelike siekte is; dit deurdring ons hele wese en dit besmet ons hele bestaan.

Die psalmis praat oor **hierdie** sondenood waarin hy hom bevind dan ook in beeldende taal. „Wees my genadig, Here, **want ek is verswak; maak my gesond, Here, want my gebeente is verskrik.**”

Hierdie mens wat ons hier hoor bid weet ook soos wat ons maar net uit Gods Woord kan leer dat hierdie **toestand van sondaar wees** (siekwees) sekere gevolge het. Die gevolge van die **sonde** is die dood — teken van die toorn en die grimmigheid van die regverdige God. Die duidelikste plek waar ons dít leer is daar waar die Bybel ons

die portret wys van die Een wat dit vir **ons** gedra het:- Jesus Christus se sterwe vir al die sonde van die hele menslike geslag aan die kruis op Golgota.

Uit die Woord weet ons dat dit die gevolge van ons sonde is wat oor Hom gekom het.

As ons dan smekend bid: „O Here straf **my** nie in U toorn nie, en kasty **my** nie in u grimmigheid nie” — dan bid ons so omdat ons weet wat die gevolge van ons sonde is maar ook in die volle wete dat **ons dit verdien**. Die enigste grond waarop ons om begenadiging en verlossing kan pleit was ook dieselfde grond waarop Dawid daarvoor kon pleit. So sien ons dit ook in hierdie psalm; en dit is op grond van God se **goedertierenheid**.

En waar leer u en ek dit beter ken as ook uit God se Woord? Die portret wat Hy daarvan vir ons wys is weer dieselfde; kyk:- „**so lief het God die wêreld dat Hy sy enige gebore Seun gegee het . . .**”

Dit is **al grond** waarop u en ek as mense wat tot in ons „gebeente” siek is van die sondekrankheid mag en kan bid om genesing en redding.

„ Verlos my om U goedertierenheid ontwil.”

5 September

Lees Psalm 7:1-18. Teks: Ps. 7:1.

TOT EER VAN DIE HERE

Die psalmdigter word volgens die sesde vers vervolg en bitterheid aangedoen deur 'n ander mens, so dat sy naam en sy eer in gedrang is. Volgens die vierde en vyfde verse is die psalmdigter 'n **onskuldige** prooi van iemand met 'n los en giftige tong. Volgens vers tien is hierdie mens iemand wat goddeloos is — iemand wat hom in werklikheid losgemaak het van God — wat eintlik geen Hoër Gesag of maatstaf respekteer en eerbiedig nie. Hierdie goddelose mens het met die duivel in sy hart losgetrek teen die psalmdigter met die giftigste van alle skietgoed — sy tong.

Hier is die psalmdigter 'n tipe van Jesus Christus wat as waaragtige **Onskuldige** gelei het onder die valse aanklag en beskuldiging van die wat Hom uiteindelik ook gekruisig het.

Op 'n koninklike triomferende wyse het hy hieronder gely sonder om die satan se gesante te probeer oortuig dat hulle verkeerd is. Die oorwinning oor die duivel lê nie op die weg om van hom 'n dissipel te maak nie.

God alleen kan die duivel ook in die hart van die mens oorwin. Die mense het Jesus Christus belaster om 'n rede te kry om **Hom dood te maak** — hulle het Hom belaster om die **openbare** simpatie te neutraliseer. Hy ly daaronder, maar staan dan ook op uit die dood omdat **niemand hom dood kon hou** nie want Hy is die **Triomfator**, die Oorwinnaar. Dié koninklike weg is tot eer van die Here.

As Dawid dan ook **onskuldig** ly en omdat die oorsaak van die vyandigheid teen hom ook dieper gelê het sou dit nie help as hy terwille van sy eer sy vyand sou probeer oortuig dat hy 'n fout gemaak het nie — van die **duivel** kan niemand 'n engel of dissipel van die Here maak nie.

Dawid bely daarin tot eer van God sy onskuld en bid tot eer van God om Sy hulp.

As hierdie Psalm dan ook vooruitwys dan weet ons ook die **enigste** waaragtige oorwinning oor die duivel is om hom self te oorwin — daarom glo in die Here Jesus Christus. Hy het hom oorwin!

6 September

Lees Psalm 8. Teks: Ps. 8:5.

GOD DINK AAN DIE NIETIGE MENS

Wat bring die mens nie alles tot stand nie! Die afgelope aantal jare het die mens op die gebied van die wetenskap en die tegniek geweldige vordering gemaak. Die wêreld het klein geword vanweë die menslike vermoëns. Die lewens van mense, so word beweer, word verleng. In sommige opsigte kan die elemente beheer word. Die mens kan al om die maan sirkel. Dit is daarom nie snaaks dat daar by die mens van hierdie eeu 'n groot selfvertroue bestaan nie. Hoogmoed en valse selfvertroue het die wese van die mens beset.

Ten spyte van alles is die mens egter niks anders as 'n nietige stofdeeltjie in vergelyking met Gods skepping. As ons maar net 'n oomblik tot stilstand kan kom onder 'n nagtelike sterreheem en opkyk, ja van onself af wegkyk, sal ons bemerk hoe absoluut onbeduidend en klein ons werklik is. Ten spyte van al die voorregte waarin die mens hier op aarde mag deel, is ons uit onself niks.

Maar God het ons nie daarom aan onself oorgelaat nie. God het die mens nie gaan vergeet omdat hy is wat hy nou is. God maak bemoeienis met die mens. Die mens wat die paradys uitgedryf is, word deur God gevolg. Hy het vir ons sigbare tekens van sy genade en liefde gegee.

God het Homself in Jesus Christus gegee. Christus is die bewys van die bemoeienis wat God met die mens maak, want Christus bring ons terug na die paradys.

7 September.

Lees Psalm 9. Teks: Ps. 9:11.

GELOOF EN VERTRoue

Dawid se lewe was 'n lewe van stryd en beproewing, maar voor hy sy nood uitstort, loof en prys hy God en besing hy die eer van Sy naam. Dawid het God geken soos God Homself aan die mens openbaar het en het hy met sy hele wese gaan gryp na die dinge wat God hom uit genade gebied het.

Waarom het Dawid so onvoorwaardelik vertrou? Daar is vele mense wat sê dat hulle ook glo, maar by die geringste lewenskrisis ontwrig en verward is en in ongeloof vrae begin stel! Is God 'n God van liefde? Met hierdie vraag word wantroue en onsekerheid in die hart van die mens geopenbaar. Daardie mens se lewe is ankerloos en hy sal daartoe oorgaan om vir hom valse lewensankers te skep, want hy het God gaan meet met 'n menslike maatstaf. God wou vir hom nie inpas in sy menslike lewenspatroon nie.

Wie die Here nie waarlik ken soos Hy Hom in die Skrif openbaar het nie, sal aan die duskant van die graf 'n onsekere lewenspad bewandel.

Die krag van Dawid se lewe was juis sy geloof in God, maar dit was 'n opregte geloof omdat Hy God waarlik geken het soos Hy Homself openbaar het. Omdat sy lewe met ware geloof vervul was, daarom was sy vertroue godsvertroue en kon hy aan die einde van sy lewe weet dat hy deur Gods genade oorwin het.

8 September

Lees Psalm 10. Teks: Ps. 10:1.

DIE HERE IS NABY

Die beproefde staan hier weerloos terwyl hy die Here aanroep. Dit skyn asof die Here stil staan en onbewoë sy lyding aanskou. Hy skyn ver te wees en nie bereid tot hulp, ja, om naby te wees in benoudheid. Die Here is vir die sugtende lyer soos 'n ontoeganklike berg en daarom lyk dit asof die laaste hoop op redding en verlossing afgesny is.

Paulus, die gevangene van die Here was op sy laaste reis na Rome ook in so 'n situasie gedompel. „En hulle het op 'n plek verval met die see aan weerskante en die skip laat strand en die voorskip het vasgeraak en onbeweeglik bly sit maar die agterskip is deur die geweld van die branders uitmekaar geslaan”.

In daardie oomblikke van beproewing was daar blykbaar geen hoop op redding en alleen 'n gewisse ondergang het hulle in die gesig gestaar.

„O Here waarom staan u so ver weg en hou U verborge in tye van benoudheid?” Gods teenwoordigheid is altyd 'n blydskap vir sy volk maar selfs net die gedagte dat Hy afwesig is, is angswekend vir die gelowige. Maar Hy wat die goud smelt en louter is self nooit ver van die oond. Wanneer Daniël en sy vriende in 'n vurige oond gewerp word, is daar die Onbekende by.

Jesus Christus het eenmaal aan die kruis uitgeroep: „My God, my God, waarom het U my verlaat”, sodat ons tot God geneem en nimmermeer deur Hom verlaat sou word. God is tot in ewigheid vir ons Immanuel.

9 September

Lees Psalm 11. Teks: Ps. 11:1.

GOD IN HULP EN BENOUDEID

Hierdie Psalm het blykbaar sy ontstaan gehad gedurende die tyd toe Dawid by Saul ingewoon het. Vanweë Saul se haat teen Dawid het daar 'n uiters gespanne atmosfeer ontstaan, in so 'n mate dat Dawid se lewe nie meer veilig was nie. Sy vriende het Dawid met raad bedien. Hulle het hom aangeraai om te vlug. Maar Dawid as dienskneg van Saul, en as gelowige, weier om te vlug. Hy wou sy plig teenoor sy koning nie versuim nie. Hy wou hom nie verlaat op menslike raad nie.

Ook Nehemia het hom in so 'n situasie bevind. Hy is aangeraai om te vlug, maar het geweier.

Net so het Dawid ook verklaar: „By die Here skuil ek. Hoe kan julle dan vir my sê: vlug na die berge soos 'n voël”.

Dawid se vriende is hier deur die bose gebruik om wantroue teenoor die Here in sy hart te skep. Maar Dawid het sterk bly staan in die geloof. Sy hoop en vertroue was op God gevestig en nie op menslike raad en menslike planne nie. Moontlik was hy in die gees weer op die slagveld voor die reus Goliat, die jong seun met sy slingervel en met God.

Die nood van die mens is juis sy godloosheid. God het sy Seun na ons gestuur. Wie in Hom glo het nie nodig om sonder God in die lewe te staan nie. Hy is vir ons 'n skuilplek. Wie in die geloof na Christus gaan gryp, het reeds aangekom by die berge waar sy hulp vandaan kom.

10 September

Lees Psalm 12. Teks: Ps. 12:8.

DIE REGVERDIGE OORDEEL EN RED

Die Bybel spreek dikwels sonder om doekies om te draai. In daardie dae was dit al vir die gelowige moeilik om die met-sonde-verduisterde-wêreld te verduur. By tye was selfs Dawid aangegryp deur die verdorwenheid van die mens, en daardeur die lyding van die regverdige.

Dawid het na bevryding gesmag, want skynbaar was die geweld van die bose onstuitbaar in sy gang. Selfs hulle wat eers as vromes en getroues gereken is, is oorweldig deur 'n gees van dubbelhartigheid. Maar bo dit alles troon die God van geregtigheid wat nooit verander nie en tot wie die gelowige hom altyd kan wend.

Hy is die Versorger van die ellendige en die behoeftige en op die regte tyd sal Hy op sy manier die onregverdige tot verantwoording roep, want teenoor die vleitaal en die leuen van die mens staan die Here in onaantasbare reinheid soos silwer wat volmaak gelouter is in 'n smeltkroes. Deur die Woord word geleer dat daar, ten spyte van wat hierdie wêreld is, tog redding is vir die gelowige.

God het sy Seun in hierdie chaos ingestuur en Hy alleen nl. Jesus Christus is vir die gelowige die brug na die ewige lewe. Uiteindelik sal die kwaad deur die Goeie oorwin word.

11 September

Lees Psalm 14. Teks: Ps. 14:3.

GROTE GOEDERTIERENHEID

Moontlik het hierdie psalm ook die lig gesien terwyl Dawid moes vlug voor die swaarde van sy vervolgers. Die haat en die naywer van Saul het tot gevolg gehad dat vele mense dag en nag op sy spoor was. Lewensmoeg het Dawid van plek tot plek moes vlug.

By tye het dit vir hom gelyk asof dit nie net die mens was wat hom wou uitdelg nie, maar dat God hom ook vergeet het. Sy gebede om redding wat dag en nag tot God gerig was, is blykbaar nie gehoor nie en die geweld van sy vyande het gegroei. Dawid het egter nie opgehou om te bid nie. „Aanskou tog, verhoor my, Here my God. Verlig my oë sodat ek nie in die dood inslaap nie; sodat my vyand nie kan sê: ek het hom oorwin nie”.

Was daar dan rede vir Dawid om uit te roep: „Maar ek — op u goedertierenheid vertrou ek; my hart sal juig oor u heil. Ek wil sing tot eer van die Here, omdat Hy aan my goed gedoen het?”

Dawid kon dit alleen sê omdat hy met die oog van die geloof in staat was om verder te sien as die tydelike nood van sy lewe. Gods goedertierenheid het nie net betrekking op die sigbare; die tydelike; die stoflike nie, maar is boweal daarin geleë dat Hy ons die ewige lewe uit genade skenk.

12 September

Lees Psalm 14. Teks: Psalm 14:3.

NIE VERDIENSTE, NET GENADE

In die paradys het die mens as volmaakte skepsel van God sy plek in Gods volmaakte skepping ingeneem. Alles in die mens was goed. Die mens self was goed. Met die sondeval het alles in die mens verander. Die heilige verhouding met God is verbreek en die mens

het goddeloos geword. Die mens het 'n opstandeling en verraaier geword. Hy wat bedoel was om 'n belyer van Gods naam te wees, het 'n loënaar geword. Die mens wat wys was, het dwaas geword.

Na die sondeval het die mens moes afkyk in die afgrond van sy eie sonde en ongeregtigheid en onvermoë om te doen wat goed is. „Hulle het almal afgewyk, tesame het hulle ontaard; daar is niemand wat goed doen nie, ook nie een nie”.

Tog is dit vandag nog so dat die mens hom beroem op sy goeie dade asof ons daardeur stelselmatig ons skuld by God kan delg, asof die goeie werke van die mens in staat is om die poorte van die hemel te open.

Telkens word ons tot stilstand geruk by die beseef dat ons beste werke soos 'n wegwerplike kleed is, ja dat ons skuld voor God maar net elke dag groter word.

Wie dit beseef is op die regte pad, want wie dit weet sal geen valse hoop in sy hart koester nie, maar gaan vlug na Hom wat wel regverdig is en vir die sonde van die mens betaal het. Hy is Jesus Christus die Here.

13 September.

Lees Psalm 15:1-5. Teks: Ps. 15:1.

HOE LIEFLIK IS U WONINGE.

Here, wie mag vertoef in u tent?

Wie mag woon op u heilige berg? Hierdie vraag wat die psalmdigter vra, is 'n baie moeilike vraag. Dit is 'n vraag wat die mens in sy verhouding tot God baie diep raak. Soortgelyke vrae is ook in die Nuwe Testament aan Jesus en aan die apostels gevra. In Luk. 18:18 lees ons: Goeie Meester, wat moet ek doen om die ewige lewe te beërwe? In Hand. 16:30 vra die sipier aan Paulus en Silas: Menere, wat moet ek doen om gered te word? Die antwoord wat Paulus hierop gee, is so helder en duidelik, so kort en kragtig: Glo in die Here Jesus Christus, en jy sal gered word.

Die antwoord wat die psalmdigter gee op die vraag wie in Sy tent mag vertoef en op Sy heilige berg mag woon, het dieselfde inhoud as die antwoord van Paulus op die vraag van die sipier. Dit is hy wat opreg wandel en geregtigheid doen en wat met sy hart die waarheid spreek.

Christus het volkome opreg gewandel. Hy het gedoen wat reg is. Hy wat in Sy tent wil vertoef, moet dan ook doen wat die Koning van geregtigheid vra. Sy hart moet die waarheid spreek. Hy moet deur sy lewenswandel getuig van Christus as die Verlosser van ongeregtighede, sodat die naaste ook die Lig van die waarheid kan sien en glo. „Want ons weet dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God, 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig, in die hemele.”

14 September.

Lees Psalm 16:1-11. Teks: Ps. 16:11.

DIE PAD VAN DIE LEWE.

„U sal my die pad van die lewe bekendmaak; versadiging van vreugde is voor u aangesig”. By die put van Jakob het Jesus vir die Samaritaanse vrou geleer wat werklike versadiging beteken. Daar is niks op aarde wat kan versadig nie. Vir 'n tyd lank mag ons miskien geniet van die bron waaruit ons drink. Vir sommige

is dit die bron van kennis, vir andere die bron van vryheid, of van liefde, of van geluk. Maar, die bronne versadig nooit heeltemal nie en spoedig kom die dors maar weer. Daar is maar net een bron wat onuitputbaar is en volkome versadig. „Elkeen wat drink van die water wat Ek hom sal gee, sal in ewigheid nooit dors kry nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal in hom word 'n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe.”

Dit het Hom baie gekos om ons op die pad na lewe te plaas. Hy moes langs die weg van die krib, die kruis en die graf gaan. Hy het daardie smarte deurgemaak sodat ons smarte in vreugde kan verander. As ons Leidsman wil Hy ons ook lei op die pad van die lewe. Hy doen dit vandag nog deur Sy Woord en Gees en sal dit altyd doen sodat elke tong sou bely dat Jesus Christus die Here is.

15 September.

Lees Psalm 17:1-15. Teks: Ps. 17:6.

GOD IS ONS TOEVLUK.

Hierdie psalm is 'n gebed van Dawid. Hy word vervolg deur 'n teëstander en dit was heelwaarskynlik Saul wat hom van plek tot plek agterna gejaag het en naartig na 'n geleentheid gesoek het om hom om die lewe te bring. Dawid het besef dat hy nie uit eie krag sou kon volhou nie. Maar, Dawid het geweet waarheen hy moet gaan om beskerming. Hy het hom na God gewend. Soos dit in 'n ander psalm geskrywe staan: Want U, Here, is my toevlug. My toevlug en my bergvesting, my God op wie ek vertrou. Van buite ondervind hy stryd en van binne ondervind hy vrees en deur beide word hy as smekeling heengedryf na die troon van die genade. Dit was egter nie alleen nood wat hom hier leer bid het nie. Hy bid uit geloofservaring. God het al so dikwels aan hom uitkoms verleen en daarom kan hy die sekerheid uitspreek: Want U verhoor my, o God. Daarom het hy die vrymoedigheid om na God te gaan en te vra dat Hy die stryd tog vir hom sal voer.

Op die hulpgeroep van elke mens wat vasgevang is in die mag van die sonde het God antwoord gegee deur die koms van sy Seun na die wêreld. In Jesus Christus het God die stryd teen ons teëstander vir ons aangeknop. Die oorwinning is reeds behaal. Ons moet dit net in die geloof aanvaar.

16 September.

Lees Psalm 18:1-51. Teks: Ps. 18:31.

DIE WEG VAN GOD IS VOLMAAK

In die eerste vers lees ons waarom dit in hierdie psalm gaan. Dit is 'n danklied van Dawid vir die talle verlossinge wat hy ondervind het en in besonder vir die redding van sy vyande en uit die hand van Saul. Voordat Dawid daartoe oorgaan om God te loof, betuig hy eers sy liefde tot God: Ek het u hartlik lief, Here, my sterkte. Liefde God is die eerste en groot gebod van die wet en dit is die uitgangspunt van sy lof en danksegging.

In hierdie verse sien Dawid met dankbaarheid terug na die groot dinge wat God vir hom gedoen het. God het nie alleen verlossing vir hom bewerk nie, maar aan hom ook oorwinning en voorspoed gegee en hom laat triomfeer oor sy teëstanders. Wanneer hy begin om God vir een ding te loof dan kom ook al die ander seëninge

een vir een in sy gedagtes op. Dit was weldade wat hom sy hele lewe lank gevolg het. Baie dinge het meegewerk dat Dawid kon wees wat hy is, en in alles erken hy die hand van God. Sy natuurlike aanleg het miskien meer na musiek en die digkuns uitgegaan. Maar, God het aan hom verstand en bekwaamheid in militêre sake gegee. God het hom beskerm en bewaar te midde van die grootste gevare.

Ja, nie alleen is God volmaak nie, maar ook die weg van God is volmaak. Al is die hede hoe donker, op Sy wyse en Sy tyd gee hy die regte uitkoms.

17 September.

Lees Psalm 19:1-15. Teks: Ps. 19:13.

BY GOD IS ALLES BEKEND

Die digter verlustig hom in alles wat hy rondom hom waarneem, want dit is God wat alles mooi gemaak het. Wanneer die hemele die eer van God vertel, nog meer geld dit van die Woord: „Die wet van die Here is volmaak: dit verkwik die siel; die bevels van die Here verbly die hart; dit verlig die oë.” Die Woord vermaan ons tot plig en gehoorsaamheid tot God, maar veral word die mens deur die Woord gelei tot die genade. Die wet van God bring ons tot besef van ons sonde en ellende. Die digter besef dat hy nie in staat is om volgens die wet van God te lewe nie. Hy weet ook dat daar oneindig groot ontferming by God is oor die nietige en gebroke mens wat skuldig voor Hom staan. Hy pleit by God om bewaring van moedswillige sondes, maar dan vra hy ook dat God hom die verborge afdwalinge nie sal toereken nie. Hy bid nie alleen om vergewing vir die dinge wat vir die wêreld verborge is nie, maar ook vir alles wat hy miskien onbewus verkeerd gedoen het. Want, vir God is niks verborge nie. „As ons sê dat ons geen sondes het nie, mislei ons onself en die waarheid is nie in ons nie. As ons ons sondes bely, Hy is getrou en regverdig om ons sondes te vergewe.”

18 September

Lees Psalm 20:1-10. Teks: Ps. 20:2.

GELOOF DRYF DIE VREES BUITE

Benoudheid of vrees is iets wat elke mens ken. Ons almal het dit een of ander tyd ondervind. Wie sidder nie wanneer hy te doen kry met siekte of gevare wat die bestaan bedreig? Vroeër of later kom ons almal te staan voor verskrikkinge wat die lewe nie ontsien, nie van onself nie en ook nie van die wat ons liefhet nie. Soms meen ons dat ons vas staan op die aarde en so baie vermag. Maar, dan kom daar 'n tyd wanneer ons vastigheid begin wankel. Die dinge wat ons tot hiertoe as vanselfsprekend beskou het soos ons besittings, ons gesondheid, ons posisie, ons krag en werklus word dan meteens aangetas.

Dawid is iemand wat sy nietigheid besef het. Daarom bid hy noual dat die Here hom sal verhoor in die dag van benoudheid. Hy bid dat God sy voorvader Jakob beskerm het hom ook sal beskerm. Dawid openbaar hier 'n geloofshouding.

Ons hele lewenshouding moet een wees wat voortdurend op God gerig is. Wanneer al sekerheid en veilighede, wat ons normaalweg omring, weggeval het dan bly net geloof oor. Die geloof wat dan oorbly is 'n beproefde en gelouterde geloof. Dit is die geloof wat dan kan sê: Al gaan ek ook in 'n dal van doodskaduwee, ek sal geen onheil vrees nie.

19 September

Lees Psalm 21:1-14. Teks: Ps. 21:2.

DANKSEGGING

Nood leer bid. Dit kan ons maklik doen. Wanneer ons geen ander ankers meer het nie, dan word ons as'tware deur die nood gedring om ons toevlug by God te soek. Wanneer dit goed met ons gaan, dan aanvaar ons dit so vanselfsprekend. Ons is geneig om so maklik te vergeet waar ons seëninge vandaan kom.

Dit doen Dawid egter nie. In die vorige psalm het Dawid tot God gebed om hulp en beskerming in tyd van benoudheid. In hierdie psalm doen die koning 'n dankgebed. Hy gee aan God die eer vir die oorwinnig wat hy oor sy vyande behaal het. Dawid bely sy blydschap dat God hulle sterkte was. Hy verheug hom nie oor die voortreflikheid van sy manskappe nie. Hy verheug hom daarin dat God hulle hulp was, want as God nie met hulle was nie, dan sou hulle niks kon vermag nie.

Nadat Dawid sy dankgebed uitgespreek het, rig hy sy oë op die toekoms. Vir die toekoms sal hy op die Here vertrou en deur die goedertierenheid van die Allerhoogste sal hy nie wankel nie. In hierdie psalm hoor ons dieselfde klank as in die oorwinningsslied van Paulus: „As God vir ons is, wie kan dan teen ons wees”.

20 September

Lees Psalm 22 en Markus 15:21-34. Teks: Ps. 22:2a.

GODVERLATENHEID

„My God, my God, waarom het U my verlaat?” Dit is 'n noodroep, 'n angskreet uit die diepte van verlatenheid, benoudheid en beproewing. Die ergste is egter nie die las of pyn of sorge nie, maar die vrees van godverlatenheid: dat 'God nie antwoord op die angskrete nie. Daarenbowe die smartlike vraag: WAAROM? Waarom het God my verlaat? Dit is die worsteling, die soektog na die pad, na die brug wat sal lei uit beklemming, uit die ellendigste eensaamheid, na God op Wie se nabyheid die mens se hele bestaan rus. Maar hier in ons tekswoorde is net die bodemlose afgrond, die donker afgrond wat ons skei van God, die diepte van sonde en skuld, die „hoogte en diepte” waarvan Paulus praat in Rom. 8:39.

Wat is hierdie godverlatenheid? Hoekom hierdie ontsettende angs daarvoor? Dit is wat Jesus aan die kruishout deurgemaak het, dit is „neerdaal na die hel” waarvan ons Geloofsbelydenis praat. God het Homself GEHEEL teruggetrek. Hier sterf mens daagliks sonder om ooit af te sterf. Hier is God in sy liefde nie meer aanwesig nie. Hier staan die mens ALLEEN in die wêreld, in die lewe en in die dood. Rigtigloos en doelloos, „alles tevergeefs”, sê die Prediker.

Om van God verlate te wees, dit is hel. Ook al WIL ons sonder God leef . . . God laat ons gelukkig nie sonder Hom lewe nie. Hy bly ons trou, al wil ons Hom ook nie ken nie. Jesus Christus het hierdie godverlatenheid geken „en het Hom verneder tot in die allerdiepste versmaadheid en angs van die hel, met liggaam en siel aan die kruishout, toe Hy met 'n groot stem uitgeroep het: My God, my God, waarom het U My verlaat? sodat ons tot God geneem, en nimmermeer deur Hom verlaat sou word nie” (Formulier van die Heilige Nagmaal). Jesus het aan die kruishout gesterf, sodat „Hy deur die dood hom tot niet kon maak wat mag oor die dood het — dit is die duiwel — en almal kon bevry wat hulle hele lewe lank uit vrees vir die dood aan slawerny onderworpe was”.

Die mens wat Jesus Christus nie ken en ook nie wil ken nie, is lewendig dood. So pleeg hulle selfmoord, want die mens wat Christus nie gelowig ken as Verlosser en God nie, vir hom is daar geen opstanding, geen ewige lewe nie, geen hoop en geen toekoms nie.

21 September

Lees Psalm 23 en Johannes 10:1-15. Teks: Ps. 23:1a.

DIE HERE IS MY HERDER

Hierdie psalm weerspieël 'n byna kinderlike vertroue in God, en is nie die produk van die gedagtes van 'n sorgvrye, onverantwoordelike jong man wat nog nie met die lewe met al sy probleme, kwellinge en sorge kennis gemaak het nie.

Intendeel, in hierdie psalm maak ons kennis met iemand, wat ten spyte, en miskien juis as gevolg van die vele bittere ondervindinge en na vele felle slae en oorloë, rustige vrede in sy gemoed het, 'n rustigheid en vrede wat spruit uit 'n vaste vertroue en geloof in God.

Deur sy lewensjare heen het die psalmis ondervind dat vir alles wat hy het, wat hy is en doen, hy volkome afhanklik is van, en dank verskuldig is aan God. Dat soos die oud-Oosterse herder voor sy skape uitloop, hulle lei na weiveld, na water om die dors te les, hulle lei op veilige weë, en snags by hulle slaap om hulle te bewaak en te beskerm teen gevare, die siekes dokter en die swakke lammetjies dra, ons so deur God versorg word. Hy voorsien aan ons in ons daaglikse nood, ons behoeftes, dien as vertrooster in ons smart, Geneesheer in ons siekte, Leidsman op ons lewensweg, Metgesel in ons eensaamheid.

Niks op aarde kan hom van God skei nie, want deur sy genade en liefde is ons aan Hom deur die band van kinskap verbind, omdat Hy dit so gewil het in Christus, wat ons „goeie Herder” is, die goeie Herder wat sy lewe vir sy skape afgelê het!

22 September

Lees Psalm 24 en Romeine 13:11-14. Teks Ps. 24:8a

WIE IS DIE EREKONING?

Ons leef in die tyd tussen die koms en die wederkoms van die Here, en die gelowige wag met groot verlange op die wederkoms. Ook Israel het gelewe in die lewende verwagting van die koms van die Messias, en so kan hierdie derde gedeelte van Psalm 24 gesien word as adventspsalm. Dit beskryf die koms van God, met majesteit, na sy gemeente, en beskryf ook die belydenis van Israel as verlange na, en eerbied vir God. Dit gaan verder en beskryf God, wat te alle tye voor die poort staan en vra om toegang tot sy gemeente.

Die poorte word opgeroep om hulle te verhef, want God is so verheve dat geen poort breed of hoog genoeg is om Hom deur te laat nie. Niks op aarde, geen mensehart, geen gemeente of belydenis is in staat om Hom volkome te omvat nie. Dit gaan om die Ereking wat met sy glorie intrek neem, 'n heerlikheid wat bewys is in sy dade.

Maar Wie is die Ereking? Hierdie vraag word herhaal, en dit blyk dat die mens hierdie koms van die Ereking probeer weerstaan, dat die mens weens die hardheid van sy hart nie die Ereking daarin wil toelaat nie. Daarom beoefen God geduld en liefde en is sy genade ondeurgrondelik. Sy heerlikheid word alleen deur die geloof ontdek, want vir die ongelowige is Hy sonder gedaante of heerlikheid.

God is die Erekening, want in die persoon van Jesus Christus kom Hy hierdie wêreld binne, nie deur die tempelpoort kom Hy na ons nie, maar deur 'n staldeur. Hy het Hom verneder tot die skamele afmetinge van 'n menslewe, en so is die Seun van die mens verhoog.

Ons wat van nature geneig is om God en ons naaste te haat, ons moet deur Gods genade ons harte vir Hom oopmaak sodat Hy, die Erekening, kan binnegaan. Die Fariseërs van alle tye sê: Hy is 'n bedelaar, 'n ketter en oproermaker, ons sal vir hom nie oopmaak nie! Maar die gelowige ontdek in die skande van die kruis sy glorie, en koninklike waardigheid vir sy slawegestalte. Ons besef ons algehele verlorenheid en onmag, daarom besef ons sy onbegryplike geduld met ons, sy onpeilbare liefde vir ons, en sy ondeurgrondelike genade om die skuld van ons sondes op Hom te neem. Christus, Ons Erekening!

23 September.

Lees Psalm 25 en Johannes 14:1-6. Teks: Ps. 25:4.

CHRISTUS, DIE WEG

Hierdie psalm bied 'n onuitputlike bron van troos aan diegene wat alleen of verlate is. Net in God alleen vind mens sekerheid en vertroue. Alle mense, ook ons allerbeste vriende en geliefdes laat mens in die steek, en stel teleur. Dit is diepe geloof, gegrond op lewenservaring wat die digter laat sê: „My God op U vertrou ek”.

Maar juis omdat die psalmis hom so nou aan God gebonde voel, is hy bewus van die feit dat hy nie kan bestaan en wandel in die weë van die Here sonder die genadige hulp, getrouheid en liefde van God nie. Soos die liggaam honger kry, en daaglik gevoed moet word, so honger ook die siel om van God die geskenk van insig in sy weë te ontvang, om terselfdertyd ook die krag te ontvang om aan sy wil gehoorsaam te wees.

Geestelike en morele kennis is nie die produk van menslike wysheid nie, en die gehoorsame lewe aan Gods gebod is nie die vervulling van menslike inspanning nie, maar dit is 'n goddelike genadegawe.

Hoe kan mens God ken, hoe kan mens Hom bereik? Waar wentel die weë van God, waar sy paaie?

Die mens wat self die pad na God wil bou, arbeid tevergeefs, en die mens wat self die kloof van die sonde wat daar tussen God en die mens is, wil oorbrug, tas en soek na die duister. Want daar is net een weg na God, net een pad waardeur ons God kan bereik, dit vind ons in Johannes 14:6 opgeteken: „Jesus antwoord hom: Ek is die weg en die waarheid en die lewe; niemand kom na die Vader behalwe deur MY nie”. Christus is die ENIGSTE weg. Hyself gaan na die Vader langs die weg van kruisiging. So is Hy nou die een in Wie Christene sterf en opstaan. Deur geloof in Hom die Verlosser, kan en sal ons God bereik.

24 September

Lees Psalm 26. Teks: Ps. 26:11.

VERGIFFENIS

Ongeregverdig is die psalmis beskuldig, en hy soek regverdiging deur middel van 'n reinigingstoets in die tempel. In sy protes verwerp hy enige omgang met kwaaddoeners en sondaars, en beklemtoon hy sy onderwerping aan en vertroue op God.

Hy bely nie dat sy sonder vlek of rimpel is, sonder gebrek of swakheid nie, want in vers 11 smee hy God om genade. En juis dit was die mens se probleem. Wat kan die mens voorhou, wat kan as rede aangegee word dat God moet vergewe? Is dit dan nie so dat die mens juis teen God sondig, Hom ongehoorsaam is, Hom nie na behore dien nie, en sy wet weerstrew? As die sonde dan juis teen Hom is, hoe kan ons dan van Hom genade en vergewing verwag?

Dit is die nood om 'n Middelaar, iemand om die sondegaping tussen God en mens te oorbrug, om die vergiffenis van ons sondes moontlik te maak, het Christus mens geword, en ons sondelas op Hom neem. Die vergiffenis is die basis van ons geloof, die doel van Christus se koms! Maar voordat ons van vergiffenis kan praat, moet ons eers praat van skuld, die erkenning van die mens as sondaar! As ons skuldbesef klein is, dan is ook ons geloof klein; maar as ons skuldbesef groot is, groei ook ons geloof.

Daarom het ons nie al die rites en reinigingsmiddele van ou Israel nodig nie, want alhoewel ons nog ons sondes het, het Christus die skuld gedra en met sy bloed betaal, en word ons rein deur ons geloof in Hom. „Die bloed van Jesus Christus, sy Seun, reinig ons van alle sonde” (1 Johannes 1:7).

25 September

Lees Psalm 27. Teks: Ps. 27:1.

GEESTELIKE WEERBAARHEID

Met groot vrees en beklemming wag ons dikwels op die toekoms. Die lewe self, in die gewone gang van sake, is vol probleme en slag-gate. Waarheen? Waarom? Die soektog na uitkoms, redding en hulp!

Iemand het gesê dat angs die kind is van ongelowigheid, en vrees en benoudheid is die kinders van kleingeloof. Wat erger kan met die mens gebeur as dat hy sterf, en is Christus dan nie die Opstanding en die Lewe nie?

Ons tekswoorde getuig van onwrikbare geloof in God; 'n vreeslose vertroue wat hom die toekoms kalm en onvervaard laat tegemoet gaan. Na lange stryd, na vele ondervindinge, na groot gevare, getuig die digter van oorwinnings wat behaal is as gevolg van geloof. Hy ken die lewe in sy wel en sy wee, hy hou rekening met die lewe in sy donkerste tye, maar dit stem hom nie tot verslaenheid of moede-loosheid nie. Intendeel, hy is innerlik versterk, en gaan vol moed voort, want hy staan nie alleen nie!

God is sy lig en heil! Woorde vol krag en vreugde, God is die toevlug van sy lewe, daarom is hy vol moed! Hy het geleer om op die feilbare medemens nie te vertrou nie, maar onvoorwaardelik hom te gee in die hande van God. Dit maak mens waarlik vry, om onafhanklik te wees van alles wat menslik is, en te vertrou op God wat vir jou alles is, en van Wie jy vir alles volkome afhanklik is.

Al hierdie dinge het ons in Jesus. Want in ons grootste nood, wanneer die nag op die donkerste is, is Hy Immanuel, God met ons. Hy is die Lig van die wêreld wat ons nie verlore sal laat gaan nie. Hy gee aan almal wat vermoeid en belas is rus. Hy is die een wat sê: „Laat julle hart nie ontsteld word nie; glo in God, Glo ook in My”. Hoe durf, hoe kan ons twyfel of vrees? Is God dan nie ons Lig en Heil nie?

Is Hy nie die toevlug van u lewe nie?

26 September

Lees Psalm 28. Teks: Ps. 28:1.

ROEP OM HULP

Hierdie psalm word duidelik in twee dele onderskei, naamlik, die noodroep om redding, en dan die jubelende danklied.

Die smeekbede aan die begin dui op die volslae innerlike nood waarin hierdie persoon verkeer. Daarenbove is 'n gevoel van groot onsekerheid baie duidelik waarneembaar. Hy weet nie of God op sy smeekbede sal antwoord nie, en of God hom aan sy lot sal oorlaat, wat vir hom aan die dood sal gelykstaan.

Dit toon vir ons weer eens onomwonde, hoe geweldig sterk die gelowige mens van sy algehele afhanklikheid van God bewus is. Sonder die geloofsverhouding met God, is die mens totaal verlore.

Ook dikwels is ons eie gebede 'n smeekbede om hulp, 'n gebed om uitkoms en verlossing. Maar ons moet baie duidelik besef dat die gebed spruit ons diepe geloof in God, en in die gebed plaas ons onself geheel in die hande van God, sodat Hy mag besluit wat die beste is. En ons is gerus, want in Jesus weet ons van sy liefde en genade, om altyd te doen wat vir ons beste is! Daarom kan gebed nooit anders wees as: „Heer, laat U wil geskied!” Dit was die gebed van Christus voor sy gevangenneming in Getsemané.

Hierdie gebed van Christus is verhoor. Die beker is wel nie weg-geneem nie, want Christus het die lyding en die smart van die kruis moes verduur, maar sy gebed is verhoor in dié sin dat Hy geleer het om sy beker te aanvaar, dat Hy daarmee genoë geneem het dat dit die wil van sy Vader is, en dat Hy beste weet.

God is die Almagtige, die Alwetende, en **nooit** laat Hy ons alleen nie, **nooit** is ons eensaam in ons smart of nood of swakheid of siekte of ellende nie. Sy Heilige Gees is altyd met ons en in ons, sy bewarende Hand is voortdurend oor ons uitgestrek, en sy liefde omvou ons dag na dag. Daarvoor het Christus gely, daarvoor is Hy gekruisig, om ons kinders van God te maak, aanneemlik voor sy regverdige oordeel.

27 September

Lees Psalm 35:18-28. Teks: Ps. 35:18.

DIE LOF VAN DIE HERE

Ons het God lief omdat Hy ons eerste lief gehad het. Ons dien God omdat Hy ons eerste gedien het. God kom na die mens toe as 'n soekende God om die mens te red. Sy genade kom ons ook vandag opsoek. Ons moet, soos die psalmdigter, beter oë hê om hierdie werk van God in ons lewe tot in die fynste besonderhede raak te sien.

Ons kan in hierdie wêreld, die skepping van God, verraai en verkoop word, verlore en eensaam wees. Vir ons ongehoorsaamheid en afval kan ons selfs gestraf word op so 'n wyse dat ons hart daardeur gebreek word.

Maar God kom na ons as 'n reddende en soekende God. Hy verhef ons uit die stof van die sonde netsoos die psalmdigter dit ondervind het. Deur sy Gees skenk Hy ons die geloof en die vermoë om meer te sien as die ongelowige. Hy skenk ons ook die vermoë om anders te lewe as die ongelowige. Hy plaas ons aan die tafel van sy guns en maak ons tot sy huisgenote. Hy laat ons iets sien van die wonder van sy weg en sy wil.

Dit bring ons tot die danksegging aan God in die vergadering van die gelowiges. As daar op die Sondag net 'n handjievool gelowiges in die kerk byeenkom, openbaar dit ons ondankbaarheid en beledig dit God se groot genade aan ons. Waar ons liefde is, daar sal ons hart ook wees; daarvoor het ons tyd en lus.

28 September

Lees Psalm 34:8-23. Teks: Ps. 34:9a.

DIE HERE IS GOED

Die Heidelbergse Kategismus stel dit duidelik dat die geloof uit 'n vaste en sekere kennis bestaan asook uit 'n hartelike vertroue. Om hierdie vastigheid in die geloof, die sekere en onwrikbare kennis, te verkry, is dit nodig om ons hele denksvermoeë in te span om te verstaan wat die Woord van God aan ons wil sê. Maar God het nie alleen 'n reeks geloofswaarhede aan ons gegee nie of 'n aantal gedagtes wat vir die ewige lewe van waarde kan wees nie. Hierdie kennis moet ook meehelp om ons oog te open sodat ons die krag kan sien waarmee God nou reeds in die tydelike lewe van die mens ingryp sodat ons Hom sal vertrou.

Wie op Hom vertrou, wie Hom soek, vind ook dat God die mens in al sy benoudhede antwoord. Hy trek 'n laer van barmhartigheid rondom die wat Hom vrees sodat hulle geen gebrek sal ly nie en dit hulle aan geen goed sal ontbreek nie. So het Dawid dit in sy nood ondervind toe hy vir sy lewe gevlug het. Tasbaar en sigbaar kon hy die beskermende hand van God in sy nood smaak en sien. God het aan hom voorsien. Welgeluksalig is die wat by Hom skuil!

Kennis van God gee grondige rede, tot 'n hartlike vertroue. Smaak en sien beteken dat God so tasbaar naby aan die wêreld gekom het, dat ons sy goedheid ook in ons eie lewe kan smaak en sien. Daarom gee God ook aan sy kerk naas die verkondiging van die Woord die sakrament van die heilige nagmaal sodat ons ook in hierdie teken kan smaak en sien dat sy beloftes bewaarheid is.

29 September

Lees Psalm 31. Teks: Ps. 31:16.

IN GODS HAND

Ons tye is nie in ons hand nie. Ook nie in die hand van die een of ander horoskoop of fortuinteller nie. Ons tye is in die Hand van God. Wie dit kan sê, het geen rede tot sorg en kwelling nie. Nie oor wat gister was nie ook nie oor wat vandag en môre vir ons sal inhou nie.

Ons weet dat ons verlede, hede en toekoms in die hand van God is. Maar dit is moeilik om dit te alle tye en in alle omstandighede te onthou. Die psalmdigter was genoud, sy lewe het deur kommer weggekwyn, sy jare het hy met gesug deurgebring. Sy lewe was soos die van 'n Job of soos die van 'n melaatse. Sy bekendes het van hom weggevlug op die strate omdat hulle geskrik het by die aanskoue van so 'n mens. Hulle wou hom selfs om die lewe bring. In sy eensaamheid en angs het dit tot hom deurgedring dat hy op God kan vertrou. Opnuut het hy, by God 'n sterke toevlugsrots gevind.

Die wat op God vertrou hoef nie soos die ander mense te leef nie. Hulle hoef nie alles in hulle lewe veilig te probeer maak nie. Hulle hoef nie soos Israel van ouds manna vir die dag van môre in

te samel asof God ons môre in die steek sal laat nie. God gee aan ons genoeg uit die volheid van sy genade om in alle lewensomstandighede te kan leef. God neem die verantwoordelikheid vir ons lewe op Hom. As ons tog maar ons lewenstyd in sy hande wil lê!

30 September

Lees Psalm 32. Teks: Ps. 32:5.

DIE HART UITSTORT

'n Mens in nood het 'n simpatieke oor nodig waar hy sy hart kan uitstort. Dit verlig die spanning en bring tydelik gemoedsrus.

Vir permanente gemoedsrus en vir ware vrede is daar meer as 'n simpatieke oor nodig. Daarvoor is die liefde van God nodig; want sonde en ongeregtheid moet voor God bely word. En wie is sonder sonde? Die Skrif sê immers dat daar nie een is wat God lief het nie.

Die psalmdigter sê: ek wil aan die Here my oortredinge bely. Waarom durf ons dit nie meer aan God sê nie? Waarom soek ons na allerlei ander oplossings? Wie kan sonde en skuld ontken? Dit word 'n stryd wat die kragte van die mens verteer; dit word 'n las te swaar om te dra.

Ons sondes hoort by God tuis want Hy kan vergewe. Hy verlig nie die spanning nie — Hy neem die oorsaak van die spanning weg. Hy bedek ons sonde. Hy vergewe ons oortredinge. Hy maak dit so volkome tot niet asof daar nooit iets tussen God en die mens gekom het nie. Die skuldbrief van ons sonde het Hy aan die kruis genael en tot niet gemaak. Die geregtigheid van sy Seun word ons so volkome toegereken asof ons in eie persoon vir ons sonde en skuld betaal het. Welgeluksalig is hy wie se oortredinge vergewe, wie se sondes bedek is.

1 Oktober

Lees Psalm 34:1-7. Teks: Ps. 34:6.

GROOT VREUGDE

Hierdie psalm van Dawid is geskryf in tyd van groot behoudheid. Sy lewe was niks werd nie. Hy, die gesalfde van Israel, moes vlug vir koning Saul. By die vyande van sy volk moes hy herberg soek en ook daar is dit hom geweier. Hy moes vlug vir sy lewe.

In droewige lewensomstandighede wil die mens hom dikwels by Job gaan skaar. Hy wil sy geboortedag vervloek. Die lewe is soms 'n skokkende ontnugtering en in God is die mens teleurgestel. Daarom wil hy van God ontslae raak en sy eie lewe — daarvoor sien hy nie meer kans nie.

Maar ons teks sê dat hulle wat op die Here sien, straal van vreugde en hulle aangesig hoef nie rooi van skaamte te word nie. Hom aansien by die dood, deur die tranes van die lewe heen, in teenspoed en ellende. Hom aansien, dit moet ons doen en nie van God wegvlug nie. Dit is nie die advies van die dromer nie, maar van een wat sy geloof deurworstel het. Wie aan God aansien, sien uiteindelik ook hoe Hy ons in sy Seun Jesus Christus tegemoet getree het as 'n Vader wat ons lief het, selfs al lyk dit nie daarna nie en al kan ons nie sy optrede met ons verstaan nie. Ons moet Hom bly aansien in ons nood en ellende want ons het in Jesus Christus 'n hoëpriester wat met ons medelye kan hê omdat Hy in alle opsigte versoek is net-soos ons en aan die kruis uitgeroep het: My God, my God waarom het U my verlaat?

Wie op Hom sien, straal van vreugde en hulle aangesig hoef nie rooi te word van skaamte nie. Soos Dawid, ondervind elkeen wat op Hom sien dat God ons in die duisternis van die lewe tegemoet kom met sy lig.

2 Oktober

Lees Psalm 33. Teks: Ps. 33:18.

DIE OOG VAN DIE HERE

Hierdie psalm maak 'n vergelyking tussen die volke wat buite God om leef en diegene wat op Hom vertrou.

Die volke wat buite God om leef, maak staat op die groot leërs wat hulle kan versamel, op hulle groot krag en op hulle perderuiters wat hulle kan monster. Hulle steun eintlik op hulle eie vernuf en vindingrykheid.

Die volk van God soek sy hulp en krag elders. Sy krag is die oog van die Here wat alles merk wat hom kan skaad. Hy sien die strydwaens en die perde wat die oorwinning moet verseker. Hy sien die eiewaans van die vyande van sy volk. Maar Hy sien ook die kinderlike vertroue op Hom. Daarom kan ons saam met hierdie digter in die berymde psalm sing: nasies en tiranne smee verniet hulle planne in die vlam van haat. Hy wat groot van mag is, weet wat daar bedag is en verbreek hul raad.

3 Oktober

Lees Psalm 35:18-28. Teks: Ps. 35:20.

BEDRIEGLIKE WOORDE

Daar is teenstanders wat die psalmdigter se lewe vergal en aan alle kante sy lewe bedreig. Hulle doen dit nie opmerklik nie, maar heimlik en agterbaks. Sy eie hart spreek hom egter vry. Hy het geen skuld hieraan of aanleiding daartoe gegee nie. Tog word hy sonder oorsaak gehaat en word daar strikke vir hom gespan om hom tot 'n val te bring. Valse getuies word teen hom ingebring, hy word belaster en die wat in skyn-vrede saam met hom aan die tafel gesit het, kners op hulle tande oor hom. Van sy kant het hy hulle smart en rou gedeel asof hulle sy eie broers was en vir hulle siekes het hy gebid. Hy gee geen aanleiding tot hierdie vyandskap nie. Intendeel, hy sou veel liever soos die stiltes van die land, die ander gelowiges, sy eie pad van vrede wou bewandel.

Hierdie woelinge is die werk van mense wat hulleself wil grootmaak en in die oog van die publiek wil kom. Hulle vrees dat hulle nie raakgesien sal word nie en in die vergetelheid sal verval. Daarom dring hulle hul self na vore op 'n stuitlike manier. Hulle wil die wêreld in beroering bring om hulle eie belange te bevorder.

Die gelowige bly in hierdie sug en roep na grootheid 'n stille in die land. Sy grootste begeerte is om so min as moontlik ophef van homself te maak. Sy lewe is daarop gerig om God te dien en Hom te loof. Selfs hierin soek hy nie om hom in die oog van ander groot te maak nie. Hy wil God loof in 'n groot vergadering en in 'n groot skare Hom prys. God moet groot gemaak word met alle krag en nie die mens nie. Die gelowige kan dit waag om stil en klein te wees omdat sy God groot en magtig is.

4 Oktober

Lees Psalm 36. Teks: Ps. 36:9 en 10.

BY GOD IS DIE FONTEIN VAN DIE LEWE

Dikwels hoor ons dat mense sê dat hulle nie die kerk besoek nie, want tuis lees hulle hul Bybel en tuis kan hulle die Here net so goed dien. Hoewel ons natuurlik ook buite die kerkdiens om onder die indruk kan kom van al die geweldige wat hier in Psalm 36 oor die Here gesê word, kan ons tog al hierdie uitsprake in die kader van die Sondagse erediens plaas. Daarby moet ons nou nie blind wees vir die feit dat die tempel van Israel en ons Protestantse kerkgeboue onvergelykbare groothede is en dat alles wat in die Psalms oor die vertoef in Gods heiligdom gesê word, vir ons behoefte in hedendaagse spraakgebruik vertaal moet word nie. Die rykdom van die kerkgang is onafsienbaar. In die erediens word ons baie besonder bepaal by alles wat in hierdie psalm oor die Here 'God uitgespreek word. Dit het ons wat elke dag weer blootgestel is aan soveel anti-goddelike kragte en magte, dan ook baie nodig. Dit is 'n seën dat daar in hierdie wêreld waarin legioene openlike en verborge verleiers ons altyd probeer wysmaak dat klippe beter is as brood, êrens 'n plek is waar ons teen al die gif 'n teenmiddel ontvang in die verkondiging dat Jesus Christus die Heer van ons lewe is.

In die verkondiging ontdek ons dat in die lig wat in Christus oor hierdie wêreld opgegaan het, alles wat hier as lig beskou word, nie alleen verbleek nie, maar tot duisternis word. By die Here word die verleiers ontmasker en die leuenaars beskaamd. Gods huis is ook die plek — sterker as enige ander plek — waar die gemeenskap met die lewende Heer ervaar word onder die geniet van die brood en die drink uit die beker. Daar drink ons uit die stroom van sy lieflike hede, uit die bron van die lewe wat in ons word 'n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe.

5 Oktober

Lees Psalm 37. Teks: Ps. 37:7.

DIE HERE IS ONS VERWAGTING

As ons rondom ons kyk, sien ons dat die wêreld vol boosdoeners en werkers van ongeregtigheid is wat groei en bloei, wat het wat hulle graag wil hê en doen wat hulle wil; wat in gemak en prag lewe en wat blykbaar die mag het om ander kwaad aan te doen. So was dit ook in Dawid se dae en daar is dus niks nuuts of vreemds vir ons nie. Ons raak geneig om ons teen God te verbitter omdat ons so baie laste opgelê is en ons begin die voorspoed, welslae en vryheid van die goddelose te beny. Dan word ons gewaarsku: „Wees nie toornig nie” en „beny nie”. As ons met die geloofsog voorwaarts sien, sal ons geen rede hê om die goddelose hul voorspoed te beny nie, want hulle verderf is naby. Hulle bloei wel maar dan soos die gras en soos die groen grasspruitjies wat niemand beny nie. Hulle sal gou verdor. Uitwendige voorspoed is baie verganklik net soos die lewe self waartoe dit beperk is. Hulle sal gouer deur die oordeel van God afgesny word. Hulle triomf is van korte duur, maar hulle gegaan en geweeeklag sal tot in ewigheid duur.

Hier is beter raad: Ons moet 'n lewe van vertroue en welgevalle in God lei en dit sal ons daarvoor bewaar om die voorspoed van die kwaaddoeners te begeer. As ons in ons lewensweg God ons vertroue maak, sal ons 'n aangename bestaan op hierdie wêreld hê. In geloof moet ons steun op God, op sy guns, sy voorsienigheid, sy belofte, sy

genade en getrou moet ons Hom dien ooreenkomstig sy wil. Ons moet bly wees dat daar 'n God is wat Homself aan ons geopenbaar het deur sy Woord, in sy Seun, Jesus Christus, en dat Hy in en deur Jesus Christus onse God en Vader is. As ons ons in die Here verlustig, sal Hy ons voorspoedig maak in al ons weë.

6 Oktober

Lees Psalm 38. Teks: Ps. 38:16.

DIE HERE VERHOOR DIE GEBED VAN DIE GELOWIGE

Miskien het Dawid die psalm geskryf toe hy siekte en pyn moes verduur. Dan leer hy ons dat tye van krankheid tye is om ons te laat gedenk, om die sonde in herinnering te roep en tot verootmoediging te kom. Of miskien is die psalm geskryf na sy herstel; dit is dan bestem tot 'n herinnering aan die oortuiging van sonde. Sal ons ook soos Dawid in tye van benoudheid en krankheid kan erken dat die sonde die oorsaak is van al ons benoudhede en sal ons ook onder die las van skuld meer sug as onder enige ander las? Is ons onrustig? Dit is sonde wat ons onrustig maak. As daar geen sonde in ons siel was nie, sou daar geen smart in ons beendere, geen krankheid in ons liggaam wees nie. Dit is dus oor die sonde wat die gelowige die meeste moet kla. As ons kla: „My ongeregthede gaan oor my hoof” moet ons erken dat die sonde 'n las is. Die krag van die sonde wat in ons woon, is 'n las (Heb. 12:1); ons is almal daarmee belaa. Dit belet die mens om opwaarts te strewe en voorwaarts te gaan. Die skuld van die sonde wat ons bedryf, is 'n las, 'n sware las. As ons in ons nood en krankheid die Here aanroep sal Hy ons ook hoor en verhoor. Al gee Hy nie aan ons wat ons vra nie, **het ons** tog die troos dat God genadiglik kennis neem van ons leed en ons gebede. Dan moet ons ook onthou dat die bitter lydensbeker ook nie by Jesus verbygegaan het nie. Dit was die wil van die Vader dat Hy dit sou drink. Alleen deur die wil van die Vader te gehoorsaam, kon Hy ook aan die kruis sê: „Dit is volbring!” As ons glo dat die Here ook met die krankheid 'n doel het, sal ons weet dat die lyding van die teenwoordige tyd nie kan opweeg teen die heerlikheid wat aan ons geopenbaar sal word nie (Rom. 8:18). Ja, ook in ons lyding en beproewing sal die Here ons nie verlaat nie; sal Hy nie ver van ons af wees nie.

7 Oktober

Lees Psalm 39. Teks: Ps. 39:8.

DIE HERE IS ONS HOOP

As ons nadink oor die sin van ons bestaan, ons lewe op aarde, kom daar baie vrae by ons op. Watter gerigtheid, watter doel, watter watter inhoud, sin, het die bestaan, afgesien van wat ons self aan toekomsverwachting huldig? Hoe kom dit dat ons, ondanks alles wat ons wederveraar, nog 'n toekoms het? Dit is die vrae wat in elke mens se hart lewe. En die antwoord op hierdie vrae word bepaal deur die mate van elkeen se geloof. Leef die mens somer maar soos dinge wat gebeur, waar alle verwagtinge uitgesluit moet word? En as dit nie die geval is nie en ons tog verwagting koester, vanwaar kom dan hierdie verwagting? Is dit inherent, ingeskape aan die menswees, of stam dit uit ander bodem en ontleen ons die grond vir ons verwagting aan God?

Ook die psalmis het nagedink oor die kortstondigheid en onsekerheid van die lewe en oor die ydelheid en kwelling des geestes wat aan al die genietinge van die lewe verbonde is. Nou rig hy sy oog

en hart opwaarts na die hemel. Voldoening is nie in die skepsel nie maar wel in God te vinde.

God het ons dae as 'n paar handbreedtes gestel; ons lewensduur is soos niks voor Hom nie. As ons oë eenmaal hier oopgegaan het, sien ons dat die lot ons deel is; dat die terrein waarop ons verwagtinge kan koester, uitermate klein geword het, indien nie heeltemal verdwyn het nie. Die dood gryns aan alle kante ons aan, ons word deur die verderf bedreig.

Dat ons skuldig is, behoort tot die menswees. Met ons skuld moet ons verder. Ons is gevangenes van onself en ons vryheid het ons verloor. Die moed om verder te gaan, is aangetas en die weg na die toekoms geblokkeer. Dat ons steeds maar weer faal en dat ons skuld vergroot, verlam ons kragte. Die psalmis roep ons op dat hy van 'n ander weg weet. Ons verwagting is ten dode opgeskrewe. Wat verwag ons van die Here? Hy is ons hoop. Dat God ons hoop is, kan Hy alleen ons meedeel.

In die menswording van God in Jesus Christus het Hy ons bestaan syne gemaak; het Hy ons lewe geleef en ons dood gesterf. En wat hier in Jesus Christus gebeur het, is ons hoop. Sy dood was geen einde nie, maar die deurbraak tot die lewe. Daarmee gee God ons 'n toekoms; en juis hierin is Hy ons hoop.

8 Oktober

Lees Psalm 40. Teks: Ps. 40:7.

DIE HERE HET GEEN BEHAE IN WETTIESE OFFERS NIE

Verbasing oor die wonderwerke wat God vir sy volk gedoen het, het die palmis buite homself vervoer om die groot wonderwerk te voorspel wat al die ander sou oortref, wat die grond en bron van alles is naamlik die wonderwerk van ons verlossing deur ons Here Jesus Christus. Hierdie gedeelte is dan ook aangehaal deur die apostel in Hebreërs 10 en toegepas op Christus en sy verlossingswerk vir ons.

Die Here het geen behae in slagoffer of spysoffer nie. Die wettiese offers is geheel-en-al nie in staat om vir die sonde te betaal en ons met God te versoen nie. Dit kan die skuld van die sonde nie wegneem om aan Gods geregtigheid te voldoen nie. In die dae van die Messias sal geen slagoffers of spysoffers meer nodig wees nie, want al die seremoniële insettinge sal opgehef wees. Al waarde wat die offers gehad het, het hulle in soverre as wat hulle heenwys na die koms van Jesus Christus.

Omdat dit Hom in die boekrol voorgeskryf is, het Jesus Christus in gehoorsaamheid aan die wil van die Vader gekom. Hy het in ons plek die strydpark teen die magte van die duisternis ingetree. Dit was vir Jesus Christus spys en drank om die welbehae, die wil van die Vader te doen. Hy het gekom om die evangelie, die blye boodskap van verlossing en geregtigheid in die groot vergadering, aan die mensekinders te verkondig. Dat Jesus Christus vir ons verlossing bewerk het, is deur sy eie prediking in die eerste plek, daarna deur sy apostels en word nou nog deur sy Woord en Gees aan ons bekend gemaak.

9 Oktober

Lees Psalm 41. Teks: Ps. 41:5.

DIE HERE IS ONS GENADIG

Die spreekwoord sê: Daar is niks nuuts onder die son nie. So is afguns, haat en nyd wat ons so dikwels onder mense vind ook nie nuut nie. Ook Dawid het dit ondervind. Hy kla dikwels oor die be-

ledigende gedrag van sy vyande teen hom as hy siek was. Dit moes hom baie pyn veroorsaak het as hy verneem het dat hulle selfs sy dood begeer het. Hulle het seker nog nie tot die peil van die hedendaagse goddeloosheid gekom om sy spys en drank te vergiftig nie. Maar as hy siek was, het hulle tog gejuig oor 'n moontlike spoedige heengaan. Dawid het 'n troostelose, moeilike lewe gelei en baie het hom selfs dit ook nie gegun nie. Tog het Dawid 'n nuttige lewe gehad: hy was in alle opsigte die grootste sieraad en seën van sy land. Tog was daar baie wat vir hom moeg was, soos ook die Jode moeg was vir Paulus en dit by geleentheid uitgeroep het: „Weg van die aarde met so 'n mens, want hy behoort nie te lewe nie” (Hand. 22:22).

As ons siek is, waardeer ons dit dat ander ons besoek; ons besoek dan ook graag krankses. So het Dawid ook besoek ontvang in sy krankheid, maar dan het sy besoekers leuens gepraat. Hulle het vriendskap voorgereg, beweer dat hulle gekom het om met Dawid te treur en hom te troos, het hom beterskap toegewens maar dit was alles vleierei en leuens.

Dawid kon die beledigende, kwaadaardige van sy vyande dra alleen deurdat hy tot God gebed het om genade, sodat hy goed aan hulle kon doen ook vir gelede kwaad. 'n Gelowige sal altyd na 'n geleentheid verlang om te toon dat hy gelede kwaad nie met kwaad wil vergeld nie maar alleen met goeie dade. In hierdie bede van die psalmis lê miskien ook 'n profesie opgesluit van die verhoging van Christus wat God opgerig het om die Regverdige Wreker te wees oor al die onreg wat om aangedoen is.

10 Oktober

Lees Psalm 42. Teks: Ps. 42:2 en 3.

DIE GELOWIGE VERLANG NA GOD

Die mens is liggaamlik die mees behoeftige skepsel. Die mens het behoefte aan voedsel, kleding, woning, ens. 'n Dier kan nooit so arm wees as 'n mens nie. Die mens is ook geestelik behoeftig. Daar is een behoefte, verlange wat ons almal behoort te hê: die honger na God. Die volk van God verstaan dit helder en duidelik: die siel van die mens skreeu na die lewende God. Dit gaan in hierdie psalm om die herstel van die gemeenskap met God.

Soos 'n hert wat skreeu na die waterstrome, so skreeu my siel na U, o God. Dit is die grondtoon van die Ou Testament. Israel is die volk waarin die mensheid duidelik bewus word van sy diepste verlange. Die heidenwêreld is soos 'n slaapwandelaar wat deur 'n drang wat aan hom onbekend is, voortgedryf word. Hy tas en soek maar hy weet nie wat hy tas en soek nie. Maar die gelowige mens het ontwaak uit die verskriklike angstdroom waarin die wêreld in sy sonde versionke gelê het. Die gelowige hoop, bid, stry en worstel. Hy weet dat elke mens afsonderlik en die hele mensdom tesame in 'n geopende afgrond van verlange, honger en dors is en dat daar maar Een is wat die afgrond kan vul: die ongemete en onmeetlike God. Die roep van die ganse mensdom is saamgevat in hierdie psalm. Dit is die psalm der psalms, die psalm van Israel, van die mensdom, ja, van die ganse skepping.

So het ook Jesus Christus vir ons gebed tot God. Selfs toe Hy veroordeel was tot die kruisdood het Hy nog vir ons gebed en nou tree Hy vir ons in as Pleitbesorger by God. In sy grootste verlatenheid het Hy nog geroep: „My God!” „My God!” In Christus het God Homself aan ons geopenbaar. Wat in Christus geskenk is, moet ons persoonlike eiendom word. Dit is die verlange na God: om met Hom te wees in die Vaderhuis deur die dood en opstanding van Christus.

11 Oktober

Lees Psalm 43. Teks: Psalm 43:2a.

HOOP OP GOD

Die psalm moet saam met psalm 42 gelees word. Deur die twee psalms saam te beluister, sal beide ook beter verstaan word. In albei bekla die digter sy groot eensaamheid as hy hom ver van God voel en hy weet hom weerloos teenoor die magte wat hom omring. Swaarste weeg egter in sy gemoed die feit dat hy so ver verwyder is van die huis van God en die berg Sion — vir die gelowige die middelpunt van die aarde. Om sy beproewing swaarder te maak, word hy bespot en die vyande gee te kenne dat die dodelike krankheid van sy toestand te wyte is aan sy eie skuldig-wees voor God. In psalm 43 weeg hierdie klag baie swaar en daarom is vers 1 'n pleit-roep om die barmhartigheid van God. Vol vertroue wend hy hom na God: „Want U is die God van my toevlug”.

Niks wat hy op aarde mag ervaar, sal hierdie man se geloof só aantas dat hy sy hulp by 'n ander bron sal gaan soek as by die lewende God, in sy huis, in gemeenskap met ander gelowiges nie. Hy roep tot God en ons teks is die motivering van sy aanhoudende geroep. Die psalmdigter se wese, sy hele bestaan in voor- of teespoed is op God alleen toegewys. Vir hierdie mens is die oplossing van alle aardse bestaansnood geleë in die lig en die waarheid van God waarom hy vra in vers 3. Gelei hierdeur sal hy kom waar die volkome geluksaligheid vir die gelowige te vinde is, naamlik voor die aangesig van God, in die lof van God.

Tot op hierdie dag is dit vir die geloof nie anders nie. Die ware gelowige sal in sy lewe van voor- of teespoed hom van niks laat afsien van die strewe om die aangesig van die lewende God te soek en te vind nie. As God dan gee dat die vrug op die arbeid van hierdie seisoen veel sal wees, juig ons voor sy aangesig in ootmoedige dankbaarheid. Bepaal Hy dat ons min sal oes van wat ons in die hoop gesaai het, soek ons steeds sy aangesig, „Want U is die God van my toevlug”.

12 Oktober

Lees Psalm 44. Teks: Ps. 44:18.

GEBORG IN GOD

Een van die kosbaarste besittings van die mens is sy kennis van en herinnerings aan die verlede. 'n Helder geheue is 'n seën op die oudag. In die eerste vers van hierdie psalm getuig die skrywer dat hierdie volk goed bekend is met die verlede. Die groot dade van God word van die ouers op die kinders oorgedra. Die volk se herinnering aan die verlede is vol van die genade van die lewende God. In die eerste 8 verse roep die skrywer Israel se voorregte op soos deur die Hand van God bewerk.

As spreker vir die volk, kla hy in vers 10-17 by God oor die huidige nood van die volk wat skynbaar groot plundering moet verduur, baie is gedood, en die volk moet baie hoon en spot verduur van die volkere rondom.

In die tye van sulke noodtoestande in die volkstrewe, versamel Israel hom in die heiligdom, 'n vastyd word uitgeroep terwyl die volk hul voor God verootmoedig. By so 'n geleentheid is daar 'n voorbidder wat namens die volk spreek en hulle ook lei in die sing van die klaaglied. Dit is wat in die verse 10-17 gebeur. In die laaste

verse word die Here aangeroop en aanbid, want die verlede het geleer dat die hulp van die mens en die volk in nood kom van nêrens anders as die Here nie. Die huidige nood sal nie voortduur nie as die volk trou bly aan God en aan die geloof vashou. God sal sy verbond hou tot in ewigheid. Soos in die verlede sal God in die toekoms sy uitverkore volk genadiglik verhoor.

Hierdie vertrou en geloof het God in die Messias gestand gedoen. Jesus Christus het na sy volk gekom, in hulle midde gekeer om hulle uit duisternis en slawerny na lig en vryheid te lei. In die verlorenheid van die sonde het gekom die Goeie Herder wat hulle veilig sou bring by die woning van sy Vader — hulle Vader.

13 Oktober

Lees Psalm 45. Teks: 45:18.

BLYDSKAP IN GOD

Die hele toon van die psalm is totaal anders as in die vorige twee wat ons gelees het. Hier is die skrywer vervul met 'n blydschap wat jubelend uit hom opgespring het sodat hy dit nie kan keer nie. So vinnig wil hy al die mooi, verhewe dinge sê oor wat hy sien en weet, dat hy sy tong met 'n vaardige skrywer vergelyk — 'n skrywer wat baie vinnig kan skryf. Hy vertel van 'n koninklike bruilof; 'n lied van liefde.

In die eerste verse spreek die psalmdigter dan die koning van die konings aan in 'n jubelende loflied. Vanaf die elfde vers word die bruid in dieselfde verhewe lig gesien en besing. Die slotverse hou die wens in dat hierdie koningspaar se koninkryk sy heerlikheid sal behou oor tyd en ruimte heen.

Veral uit die laaste vers word dit duidelik dat die psalmdigter meêr wil besing as net 'n huwelik tussen 'n aardse koning en 'n bruid uit die adelstand. So 'n huwelik tussen sterflike mense sal nie tyd en ewigheid oorspan nie.

Vir die gelowige is dit 'n beeld van die komende koninkryk van God wanneer die bruidegom, Jesus Christus, sal kom om sy bruid, sy gemeente, tot hom te neem in ewigheid. En die Bruid sal deel in die heerlikheid van haar Heer in die ewigheid. Maar dan sal die bruid gereed moet wees om haar Heer te ontmoet wanneer Hy ook kom, deur trou en sterk te bly in die geloof.

14 Oktober

Lees Psalm 46. Teks: Ps. 46:2.

VEILIG IN GOD

Die gemeente sing. Hulle sing oor God se bystand in die nood, in die aangesig van wat ookal mag gebeur. Hulle voel hulself veilig, volkome beskut, veral wanneer hulle in die Godstad, Jerusalem, is. Die stad sal nie wankel nie maar bly staan teen alle aanslae. God sal help as die dag van die groot aanslag teen die stad uit watter oord ookal aanbreek. Dit is egter nie die onwankelbare mure wat dit 'n veilige stad maak om in te woon nie, maar God wat dit bewaak. As 'n man nie binne-in die stad kan kom nie, is daar steeds 'n toevlug wat geslagte lank al beproef is, naamlik die Here van die leërskaar.

Volgens ons teks is dit nie 'n blinde geloof dat God die uitkoms en redding uit nood verskaf nie. Die volk kyk slegs terug na die verre en die jonger verlede en hulle weet opnuut: elke keer as hulle die Here hierin beproef het, het Hy hulp verskaf op sy tyd en sy wese.

So dikwels kla ons ons nood by mense of dra dit in ons binneste. Hoe langer hoe donkerder lyk die saak dan vir ons. Die maklikste uitweg, die aangewese weg vir die gelowige is om God te vra, Hom hierin te beproef.

God gee selfs sonder dat ons vra. In die nood van sonde en ellende, in die duisternis van die eensaamheid en Godverlatenheid van die mensdom het Hy sy eniggebore Seun gegee. Jesus Christus. Die Lewende God is die toevlug en die sterkte van elkeen wat glo in Hom wat Hy gestuur het. Beproef Hom hierin.

15 Oktober

Lees Psalm 47. Teks: Ps. 47:8.

GOD REGEER

Die eerste verse van die psalm roep alle volke om saam bly te wees oor 'n oorwinning wat behaal is. Vas glo die digter dat God die oorwinnaar sal wees oor alle vyandige en bese magte op aarde: „Want God is Koning oor die hele aarde”.

Deur die hele psalm klink die onderwysing dat die almag en alleenheerskappy aan God toebehoort — aan Hom alleen. Geen mag — ook nie dié van die sonde — kan dié feit verander nie. Die magtigste regeerder of koning op aarde sal 'n hulpelose onderdaan word as hy en sy volk nie die mag van God erken en vrees nie. Al die woelende en dreigende nasies sal die knie moet buig wanneer God op sy hoë en verhewe troon sit om te oordeel oor lewende en dode.

In hierdie Koning waarvan die psalmdigter in Psalm 47 spreek, sien die kerk die gestalte van Jesus Christus. Die Koning het na die aarde gekom en alle magte onderwerp aan sy uitverkore volk. Dan styg Hy op om vanuit sy heerlikheid sy volk te vergader. So het God in Jesus Christus neergedaal en aan Hom is gegee alle mag in die hemel en op aarde. Na sy oorwinning oor die magte van sonde en duisternis en selfs oor die dood, vaar Jesus Christus op na die hemel. Deur sy Woord en Gees sal Hy vandaar al die gelowiges, die kerk dus, saambring as een volk voor God se genadetroon.

Wie die pad van die geloof afwys om sy eie weg te gaan, kom in dwase opstand teen die Koning van die hele aarde.

16 Oktober

Lees Psalm 48. Teks: Ps. 48:15.

GOD SE LEIDING.

Die psalm is 'n lied wat gesing word deur die volk of moontlik 'n pelgrimskaap wat na Jerusalem in aantog is. Kort van tevore is die stad op 'n wonderbare wyse gered van die leërmagte van verskeie konings wat saamgespan het teen die stad (Vs. 5)

God se ingryping (verse 5-8) was so kragtig en finaal dat die magte wat op vernietiging uit was, self gebroke en uitmekaar geruk, die slag gewonne moes gee. Asof met nuwe oë sien God se volk nou die sentrum van hul godsdiensoefening en al sy skoonheid en ongeskondenheid voor hulle. Die heerlikheid en goedertierenheid word aan God gebring binne-in Sy huis.

Hierdie voorsienigheid van God in diep nood is deur baie geslagte heen ervaar en oorvertel en die huidige geslag het dit met die oë aanskou. God bevestig dit en sal dit bevestig tot in ewigheid. Die gemeente rondom die gemeente sentrum sal in ewigheid bestaan. Vrees-

loos kan die onbekende toekoms, die dood self, ingegaan word. Maar eers moet hierdie geslag aanskou en glo en dan aan die volgende geslag dit oordra.

In Jesus Christus het God Sy beloofde leiding tot die dood selfs oor die dood heen bevestig. In Matt. 16:18 lees ons dat Christus van die gemeente sê dat die poorte van die doderyk dit nie sal oorweldig nie. God se goedertierenheid waaraan Sy volk in Sy tempel gedink het, het vir die gelowiges van alle tye bestendig gebly en Sy liefde vir ons in Christus Jesus is sterker as die bande van die dood.

17 Oktober

Lees Psalm 49. Teks: Ps. 49:16.

DIE GEREGTIGHEID VAN GOD.

Die probleem waarmee die psalmdigter worstel, is so oud soos die godsdiens self. So dikwels is dit juis die goddelose mense wat die grootste materiële voorspoed beleef terwyl die vrome gelowige nood en gebrek aan dieselfde dinge ken. Die digter van hierdie psalm het skynbaar self gely onder die verdrukking deur goddelose rykaards.

Na baie worstelinge het daar vir hom die oplossing duidelik geword in die gelykmakende mag van die dood. Die doderyk maak geen onderskeid tussen die ryke en die arme, die dwaas of die verstandige nie. Almal se aardse vermoë bly op die aarde - hiervan word niks saamgeneem nie.

In sy oproep om na hom te luister, spreek die digter tot alle mense, al die bewoners van die wêreld, want dit is vir almal van belang. Hierna moet hulle luister en dit ter harte neem. Wie in God glo en Hom aanbid en dien, hy sal nie aan die doderyk behoort nie. Deur die geloof in God en Sy Woord sal hy „losgekoop” word van die doderyk. Oor die gelowige sal die doderyk nie heers nie. Al ken hy op die aarde nood en gebrek aan die aardse, sal hy na die dood die heerlikheid van God ervaar. Die losprys waarvan ons teks praat, is 'n hoë prys. Die bloed van Jesus Christus aan die kruis op Golgota het vir ons betaal. God het self die losprys voorsien. Jesus Christus as Eersteling uit die dode gee ook aan ons die moontlikheid tot die ewige lewe. Elkeen wat in Hom glo, sal nie verlore gaan nie, maar die ewige lewe hê.

18 Oktober

Lees Psalm 50:7-15. Teks Ps. 50:12b.

DIE WÊRELD BEHOORT AAN GOD.

Nie net in die gewone lewe gedra mense hulle asof die wêreld aan hulle behoort nie. Baie mense se houding teenoor die geloof en die godsdiens openbaar dieselfde gesindheid. Baie mense beskou dit as 'n groot toegewing teenoor die kerk en erger nog, teenoor die dominee, as hulle Sondag kerk toe gaan. Maar dit is veral by die gee van hulle offergawes dat hierdie onbybelse gees van die mense besit neem. Onder offergawes verstaan hulle dit wat hulle uit hulle besittings aan die HERE afstaan om dit vir God moontlik te maak om vir Hom op aarde 'n erediens in stand te hou.

Ons Psalm draai hierdie saak net andersom. Die wêreld en sy volheid behoort aan die HERE. Alles wat ons het, is nie ons s'n nie, dit behoort aan God. Wat ons het, het Hy aan ons gegee. As ons aan Hom 'n offergawe bring, gee ons maar 'n deel terug wat aan Hom behoort. Hy het geen behoefte daaraan nie. Daarsonder besit hy nog alles. Deur dit aan Hom te gee kan ons Hom nie beïnvloed of beweeg om

ons wil te doen of ons wense te vervul nie. Hy bly oppermagtige, soewereine God. Maar as ons die offer uit dankbaarheid bring, het God behae daarin. Die offer wat uit 'n dankbare hart ontspring en deur die besef gedra word dat ons eintlik niks is en niks het om aan God te gee nie, neem Hy aan. Hy is immers altyd die eerste wat aan ons iets gee. So het Hy aan die wêreld sy Seun gegee sy eniggeborene, al wat Hy gehad het. En Jesus het die volmaakte offer gebring toe Hy Homself ter wille van ons skuld geoffer het.

19 Oktober

Lees Psalm 51:1-14. Teks: Ps. 51:6.

GENADE ALLEEN.

In die dae van die Kerkhervorming het hierdie Psalm baie vir Luther en Calvyn beteken. Uit elke vers spreek die grondreël van hulle leer oor die regverdiging: genade alleen. Die psalm word in verband gebring met Dawid se skuld en boete ná sy sonde met Batseba. Gebroke en verslae staan hy voor God. Die sonde wat hy begaan het was nie in die eerste plek teenoor 'n mens nie, maar teenoor God. Wie Gods gebooie oortree, sondig teenoor God self. Waar sonde is, is skuld. En hierdie sonde kan geen mens of kerk vergewe nie, net God self. Die kerk kan alleen die vergewing van sondes verkondig (Luk. 24:47) en bely in sy geloofsbelydenis.

Nêrens vind ons 'n skuldbelydenis dieper en waaragtiger uitgespreek as hier nie. Nêrens vind ons 'n dieper insig in die skuldvervalleheid, die totale verdorwenheid van ons mense as hier nie: Kyk, in ongeregtigheid is ek gebore, en in sonde het my moeder my ontvang. Van elke skuldbelydenis is die hoofsaak dat aan God die eer gegee word. God is regverdig en wie sy skuld bely, onderwerp hom aan die geregtigheid van God. Hy gee God gelyk wanneer hy toegee dat hyself ongelijk het. Maar ook dit: dat 'n mens sy eie skuld insien en sy redding en saligheid buite homself gaan soek, is genade alleen. Dit kom van God af en nie uit eie insig nie. So is die uitdelging van die skuld ook God se daad alleen. Die bloed van Jesus Christus, sy Seun, reinig ons van alle sonde.

20 Oktober

Lees Psalm 52. Teks: Ps. 52:10.

'n GROEN OLYFBOOM IN DIE HUIS VAN GOD.

Die Ou Testament vergelyk die regverdige dikwels met 'n boom. Psalm 1 spreek van die boom wat geplant is by waterstrome, wat gereëld sy vrugte gee en waarvan die blare nie verdroog nie. Psalm 92 sê die regverdige sal groei soos 'n palmboom, hy sal opgroei soos 'n seder op die Libanon. En in die psalm van ons oordenking beskryf die digter hom as 'n olyfboom in die huis van God. Waarom telkens die vergelyking met 'n boom?

In 'n boom word die wonder van die lewe geïllustreer. Vir almal sigbaar groei dit op, dit bied skaduwee, dit skenk vrugte, as hout het dit vir alle doeleindes nut. Maar hoewel dit buite sigbaar opgroei, lê die wortels onsigbaar verborge en put dit uit 'n onsigbare bron. Teenoor die rykaard wat op eie rykdom en vermoë vertrou, noem die digter homself 'n olyfboom wat sy groen blareprag nie uit homself het nie, maar uit die teenwoordigheid van God in sy tempel. Die teenwoordigheid van God is die onsigbare bron van sy blare en sy bestendigheid. Hy is bestendig, omdat hy sy vertrouwe op God gestel het. God onderhou hom en van God is hy afhanklik.

So kan die gelowige ook vrugbaar en 'n sieraad wees, as hy leef in die teenwoordigheid van God, as God die bron van sy lewe is. Nader aan God kan ons nie as wat Hy aan ons gekom het nie. Jesus Christus het in ons vlees ingedaal en geword Immanuel: God-met-ons.

21 Oktober

Lees Psalm 53. Teks: Ps. 53:3-4.

GODDELLIKE KOERS EN MENSLIKE KOERSLOOCHHEID.

By God is daar 'n beweging na die mens toe, by die mens is daar 'n beweging van God af weg.

In erbarmig kyk God uit die hemel op die mens neer. Daar is niemand wat uit eie beweging opsien na God nie. God is oor ons mense besorg. Hy vra na ons. Daar is geen mens wat na God vra nie. So was dit deur die eeue van die sondeval af tot nou toe. Daar was maar altyd eenrigtingverkeer van God af na die aarde toe. In die verhouding tussen God en die mens het die inisiatief altyd van God uitgegaan. Hy was altyd eerste. Hy skenk van sy kant af aan die eerste mensepaar die paradys, uit eie skuld beland hul daar buite. Hy skeuk aan sy volk sy verbond, hulle verbreek, oortree en vertrap daardie verbond daaglik. Eensydiger kan 'n mens jou so 'n verhouding nie voorstel nie. Hy betoon trou en skenk die liefde, hulle antwoord met ontrou en liefdeloosheid. Ons psalm beskryf die skuldvervalleheid van die mens met volslae pessimisme: hulle het almal afgewyk, tesame het hulle ontaard; daar is niemand wat goed doen nie, ook nie een nie. Deur die sonde het die mens rigting kwytgeraak, hy mis die doel keer op keer, ja, dikwels weet hy nie eens wat sy doel is nie, met ander woorde: wat God se doel met hom is nie.

Maar God gaan voort met sy koers. Ons ontrou maak Hom nie ontrou nie. Hy bly getrou. Oplaas het Hy sy Seun gestuur, dat Hy die skuld van die skuldvervalleenes op Hom sou neem om so die koers van die afwykende mensheid weer in die rigting van God te stuur. Ons kom van God af, Hy wil dat ons lewe weer by Hom sal eindig. Ons kom van die paradys af, Jesus Christus het vir ons die weg na die nuwe paradys gebaan. Dit is waarlik evangelie, blye boodskap. Daar het Goddelike koers in ons koersloosheid gekom.

22 Oktober

Lees Psalm 54. Teks: Ps. 54:5-6.

MET GOD OF SONDER GOD.

Alle mense bevind hulle in een van twee groepe: Hulle wandel met God en dien Hom, of hulle wandel sonder God en is daarom goddeloos. By die geloof is daar geen middeveg nie. Wie nie vir Christus is nie, is teen Hom. Die geloof wek liefde vir die ongelowige, medelye met hom omdat in sy diepste wese 'n ongelukkige mens is. Die ware gelowige wil die vrede en die vreugde wat hy ken ook deurgee aan die een wat dit nie ken nie. Ongelukkig is dit so dat die ongelowige dikwels 'n beproewing vir die gelowige is, dat hy probeer om die geloof van die gelowige belaglik te maak, dat hy hom in vertwyfeling bring, hom haat en vervolg. Dit was die ervaring van die psalmdigter. Sy lewe is in ernstige gevaar gebring deur diegene wat God nie voor oë hou nie. Sy omstandighede was hopeloos as hy hulpeloos sou wees. Maar God was sy helper. God is almagtig en regverdig. Al hou hulle God nie voor oë nie, Hy hou hulle onder oë. Hy ontferm Hom oor die wat Hom vrees, maar is 'n verterende vuur vir die vermeteles. Dit is die sekerheid

van die gelowige: al vier die onreg hoogty, God sien dit. Die swakkes en hulpelose skenk Hy sy krag en sy hulp. Sy vyande sal Hy vernietig. As die laaste basuin blaas, kom die eindoordeel. Dan word die skape en die bokke van mekaar geskei. Dan kom die geloof en die ongeloof aan die lig.

Dit moet ons troos wees terwyl ons nog op die aarde lewe. God is regverdig. Eerder as om die sonde ongestraf te laat bly, het Hy dit in sy Seun gestraf met die bittere dood aan die kruis. En van die Gekruisigde het ons die bemoedigende versekering: Kyk, Ek het die wêreld oorwin. Dit moet ons staal, ook teen die aanvegting en die vervolging deur die ongelowiges.

23 Oktober

Lees Psalm 55:1-18. Teks: Ps. 55:7.

ONTVLUGTING OF TOEVLUG.

Wanhoop. Geen treffender woord om die gemoedstoestand van hierdie psalmdigter te beskryf nie. Die stad waarin hy woon is deur 'n vlaag van geweld oorval. Misdadige elemente het die oorhand gekry en voer 'n skrikbewind. Die mure word gepatrolleer en op die markplein sit die hof van onreg. Alle orde is om vergewerp. Die digter is verward, geskok. Daar is veral een ding wat hy nie kan verwerk nie: onder die vyande is sy beste vriend. In sy herinnering kom die beelde op, waar hulle saam met die feesvierende menigte Gods huis besoek het. Nou is die gemeenskap tussen hulle onherstelbaar verbreek. By alles druk die troubreuk van sy vriend swaar op hom. So skielik deur alles oorweldig, oorweeg hy om te vlug. Kon hy maar soos 'n duif wegvlug, gaan rus vind in die eensaamheid van die woestyn! As hy in sy verwarde toestand voor die keuse te staan kom: ontvlugting of toevlug, lyk ontvlugting so aantreklik.

Maar hy kies die toevlug tot God. Hy spreek 'n vloek uit oor sy vyande, destyds 'n magtige wapen in die hand van die magtelose. Dan gaan hy gewoonweg voort met sy lewe. Op die gewone tye van aanbidding neem hy sy plek in die tempel in. Smôrens, smiddags, saans bid hy tot God. En God hoor en verhoor en red.

Ook vir ons probleme is ontvlugting geen oplossing nie. In die eensaamheid neem 'n mens ook jou probleme saam. Daar is net een oplossing; die toevlug tot God, Hy wat in sy Seun ons die vrede skenk wat alle verstand te bowe gaan.

24 Oktober

Lees Psalm 56. Teks: Ps. 56:14.

DIE LIG VAN DIE LEWE.

Lig beteken lewe. Sonder lig is geen lewe moontlik nie. Dit was God se eerste skeppingswerk. Laat daar lig wees! Soos lig met lewe in verband gebring word, so duisternis met dood. Wie die donker aanskou het, waardeur die lig die meeste. Wie net lig geken het, neem dit as vanselfsprekend aan en waardeur dit nie ten volle nie. Ons psalmdigter was in doodsgevaar. Vyande het sy lewe in gevaar gebring. In sy swakheid het hy sy krag in God gestel. In sy vrees het hy op God vertrou. Deur die genade van God het hy tot besef gekom: wat kan 'n mens my doen? God het al sy trane in 'n kruik opgevang. Met hierdie mooi beeld bely hy dat God sy ellende sien en Hom oor hom ontfem. Omdat hy weet die HERE gee ag op sy leed, het hy ook die sekerheid dat die vyand sal wyk as hy die Here aanroep. God is nie net getuie nie, Hy is ook regverdige regter wat die onreg sal straf.

Die Psalm eindig met 'n danklied. Die HERE het hom van die dood bevry. Die donker uur is om. Die lig het vir hom deurgebreek, die die lig van die lewe. Hy leef voor God se aangesig. Die lig het ons nie in onself nie. God is die Skepper, die bron en die gewer van die lig. In sy lig sien ons die lig. In die lig wat van Hom afstraal, mag ons voortwandel. Jesus het Homself die lig van die wêreld genoem. Hy het die mag van die duisternis, die dood, oorwin. Ook aan ons het Hy die heerlike toesegging gemaak: dat ook ons wat in Hom glo die lig van die wêreld is, onontbeerlik vir die wêreld. Dit is ons as ons aan Hom, die bron van die lig, verbonde bly. Wie Hom volg, sal sekerlik nie in die duisternis wandel nie, maar die lig van die lewe hê.

25 Oktober

Lees Psalm 57. Teks: Ps. 57:8.

MY HART IS GERUS.

Rampe. Teenspoed. Stryd. Wie is hiermee onbekend? Stellig nie een van ons nie. Dit is deel van ons almal se lewe. Hierdie dinge vra van ons 'n antwoord. 'n Antwoord? Ons kan dit platweg stel en sê: Ons moet leer om eg daarmee te lewe.

Wat sal ons antwoord wees? Ons kan dit aanvaar met gelatenheid, so, asof ons die skouers ophaal en sê: Wat kan ek in elk geval daaraan doen? Of ons kan self in opstand kom teen ons lot- ons vuiste bal en na die hemel skree dat die lewe en die God wat die lewe aan ons gee, onregverdig is. Of ons kan die antwoord van Dawid gee: My hart is gerus, o God . . .

Hoekom was Dawid in staat om dit te sê? Omdat hy vantevore kon sê, dat sy siel by die Here skuiling gevind het, en dat hy in die skaduwees van Sy vleuels sal skuil. Sy hart is gerus, omdat hy die gemeenskap met God opgesoek het. Sy vrees het verdwyn omdat hy die nabyheid van God ken.

Maar hiermee is sy antwoord nie klaar nie. „Ek wil sing en psalm-sing”. Ja, hy wil die eer van God besing, God loof en prys. Maar nie net homself in die afgeslotenheid van sy gebede nie. Nee, maar onder die volke. Hy wil met ander woorde getuig van die rus wat God aan hom geskenk het. Dit is ook vir ons die aangewese weg.

26 Oktober

Lees Psalm 58. Teks: Ps. 58:12.

GOD IS DIE REGTER.

Gewis, daar is 'n God wat op die aarde oordeel! Hierdie uitroep aan die einde van hierdie psalm vorm 'n skrilte kontras met dit wat in die eerste paar verse staan. In hierdie eerste paar verse gaan dit om dié feit dat die mense wat op aarde die regspleging behartig, hulle skuldig maak aan onregverdigheid - en daarby nog blykbaar heeltemal ongehinderd met hulle knoeiwerk voortgaan.

Dit is maar weer 'n ander manier om een van die kardinale vraagstukke van die Bybel te benader: Die raaisel van die voorspoed en skynbare onaantasbaarheid van die goddelose en onregverdige in hierdie wêreld. Telkens kom hierdie vraag in die Bybel na vore. Miskien is dit 'n vraag wat u ookal dikwels gevra het.

Dawid se antwoord is een wat net deur 'n gelowige mens gegee kon word: Gewis daar is vrug vir die regverdige! Nou mag dit miskien nie so lyk nie, maar dit is ook nie wenslik om haastig te word nie. Daar is iemand met Sy eie tyd. Hy is die Regter oor die regters. Hy sal die regverdige sy vrugte laat pluk. Ons moet net nie twyfel nie. Ons moet net nie die hoop laat vaar nie.

27 Oktober

Lees Psalm 59. Teks: Ps. 59:10.

DIE HERE IS 'N ROTSVESTING.

Beskutting, geborgenheid en veiligheid. Hierdie is drie dinge waar- aan elke mens 'n inherente behoefte het. 'n Plek om te skuil: Dit is ons behoefte. En omdat dit so is, kan ons nie alleen wees nie — voel ons selfs dat ons nie alleen mág wees nie — want die eensaamheid maak ons bevrees. Dit is as gevolg van 'n soortgelyke rede dat ons altyd 'n verlange het na die huis. Dàar is die enigste plek waar ons tuis is, waar ons veilig voel, waar ons beskut is.

Die enigste plek? In 'n sekere beperkte sin is dit seker waar. Maar is ons wanneer ons tuis is, werklik veilig? werklik beskut? Tog sekerlik nie. Maar waar kan ons dan veilig wees? „U was 'n rotsvesting vir my,” sing die psalmdigter, „'n toevlug. . .”

'n Vesting op 'n rots. Waaraan laat dit u dink? Sekerlik tog aan vastigheid, aan bestendigheid, aan onwankelbaarheid. Dit moes ook in Dawid se gedagtes gewees het toe hy hierdie woorde geskryf het. Vir hom was dit 'n werklikheid en hierdie woorde moet gesien word as 'n persoonlike belydenis. En wat gee daartoe aanleiding dat hy God ken as 'n rotsvesting? Gods goederentierentheid. M. a. w., die verbondenheid, die solidariteit, die gemeenskap wat God met hom het. Dit hou dus vir ons die volgende in: God se beskerming, Sy krag en onder- skraging, Sy beveiliging kan ons nie ervaar nie as toeskouers vanuit die verte nie. Ons kan dit alleen ervaar as ons 'n lewende gemeen- skap met Hom deel.

28 Oktober

Lees Psalm 60. Teks: Ps. 60:14.

IN GOD IS KRAG.

Seker die moeilikste les wat die mens moet leer, is dié van sy eie onbekwaamheid en onmag. Dit is vir hom moeilik omdat hy dit graag anders sou wou hê. So is dit nie waar nie. Ons as mense wil graag oor ons eie lewe beskik, ons wil graag heer van ons eie lot wees. Daarby kom nog die ander saak: Dit is inherent deel van die mens dat hy wil voel dat hy oor krag beskik, dat hy in staat is om groot dinge te be- reik, dat hy kan skep, hervorm en onvorm soos hy begeer. Daarom is dit vir hom moeilik om sy nietigheid te aanvaar.

„O God, U het ons verstoot”. Dit is die woorde uit die diepte, woorde vanuit duisternis, die woorde van 'n man wat sy onmag leer ken het, die woorde van iemand wat weet dat hy vergaan omdat hy alleen is en omdat hy net homself het om op te steun.

In eerste paar verse van hierdie psalm lees ons van die rampe wat gevolg het op daardie oomblik, toe God Sy hand van liefde en guns oor Israel teruggetrek het. So geweldig was dit, dat die land ge- beef en gekraak het soos onder 'n aardbewing. Dit word natuurlik figuurlik bedoel maar Dawid voel die afwesigheid van God aan as 'n ramp van oneindige afmetings. As God nie by hom is nie, is hy swak. Hierdie waarheid dwing hom tot die gemartelde uitroep: „Herstel ons!” Want as God terugkeer, keer sy krag ook weer terug.

Dit is vir die mens moontlik om kragtige daade te doen, dit is vir ons moontlik om sterk te wees — maar, nie sonder God nie.

29 Oktober

Lees Psalm 61. Teks: Ps. 61:6.

GOD HOOR!

God hoor die gebed. Hy luister na die stem van dié wat Hom vrees. Dit is een van die waarhede in die Bybel wat die meeste troos vir gelowige inhou. Dit is 'n waarheid wat deur hierdie psalm ook weer sterk na vore gebring word.

Aan die begin van die psalm hoor ons die smeekstem van die digter. Hoor ons hoe hy belydenis doen van sy nietigheid en daarom ook van sy afhanklikheid. Maar aan die einde van sy lied is sy stem verhef in 'n jubellied. Die rede hiervoor — vir sy vreugde en blydskap, is die belydenis wat hy in die sesde vers neergeskryf: „Want U, o God, het my beloftes gehoor”. Ons moet aanvaar dat wat die digter met „geloftes” bedoel, „gebede” is. Dit kom algemeen in die Bybel voor dat 'n gedeelte van 'n besondere saak genoem word, alhoewel die geheel bedoel word. In sy gebede het die digter geloftes gemaak. Dié het God gehoor. Daarom weet hy dat sy gebede gehoor is.

Daarom is hy bly. Toe hy in die dieptes was het hy geroep — en God het geluister. Toe hy skuiling gesoek het, was die vleuels van God naby. Toe hy bedreigd was, het God hom behoed. Hy was alleen — maar tog nie alleen nie; want God was by hom. Ja, God hoor. God hoor die mens as hy roep.

Is dit van u waar (soos die psalmdigter) dat u „hart beswyk”? Weet dan dat u mag roep. Dat u vanuit die dieptes na omhoog kan roep. U roep nie in die niet nie. U roep nie verniet nie. U roep tot 'n God wat luister.

30 Oktober

Lees Psalm 62. Teks: Ps. 62:6.

VAN GOD IS MY VERWAGTING.

Hoop, verwagting. Wat word nie alles deur hierdie twee woorde voor die gees geroep nie. Ons hoop, ons verwag. Baie dinge. Ons lewe is bou op hoop, op wat ons verwag. Maar wat verwag ons? Wat hoop ons? Waarna kyk ons as ons hoop? Waarop is ons verwagtig gebou? Op God? Of op iets anders.

Die psalmdigter bely dat sy hoop en verwagting op God gebou is. Hy bely ook hoekom dit só is: God is vir hom 'n rots, 'n rotsvesting. God is sy heil en sy eer. Dit is alles dinge wat hy kan bely as gevolg van die feit dat sy geloof en sy hoop vir hom 'n werklikheid is.

Van God is my verwagting. Wat mag ons van God verwag? Wat Hy aan ons in Sy beloftes toegesê het. Daar is sekere dinge wat God aan ons belowe het. Dit is sekerlik nie nodig om dit alles nou hier te noem nie. Wat ons wel kan noem is dat hierdie beloftes vir ons 'n werklikheid is — so asof hulle al klaar in vervulling gegaan het, want God het dit beloof. Ons moet dit só sien: God skep eintlik vir ons hoop deurdat hy 'n belofte maak. Ons het geen hoop of verwagting nie — en dan beloof God iets. En onmiddellik het dit wat Hy beloof vir ons werklikheid. Want wat Hy beloof, staan vas — Sy godheid is die waarborg vir die vervulling daarvan. Daarom kan ons hoop — mág ons hoop, kan ons as Christusgelowiges in die hoop lewe. Wat ons hoop is waar. Wat ons verwag is 'n werklikheid. God het dit beloof. Hy is my verwagting.

31 Oktober

Lees Psalm 63. Teks: Ps. 63:9.

VERKLEEFDHEID AAN GOD.

Wanneer ons die psalms van Dawid lees, so ook hierdie een, tref dit ons dat hy baie naby aan God geleef het. Die diepe geloofsverbondenheid met God spreek uit elke reël wat hy ooit geskryf het. Sy taal is die taal van 'n man wat die wonder van God se teenwoordigheid leer ken en ervaar het. Daarom is dit nie vir ons merkwaardig dat hy sê dat sy siel na God dors nie. Ons verwag dit bykans — dit is so asof die geheel van sy geskifte hierdie gees adem: Ek verlang na u teenwoordigheid, ek begeer u gemeenskap. In hierdie psalm bring hy dit self onder woorde: „My siel is aan U verkleef”.

Ons lees ook die rede waarom Dawid hierdie uitspraak maak: „U regterhand ondersteun my”. Vir hom beteken sy verkleefheid aan God dus wins. Trouens, dit is juis as gevolg van die feit dat hy God leer ken het as 'n God wat deur die krag van Sy regterhand ondersteun en lei, dat hy besef het dat dit vir hom wins sal beteken om aan daardie hand vas te hou.

Om God te ken is om Sy hulp en Sy bystand te ken. Om dít te ken is om te weet wat dit beteken om dit te ontheer.. Om dit te ervaar is om dit vir altyd te begeer. Om God te ken is om aan Hom te kleef. Om aan Hom te kleef is om Sy redding en genade te ontvang.

1 November

Lees Jes. 1:1-18. Teks: Jes. 1:3.

GEBREK AAN KENNIS.

Die eerste hoofstuk van Jesaja het betrekking op Juda en Jerusalem. Die agtergrond van hierdie hoofstuk is waarskynlik die Siries-Efraïmites oorlog in die tyd van die goddelose koning Agas. Die volk is bevrees vir die dreigende gevaar van die vyand. Die goeie verhouding tussen mens en medemens is verbreek. Die sigbare gestalte daarvan is die opneem van wapens, die een teen die ander. Die dreigende gevaar boesem vrees in by Juda.

As die profeet Jesaja gaan spreek, verwag ons dat sy spreke 'n voortborduring op hierdie dreigende gevaar sal wees. Vir Jesaja is die volk se grootste nood egter nie die gevaar van die vyand nie, nie die verbreekte band tussen die volk en sy medemens nie, maar die band wat verbreek is tussen die volk en God. Die verhouding tussen die volk en God het swakker geword as dié tussen 'n dier en sy besitter. Dit nie vanweë God se ontrou nie, maar vanweë die volk se sonde en ongeregtigheid. Dit vanweë die gebrek aan kennis. „'n Os ken sy besitter, en 'n esel die krip van sy eienaar”. Al is die dier nie 'n redelike wese nie, ken hy die een van wie hy afhanklik is. Die hand wat hom voed sal hy nooit vergeet nie. Anders is dit gestel met Juda. By hulle is daar geen kennis nie. Hulle verstaan nie. Die Een van wie hulle volkome afhanklik is, dié het hulle vergeet. Tussen hulle en God is daar geen besondere verhouding meer nie. Hulle het die liefde en die genade wat hy in die verlede oor hulle uitgestort het, vergeet. Sy versorgende hand ken hulle nie meer nie. Hulle is 'n sondige nasie, 'n volk van sware skuld, 'n geslag van kwaaddoeners, kinders wat verderflik handel. Dit is die werklike nood van die volk. Die nood wat hulle bestem vir ewige dood en verdoemenis. As alles net reg is tussen hulle en hulle medemens. As hulle net wêreldse vrede geniet.

Is dit nie vandag ook die nood van die wêreld nie? Die ganse wêreld en selfs die Kerk is dikwels net bekommerd oor die band wat verbreek

is tussen mens en medemens. As daar net vrede is tussen mens en medemens dan word alles as goed en reg gesien. Vrede tussen God en mens, kennis aangaande God en onself gaan ons nie aan nie. Die brood wat versadig vir die oomblik is vir ons belangriker as die brood wat versadig tot in alle ewigheid.

2 November

Lees Jes. 2:1-10. Teks: Jes. 2:36.

DIE BERG SION.

Vanweë die dreigende gevaar van die vyandige magte lyk dit of alles besig is om te wankel. Vyandige magte het saamgespan teen Juda en Jerusalem. Selfs die berg van die Here, Sion, het geword tot aanvalsvoorwerp vir die volke. Hierdie toestand sal egter nie vir altyd voortduur nie. In die volheid van die tyd sal die volke daarheen stroom. Nie om te verwoes nie, maar om daar krag en sterkte te gaan put. Aan die einde van die dae, dit is volgens Handeling 2 vers 17, die tyd wanneer Christus na die wêreld kom, sal die berg Sion verhewe wees. Dit sal verhewe wees bo al die heuwels. Dit sal 'n aantrekkingskrag wees vir al die volke en nasies. Hulle sal mekaar selfs oproep om na hierdie vesting te gaan.

Hierdie gesindheid sal in die volke en nasies wees, nie omdat die berg Sion en Jerusalem nou meteens 'n lus vir die oog geword het nie. Nie omdat die mens daar materiële voorspoed en geluk sal ontvang nie. Maar omdat vandaar die Wet en die Woord van die Here sal uitgaan. Die trekkrag na die berg is dus nie die voortreflikheid van die berg self nie, maar wat die Here daar sal laat plaasvind. Die Wet en die Woord van die Here sal daar uitgaan. Daar sal die Here sy wil en sy weë aan die wêreld bekend maak. Hierdie Woord van die Here wat daar sal uitgaan is vir die nasies 'n lig tot verligting. Hierdie Woord oorweldig die duisternis. Hierdie Woord is die Woord wat vlees geword het. Hierdie Woord is die weg en die waarheid en die lewe. Hierdie Woord is Jesus Christus. Die Brood wat versadig tot in alle ewigheid. Die enigste weg tot heil en lewe. Die liefde van God tot sondige mense.

3 November

Lees Jes. 2:11-22. Teks: Jes. 2:22.

GOD ALLEEN VERHEF.

Gedurende die regeringstyd van Ussia en Jotam leef Juda en Jerusalem te midde van materiële welvaart. Dit het aanleiding gegee dat die volk nie meer leef ooreenkomstig die wil van God nie. Die hoogste strewe het vir hulle geword aardse verhewendheid. Hulle ag hulleself so verhewe dat hulle niks meer van God verwag nie. Hulle verwerp God selfs en ontwerp vir hulle afgode. Gode ooreenkomstig hulle eie beeld en verwagtings. Hulle gaan beoefen 'n afgodediens waarin hulle eie hoogmoed en belangrikheid tot uitdrukking kom. Hulle wil self alles wees en wil dat God niks sal wees nie.

Die profeet Jesaja kondig in vers 5 tot 22 die oordeel van God aan oor hierdie hoogwaardige mense. Op die dag van die Here sal hierdie hoogmoed van hulle afgebreek word. Selfs hulle sogenaamde magtige afgode sal ge-openbaar word as klein en gering. Die mens sal sy troon ontroof word. „Die hoë oë van die mens sal verneder word en die hoogmoed van die manne sal neergebring word.” Dit sal duidelik ge-openbaar word dat die mens min werd is. Dat hy per slot van sake

niks meer is as die stof van die aarde en die gras van die veld nie. „As die wind daaroor gaan is dit nie meer nie en sy plek ken hom nie meer nie”. Sy asem is in sy neus. Hy staan 'n tree tussen dood en lewe. 'n Haarbreedte tussen lewe en verganklikheid. Geen rede het hy om homself hoog en verhewe te beskou nie. God alleen is hoog en verhewe. Ewig en almagtig.

Die mens is alleen iets in soverre dit deur God aan hom geskenk is. Alleen iets omdat hy deur God se liefde en genade omvat is. Die liefde en genade wat in en deur Jesus Christus gestalte aangeneem het. Die liefde en genade wat ons verhef het bo die stof van die aarde en die gras van die veld. Waardeur ons sondes vergewe is en ons deel gekry het aan die ewige lewe. Deur Christus is ons alles. Uit onself niks.

4 November

Lees Jes. 4:1-6. Teks: Jes. 4:3 en 4.

ALLES IS GENADE.

Telkens na die aankondiging van God se oordeel en gerig oor die volk vanweë hulle sonde en ongeregtigheid, laat Jesaja weer die boodskap van God se reddende genade weerklink. Die hele volk sal vanweë hulle hoogmoed nie verwoes word nie. In Sion en Jerusalem sal 'n klein deel behoue bly. Hulle sal heiliges genoem word.

Waarom sal hierdie deel van die volk behoue bly? Sal hulle gespaar word omdat hulle, hulle betyds van hulle bose weg bekeer het? Betyds weggedoen het met hulle hoogmoed? Hulleself omvorm het van sondaars tot sondelose wesens?

Die antwoord word vir ons gegee in ons teksvers. Dit is nie die deel van die volk se eie voortreflikheid wat hulle behoue laat bly het nie. Geen verdienste in hulleself nie. Die grond daarvan is in God geleë. Dit is God self wat dit aan hulle sal skenk. Dit is Hyself wat die onreinheid van die dogters van Sion afwas. Hyself wat die bloedschuld van Jerusalem daaruit weggespoel het. Dit sal Hy doen deur die „Spruit” van wie ons lees in vers 2. Hierdie spruit van wie hier gespraak word is die Seun van God, Jesus Christus.

Alleen deur Hom is daar vir die mens verlossing. Die verlossing van die mens is daad van God en nie daad van die mens nie. Nie alleen net die begin daarvan nie maar die ganse verlossing. Die klein deel uit die volk wat gespaar sal word, sal hulleself nie kan weer teen aanvalle nie. Hulle kan alleen staande bly soos ons lees in vers 6 as God hulle voortdurend bewaar. Die gelowige kan in die lewe nie staande bly uit eie krag nie. Alleen kan hy staande bly as 'God met Sy Gees hom nie alleen roep tot die geloof nie, maar ook bewaar en versterk in die geloof. „As die Here die huis nie bou nie, tervergeefs werk die wat daaraan bou en die Here die stad nie bewaar nie, tevergeefs waak die wagter”.

5 November

Lees Jes. 5:1-7. Teks: Jes. 5:5.

GOD SE WINGERD.

In hierdie gedeelte wil die profeet sing van sy Beminde. Hierdie Beminde is die Here. In hierdie gedeelte verkondig Jesaja dat die Here vir hom 'n wingerd geplant het. Hierdie wingerd is die volk van die Here, die volk Israel.

Die wingerd het sy oorsprong vir sy voortgang nie in homself nie, maar in die Here. Hyself het die wingerd geplant. Hyself het alles

gegee wat nodig is vir 'n goeie wingerd. So volkome het Hy die wingerd toegegerus dat die vraag gevra word: „Wat is daar meer te doen aan my wingerd wat Ek daar nie gedoen het nie”. Alles is gedoen. So is dit ook met die volk van die Here. Hulle oorsprong en hulle voortgang het hulle aan God te danke. Hy het hulle bo al die ander volke uitverkies. Bo al die ander volke sy seën oor hulle uitgestort. Hy het aan hulle 'n land gegee waar hulle nie aan ge-arbei het nie, stede wat hulle nie gebou het nie, dat hulle daarin kan woon; wingerde en olyfbome wat hulle nie geplant het nie, daar eet hulle van (Josua 24:13). Al wat God van sy wingerd verwag het, is dat hulle sou vrugte dra. Verwag dat hulle Hom sou dien in alle opregtheid en waarheid. Die hulle in Sy weë sou wandel. Die omgekeerde het egter gebeur. In plaas van goeie druiwe het die wingerd wilde druiwe voortgebring. Die vrug wat voortgekom het is iets anders as wat 'n mens sou verwag van 'n wingerd wat soveel sorg ontvang het.

Hier word nie alleen die volk Israel uitgebeeld nie, maar elke gelowige. Aan ons is ook alles geskenk. Die grootste gawe van alle gawes het God aan ons gegee nl. die vergewing van ons sondes en die ewige lewe deur Jesus Christus. God vra van ons nie baie nie. Vra net dat ons vrugte sal dra. Uit dankbaarheid ons ganse lewe aan Hom sal wy. Bring ons nou druiwe voort, bring ons vrugte voort wat ooreenstem met dit wat ons deur Christus ontvang het of bring ons slegs wilde druiwe voort? Werke in stryd met God se Woord en Wil?

6 November

Lees Jes. 6:1-13. Teks: Jes. 6:8.

JESAJA SE ROEPING.

Hierdie hoofstuk beskryf Jesaja se roeping tot die profetiese amp. Hier ontvang Jesaja 'n visioen waarin hy hemelse dinge aanskou. Midde in hierdie hemelse atmosfeer staan die Here verhewe bo alle dinge. Hy sit op 'n hoë en verhewe troon. In sy ore klink die woorde: „Heilig, heilig, heilig is die Here van die leërskaar”. Volgens Ou Testamentiese spraakgebruik word met die heiligheid van God aangedui, dat Hy afgeskei is van die sondige wêreld. Die ganse skepping behoort aan Hom en tog staan Hy ver verhewe bo dit.

Teenoor hierdie heilige, verhewe God staan die profeet Jesaja. By die aanskoue van hierdie hemelse heerlikheid en heiligheid van God moes sy sondigheid en nietigheid meer as ooit van te vore tot hom deurgedring het. Die verbasende is dat hierdie verhewe God met 'n nietige mens spreek. „Wie sal Ek stuur? En wie sal vir ons gaan? Toe antwoord ek: Hier is ek, stuur my”.

As die Here Jesaja roep is hy dadelik bereid om te gaan. Geen vrae of twyfel tref ons by hom aan nie. Hierdie bereidheid van Jesaja, veral nadat Hy die heiligheid van die Here aanskou het, verbaas ons. Sou Jesaja dan nie besef dat hy as mens te gering is om in die diens van hierdie verhewe God te staan nie? Dat sy sonde en ongeregtigheid te groot is om te gaan? Dat hy te gering is om te spreek?

Dit seker wel, maar Jesaja se bereidheid om te gaan is nie in homself geleë nie maar in God se genade. Alleen is hy bereid en in staat om te gaan omdat soos ons lees in vers sewe God sy lippe aangeraak het. Sy bereidheid om in die diens van die Here te staan is 'n teken van God se genade en nie van sy eie deugde nie. Alleen kan die mens in God se diens staan as God self hom daartoe bekwaam maak.

7 November

Lees Jes. 7:1-16. Teks: Jes. 7:14.

DIE IMMANUEL — TEKEN.

In hierdie hoofstuk word ons verplaas na die eerste of die tweede regeringsjaar van Agas oor Juda. Dreigende oorlogsvolke het saamgepak. Vyandige magte het saam verbonde gesluit. So het 'n bondgenootskap tot stand gekom tussen Resin van Sirië en Pehak van Efraim. Waarskynlik wou hulle Juda ook in hierdie bondgenootskap betrek om sodoende as 'n sterk mag weerstand te bied teen die Assiriërs. As Juda nie wil saamgaan met hierdie bondgenootskap nie word hy voorwerp van die Sories-Efraïmitiese aanvalle.

Die berig van die dreigende gevaar dring deur tot die Dawidiese Koninghuis. Vrees dreig om die Koning te oorweldig. Sy ganse optrede spreek van kleingeloof en ongeloof. Jesaja word gestuur om Koning Agas te gaan bemoedig. Hy roep die Koning op om te glo. Alleen as hulle glo sal hulle bevestig word. Die ongeloof bly die Koning egter oorheers. Ongelowig, weier hy om 'n teken van die Here te vra. As hy weier om 'n teken te vra gee God self die teken, die Immanuel-teken. „Kyk, die Maagd sal swanger word en 'n seun baar en hom Immanuel noem”. Immanuel wat beteken God met ons. Die vyandige magte sal nie seëvier nie. Nie omdat Juda self so goed weerstand sal bied nie, maar omdat God met hulle is. Hierdie Immanuel kan een of ander figuur wees wat nog in die profeet se tyd verwag is. As ons egter let op Matteus 1:23 sien ons dat hierdie profesie eers in werklikheid in vervulling gaan in Jesus Christus. Hy is Immanuel „God met ons”. Die woord wat vlees geword het.

Omdat Hy Immanuel is hoef ons die vyandige magte, sonde en dood, nie te vrees nie. Hy het dit oorwin. Hy het in ons plek kom staan.

8 November

Lees Jesaja 8:11-17. Teks: Jes. 8:13.

DIE HERE VAN DIE LEËRSKARE — HOM MOET JULLE HEILIG

Die tyd waarin Jesaja die profeet geleef het, was 'n tyd van groot beroeringe onder die volkere van die destyds bekende wêreld. Dit was ook vir Juda van ontsaglike betekenis.

Die Assiriese Ryk was vinnig aan die opkom en het al die kleinere volke rondom Palestina onderwerp. Toe Peka die koning van Israel en Resin die koning van Sirië saam 'n aanval op Jerusalem beplan om Juda omver te werp, het Jesaja die gevaar nie gevrees nie. Toe Agas, die koning van Juda, om hulp by Tiglat-Pileser aanklop, maak hy egter beswaar, want dit was duidelik dat Assur onder die leiding van Tiglat-Pileser ten koste van kleiner volke uitbrei.

So het Agas nie op God gesteun nie, maar het hy die volk van God met die volke van die wêreld vereenselwig. Daardeur het daar ook 'n toestand van vrees in Juda posgevat. Onder hierdie omstandighede het Jesaja tot die volk gespreek en gesê: „Die Here van die leërske — Hom moet julle heilig, en laat Hy julle vrees en julle verskrikking wees”.

Dit beteken dat die optrede van die godsvolk onder die omstandighede van vrees en bewing teenoor die omliggende volke nie tot die heiliging van Gods Naam is nie. As die volk wat deur God uitverkies is, wat aan Hom behoort en vir Hom afgesonder is, ander volke meer vrees as die Here Here, dan geskied dit tot die ontheiliging van Gods Naam.

Die God van hulle vadere Abraham, Isak en Jakob moet gevrees word, want Hy is die gans-andere, Hy is die Skepper van hemel en aarde. Teenoor Hom moet eerbied en ontsag betoon word, want dit is Hy wat werklik kan vernietig.

9 November

Lees Jesaja 8:18-23. Teks: Jes. 8:19.

DIE RAADPLEGING VAN DIE GEESTE VAN GESTORWENES

Onder die regering van Agas, die koning van Juda, het allerlei heidense gewoontes en gebruike onder die inwoners van Jerusalem inslag gevind. Een van daardie heidense gewoontes was die raadpleging van die geeste van gestorwenes as omstandighede 'n kritieke wending neem, soos toe Peka en Resin teen Jerusalem 'n aanval beraam het.

Dit is dus so dat hulle wat geeste raadpleeg dit beoefen in tye van nood en teenspoed. Jesaja sê hulle woorde is soos die piep van vlermuise wat uit die woonplek van demone kom om hulle toweragtige formules in fluisterstemme te spreek.

Hoe het die volk van God nie gedaal en gedwaal toe hulle hulle toevlug nie tot God nie, maar tot heidense bedrieërs geneem het nie. Hoe blind is hulle nie toe hulle die geeste van afgestorwenes geraadpleeg het ter wille van die lewendes nie. Die raadpleging van die geeste van gestorwenes is seker een van die droefgeestigste dwalinge wat bestaan.

Die tragiese is dat hierdie dwaling nie beperk is tot die tyd van Agas en Jesaja nie. Ook in ons tyd en selfs in die midde van die kerk van Christus leef dit nog voort. Baie mense wat beweer hulle is Christene, is met hierdie bedenklike saak besig. Daar is selfs van hulle wat beweer dat hulle goeie Christene is.

Daaruit blyk hoe listig die Satan is. Hy gebruik mense wat in die gemeente van Christus hardwerkend is en voorbeeldige lewens voer. Onderzoek ons die saak van nader dan ontdek ons dat onder daardie bedekking van skyn-Christendom die mees verderflike opvatting oor die geloof in die Drie-enige God bestaan. Behalwe dat die Bybelse geloof geloën word, word die mens wat hom met die raadpleging van geeste van gestorwenes besig hou, tot kranksinnigheid gevoer.

10 November

Lees Jesaja 9:1-6. Teks: Jes. 9:5.

'N KIND IS VIR ONS GEBORE

Hier vind ons in Jesaja die duidelikste profesie aangaande die Messias wat sou kom. Hoewel hier nie direk gesê word dat Hy uit die geslag van Dawid sal kom nie, is dit tog 'n vanselfsprekendheid as gesê word dat die heerskappy op sy skouers rus en dat Hy op die troon van Dawid sal sit.

Die name wat aan die Messias gegee is, vind ons nêrens so gekonsentreer en bymekaar as juis in ons gedeelte nie. Die benaming „wonderbaar” wys daarop dat Hy wonderlike dinge sou doen. Dink maar aan al die wonderdade van Christus. As „raadsman” besit Hy die gawe om sy volk altyd van goeie raad te bedien. Dit is nie vir Hom nodig om ander raadsmanne om Hom te versamel nie. As „raadsman” gee Hy die enigste werklike raad aan sy volk wat gegee kan word en dit is die vergewing van sondes deur sy bloed. Die derde naam „sterke God” ken aan Hom goddelikheid toe. Dit was die gebruikelike

naam vir God in daardie tyd. As „sterke God” is hy ook die „ewige Vader”, want wat goddelik is, moet ook ewig wees. As die Messias vir sy volk ’n „sterke God” en „ewige Vader” is, dan sal Hy ook vir hulle ’n „Vredevors” wees. Dit is Hy wat al die magte wat die vrede bedreig oorwin om die vrede van sy Vader aan die gelowiges te gee.

Hierdie profetiese woord van Jesaja word in sy geheel in Christus wat hier op aarde gebore is, vervul. So is Jesus van Násaret ons Raadsman, sterke God, ewige Vader en Vredevors.

11 November

Lees Jes. 9:7-20. Teks: Jes. 9:7.

DIE PROFEET

In die woorde „Die Here stuur ’n woord in Jacob, en dit val in Israel” word die naam van ’n mens of profeet nie genoem nie, maar tog veronderstel.

In die geskiedenis is dit so dat die **Woord** die draer van die boodskappe van God is. Dit snel deur die wêreld heen om ’n boodskap van vernietiging of verlossing te bring en dit keer nooit leeg tot God terug nie.

In ons teks is dit duidelik dat hierdie **Woord** van God teen Israel gerig is en dat die profeet die draer daarvan is. Die profeet tree hier volledig terug sodat God deur hom spreek. So kan die profetiese woord alleen bestaan omdat daar ’n goddelike woord is. Gods spreke gaan die van die profeet vooraf. So volledig tree die profeet in die agtergrond dat daar miskien getwyfel kan word of ’n bepaalde gedeelte uit Jesaja van die profeet afkomstig is. Nou moet ons onthou dat daar waar die profeet so totaal terugtree agter die Woord van God, ons hom as profeet nooit sal ken buite die geloof om nie.

So is die profetiese woord in ons gelese gedeelte gerig teen Israel wat gespog het dat hulle eintlik nie geraak is deur die vernederende rampe wat oor hulle gekom het sedert die regering van Jehu nie. Daar word nie gesê die Woord van God kom deur Jesaja tot Israel nie, nee God stuur die woord in Jakob, en dit val in Israel. Jesaja en sy persoon is hier die middel waarmee Gods Woord tot hulle wat dit moet hoor, vervoer word.

So is ons ook slegs draers van Gods Woord en behoort die evangelie verkondig te word, los van ons persoonlike opvattinge en menings. Ons moet Gods Woord die geleentheid gee om in die wêreld te spreek, al is dit ten koste van ons eer en ons gerief in die wêreld.

12 November

Lees Jesaja 11. Teks: Jes. 11:1.

’N TAKKIE UIT ISAI SAL VRUG DRA

Die leermag van die magtige Assirië word vergelyk met die magtige sederbome van die Libanon. Jesaja voorspel dat hierdie magtige woudreuse deur die Here neergevel sal word. Hy sal met ander woorde die leermag van Assirië wat voor die poorte van Sion staan neerwerp. Dit is die lot van die keiserlike mag van daardie tyd, so voorspel Jesaja. As die byl aan die wortels van die magtige sederboom gelê word, dan val hulle sonder hoop.

In Israel aan die ander kant word dit lente, want 'n takkie sal uitspruit uit die stomp van Isai, en 'n loot uit sy wortels sal vrugte dra. Die wêreldheersers van daardie tyd is soos die sederhout van die Ljbanon, magtig sterk, maar kragteloos en sonder hoop as die byl daarteen gebruik word. Die huis van Dawid aan die ander kant is as gevolg van afvalligheid soos die stomp van 'n afgekapte boom met 'n takkie wat daaruit spruit en lewe toon.

Toe Assirië die hoogtepunt van glorie en roem bereik het, word hy neergewerp en uit die geslag van Dawid wat toe soos 'n afgekapte boomstomp was, kom daar 'n spruitjie, nuwe hoop en verlossing. Uit die oorgeblewe gedeelte van die Dawidiese koninklike geslag wat in vergetelheid weggesink het, kom daar 'n spruit wat die belofte inhou van 'n sterk boom wat vrug sal dra. So profeteer Jesaja dat uit die vervalte toestand waarin die volk van God verkeer het, daar uiteindelik tog iemand sal kom wat haar daaruit sal verlos.

Dit is duidelik dat uit die onaansienlike stam van Isai die Verlosser sal kom en op Hom sal die Gees van die Here rus. So is Christus ook inderdaad uit die geslag van Isai gebore, aanvanklik onaansienlik in die krip om uiteindelik verhoog te word tot in die hemel vanwaar Hy oor alle heerskappye in die wêreld heers.

13 November

Lees Jesaja 12. Teks: Jes. 12:5.

PSALMSING TOT EER VAN DIE HERE

In die tyd van Jesaja het die magte van Assirië en Egipte gedreig om Jerusalem te verpletter. By die poorte van die godstad is die kern van hierdie magtige lande se leermagte in een nag se tyd vernietig. So word die hoop van koning Agas en die grootste gedeelte van die volk wat gevestig was op die beloftes van God, bevestig en beloon. Dit is hierdie wonderlike verlossing wat deur Jesaja voorspel is en waarvoor hy die weg voorberei het.

Soos Israel psalmgesing het toe die Egiptiese leer by die Rooi See tot ondergang gedwing is deur God, so het die Israel wat in die tyd van Jesaja op netso 'n wonderbaarlike wyse van vernietiging deur Assirië en Egipte bevry is, psalmgesing tot eer van die Here omdat Hy heerlike dinge gedoen het, en dit, so sê die profeet, moet bekend word op die hele aarde.

Hierdie woord moet verstaan word as woorde wat 'n begeerte uitdruk dat die heerlike selfopenbaring van die God van verlossing aan alle mens van die wêreld bekend gemaak sal word.

As God sy volk verlos dan het Hy die verlossing van al die mense in die oog. Sy volk in Sion kan, ja moet daaroor juig en bly wees omdat hulle so 'n genadige en regverdige God in hulle midde het. Hy is groot in sy beloftes wat Hy maak, groot in die vervulling daarvan, groot in genade, groot in sy oordeel, groot in sy Verlossing wat vanaf Israel na alle mense deur Jesus Christus gegaan het.

Daarom is dit goed dat ook ons sal psalmsing tot eer van die Here, want Hy het heerlike dinge gedoen wat aan almal bekend gemaak moet word.

Nou is dit ook so dat indien ons werklik psalmsing tot eer van die Here, die groot daad wat Hy gedoen het, daardeur onder alle mense bekend word.

14 November

Lees Jesaja 14:1-14. Teks: Jes. 14:14.

SELVERHEERLIKING

Die selfverheerliking van die koning van Babel in ons voorgesele gedeelte, wys duidelik na die werk van die Satan onder die mense van die wêreld. Die mens is van nature so dat hy soos God wil wees. Die glorie en heerlikheid waarmee God die skepping versier het, die het vir die mens 'n verleiding geword. So bewerk die vryheid wat God aan die mens gegee het sy ondergang, want die mens wil in sy vryheid iets wees en dit sonder God, of hy wil wees soos God, of iets soos God. Onder die mag van die Satan gaan dit dus eintlik vir die mens om homself. So is die belangrikste motief vir die werk van Satan in die mens, dat die mens na selfverheerliking sal strewe. Die stryd tussen die heerlikheid van God en die heerlikheid van die Bose, is die grond en tema van die geskiedenis van die wêreld. Die mens wil onder die leiding van die Bose klim bo die hoogtes van die wolke en hom gelykstel met die Allerhoogste.

Die mens wil self bepaal wat goed en kwaad is. Die strewe na selfverheerliking spoor die mens aan om aan God gelyk te wees. So het Adam en Eva in die paradys hulle in die plek van God gestel toe hulle van die boom van die kennis van goed en kwaad geëet het. Hulle wou self bepaal wat die inhoud van die goeie en die kwade sal wees. Die maatstaf wat God ten opsigte van die saak aan hulle gegee het, wou hulle nie aanvaar nie.

Dit is nie toevallig dat dit nog steeds een van ons menslike swakhede is nie. Ons wil onself verheerlik en eer — nie alleen in die wêreld daar buite nie, maar ook in die gemeenskap van die heiliges en dit is die tragiese van ons Christelike bestaan. Ons neig altyd daartoe om die mens te verheerlik. Voorbeelde uit die kerklike lewe van mensverheerliking hoef ons seker nie op te noem nie — hulle is talryk.

15 November

Lees Jes. 16:1-14. Teks: Jes. 16:5.

CHRISTUS IS KONING.

Die profeet Jesaja het in die gees 'n geweldige mag gesien, waarskynlik die Assiriërs, wat onverwags vanuit die Noorde Moab binne-ruk en oral verderf en verwoesting saai. En dan het die profeet ook gesien hoe die Moabiete in die rigting van Juda vlug om in Sion raad en beskerming te soek. En dan stel die profeet dit duidelik: In Sion is daar heil en redding. Die onderdrukkers van sy volk sal verdwyn want in Sion sal daar 'n regverdigde koning regeer.

In alle waarskynlikheid het hierdie profesie gesien op koning Hiskia wat na die bese Agas die troon van Juda sou bestyg. Ja, deur die goedheid van die Here is daar weer vir die volk 'n troon opgerig, en op hierdie troon kon koning Hiskia sit as opvolger van Dawid, en hy, hy kon standvastig reg en geregtigheid beoefen in die midde van sy volk. Ja, hy sou sy volgelinge in beskerming neem, hy sou nie toelaat dat hulle vervolgers vir altyd ongestraf voortlewe nie, hy sou die saak van sy volgelinge verdedig.

En hoe duidelik sien ons hier 'n heenwysing na ons Oorwinnaar — Koning, die Seun van Dawid, Christus onse Here. Deur Sy opstanding het Hy koning geword en deur Sy hemelvaart het Hy hemelse troon bestyg. En nou mag ons weet: Vandaar regeer Hy ons, Sy volk,

daar versorg Hy hulle in Sy hand, daar tree Hy in as hule voorspraak voor die aangesig van Sy hemelse Vader.

Goddank dat ons mag weet:

„Hoe ook die satan woed,
en eis ons goed en bloed
ons vrees geen dood of hel,
Sy vonnis is gefel”

Ja, in Sion is daar heil, Christus is Koning.

16 November

Lees Jes. 17:1-11. Teks: Jes. 17:10,11.

GOD STRAF DIE MENS SE ONDANKBAARHEID.

In die gelese Skrifgedeelte kondig die profeet Jesaja die oordeel van die Here aan oor Efraim, dit is oor die Tien Stammeryk van Noord — Israel. En dan stel die profeet dit baie duidelik dat die Here nie hard en onregverdig teenoor hulle is nie. Nee, die rede vir die oordeel van God is die skandelike ontrou van die volk. „Julle het vergeet”

En hoe ryklik is hierdie volk nie deur die Here benadig nie? Hy het Hom aan hulle geopenbaar as die God van heil, die God wat, soos 'n steil rots met 'n daarop geboude vesting, vir hulle 'n ware toevlug was, die God wat hulle verlos het uit die slawehande van Egipteland, die God wat hulle deur al die jare heen gedra en bewaar het.

En wat was nou die antwoord van die volk? Hulle het vergeet en in skandelike ondankbaarheid vreemde gode aanbid.

En dan spreek die Here hulle in Sy strenge oordeel aan. Hy sal hulle nie vir altyd verskonend verbygaan nie. Hulle arbeid sal tot niet gemaak word, ongeneeslike smart sal hulle deel word.

En hierdie Skrifwoord roep ons ook op tot rekenskap: Wat is ons antwoord op die genadedaad van God in Christus Jesus? Ons is ryklik begenadig, wonderlik bevoorreg. Hy het Hom aan ons geopenbaar as 'n God van heil, as 'n Rots om in te woon, as 'n Redder uit die bande van die dood. Maar nou die vraag: Kla hierdie Woord ons nie ook aan nie: Want jy het vergeet die God van jou heil en nie gedink aan die Rots wat jou toevlug was nie. Laat ons gewaarsku wees. God laat Hom nie bespot nie. Ongeneeslike smart kan ook ons deel word. Aanskou dan u Verlosser aan die Kruis, gedenk met dank moenie vergeet nie.

17 November

Lees Jes. 18:1-7. Teks: Jes. 18:3.

CHRISTUS, REDDER VAN SY VOLK.

Hierdie gelese Skrifgedeelte wys daarop dat die Kussiete, dit is die Etiopiërs, in alle waarskynlikheid 'n verbond wou sluit met Juda om so die dreigende Assiriërs te weerstaan. Maar dan tree die profeet Jesaja na vore en hy kondig die vernietiging van die Assiriërs aan. En dan stel hy dit ook baie duidelik dat die Here en Sy volk geen behoefte het aan bondgenootskappe teen Assirië nie. En dan kom sy oproep: „Al julle bewoners van die wêreld, en bewoners van die aarde, as 'n banier opgehef word op die berge, Kyk! En as die basuin geblaas word, luister!”

Ja die profeet sien voor sy geestes oog 'n banier op die berge, 'n teken wat spreek en getuig van die redding van God uit die mag van die Assiriërs. En dan hoor hy ook die basuin wat weerklink, wat ver-

kondig: Verby is dit met die Ryk van die Assiriërs. Die ganse wêreld sal die banier op die berge sien en die geluid van die basuin hoor.

En hoe duidelik het ons nie hier 'n profetiese vergesig van wat eeue later op die heuwel van Golgota sou plaasvind nie? Ook ons het 'n banier op die berge, 'n teken wat spreek van die redding van Gods volk in Christus Jesus. Ook ons hoor 'n basuin wat verkondig: „Ek het die wêreld oorwin.”

En nou is dit ons roeping en taak om vir onself rekenskap te gee. En dit is ook ons roeping en taak om steeds die mensdom van ons dag te roep: „Al julle bewoners van die wêreld, en bewoners van die aarde, as die banier opgehef word op die berge, kyk! En as die basuin geblaas word, luister!”

18 November

Lees Jes. 19:1-25. Teks: Jes. 19:22.

GOD SLAAN EN GENEES.

Hierdie gelese hoofstuk uit die Woord van die Here val duidelik in twee dele uiteen. In die eerste aantal verse hoor ons van oordeel wat oor Egipte gaan kom. In die laaste gedeelte van hierdie hoofstuk hoor ons dat daar vir Egipte ook begenadiging sal wees. En dan beskryf die profeet dit baie duidelik in die woorde van ons teks: „En die Here sal die Egiptenaars slaan, slaan en genees; en hulle sal hulle tot die Here bekeer, en Hy sal hulle verhoor en genees.”

Hiermee wil die profeet dit baie duidelik aan Egipte stel: As daar strawwe oor hulle kom, dan moet hulle weet dat God hulle hiermee tot bekering wil lei. En as hulle hulle tot God bekeer, sal Hy Sy guns aan hulle bewys en hulle red van die dood. Nie dat hulle deur hulle bekering die guns van die God kan verdien nie, maar langs die weg van hulle bekering wil God die redding aan hulle skenk. En as hulle so in geloof tot God kom, sal die strawwe ophou en sal hulle genesing vind vir hulle wonde.

En ook ons ken in ons lewe dikwels harde slae, strawwe en beproewinge wat op ons neerkom. Maar nou wil hierdie profesie van Jesaja ook vir ons sê: Die beproewings in ons lewe is liefdeswerk van God om ons daardeur tot ware geloof te bring. Ook ons mag leef in die sekerheid: Op hierdie wyse wil Hy ons om Christus ontwil red van die ewige dood. En as ons in hartgrondige skuldbesef ons toevlug tot Hom neem sal Hy, ter wille van Sy Seun, Sy genade en barmhartigheid aan ons betoon, sal Hy Sy strawwe oor ons laat ophou, sal Hy die diepe wonde van ons lewe balsem en genees.

19 November

Lees Jes. 21:1-10. Teks: Jes. 21:9.

DIE VAL VAN BABEL.

In die gelese Skrifgedeelte kondig die profeet die oordeel van die Here aan oor Babel. Terwyl Babel besig was om vrolik fees te vier het daar 'n alarmkreet weerklink. Die wagter, die profeet, het 'n geweldige mag gesien wat besig was om teen Babel op te ruk. En dan het hy uitgeroep: „'n Leeu!” En het verder aangehef en gesê: „Geval, geval het Babel.”

Waarskynlik het hierdie profesie gesien op die inval van die Persiese Koning Cyrus wat in die jaar 539 v.C. Babel verower het. En dit het vir die Jode wat toe nog in Babel in ballingskap verkeer het verlossing en terugkeer na Jerusalem beteken.

Die stad Babilon word in Die Bybel steeds gesien as die sametrekking van al die bose magte van die wêreld. In die Nuwe Testament spesifiek word Babilon ook steeds gesien as die groot teenstander van die kerk van Christus.

Maar kyk, ook ons verneem die alarmkreet van die wagterprofeet: „'n Leeu. Geval, geval het Babel.” Ja, kyk die Leeu uit die stam van Juda het na vore getree en deur Sy dood en opstanding Babilon en al sy bose magte oorwin, ja al die beelde van sy gode verbrysel teen die grond.

En daarom mag ons ook steeds weet: Al slaan die satan en sy magte toe op die kerk van Christus, op Sy gelowige kinders, Babilon is reeds oorwin en hierdie oorwinnig sal aan die einde van die dae voor elke mense-oog skitter en skyn.

En wat 'n heerlike troos en sekerheid hou dit nie in vir die volk van die Here nie? Ons is verlos, die weg is vir ons berei, die weg na die hemelse Jerusalem.

20 November

Lees Jes. 22:1-14. Teks: Jes. 22:9.

SKEURE IN DIE STAD VAN DAWID.

In die gelese Skrifgedeelte kondig die profeet Jesaja die oordeel van die Here aan oor die ligsinnige Jerusalem. Terwyl die Assiriërs onder Sanherib reeds die grondgebied van Juda ingeneem het, en reeds besig was om in die rigting van die stad te beweeg, het die volk voortgegaan om plesier te maak terwyl hulle vertrou het op hulle wapens, hulle wapenvoorraad en hulle stadsmure.

Maar kyk, terwyl die gevaar al dreigender geword het, het die volk in hulle angs begin ontdek dat daar gevaarlike skeure in die mure van die stad was. Ja, in hulle ligsinnigheid het hulle die stad van Dawid skandelik verwaarloos. En dan hoor ons die strenge oordeel van die profeet: „Waarlik, hierdie ongeregtigheid word vir julle nie versoen totdat julle sterwe nie.”

En kyk, die stad van Dawid wys heen na die kerk van Christus in die Nuwe Testament. En die christelike kerk van ons dag ken ook die dreiginge van die magte van die bose: Die kommunisme en sy wegbe-reider, die liberalisme. En dan kom die vraag tot ons: „Hoe lyk die mure van ons kerk? Is ons nie ook besig om in ligsinnigheid en deur 'n sug na plesier die mure van die stad van Dawid te verwaarloos nie? Sien ons nie hoe die mure van ons kerk skeur as gevolg van my trotse hoogmoed, my eie-waan, my onbroederlikheid, my sug na roem en eer, my traagheid en belangeloosheid nie?

Mag hierdie profesie ons tot besinning roep om waaragtig na Hom te kom, wat as ons geskeurde muur verbrysel is sodat die muur van die Dawidstad weer sterk kan staan.

21 November

Lees Jes. 23:1-18. Teks: Jes. 23:9.

WIE HOMSELF VERHOOG SAL VERNEDER WORD.

In die gelese Skrifgedeelte kondig die profeet die oordeel van die Here aan oor die stad Tirus. Tirus was 'n handelstad, statig en ryk. En dan gee die profeet ook baie duidelik die rede aan vir die oordeel van God: Die trotse hoogmoed van die Tiriërs. En dan sê hy: „Die He-

re van die leërskaar het besluit om te onthelig al die pralende trots, om die edeles van die aarde in veragting te bring."

En kyk, deur die val van hulle ryk handelstad Tirus wil God hulle daartoe bring om te besef hoe ydel, verganklik en onseker alle menslike heerlikheid is. God wil dat hulle ook sal besef dat die mens nie kan bou op sy eie heerlikheid nie en nie mag reken dat dit vir altyd sal voortduur nie. Die bouvalle van Tirus sou vir die ganse wêreld die bewys wees dat God die pralende trots vernietig en die hooghartiges van die aarde in veragting bring.

Trotse hoogmoed. Hoe dikwels sien ons dit nie ook by die Tiriërs van ons dag nie. Mense wat as gevolg van die voorspoed en seën wat hulle ontvang het hulle begin verhef bokant hulle medemens. Ook vir hulle geld die Woord: „Die Here sal jou pralende trots vernietig en jou hooghartigheid in veragting bring."

Trotse hoogmoed. Dit pas geen navolger van Hom wat in diensknegsgestalte nederig was tot die dood toe nie. Dit pas ons om, uit dankbaarheid, deur die genade wat ons deur sy kruisdood ontvang, waarlik nederig te wees in ons lewe elke dag terwyl ons steeds die woord van die apostel Petrus onthou: „God weerstaan die hoogmoediges, maar aan die nederiges gee Hy genade."

22 November

Lees Hebr. 10:23-11:2. Teks: Hebr. 11:2.

GETUIENIS DEUR DIE GELOOF ONTVANG EN GEGEE.

Party van die ontvangers van die brief het die gewoonte gehad om die onderlinge byeenkoms te versuim. Uit gewoonte het hulle nie meer ag geslaan op die Woord nie. Hulle het nie meer kerk toe gegaan nie.

Die brief het dus ook 'n boodskap vir ons. Die toestand waarin hy sy boodskap laat hoor, is vir ons nie vreemd nie.

Kragtig word hulle en ons gewaarsku in die brief. Die Woord wat verag word, is die berig van die liefde van God in Christus Jesus. Sy Gees getuig vir ons deur die Woord. Die skrywer laat ons hoor dat dit vreeslik is om te val in die hande van die lewende God as ons Jesus Christus sou verag.

Die skrywer vermaan en waarsku egter nie alleen nie. Hy sê opnuut wat die geloof is en waartoe dit in staat is. Die geloof is in die gelowige gewerk deur Gods Gees deur middel van die Woord. So leer Hy ons om God te ken en te vertrou. Die geloof wat Hy so skenk, laat ons sien wat Jesus Christus uit genade vir ons gedoen het en waarheen ons deur Hom op pad mag wees. Die Gees vra vir ons of Hy wat sy Seun laat kruisig het vir ons nie alles bedoel wat Hy sê en belowe nie.

So het die mense van die ou tyd getuienis ontvang oor wie God is en oor wat Hy doen. Deur die geloof het hulle egter ook getuienis gegee oor Hom wat nooit teleurstel nie.

Die woordverkondiging is belangrik vir die hele gemeente. Daar word getuienis gegee en ontvang. Daardeur is Gods Gees aan die werk. Daardeur leer Hy die gemeente sing: „Ek weet aan wie 'k my toevertrou het, al wissel dan ook dag en nag."

23 November

Lees Gen. 4:1-10 en Hebr. 11:1-4. Teks: Hebr. 11:4.

GETUIENIS AAN DIE VEEBOER.

As Abel se naam iets van homself, sy geaardheid of karakter sê, was hy nie 'n aansienlike mens van wie veel verwag kon word nie. Sy naam, Abel, beteken tevergeefs.

Al heet iemand egter ook Abel, al is hy in die oë van die mense te-vergeefs en onaansienlik en al word daar nie veel van hom verwag nie, kan sy onaansienlikheid nie verhoed dat hy getuienis sou ontvang van God nie. 'n Mens het nie groot verstand nodig om deur die geloof te kan weet wie God is en wat Hy doen nie. God se Gees en Woord maak sy eie paaie deur ons verstandigheid of onverstandigheid heen om die mens tot geloof te bring.

Abel het getuienis ontvang deur die geloof en hy het geweet dat God waardig is om deur ons beste kragte vereër te word. Hy bring van die beste deel van sy vee. Hy bring van hulle vet. Die tweede beste is nie goed genoeg nie.

Deur hierdie offer gee Abel dan ook getuienis van God en sy guns wat meer werd is as ons beste besit op aarde. Hy is tot 'n getuienis gestel. Hy, die moontlik onaansienlike, is as 'n verkondiger gebruik van die deugde van Hom wat ons uit die duisternis geroep het tot sy wonderbare lig.

Abel het egter ook getuienis aangaande homself ontvang: Hy is geregtig deur die geloof. God het hom en sy offer aangeneem. Nie net sy offer is aangeneem nie, maar ook hyself.

Hy is tot 'n getuienis gestel vir die gemeente wat die onderlinge byeenkoms versuim in weerwil daarvan dat die liefde van God in Christus Jesus aan hulle verkondig is. Hulle en ons moet weer en gereeld gaan luister dat ons geloof gesterk mag word in die God wat waardig is om met die beste wat ons het, vereër te word.

24 November

Lees Hebr. 11:7. Teks Hebr. 11:7a.

GETUIENIS AAN DIE TIMMERMAN.

Dit sou vir Noag makliker gewees het om nie die ark te bou nie. Ja-re lank het dit hom druk besig gehou. Die ark was 'n groot konstruksie wat ongeveer so groot was as 'n rugbyveld en het drie vloere bo op mekaar gehad. Baie bome moes met primitiewe gereedskap gekap en bewerk word.

Die omvang van die werk was egter nie die grootste probleem nie. Daar was moeiliker vrae. Is dit werklik nodig om die ark te bou? Dit het nog nooit soveel gereën dat so 'n skip nodig was om jou lewe te red nie. Sal God die aarde werklik so oordeel? Is dit nie 'n vermorsing van kosbare tyd om so grot skip op droë grond te bou nie?

Diegene wat Noag so aan die ark besig gesien het, het sekerlik vir hom sulke vrae gevra. Hulle het sekerlik ook gelag vir hom en sy onderneming.

Noag het egter die werk voltooi selfs al was dit moontlik vir ander om te dink dit is dwaasheid. Hy het die ark deeglik gebou. Die krag van die storm en vloed het dit nie gebreek nie.

Hy het dit met eerbiedige vrees gedoen omdat hy getuienis ontvang het oor wie God is. Hy is reddende liefde, maar ook regverdige liefde. Noag het geglo in en vertrou op die God wat met hom gepraat het. Deur die geloof het hy geweet dat God ernstig is en het hy Hom ernstig opgeneem. Hy het die ark voltooi, daarin gegaan en is gered deur die geloof.

Die getuienis wat hy ontvang het, het hom tot die reddende geloof gebring en hy getuig aan die Hebreërs en aan ons dat daar buite die redding van God in Christus Jesus geen redding of lewe is nie.

25 November

Lees Gen. 23:1-9. Teks: Hebr. 11:13a.

GETUIENIS AAN DIE SWERWER.

Aan Abraham is 'n hele land belowe. Sy nageslag wat 'n groot volk sou word, sou daarin kon woon. Op grond van die belofte het hy getrek en in die land gaan woon.

Nooit het hy egter enige grond in die land besit nie. Na die afsterwe van Sara probeer hy 'n begraafplekkie **koop** waar hy haar kon begrawe. Van die vervulling van die belofte oor die land het hy niks gesien nie. Tot by sy eie dood het die saak nog nie verander nie.

Die getuienis wat Abraham egter oor die HERE ontvang het, het hom tot die oortuigde geloof gebring dat selfs die vertraging in die vervulling van die belofte nie sy geloof laat ophou het nie. Hy keer nie na Ur terug nie. Selfs al lyk dit of God talm, wag die geloof nog geduldig en getrou. Die geloof weet dat God so getrou is dat sy beloftes nooit in twyfel getrek moet word nie.

Deur hierdie geloof getuig Abraham vir die Hebreërs en vir ons om geduldig en getrou te wag op Jesus Christus. Die getuienis wat die Heilige Gees deur die Bybel aan ons gee oor Jesus Christus is waar. In die geloof kan ons daarop bou met sekerheid. Die geloof het Abraham nie toegelaat om na Ur terug te keer nie en dit laat ons nie toe om die Christus te verlaat en terug te keer na die heidendom nie.

Jesus Christus is die Heer wat gekom het en wat weer kom om ons tot Hom te neem. Sy koms is seker. Al het daar baie jare verloop vanaf die tyd waarin die belofte gegee is, ken die geloof geen twyfel nie. Gods Gees en Woord se getuienis laat geen ruimte daarvoor nie.

26 November

Lees Ex. 2:5-12 en Hebr. 11:23-28. Teks: Hebr. 11:24.

GETUIENIS AAN DIE PRINS.

Moses. Party mense sal sê hy was ondankbaar. Sy stiefma, die prinses, kon net sowel die kindermoordenaars in kennis gestel toe sy die klein Moses tussen die riete ontdek het. Hierdie dogter van Farao het hom egter laat deel in die beste wat Egipte kon bied, en dit was voorwaar nie min gewees nie. Baie min het die voorregte en geleenthede gehad wat sy aan hom kon gee. Was hy nie ondankbaar om haar te verlaat nie?

Ander kon sê dat hy dom was. Die ruiling wat hy gemaak het, kan niks anders as nadelig wees nie. Wat anders kan hy word as 'n slaaf as hy een met die slawevolk wou wees? In die paleis was daar soveel meer eer, rykdom, geleerdheid en moontlikhede waarin hy kon deel. Was hy nie dom om die paleis te verlaat nie?

Die skrywer van „Hebreërs” sê egter nie dat hy deur ondankbaarheid of deur onverstandigheid geweier het om die seun van Farao se dogter genoem te word nie. Hy sê dat Moses dit gedoen het deur die **geloof**.

Die volk by wie hy hom gevoeg het kon hom nie meer bied nie, maar God aan wie die volk behoort, is meer as alles wat Egipte kan bied. Sonder Hom is die skatte van Egipte waardeloos. Die getuienis wat hy oor die HERE ontvang het deur sy Gees het Moses hiervan oortuig. Dit laat hom sien dat die smaad van Christus groter rykdom is. Hy word oortuig dat dit nie dom en onverstandig is om saam met die slawevolk aan die Heré te behoort nie en om ter wille daarvan die paleis te ver-

laat nie.

Deur die geloof gee hy vir die Hebreërs en ons getuïenis van die grootheid van die rykdom van Christus wat ons skuld betaal het en wat kom om ons tot Hom te neem. Dit sal ondankbaarheid wees as ons Hom nie volg nie en na sy woord nie luister nie.

27 November

Lees Josua 2:1-21. **Teks:** Hebr. 11:31.

GETUÏENIS AAN DIE HOER.

Die HERE laat sy Woord ook in die heidendom weerklink. Ook vroue waar in sonde leef, mag dit hoor. Ook by Ragab en diesulkes kan Hy deur sy getuïenis geloof opwek.

Ragab het maar 'n baie klein deeltjie van die Bybel gehoor. Sy en die inwoners van Jerigo het slegs gehoor dat die HERE die see voor sy volk laat opdroog het en wat met die konings, Sihon en Og gebeur het. Die res van die Bybel, die berig oor die ander dae van die HERE was nie aan hulle bekend nie.

Die gedeelte wat egter bekend was in Jerigo het Ragab tot so 'n geloof en vertroue op God gelei dat sy bereid was om die doodstraf op haar hals te haal ter wille van die HERE. Sy het spioene geherberg, saamgesweer teen die stadsowerheid, die polisie mislei en die spioene help ontsnap. Sulke dae was en is met die dood straffaar. Haar lewe het sy egter nie by die koning of die gode van Jerigo gesoek nie, maar by die HERE. Sy was Hom meer gehoorsaam as die mense of die koning. Waar dit nie anders kon nie pleeg sy terwille van Hom hoogverraad.

Die getuïenis wat sy oor God ontvang het, het haar tot die geloof gelei. Deur die geloof het sy nie omgekom saam met die ongehoorsames nie.

As die Hebreërs en ons die gewoonte het om die onderlinge byeenkomste te versuim waar ons soveel meer hoor van die groot dae van God in Christus Jesus, en ons nie ag slaan op die gekruisigde en opgestane Heer nie, sal ons nie dalk hoor dat die tollenaars en die hoere voor ons ingaan in die koninkryk van die hemele nie. Die enigste lewe wat daar is, is tog in en deur Jesus Christus.

28 November

Lees Rigters 11:1-11. **Teks:** Hebr. 11:32.

GETUÏENIS AAN DIE BENDELEIER.

Uit die teks let ons net op die woord Jefta.

Jefta was 'n seun met 'n ongelukkige jeug. Hy is gebore uit 'n verhouding wat hom gebrandmerk het. Sy afkoms was genoeg rede vir sy halfbroers om hom te onterf en om hom te verstoot. Hy moes gaan woon in 'n vreemde land. Hy is verstoot van die Godsvolk, die kerk van sy dae. In die vreemde word hy 'n oorhaastige en 'n ruwe mens. Hy word die hoof van 'n groep ligsinnige manne. Hy word 'n bende-leier.

Toe sy stam egter in nood verkeer, soek hulle hom op omdat hulle verleë was oor sy leierskap. Nou het hy geleentheid gehad om vermaak te hê in hulle leed. Hy kan hulle laat braai in hulle verleentheid.

Dit doen Jefta egter nie. Hy gaan saam met die oudstes van Gilead. Nogtans gaan hy nie saam voordat hy hulle laat sweer het dat hulle hom nie weer sal verstoot uit die Godsvolk nie. So het hy

saam met die oudstes gegaan. Hy gaan nie om sy erfenis in besit te neem of wraak te neem nie. Hy gaan diensbereid saam met die oudstes.

Hy het getuienis ontvang oor God en sy beloftes wat hy aan Israel gegee het, en ter wille van Hom en sy beloftes wil hy nie van sy volk geskei wees nie.

Deur hierdie geloof praat Jefta met die Hebreërs wat hulle afsonder van die gemeente wat weet dat hulle mag lewe vanuit die kruis en opstanding van Christus. Selfs al is hulle deur gemeentelike verstoot, moet hulle terugkeer sonder leedvermaak en met diensbereidheid. Hulle moet terugkeer ter wille van die liefde van Christus wat aan hulle verkondig is en verkondig word.

Deur die geloof praat hy ook met ons. Ons almal moet verbonde wees aan Jesus Christus wat gekom het en wat kom.

29 November

Lees Jes. 24. Teks: Jes. 24:5, 14 en 15.

VOLLE MATE.

Jesaja kondig profeties die afloop van die aardse geskiedenis aan. Die wêreldgerig gaan begin omdat die HERE so besluit het. In tref-fende beeldende taal verkondig hy die gebeure. Die aarde het die maat van goddeloosheid vol gemaak, en God wil die gerig nie langer terug hou nie.

Die oorsaak van hierdie onafwendbare oordele van God moet gesoek word by die mens wat volgens vers 5 die ganse skepping ontheilig het deur troueloos God se verbond te verbreek, die insettinge te skend en die wette te oortree. Die goddeloosheid het sy hoogtepunt bereik en wat gestel word in Openbaring 22:11a „Wie onreg doen, laat hom nog meer onreg doen; en wie vuil is, laat hom nog vuiler word; . . .” is nou afgedaan. Onafwendbaar kom God se wraak en die ganse skepping word verbreek; dit word geskud en waggel soos ’n dronk man.

’n Mens huiwer by die lees van sulke verskriklike dinge, maar midde in hierdie oordele word die stem van die regverdiges gehoor met jubelende lofsange. Soos die goddeloosheid oorlopens toe vol geword het, so het die „regverdige nog regverdiger geword en die heilige nog heiliger”. (Opb. 22:11b). Hierdie mense kom vanoor die hele aarde; die Ooste en die Weste. Hulle behoud lê daarin dat hulle op God vertrou het.

Nou is dit treffend dat hier weer eens die verbondsnaam van God gebruik word. Hierdie mense moet met blye verwagting besig wees met geloofswerk totdat ook hulle taak hier voltooi sal wees; omdat hulle in die heilsvorbond opgeneem is.

Dit beteken dat u en ek wat heilbegerig wag op die koms van die wêreldregter, besig is om die dae vol te maak met die heilsvorkondiging en oproepe om God te eer, soos dit in 2 Petrus 3:12 gestel word: „Julle wat die koms van die dag van God verwag en verhaas. . . .” netsoos die goddelose die gerig verhaas. Maak dan die mate vol!

30 November.

Lees Jes. 25:1-5. Teks: Jes. 25:4.

’n VASTE BURG.

Hierdie gedeelte handel oor die danklied van die verlostes as hulle die oordele van God in vervulling sien gaan. Die aardse vestings word verbreek. Die goddeloses soek skuilplek: „Berge val op ons, heuwels bedek ons!” maar daar is geen ontkoming aan die wraak van

God nie. Die eer van God sal weer herstel wees wanneer selfs die tirannevestigings God gelyk sal gee in sy rigtende geregtigheid. Hulle vrees lei egter nie tot behoud nie.

Die gelowiges darenteen jubel omdat hulle hoop in vervulling gaan. Die vaste skuilplek wat God as belofte van Sy kant aan hulle aangebied het, blyk die enigste werklike behoud te wees. Vir die armes en behoeftiges was God se skuilplek die enigste vesting waarheen hulle kon vlug. Hy het hulle die beskutting gebied. Teenoor die goddeloses het God self die beskutte vesting in sy Seun, die steen wat deur die tempelbouers verag is, opgerig tot 'n ewige skuilplek.

Die danklied van die verlostes laat dan ook duidelik die eer van hulle verlossing aan die Here toekom. Hulle weet dat die grootste en magtigste onder die mense homself nie kan red nie. „Maar wie o, God sal daar bestaan, waar al ons werk van skyn ontdaan, eens in U weegskaal word gewoë?” (Gesang 191:3a). Daarteenoor staan hulle wat met leë hande en ontbloot voor God, Sy uitnodiging gehoor het: „Kom na My toe almal wat vermoeid en belas is en Ek sal julle rus gee.”

„Hy sal nie beef in die gerig, hy wat hier wandel in Gods lig; al kwel bederf hom elke stonde. Hy weet en voel in sy gemoed, gereinig deur die Heer se bloed, dat hy verlos is van sy sonde. . . .” (Ges.191:5).

1 Desember

Lees Jes. 25:6-12. Teks: Jes. 25:7.

DIE ROU BE-EINDIG. FEESMAAL.

Die verlostes, wat oorbly na die wêreldgerig, mag aansit in die Godsryk, wat hier geteken word as 'n maaltyd op die berg Sion. Hulle leed en smart sal dan verbreek wees. Hulle sal in innige gemeenskap met die Heer mag lewe.

Simbolies word die leed en smart van die wêreld gesien as 'n sluier van rou wat oor die hele wêreld uitgesprei is. Die leed en smart is daar vanweë die sonde van die ganse mensegeslag. Solank hierdie aardse bedeling aanhou, sal daar steeds die smart wees oor die sonde en die loon van die sonde naamlik, die dood. As God egter sy heilsplan voltooi het, sal Hyself al die trane van die oë afvee en moeite en geweue sal daar nie meer wees nie.

Teenoor die verlostes in hulle volle vreugde sal Moab, as die toonbeeld van die hoogmoed en selfvertroue van die afvallige, soos 'n drenkeling, tevergeefs soek na hulp. Later sal hy totaal vernietig word.

Hierdie verwagting van ewige heil en verlossing was nog steeds oor die eeue heen die kroon waarna die gelowige gestrewe het. Dit was alleen die belofte van die Heer wat die gelowige die moed gegee het om te midde van die vervolging en stryd aan te hou om die wedloop van die geloof te loop tot die einde toe. „Ons ligte verdrukking wat vir 'n oomblik is, bewerk vir ons 'n alles oortreffende ewige gewig van heerlikheid; omdat ons nie let op die sigbare dinge nie, maar op die onsigbare; want die sigbare dinge is tydelik, maar die onsigbare ewig.” 11 Kor. 4:17 en 18.

Die vreugde lê egter nie in die maaltyd self nie, maar in die sigbare teenwoordigheid van die Verlosser. In Christus is die dood nou reeds oorwin, maar eendag word dit totaal vernietig. Op daardie dag wanneer die oorsaak van die rou weggedelg sal wees, hoop en wag al die gelowiges uit alle volke.

2 Desember

Lees Jes. 26:1-21. Teks: Jes. 26:12.

VREDE VOLEINDIG.

Te midde van die oordele van God wat oor die hele aarde kom, sal die regverdige steeds op die Here hoop. Die goddelose het ook hierdie weg tot verlossing leer ken, maar dit is nie aanvaar nie. In die gerig sal hulle tot niet gaan nadat hulle aan God die eer toegebring het dat Sy handeling met hulle regverdig is.

Die teksvers stel dit egter baie duidelik dat die regverdige nie vrykom omdat hy self die geregtigheid volbring het nie, maar omdat hy die weg aanvaar het wat God aangewys het. Sy hoop op vrede lê daarin dat hy aanvaar het dat God self terwille van almal wat gered word, alle geregtigheid volbring het. Ons kan dit ook anders stel en soos die apostel Paulus sê: „Nie dat ek dit al verkry het of al volmaak is nie, maar ek jaag daarna of ek dit ook kan gryp, omdat ek ook deur Jesus Christus gegryp is.” (Fil. 3:12). Hierin lê juis die verwagting van ewige vrede. Dit hang nie af van hoe ons loop nie, maar dit lê buite ons in die voltooië heilswerk van Jesus Christus.

In hierdie gedeelte word dan ook heengewys na die misluktings van mense wat self hulle heil wou uitwerk los van die belofte van God. Christus se voltooië werk word ten nouste saamgetrek met die finale verlossing wat eenmaal geopenbaar sal word; die verlossing waarop die hele skepping wag met reikhalende verlange. In Christus se koms word as'tware tyd en ewigheide saamgetrek. Hy volbring die heilspan vir tyd en ewigheid. Deur Hom alleen leer ons God se naam prys; leer ons om kinders van God te wees wat terwille van Hom mag tuishoort in die huis van die Vader. Tot die dag van die wederopstanding van die dode, moet die gelowige waak en bid om nie in versoeking te kom nie. Dan eers word die vrede Gods volmaak, voltooid die aardse lewenstaak..

3 Desember

Lees Jes. 27:1-13. Teks: Jes. 27:12.

'n VOLLE OES.

God se raadsbesluit word nie gekeer nie. Hy vernietig die mag van satan wat hier simbolies voorgestel word as Assirië, Babilonië en Egipte. Hulle was die verdrukke van Sy bondsvolk hier op aarde. Hy beskerm Sy wingerd, dit is Sy bondsvolk, soos vroeër verteenwoordiger deur Israel en nou deur Sy Kerk. In die eindtyd sal God egter al die vrugte insamel wat behoort by Sy oes.

Ons vind hierdie gedagte terug by die apostel Paulus in Rom. 11 waar hy dit graag so wil sien dat God ook van die reste van Sy ou bondsvolk sal versamel vir Sy koninkryk.

Wat vir ons egter die belangrikste is, is dit: God sal self soos are wat gedors moet word, al Sy uitverkorenes, oor die ganse mensdom, oor alle plekke en tye, bymekaarmaak sodat niemand wat aan Hom behoort, sal verlore gaan nie.

Dit beteken sekerlik nie dat ons nou maar kan terugsit en wag dat God alles moet doen nie. In Christus het Hy reeds Sy heilsplan voltooi, maar Hy maak ook van u en my in Sy Kerk gebruik om die Evangelie oral te dra sodat die eer van Sy naam deur soveel mense groter mag word hier op aarde. Ons kan nie vrugte dra om iets daarmee te verdien nie, maar as ons Sy bome is wat in Sy tuin geplant is, pas dit ons om vrugte vir Hom te dra.

Dit gaan dus hier weer om die volharding van die gelowiges wat 'n volle oes sal oplewer omdat God hierdie tuin oor die ganse wêreld geplant het, dit beskut en bewerk tot Sy eer en Sy verheerliking.

4 Desember

Lees Jes. 28:1-22. Teks: Jes. 28:16.

DIE REGTER IS DIE REDDER.

In aansluiting by die oordeelsaankondiging teen Samaria in verse 1-6, word vanaf vers 7 die verwoesting van Jerusalem aangekondig. As gevolg van die verval van die leidsliede op geestelike en politieke gebied, kan die Here nie langer swyg nie. Die leiers van die volk het hulle skuldig gemaak aan omkoperij, verdraaiing van die reg en dronkenskap. Hulle spot met die profesië van Jesaja. God kondig daarop deur Sy profeet aan hulle die oordeel aan: Hulle oorheersers, Assirië, sal hulle vernietig op bevel van die Here. In die dag sal hulle agterafgeknoui met Egipte, met wie hulle in die geheim 'n verbond gemaak het, hulle niks baat nie. Alleen die wat op die Here vertrou, sal behou word.

Teenoor God se wraak oor die ontroues, klink hier helder deur die genadeaankondiging wanneer God self 'n veilige vesting bied aan die wat na Hom vra en op Sy gebooie let. Dié teksvers word dan ook in die Nuwe Testament aangehaal om die behoud wat God in Christus bied, te grond in Sy beloftes.

Dit is opmerklik dat 700 jaar later, met die koms van Jesus Christus, weer dieselfde toestande in Jerusalem geheers het. Die leidsliede het nie deur die voorbeelde van die geskiedenis laat leer nie; hulle wou nie na die profete van die Here luister nie; hulle het dieselfde verhardheid van hart getoon. Die verdrukke knegte van die Here het met verlange uitsien na die koms van die beloofde Messias wat weer die reg na die eenvoudiges sou uitbring. God bied self die skuiling vir hulle wat gedurig moet vlug vir die onderdrukkers. Hy oordeel die aarde in geregtigheid. In die volheid van die tyd stuur God Sy Seun. Dié kosbare hoeksteen sal nie net skuiling bied nie, maar sal ook die vyande vermorsel.

In Christus het die gelowiges 'n vaste burg vir tyd en ewigheid. Dié Regter wat die wêreld sal verdag weens die wandade van die goddelose, is ook die redder vir die wat by Hom skuil.

5 Desember

Lees Jes. 28:23-29. Teks: Jes. 28:29.

OESTYD.

In die vorm van 'n gelykenis word die wyse bestuur van God verkondig. Die bedoeling van die gelykenis is om aan die hoorder duidelik te maak dat God, wat die landbouer die wysheid skenk om so met oorleg te werk te gaan self ook met bomenslike wysheid die aarde gereedgemaak vir Sy oes. Die ploegtyd in God se bestel sal kom en verbygaan; ook die egtyd en plattyd.

In wysheid het Hy geploeg en geplant. Hy weet wat Hy doen. En as Sy oestyd kom, sal Hy daardie saad wat geplant is en tot wasdom gegroei het, op Sy wyse bymekaar maak. Sy oordele sal regverdiglik kom oor die hele aarde. Die onkruid sal geskei word van die koring wanneer God eenmaal Sy maaiers uitstuur om die graan bymekaar te maak in Sy skure en die onkruid te verbrand.

Soms kom daar twyfel by 'n mens op oor die wyse bestuur van God. Veral as Hy ons „op Sy dorsvloer uitdors en teen die weste-

wind wan." Dit wil sê wanneer ons in beproewing kom. Soms kom daar verset wanneer Hy ons, die akker, oopskeur en eg om Sy saad te saai. Soms kom daar opstand teen die kerk wat rustig met die beleid van Jesus Christus, die enigste hoof en beplanner van Sy akker, moet voortgaan. Ons wil nie graag hoor dat God in Christus tot 'n oordeel in hierdie wêreld gekom het nie. Dis pynlik as die onkruid wat in ons harte groei, uitgebraak moet word, sodat die saad van die Woord daarin gesaai kan word. Maar God berei die akker só voor vir Sy oes.

Ons wil nie graag hoor dat die koringkorrel in die grond moet val en sterwe om veel vrug te dra nie. Maar dit is Gods bestel en tot op die dag wanneer die dorstyd kom, sal ons vraagtekens bly. Dan eers sal ons God se wyse raad verstaan in heel sy samehang.

6 Desember

Lees Jes. 29:1-24. Teks: Jes. 29:22.

GOD VAN MY HEIL.

Jerusalem vier fees! Soos gebruikelik vir die groot kultiese feeste in Juda het die volk na die sentrale heiligdom opgetrek vir die geleentheid. Oor die feesvierende menigte weerklink egter 'n sombere boodskap: 'n wegeroep word oor Ariël — dit is Jerusalem — aangehef. Hierdie hoofstuk begin met 'n sombere klank vir die feesvierende volk, sodat hulle vreugde eintlik gedemp word: Die profeet kondig aan dat Jerusalem 'n moeilike tyd tegemoet gaan omdat die Assiriërs die stad sal omring, beleër en skanse teen die inwoners oprig..

En tog — dit is nie die laaste woord wat oor die feesvierende volk gespreek word nie. Daar is altyd heil — by God. Die hoofstuk spreek dan ook van die heil wat uiteindelik sal deurbreek en die hoofstuk eindig met die belofte van 'n beter toekoms. Die huis van Jakob moet weet van die verlossing. Die skrywer wil met hierdie woorde ons gedagtes eintlik weer teruglei na die verbond wat God uit Sy vrye wil met Abraham, Isak en Jakob gesluit het. Hierdeur word aan die volk die blye versekering gegee dat God steeds hulle God is! Hy sal Hom hou aan die verbond al verkeer die volk ook in die moeilikste omstandighede.

Dit is ons troos in die lewe. Wanneer Luther in sy geesteswroeging vasgevang is, roep hy uit: Ek is gedoopt! Die gelowiges van God weet van die heil wat aan hulle toegesê is in Jesus Christus; ons is mos ook diegene wat die teken en seël ontvang het dat ons in die verbond van God ingelyf is om Christus ontwil!

7 Desember

Lees Jes. 30:1-14,

1 Thess. 2:1-9. Teks: Jes. 30:10.

SO SPREEK DIE HERE!

'n Wesenlike probleem vir elke verkondiger van die Woord van God is om die woord reg te sny, d.i. om dit reg en suiwer te verkondig. Wanneer die verkondiger toelaat dat hy gekondisioneer word deur allerlei ander faktore buite die Skrif om, kan hy sy woord op die voorgrond skuif en ophou om die Woord te verkondig. Die hedendaagse mens kom van tyd tot tyd met sy eie eis aan die verkondiger, sodat die verkondiger gevaar loop om ter wille van gewildheid die spoor byster te raak. Die probleem ontstaan omdat die Woord nie

altyd „aangenaam” op die ore klink nie want die Woord is reguit, ontnugterend en ontmaskerend. By die regte hoor van die Woord moet die sondaar hoor van sy sonde, redding, dankbaarheid.

Wanneer die profeet die Woord verkondig is dit ontnugterend vir die volk en skep dit nie gemoedsrus nie. ’n Profeet kan tog nie vrede verkondig as daar geen vrede is nie.

In hierdie hoofstuk gaan dit om die volk wat weerbarstig geword het, in verset gekom het teen God en nou soos vreemdelinge teenoor Hom staan. Hulle wil Hom nie hoor of gehoorsaam nie. Die profeet moet liever vleitaal spreek, dit sal hulle behaag.

Paulus ken die probleem. Wanneer hy die valse leraars ontmasker, lê hulle optrede op dieselfde vlak; daarom sê hy: So spreek ons nie om die mense te behaag nie, maar God wat ons harte beproef.

Die kerk het alleen één waarheid te spreek; dit is ook inhoud van sy verkondiging; een en almal moet die woord hoor: Die Vleesgeworde Woord in Wie God die verlossing spreek.

8 Desember

Lees Jes. 31:1-9;

2 Kor. 1:3-11. Teks: Jes. 31:3.

DIE HERE IS MY TOEVLUG.

Van oudsher af het Egipte ’n besondere rol gespeel in die geskiedenis van die volke rondom hom. Egipte was insonderheid die land waarheen toevlug geneem is in tye van hongersnood — soos byvoorbeeld deur Abraham, die vader van die gelowiges, en later ook deur Jakob en sy seuns. Hulle was nie die uitsondering op die reël nie. Die klimaat is dus geskep waarin die mens, ja selfs ook volkere, op Egipte begin vertrou het vir alles en nog wat.

Nou ook Juda: Egipte moet genader word om hulp, hulle ruitery, die groot getal strydwaens, die talryke ruiters boesem vertroue in op die bondgenote van Egipte, terwyl die vyande daarvoor moet swig! Juda is die mening toegedaan dat dit die mag is wat ingespan moet word teen die Assiriese mag. Juda vertrou op hierdie magtige Egipte — dit is hulle toevlug.

Jesaja moet weer eens die volk tereg wys. Ja, die Egiptenaars is mense en nie God nie! Dit beteken hulle is inderwaarheid swak, sterflik, nietig! Die profeet veroordeel nie die ruitery ensomeer nie, maar wel die feit dat Juda in hulle dwaasheid hulle vertroue daarop wil plaas. Hulle is mense wat kragteloos is teenoor die God wat oor alle lewenskrag, ja, eintlik oor lewe en dood beskik!

Onwillekeurig kom ook ’n ander woord in die verband na vore, nl. toe die profeteseun die volk verseker het dat die stryd nie hulle saak is nie, maar die saak van God. God het nog altyd die saak van die mens Sy saak gemaak. Nou gaan dit vir ons eintlik daarom dat ons ons vertroue sal plaas op God, van wie ons bely dat Hy die Almagtige is. Want dit is juis hierdie God wat algenoegsaam voorsien het in die grootste nood van die mens — die sonde — toe Hy in die eenmalige Offer van Christus ons saak Syne gemaak het, en ons met Hom versoen het.

9 Desember

Lees Jes. 32:1-8. Teks: Jes. 32:1.

DIE HEER REGEER!

Enige volk wat onder ’n vreemde regering staan, sal strewe na ’n vryheid waarin hulle self oor hulle eie sake beskik. Probleme ontstaan nie wanneer die regering regverdig, eerlik en billik is nie. As die

situasie egter van die aard is dat die heersers onregverdig is, onverdraagsaam, onbedagsaam, onbetroubaar, spreek dit vanself dat dit onhoudbaar is.

Juda het met die probleem te make. Die profeet kom egter met 'n woord van troos. Die Assiriërs se mag sal verbreek word sodat daar verlossing kom vir Juda. Maar meer nog: Die profeet weet ook van die heilstaat wat sal kom wanneer die Messias sal regeer. Hier sal 'n koning heers in reg en geregtigheid, so totaal anders as wat die volk tot nou toe geken het, ja selfs ook in die verlede van hul eie regeerders moes verduur.

Hierdie een deug nl. geregtigheid, word aan die koning toegeskryf. Dit is die belangrikste deug waaroor die ideale heerser moet beskik. Dit sluit die ander deugde egter nie uit nie. Terwyl die volk dit nou ontbeer sal hulle juis besondere waarde heg aan die deug.

Wanneer die lof van 'n koning besing word, is dit van 'n koning wat nog moet kom. Dit is nie 'n uitgemaakte saak wie presies bedoel word nie. Een ding is egter seker — al die ideale wat gekoester word kan alleen in sy volle omvang verwesenlik word in die Koning wie se ryk nie van hierdie aarde is nie — Jesus Christus die Here!

Ons moet dan ook begryp dat ons na reg en geregtigheid moet strewe, maar die heilstaat sal alleen deur God se toedoen verwesenlik word. Ons kan daarom al biddende wag en al wagtend bid: Kom Here Jesus.'

10 Desember

Lees Jes. 33:1-13;

Efes. 2:1-10. Teks: Jes. 33:2.

GENADE.

Jesaja tree opnuut op en bitter verontwaardig rig hy hom tot die verwoester. Hierdie verwoester is heelwaarskynlik Sanherib, die aanvoerder van die Assiriërs. Hy het die toorn van die profeet ontken omdat hy troueloos opgetree het. Hy het sy eie vredesvoorwaardes gestel aan Hiskia, koning van Juda, maar hy het homself nie daaraan gehou nie (2 Kon. 18:14). Hy word onomgewonde dan ook troubreker genoem, teenoor wie ook weer troubreuk gepleeg sal word.

Dan vind 'n radikale verandering plaas: Here wees ons genadig — bid die profeet. Een oomblik woedend — nou ootmoedig voor die Here! Wat meer is: die profeet weet van sy eie verbondenheid met sy volk. Hy staan ook nie meer teenoor hulle nie. As een lid ly, ly al die lede saam.

Hy bid om die genade van God. Die nood waarin die volk verkeer vanweë die trouelose optrede teenoor hulle, is niks in vergelyking met die nood waarin die volk sou verkeer as hulle nie kan lewe onder die genade van God nie.

Wat is genade? Dit is die betoning van God se guns aan die mens sonder dat die mens daar enige reg of aanspraak op het. Dit is die eiewillige en vrywillige betoon van guns van God aan die mens. In die genade van God word liefde van God openbaar, Hy betoon dit aan die mens omdat Hy dit so wil.

Jesaja bid daarom om die hulp van God, Hy moet hulle arm wees, Hy sal dan die kragtige hulp en beskerming verleen. Uit genade is ons gered want met die koms van Jesus Christus na die wêreld word die omvang van hierdie genade bekend gemaak.

11 Desember

Lees Jes. 35:1-10. Teks: Jes. 35:4.

DIE VERLOSSER KOM.

In die vorige hoofstuk word die gerig oor Edom, die tradisionele vyand van Israel, uitgespreek. Teenoor die verskriklike lot wat al diegene sal tref oor wie die gerig aangekondig is, weerklink 'n nuwe klank vir Sion. God kom! Hy sal verlos!

Uit hierdie hoofstuk moet ons aflei dat die volk reeds in ballingskap verkeer. Daarom word hulle land, die gebied van Juda, nou gelyk geskakel met die woestyn, die dor land, die wildernis. Die situasie waarin hulle verkeer, bring mee dat hulle land eintlik vir hulle onherbergsaam voorkom.

Die profeet kom met 'n woord van troos: Wees sterk, wees nie bevrees nie! Kyk julle God kom Hulle troos lê daarin opgesluit dat hulle verseker is daarvan dat God nog met hulle is. God verlaat hulle nie in die tyd van hulle nood nie. Hulle moet sterk wees, hulle moet hulle geloof behou, die redding kom.

In hierdie koms van God lê die heil opgesluit waarna hulle verlang. Hulle woestynland sal herskep word, ja selfs al die gebiede sal verander word; ook die mens is betrek by hierdie ingrype van God: dowes hoor, blindes sien. die lamme sal rondspring, die stomme sal praat — kortom, alles sal opnuut weer getuig van die groot dade van God!

Die Verlosser kom! Ook ons mag in blydskap dink aan die heil wat in Jesus Christus aan ons toegesê is sodat ons uit die gevangenisskap van die sonde en dood gelei sal word na die vryheid in die geloof.

12 Desember

Lees Jes. 36:11-21. Teks: Jes. 36:21.

SWYE!

Die spreekwoord leer ons dat swye goud werd is. Elkeen weet ook dat dit dikwels veel van 'n mens verg om te swyg. Tog is dit ook so dat 'n netelige situasie op hierdie wyse gered kan word. Die kerk verkeer ook in die situasie dat daar van hom geverg word om sy stem te verhef in die wêreld. Dit kan oordryf word wanneer van die kerk verwag word om oor elke moontlike en onmoontlike aangeleentheid 'n verklaring uit te reik. Nee, veeleer moet ons na 'n deeglik — besinde spreke van die kerk vra en luister.

In hierdie gedeelte wat ons gelees het, hoor ons dat die leidsliede van Juda opdrag gekry het om te swyg en ons teksvers stel dit ook: Maar hulle het stilgebly. Sanherib het opgetrek teen Juda. In die onderhandelinge wat plaasvind word Sanherib verteenwoordig deur die rabsake. Die woord beteken eintlik „hoofskinker”, maar die bekleër van die amp het die aanvoerder van die leër geword sodat ons die woord ook met „maarskalk” kan vertaal. Hy neem 'n uiters uittartende houding in. Hy verkleineer Hiskia, Egipte, Juda — almal moet deurloop onder sy spottende toon. Daaroor kan 'n mens nog swyg. In vers 18 is dit egter ook duidelik dat hy Godlasterend spreek wanneer hy God gelykstel met die afgode van die nasies, asof God magteloos is om Juda te red. Die hooggeplaasdes van Juda hoor hom aan, en swyg.

Calvyn sê dat hulle geswyg het ter wille van die uiters belangrike saak waaroor onderhandel is. Hulle is geraak deur die woorde want hulle het hule kere geskeur. Ons kan wel vra — swyg ons nie te maklik nie? Om getuie van God in die wêreld te wees, om te getuig van Sy genade en liefde en redding in Jesus Christus moet ons spreek — tydig en ontydig.

13 Desember

Lees Psalm 122 of Klaagl. 1:1-6. Teks: Klaagl. 1:4.

DIE WEË VAN SION TREUR

Verlate weë is 'n teken dat daar geen verkeer van die een plek na die ander of van een mens na die ander is nie. Dit wek die gevoel van doodsheid en laat die eensame reisiger verlate en vergete voel. Druk verkeer spreek van lewe en beweeglikheid, genaakbaarheid en verbondenheid. Al ken die reisiger nie almal wat hy op die pad ontmoet nie, hy voel nie eensaam nie. Al weet hy nie waar al die mense heengaan nie, hy gevoel hom gebonde in die beweeglikheid, wat lewe is. Maar nou kan dit wees dat op die algemene verkeersweë duisende beweeg, kan dit 'n mens eensaam laat voel omdat alles en almal by sy huis langs die pad verbysnel en nie weet van die kommer in sy huis en die donker wolke om sy hart nie, want hulle draai nie uit nie, die haastige, voortsnellende reisigers, om hom te groet of na sy welstand te vra nie. Wat die profeet in ons teksvers vertel is dat die weë na die Huis van die Here verlate, sonder feesgangers is. Dit bedroef hom tot in die diepste van sy siel, want dit beteken dat die verbondenheid met die Here verbreek is en daar geen beweging na Hom toe is nie, dat ander dinge die mens aanlok en sy lewensrigting weg van God af is.

Hierdie selfde droefheid voel ons as gelowiges aan as ons op die dag van die Here die druk verkeer aanskou wat vlak voor die kerk verbyjaag . . . en die enkelinge sien wat uitdraai na die huis van aanbidding toe. Maar eintlik het die mens deur die sondeval „sy eie koers gevat” weg van God af, by God en sy huis verby na sy eie ondergang. Maar Kersfees vertel ons dat God deur sy Seun, die Paaslam, by ons verbygegaan het met sy oordele, maar deur die versoening na ons toe gekom en by ons kom woon het. Daarom is die weë na Hom vol van verlostes wat op die roepstem van die ewangelie kom van noord en suid en die weste en die ooste.

14 Desember

Lees Romeine 8:31-39. Teks: Klaagl. 2:13.

WATTER GETUIENIS KAN EK VIR JOU AFLE . . . ?

Getuienis is die bewyslewering met dokumente of mondeling om 'n saak in sy ware wese en inhoud daar te stel. Uit ons teksverband blyk dit dat van Jeremia verwag was om die volk te troos en grond vir hoop te gee op verlossing uit die vernederde verwoesing.

Dis die daelikse ondervinding dat iemand geroep word om raad of troos te gee in omstandighede wat op die oog af hopeeloos skyn. Die huisgesin wat deur drankmisbruik van vader of moeder, of deur onoordeelkundige beheer van inkomste of deur goedvertroue in valse vriende, begin gebrek ly of ontreddering en ontbinding in die gesig staar, kyk na die kerk of kerklike voorgangers of gegoede en gesiene persone op vir hulp en troos en uitkoms. So doen die verslaafde aan een of ander vernietigende lewensgewoonte, waaruit opstaan onmoontlik skyn. So kyk die sondaar, as hy op homself sien en tot die ontdekking kom deur die Gees van God van die grootheid van sy sonde en sy totale magteloosheid om homself te red . . . kyk hy rond soos 'n vasgekeerde, soos 'n gevangene. En die toeskouer van sulke ellende en die aanhoorder van sulke klagtes uit ellendige bestaan voel diepgaande harteleed omdat hy magteloos staan en niks kan aanbied tot verligting of vertroosting nie. Watter getuienis kan ek vir jou afle as oortuiging dat alles nog nie verlore of reddeloos

is nie? Die een mens het dit nie in hom om op eie wysheid hulp te bied nie. Die Here kan dit alleen doen, en Hy het dit gedoen deur sy Seun in die wêreld te stuur. Daarvan getuig Kersfees. Daardie getuienis kan en mag en moet gebring word, dat die Seun van God na die mens in sy diepe ellende gekom het, en dat Hy deur sy dood versoening met God en verlossing van sonde bring.

15 Desember

Lees Klaagliedere 3:17-24, Psalm 103:8-13. Teks: Klaagl. 3:24.

DIE HERE IS MY DEEL

Almal kyk nie eenders na die lewe nie. Vir die een is dit: Laat ons eet en drink, want môre sterwe ons. Vir die ander is dit: wat gaan die mense van my sê Vir 'n derde weer: hoe gaan ek vandag al my verpligtinge nakom? En vir elke mens bestaan die lewe eintlik net in die kring waar hy hom in beweeg en sy lewensomstandighede is dan ook sy deel van lewe.

Vir die geloofsmens is dit God wat aan hom 'n bepaalde lewensdeel toebesik en vir hom rekenskap daaroor en daarvan vra. Hy aanvaar dus die lewe uit die Hand van God. God staan vir hom daar midde-in. Daarom sien hy God se goedertierenheid juigend in die môre en sy bewarende trou dankend in die aandsonde. Want God het gesê: soos jou dag is, só sal jou sterkte wees. Bo alles en rondom alles staan God. Daarom kan die lewe nie sonder God bestaan nie. Die Here is my deel. Op hierdie datum in die geskiedenis van die verlede van die Afrikanervolk was die Voortrekkers omring deur duisende barbare . . . by Bloedrivier. Hulle deel vir daardie dag was om hulle klaar te maak vir 'n stryd op lewe en dood . . . 'n ongelyke stryd, waar die getalle tienvoudig in die guns van die vyand getel het. Uitkom of omdraai was buite die kwessie. Maar vir hulle was God ook nog daar, en nie net vyande nie. En dié dag het vir hulle gelê in sy vrymagtige deelsbeskikking. Daarom kon hulle rustig sing en bid en werk en klaarmaak met God voor oë.

Só was dit in die dae van Christenvervolgings, van martelbanke en vuurdood van die belyers van Jesus Christus in die dae van die Kerkhervorming . . . en lank tevore in die dae van die profete wat gedood is. Kersfees vertel vir ons van die vervulling van die beloftes van God . . . van die deel van die Verlossing, daarom ons deelgenootskap met Christus.

16 Desember

Lees Klaagliedere 3:25-33. Teks: Klaagl. 3:26.

HOOP IN STILHEID..

Die hoop is een van die wonderlikste gawes van God aan die mens. Dit laat die onbekende toekoms inkyk en vaste vorm gee aan dinge asof dit klaar staan en aanskou word. Die hoop maak eintlik van die mens 'n profeet in die klein, met sienersgawes. Saam met die hoop gaan die teelingsuster, die verwagting, wat laat uitkyk na die gebeurlikheid wat vlak voor die deur staan.

Maar die hoop hang nie in die lug soos 'n troostoormiddel nie. Die hoop styg op uit dinge wat voorhande is, vanuit die grond van vaste bewysmateriaal. Omdat 'n mens gesaai het, kan hy op die oes hoop. Omdat hy sy huis gebou het, kan hy op 'n rustige oudag hoop. Die hoop word altyd voorafgegaan deur 'n bepaalde daad wat die toekoms inwys.

Waar ons menslike hoop afhanklik is van ons kennis ten dele en ons onvolmaakte werk, daar is die hoop van die gelowige op grond van dinge wat God reeds gedoen het en wat Hy vir die toekoms beloof. Die hoop van die gelowige is die vrug van die werk van die Gees.

Op 16 Desember 1838 was die voorvaders van die Afrikanervolk van dagbreek af in doodstryd gewikkel. Maar hulle het die ontsettende dagtaak, wat op hulle afgedwing is deur 'n bloeddorstige vyand op die Sabbat van die Here . . . aanvaar in die hoop, dat dié God wat hulle aangeroep het in die nood, hulle en daarmee hulle nageslag, in die lewe sal behou. Dié hoop het dus berus op die daad van hulle in Gods hand te stel en uit te sien na 'n toekoms soos Hy dit alleen reg kan bepaal. Sulke hoop kan in stilheid die hart versterk, al bruis dit van geweld rondom. Hierdie hoop is vreemd aan geskreeu, waartoe die mens hom begeef in eie krag. Hierdie hoop is stil, soos die ware lewe. Met Kersfees het die stille hoop van VERLOSSING WERKLIKHEID GEWORD.

17 Desember

Lees Klaagliedere 3:48-59. Teks: Klaagl. 3:57.

KOM NADER AS EK ROEP

Oor die algemeen is eensaamheid en alleenstaan onaantreklik vir die mens, eintlik sake van vrees. Maar dubbel is dit só in die dag van benoudheid en kommer. Sulke wedervarings openbaar die menslike onmag teen gevare wat hom bedreig. Dan roep hy om hulp en hy wil iemand besonders of vriende, wat hom verstaan en kan help, naby aan hom hê. Hy is nie tevrede as iemand hom veraf troos toeroep nie. Nee hy wil saam met die vertroostende woord ook die helpende hand voel. 'n Mens wat in sielenood en hartepyn homself in eensaamheid opsluit is besig om 'n prooi van wanhoop te word of lewensverbittering. Van andere omring en bygestaan kry die lewe weer beter kleure as net die persoonlike druk en aftakeling waarteen mens vaskyk.

Waarom kom daar nog vrees by leed? Omdat mens by sy magteloosheid om die onheil af te weer, gaan dink dat alles nou verlore is, dat dinge nooit weer sal regkom nie, dat hy tot ondergang gedoem is. Gaan die hemel nou val omdat oor 'n enkele mens onheil in die vorm van teleurstelling of hartseer gekom het? Word daardeur die almag uit God se hande geneem of hou sy liefde en beloftes daarmee op- As 'n mens dan nie kan help of naby wees nie, is dit met God ook so?

Nee, Kersfees gee die waarborg dat God nie op 'n afstand van die gevalle mens bly staan nie, maar naderkom. Reeds met sy evangelie wat in die paradys verkondig is, het Hy sy nabyheid en die aantog van die verlossing deur die Messias gewaarborg, deur die profete laat uitbasuin en deur die vleeswording van die Woord bevestig.

Vir die verskrikte wagters in die veld, vir elke benoude, bevreesde mens geld die boodskap uit Efratasvelde: Moenie vrees nie, God het nadergekom met 'n aanbieding van vrede en ewige saamwoning.

18 Desember

Lees Klaagliedere 1:1-8. Teks: Klaagl. 4:1.

VERDONKERDE GOUD

By donker kan ware kleure nie onderskei word nie. Dan vloei alles onherkenbaar in mekaar en verdwyn alle lyne, alles word 'n onwaarneembare eendensheid. Waar lig ontbreek of weggeneem word, ver- vaag die skone en aantreklike tot vormlose betekeloosheid.

Die sondeval het juis daardeur gekom, dat die mens in sy eie wysheid die lyne wou uitwis wat God gestel het. Pleks van beter lig en beter omlyning van eie waarde te kry, het die mens donkerheid ingeoes: donkerheid van verstand, aftakeling van sy kennis, verlies en verbeuring van geregtigheid, die regte verhouding tot God en totale verbleiking van die glans van heiligheid wat hom met paradys heerlijkheid omstraal het en hom tuis gemaak het in die teenwoordigheid van God.

Dat die gevalle mens vir homself skorte van boomblare gemaak het vertel die waarheid wat hy vir God gaan wegkruip en die donker opsoek het. En nou sien die boeteprofeet aan die verwoeste staat en stad dié donkerheid. Dis asof daar 'n laag vuil oor die mooi goud aangepak het. Hy sien die volk wat eers uit God se hande en onder sy leiding soos goud geblink het, onaansienlik verword asof hulle van gewone pottbakkersklei aanmekaar gedruk is — sommer net saamgeflans en nie mooi afgewerk nie! Treffende beeld van wat sonde, wegdwaal van God af en verval op afdraende paaie aan die mens kan doen wat na die beeld van God, as kroon van sy skepping, uit sy hand gekom het.

Mense kan 'n opgerigte standbeeld van steen of metaal skoonmaak en weer laat skitter of blink, maar die vuil van die sonde, wat soos 'n oliedruppel van Adam af deur die ganse menslike geslag gevloei het, kan net 'n goddelike daad van verlossing afvee. Daarvan vertel die blye boodskap van die koms van Christus in menslike gestalte.

19 Desember

Lees Klaagliedere 5:7-20. Teks: Klaagl. 5:19.

U, HERE, SIT VIR EWIG

Dit was die aanhef van die gedagtenisstuk wat die Bittereinders ná die Driejarige Oorlog as huldebetoen van hulle verslane vaderland ontvang het. Hulle wat getrou gebly het tot die doodsnikke van die ongelyke en opgedwonge vryheidsstryd, het geen ander medaljes gehad nie as hulle wonde, hartseer, verwoeste huise en huisgesinne, onoorwinlike adeldom en . . . hierdie Godsvertroue, soos 'n glimlag op betraande gelaat.

Dit was die eerste Skrifgedeelte wat die Boerseun, amper 10 jaar oud, van buite geleer het. Hy het dae en ure aaneen voor die raam, wat die klaaglied omsluit het teen die muur van die armoedige boerewoning gestaan, die woorde uitgespel, totdat hy kon lees en . . . onthou. Die nek was styf van die omhoogkyk, maar die hart was trots oor 'n heldevader. In latere jare is hy dankbaar om deel te hê aan 'n geslag wat in donker dae die hoop en verwagting op God gestel en daarom nie ondergegaan het of deur aartsvyande uitgeroei is nie.

By al die wisselende en veranderlike soek die mens 'n vastigheid. Waar die wêreldmens syne vind in dinge wat sy gedagtes uitdink en sy hande gestalte gee en netso wankelbaar is as hyself, daar vind die geloofsmens die blywende en onvernietigbare in hierdie klaaglied, wat geloofsbelydenis is en vasgryp aan die onwankelbare beloftes van God. Alles is by God gegrondves. Sy regering is deur die eeue en geslagte.

Die Afrikanervolk het by hierdie belydenis, soos alle gelowiges deur die eeue heen, berusting en krag en genade gevind tot oorgawe aan die leiding en bestuur van God. God is en bly nog daar en Hy het dinge nog in sy magtige hande en laat sy werke nooit vaar nie.

By elke Kersfees ervaar en besing al die geslagte aan wie die evangelie verkondig word, dat die klaaglied verander in jubeltone.

20 Desember

Lees Luk. 1:1-12. Teks: Luk 1:11.

DIE DINGE WAT ONDER ONS VERVUL IS

Die evangelie is 'n verhaal. Maar nie 'n verhaal wat deur 'n skrywer uitgedink is nie. Dit is 'n verhaal wat oorgelewer is deur ooggetuies en die dienaars van die Woord. Daardie oorlewering was eerste, en daarna het die geskrewe woord gekom. Die dissipels wat die dinge met hulle eie oë gesien en met hulle eie ore gehoor het, het na die uitstorting van die Heilige Gees die wêreld ingegaan en die lewende evangelie verkondig. Op grond van hulle verkondiging is die evangelies geskryf. Daar was 'n doel met die neerskrywe van die evangelie — dit moes dien tot hulp by die kategeese „so- dat u met volle sekerheid kan weet die dinge waaromtrent u onderrig is.”

Die verhaal begin met 'n vertelling oor 'n priester en 'n hemelbode. Van ouds af het hemelbodes verskyn om belangrike aankondigings te doen. So 'n hemelbode, of engel, bring 'n boodskap van God oor. En waar sal 'n mens nou die verskyning van 'n engel verwag? Die een plek waar sy verskyning geen verbasing behoort te wek nie, is tog in die huis van God. Die tempel was die plek waarheen mense gekom het om „voor die aangesig van God te verskyn,” want daar is Hy teenwoordig. Maar so gaan dit met die mens: die priester was ontsteld en bevrees toe hy die engel sien. Hy was al so lank besig met die heilige dinge, so gewoon aan die daaglikse sleur van die priesterdiens, dat 'n boodskapper van God hom groot laat skrik.

As die priester onthou het wat die profete van ouds af getuig het, sou hy elke dag 'n engel verwag het. Daar moes dinge vervul word en die engel het gekom om die vervulling aan te kondig. God was nog altyd naby maar sy volk het dit vergeet. Hulle sou Sy nabyheid met vrees, ongeloof en verwerping beantwoord. Vir u wat lees is die dinge reeds lank vervul. As die Seun van die mens kom, sal Hy by u geloof en verwagting vind?

21 Desember

Lees Luk. 1:13-25. Teks: Luk. 1:20.

DIE SWYE VAN DIE ONGELOOF

Die priester Sagaria was al oud. Sy vrou Elisabet ook. Hulle was kinderloos. Die hoop op ouerskap het vir hulle lankal gesterf. Toe kom Gabriël, die boodskapper van God. Hy sê Sagaria se gebed is verhoor. Sy vrou gaan 'n seuntjie hê. So, die priester het tog nog gebed jare lank het hy gebed dat hy 'n nageslag mag sien. Met die jare het sy gebed leeg geword. Hy het bly bid, maar die gebede was maar woorde. Woorde waarvan hy die betekenis nie meer besef het nie. Die gebed van die gewoonte. Nou sê die engel daardie gebed is verhoor. Die Here het verhoor, al het Sagaria al lank sonder geloof en sonder hoop gebed.

Sagaria luister na die boodskap uit die hemel met toenemende ongeloof. Die engel sê hulle sal 'n seun hê. Soos Abraham en Sara van ouds. Die seun sal 'n nasireër wees. Soos Simson van ouds. Hy sal vervul word met die Heilige Gees. Soos die kneeg van die Here oor wie Jesaja gepraat het. Hy sal die harte van die vaders terugbring tot die kinders en vir die Here 'n toegeruste volk berei. Soos die boodskapper oor wie Maleagi gepraat het. En soos Elia van wie Maleagi sê dat hy sal kom voor die groot en vreeslike dag van die He-

re aanbreek. Elia? Die dag van die Here? Nou? Dit was vir die priester te veel. Daardie dinge was op hulle plek in die ver verlede. In die hede nie. Daarom sy vraag: Waaraan sal ek dit weet? Alles wat die engel gesê het berus daarop dat die twee oumense 'n kind gaan hê. En dit kan tog nie!

Die verstarde geloof van die priester was nou nie meer verborge nie. Hy sou swyg en nie kon praat nie. Nege maande lank sou hy woordeloos nadink oor die lewe en krag wat daar sit in die Godswoord van ouds. Nege maande lank sou hy moes wag voordat hy sy lofsang kon uitspreek.

God leef. Sy Woord maak lewend. U en ek mag lewend glo en bid en dank.

22 Desember

Lees Luk. 1:26-45. Teks: Luk. 1:32.

SEUN VAN DIE ALLERHOOGSTE

In 'n klein stadjie Nasaret het 'n jongmeisie gewoon. Sy was al verloof maar het nog in ongeskonde maagdelikheid op die huwelik gewag. Soos vir die priester Sagaria, het die engel Gabriël ook vir haar 'n boodskap gehad. Anders as met Sagaria, lei hy sy boodskap in met begroeting. Hy noem haar 'n begenadigde en 'n geseënde onder in die vroue. Sy hoor die begroeting met ontstelling en verwondering oor wat dit kan beteken. Daar kom egter nog meer rede tot verwondering. Die maagd gaan swanger word en 'n Seun baar. Hy gaan die koningskap van Dawid ontvang — Die koninkryk sonder einde waarvan die profeet Natan eeue tevore gepraat het. En of dit nie genoeg is nie, sal Hy ook die Seun van die Allerhoogste genoem word. 'n Maagd swanger! 'n Seuntjie gebore onder Romeinse opperheerskappy koning oor die huis van Jakob! Die kind van die maagd van Nasaret Seun van die Allerhoogste!

Maria se vraag herinner aan dié van Sagaria. Vir hom was die ouderdom tussen die belofte en vervulling, vir haar staan haar maagdskap soos 'n muur tussen haar en die aangekondigde swangerskap. Maar dan verneem sy van 'n krag wat bo die menslike begrip uitgaan. Dit is die krag waarvan Jesaja gesê het: „'n Ewige God is die Here, Skepper van die eindes van die aarde; Hy word nie moeg of mat nie; daar is geen deurgronding van sy verstand nie. Hy gee die vermoede krag en vermenigvuldig sterkte vir die wat geen kragte het nie,” en „alleen in die Here is volle geregtigheid en sterkte”. Dié krag sou 'n nuwe skepping bring — die tyd van welbehag. Die Seun van die allerhoogste sou God wees maar Hy sou ook mens wees. Maria sou swanger word en 'n Seun baar, maar dit sou geskied deur die Heilige Gees, die krag van die Allerhoogste.

Die jong meisie van Nasaret sou moeder van die Here wees, maar tegeyk diensmaagd van die Here. „Salig is sy wat geglo het. . . .”

23 Desember

Lees Luk. 1:39-56. Teks: Luk 1:46-48.

SOOS HY TOT ONS VADERS GESPREK HET

In die bergstreek van Juda, iewers in 'n stad. Twee swanger vroue bymekaar. Die een 'n ou vrou wat reeds die hoop op moederskap vaarwel gesê gehad het. Die ander 'n maagd. Die wonders van hul swangerskappe was op sigself groot. Nog groter die wonders van wie hulle onder die hart gedra het. In die skoot van die ou vrou was die

Elia van die nuwe tyd, die een wat in die woestyn sou roep: Berei die weg van die Here . . . In die skoot van die jongmeisie was die Seun van God, die ewige Koning. Twee nederige diensmaagde is verkies om die aankondiger en die Heer van die nuwe tyd in die wêreld te bring.

Die ongebore profeet groet sy Heer. Die ou vrou word vervul met die Heilige Gees. Haar seënspreek prys die moeder van die Here gelukkig. Die jongmeisie spreek 'n loflied uit. Uit die psalms van die feesmenigtes op Sion in verbygegane eeue haal sy haar woorde. Wat so oud gelyk het, so ver uit die tradisie kom, word sprankelend nuut. God het tot die vadere gespreek. Die geskiedenis is vol van Sy magtige daade. Sy groot daad waaroor al Sy vroeëre daade in verwagting getuig het, gebeur nou. Sy woord wat van ouds baie keer en op baie maniere deur Sy profete gespreek is, weerklink nou finaal in die vleesgeworde Woord. Lank gelede het Hanna in Silo 'n loflied uitgespreek. Sy het moeder geword van 'n kneg van die Here. Maria word moeder van die Kneg van die Here. Samuel het gestaan in die daeraad van die koningstyd van Israel. Jesus Christus staan in die vervulling van die koningskap. Die koninkryk van die hemel het naby gekom. Die tyd vir bekering is nou.

24 Desember

Lees Luk. 1:57-80. Teks: Luk. 1:65.

DAAR IS BAIE GEpraAT

Die tyd was daar. Ou Elisabet was moeder. Die bure en bloedverwante het rondom haar gekloek. Daar is baie gepraat. Sy was 'n leeftyd lank onvrugbaar en nou is daar 'n baba. Haar man was al nege maande lank stom. 'n Stil godvrugtige ou priester. Dit het sommer net gebeur, een dag by die tempel. So gebeur dinge maar. Almal het opgedaag by die besnydenis. Sy naam, dis nou die baba s'n moes wees Sagaria soos die van die vader. Sagaria, „die Here het gedenk.” paslik. Hy het hierdie oumense in hulle grysheid gedenk. Nee, sê die moeder. Die naam moet Johannes wees. Die vader bevestig dit. Op sy skryfbordjie skryf hy: Johannes is sy naam. Johannes, „die Here is genadig.” Hoe genadig, het die bure en familie nog nie beseft nie Nie net vir Sagaria en Elisabet nie, maar vir hulle ook. Vir al die mense.

Die mense van die bergstreek waar die oumense gewoon het, het baie gepraat. Nie net oor die geboorte en die naam van die nuweling nie. Eintlik oor die lofprofesie van die ouman. Na hy die kind se naam geskryf het, het sy tong weer losgeraak en hy het begin om God te loof. Soos sy vrou se bloedverwant Maria, put Sagaria vir sy lied uit die skat van die eeue woorde, wat van veraf kom, klink met sprankelende dankbaarheid uit sy mond. Dit is of die heilige profete van ouds nou praat. Hoe kon dit anders? Hulle het gepraat oor hierdie tyd, hierdie profeet van die Allerhoogste wat nou gebore is, en oor hierdie Here voor Wie se aangesig Sagaria se kind sou uitgaan.

Die mense van die bergstreek het baie gepraat oor al hierdie dinge. Daar was groot dinge aan't gebeur. Vir hulle en vir die mense na hulle. Vir ons ook, vir u wat lees en vir my wat skrywe. Die waaragtige lig wat elke mens sou verlig, was aan't kom in die wêreld.

25 Desember

Lees Luk. 2:1-20. Teks: Luk. 2:13,14.

DIE WÊRELD IS NIE SONDER GOD NIE

Iets was aan die gang. 'n Hemelbode het in die tempel in Jerusalem aan 'n ou priester verskyn, en in Nasaret aan 'n jongmeisie.

Die priester en sy vrou is met die heilige gees vervul. Die wêreld was dan tog nie sonder God nie. Hy was dan tog nog teenwoordig. Dit het die herders miskien nie geweet nie. Hulle het maar net wag gesit by hulle skaaptroppe.

Toe kom daar 'n engel met 'n boodskap vir hulle: Hier, in Bethlehem, vandag, is gebore die Saligmaker wat Christus, die Here is. Die God van heil is hier! Die gesalfde wat as groot profeet, enigste Hoëpriester en ewige Koning die heil sou volbring — dit is Hy wat in Bethlehem gebore is! Om dit duidelik te stel dat die boodskap van die engel geheel-en-al enig is in die kommunikasie tussen God en mens, verskyn daar 'n menigte van die hemelse leërskaare. Hemel en aarde het mekaar ontmoet daardie nag soos nooit tevore nie. Daniël het hulle eenkeer gesien, die duisend maal duisende en tienduisend maal tienduisende wat die troon van die Oue van dae omring het, toe die Seun van die mens heerskappy en eer en koningskap ontvang het, maar dit was in 'n visioen.

Hierdie herders sien hule van aangesig tot aangesig, hoor die lied van die hemelinge hier in die oop veld by Bethlehem.

Die kind was daar in die krip soos die engel gesê het. Die herders kon hulself nie keer nie. Hulle het die woord oral bekend gemaak wat aan hulle van die Kind vertel is. Na al die eeue waarin daar geen profetiese woord gehoor is nie, is daar nou 'n profeet gebore, verskyn daar engele en is die hemelse leërskaare wat Gods troon omring, op die aarde. Hy wat in die gestalte van God was . . . het Homself ontledig deur die gestalte van 'n dienskneg aan te neem en aan die mense gelyk geword.

Wat kan u meer doen as om vandag in stille dankbaarheid hierdie gebeure te oordink en u lof te voeg by die van die hemelse leërskaare?

26 Desember

Lees Luk. 2:21-52. Teks: Luk. 2:40.

Maria se Kind is Jesus genoem toe Hy besny is. Jesus, want die engel het so gesê. By Sy voorstelling in die tempel was daar lof en dank. 'n Vrome man wat sy hoop op die vertroosting van Israel soos Jesaja dit voorsê het, nooit laat vaar het nie, het gevind dat hy nou in vrede kon sterwe, want sy oë het die heil van die Here gesien. Vir Maria het hy 'n woord gehad wat sy eers verstaan het by die kruis van haar Kind. Toe het 'n swaard deur haar siel gegaan. 'n Bejaarde profetes wat nie van die tempel weggebly het nie, het die Here geprys by die aanskouing van die Kind, en van Hom gepraat met almal wat soos sy die verlossing verwag het.

Die Kind het opgegroeï in Nasaret. Soos die knegte van die Here in die ou tyd het Hy sterk geword in die Gees. Soos sy naamgenoot Josua wat die volk die beloofde land ingelei het, was Hy vol van wysheid. Dit was duidelik dat Hy 'n gunsgenoot van God was. Wie Hy was, soos die engel destyds gesê het, sou eers later duidelik word vir sy moeder. Toe Hy twaalf jaar oud was het sy weer 'n keer iets gehoor wat sy in haar hart kon bewaar. Hy was in die tempel by die leraars waar Hy geluister en uitgevra het. Sy wysheid het die leraars verbaas.

Vir sy moeder het Hy gesê Hy moet in die dinge van Sy Vader wees. Hy sou die Wyse wees, die Kneg van die Here, maar dit is nie al nie. Hy sou Seun van God wees. Sy groei en toename in wysheid en in die guns van God en mens was 'n voorspel tot iets anders. Johannes sou van Hom sê: Hy het na Sy eie mense gekom maar hulle

het Hom nie aangeneem nie. Die evangeliste sou later beskryf dat Hy aan die kruis selfs van God verlate was. Die heil van die Here sou 'n weg deur die wêreld hê. Langs dié weg was daar 'n krip en 'n kruis en 'n graf. 'n Bethlehem, 'n Nasaret, 'n Jerusalem.

27 Desember

Lees Mattheus 1:18-25. Teks: Matth. 1:21(b).

JESUS DIE VERLOSSER VAN SONDES

Maria ontvang, volgens 'n mededeling in die evangelie van Lukas, die boodskap dat sy 'n seun sal baar en dat Hy Jesus genoem noem word. Volgens die evangelie van Mattheüs ontvang ook Josef in 'n droom hierdie boodskap. Jesus, die eienaam van die Seun van God, beteken: die Here is heil. Dit was nie 'n ongewone naam onder die Jode nie maar nét Jesus Christus, die Saligmaker, kon die naam met volle reg dra. Maria en Josef het hierdie naam nie willekeurig gegee nie. Voor die geboorte van die Heiland is dit uitdruklik deur die engel genoem dat dit die naam is wat deur die Vader aan sy Seun geskenk is. 'n Naam waarvan die betekenis ten volle van toepassing op die Draer sou wees.

Die wonderbaarlike geboorte van die Messias is reeds in die Ou Testament voorspel. Kort voor sy geboorte word die profesieë duideliker en noukeuriger gegee (Matth. 1:20 en 21 en Luk. 1:31). Jesus is ontvang van die Heilige Gees en gebore uit die maagd Maria. Josef die man van Maria, as beskermer en versorger van hierdie Kind in sy kinderjare kry die opdrag om die reg van die vader uit te oefen.

Die naam van hierdie Kind is van besondere belang. Dit beteken Verlosser, Saligmaker. Hy self het nie sonde gehad nie daarom kon Hy sy volk van hulle sonde verlos. As Heilskoning sal Hy vir sy volk en vir alle ander volke (Matth. 28:19) 'n reddende Koning wees. Hy sal die mense bevry van alle dade wat opstand teen God bedoel. Hy sal nie, soos deur die Jode verwag, bevry van die Romeinse oorheersing nie maar van die sonde — en dan nie net van die straf van die sonde nie maar van die sonde self. Hy herstel die verhouding tussen Skepper en skepsel wat deur die sonde verbreek is. Sy volk is nie net Israel nie maar almal wat deur Hom die heil van God deelagtig word.

28 Desember

Lees Lukas 3:1-20. Teks: Matth. 3:2.

BEKERING

Johannes is die wegbereider vir die Koning (Jesus Christus) en sy Ryk. Hy preek in die woestyn van Juda en roep die volk tot bekering. Hy rig hom veral tot die Fariseërs en Sadduseërs en verkondig aan hulle dat die oordeel naby is. Hy verkondig dat die Messias-Koning hulle met die heilige Gees en vuur sal doop.

Sy prediking het heeltemal verskil van die prediking wat tot dusver tot Israel gerig is. Tot dusver is hulle steeds opgeroep tot die onderhouding van die wet. Hy roep nou die selfgenoegsame wetsonderhouders op tot bekering. Dit wil sê om anders te begin dink, 'n ander gesindheid te openbaar en gevolglik ook anders te handel as in die verlede. Hy preek nie soseer sondeberou nie maar 'n totale verandering van die gemoed, sodat hulle geskik sal wees vir die Nuwe Bedeling wat begin met die koms van Jesus Christus.

Bekering is die lewensverandering wat deur God gewil word: die mense moet hulle laat verander tot 'n lewe wat nie bestaan in vyand-

skap nie, maar in gehoorsaamheid aan God. Hierdie bekering is noodsaaklik omdat die koninkryk van God naby gekom het. Jesus is reeds gebore en Hy sal weldra begin met sy werk. Hy sal die werk van die Satan, die groot teenstander van God, verbreek. Die Koninkryk dui die heerskappy van God in die mensewêreld en in die skepping aan. Ook die seën wat die koninkryk met sig meebring is naby. Maar met die koms van die seën het ook die oordeel naby gekom. Daarom moet daar voorbereiding wees sodat die mense Jesus en sy ryk kan aanvaar. Die Jode sal Jesus nie self aanneem nie want hulle verwag 'n aardse koninkryk. Die koninkryk van God wat in Christus naby gekom het omvat egter alle heil: van die verlede, die hede en die toekoms.

29 Desember

Lees Johannes 1:19-24. Teks: Matth. 3:8.

DIE VRUGTE WAT BY DIE BEKERING PAS

Johannes rig die woorde van ons teks tot die Fariseërs en die Sadduseërs. Baie van hulle het gekom om deur hom gedoop te word. En met hierdie woord wil hy vir hulle sê wat hulle te doen staan. By hulle moet iets kom wat tot dusver nog ontbreek het. Met hulle moet iets gebeur wat tot hiertoe aan hulle vreemd was. Want die ware bekering wat volg op die oproep van Johannes die Doper veronderstel 'n innerlike verandering, 'n verandering van die hart. Uiterlike bekering veronderstel maar nog die verlossing deur die werke, die wetsonderhouding. Die bedoeling van Johannes was egter om na Jesus heen te wys. Alleen deur Jesus kan die saligheid verkry word.

By hierdie valse bekering van sommige van die Fariseërs en Sadduseërs pas die naam waarop hy hulle aanspreek: Addergeslag. Met hulle skynbekering moet hulle nie dink om aan die toorn van God te ontvlug nie. Dit is skynbekering want die goeie vrugte wat alleen uit die ware bekering voortkom, ontbreek by hulle.

Eers het hy gepredik: Bekeer julle. En as dit nou blyk dat die gedagte by hulle posgevat het dat 'n skynbekering voldoende is om hulle teen die oordeel van God te beskerm, eis hy van hulle dat hulle die goeie werke sal doen: die vrugte wat by die bekering pas. Blote wetsonderhouding bring nie die goeie vrugte voort nie want wetsonderhouding is uiterlike godsdiens. Aan die vrugte wat by die bekering pas word die innerlike van die mens geopenbaar. Uit hulle dade moet getoon word dat hulle 'n verandering van hart ondergaan het, hulle werklik bekeer het.

30 Desember

Lees Johannes 15:1-17. Teks: Matth. 3:10 (b).

GOEIE VRUGTE EN SLEGTE VRUGTE

Die boom word aan sy vrug geken. Die vyeboom dra vye en die druiweboom bring druiwe voort. So bepaal die vrug die soort boom. Maar die vrug is ook aanduiding van die gehalte van die boom. Die een vyeboom dra baie en gesonde vye en die ander vyeboom dra min vrugte en dan ook van 'n swak gehalte. Johannes gebruik die beeld van die boom en sy vrug om die Fariseërs en die Sadduseërs, en daarmee ook die volk Israel, te wys op die oordeel van God wat van toepassing word op 'n lewe sonder Hom; so 'n lewe wat op skyn en op uiterlikhede gegrond is.

'n Goeie boom word versorg — dit word gesnoei, eerstens om die onnodige en onvrugbare lote te verwyder maar tweedens ook om die goeie en vrugbare lote skoon te maak en te versorg. Daardeur word verseker dat die boom nog meer en beter vrugte sal voortbring. Maar as 'n boom nie goeie vrugte dra nie, word dit uitgekap, in die vuur gegooi en verbrand.

Johannes hê dan ook aan Israel dat die byl reeds aan die wortel van die boom lê. As die wortel van die boom afgekap is, kan dit nie weer uitspruit nie. So sal almal wat hulle nie volgens die prediking van Johannes bekeer nie uitgeroei word tot aan die wortel. Die boom word nie net uitgekap nie maar ook in die vuur gegooi. Op die onbekeerde wag die eindoordeel. Oor die oordeel bestaan daar nie twyfel nie. Die vrugte wat voortgebring word sal aandui of die oordeel voltrek sal word of nie.

Die nabyheid van die oordeel word aangedui deur die byl wat reeds aan die wortel van die boom lê. Deur op 'n uiterlike wyse hulle te bekeer en hulle deur Johannes te laat doop (die doop van bekering) sal nie meebring dat hulle die oordeel sal ontkom nie.

31 Desember

Lees Matthéüs 3:1-12. Teks: Matth. 3:10 (a).

DIE STRENGHEID EN DIE GOEDHEID VAN GOD

Dit is nog Johannes die Doper (die laaste van die profete) wat hier aan die woord is. Hy tree op as gesant van God. As gestuurde van God spreek hy die woorde van die Een wat hom gestuur het. Hy tree streng op. Hy praat van 'n addergeslag, van vuur, van die gaffel en die dorsvloer en van die onuitbluslike vuur. Hy praat ook van die byl wat reeds aan die wortel van die boom lê. Hy ontsien niks en niemand nie. Met heilige erns sê hy die volke hulle sondes aan.

Die boom waarvan hy praat is Israel. Israel die „eikeboom” van geregtigheid, 'n planting van die Here, wat tot verheerliking van God in die wêreld moes staan! Hulle wat hulleself dan ook beroem het as kinders van Abraham; hulle wat, terwyl koninkryke tot niet gegaan het, bly staan het.

Maar reeds Jesaja (Jes. 30) het gesien hoedat die blare van hierdie boom begin verdor. Die volk het teen sy God misdrywe. Ligte besoeke van God het oor hulle gegaan. Die volk het egter in sy sondes volhard. Daarom dat God hulle in die oordeel bring. Die takke van die boom word afgekap. In Jesaja 11 lees ons dat selfs die stam afgekap word. Die strengheid van God het oor hulle gekom. Toe was Hy hulle weer genadig en 'n nuwe loot het weer uit die wortel uitgespruit. Dit het gegroei tot 'n boom. En nou sien Johannes dat hierdie boom besoek word aan sy wortel. Die byl lê aan die wortel, gereed om die hele boom uit te roei en tot niet te maak.

Maar die byl is in 'n rustende toestand. Dit is daar omdat God die sonde nie kan duld nie. God is egter nie net streng nie, Hy is ook lankmoedig en goedertieren. Die byl lê rustend: in sy strengheid bespeur ons sy liefde.

Is ons lewensboom miskien in die afgelope jaar gestroop van sy blare en miskien ook van sommige van sy takke deur die strengheid van God vanweë ons ongeregtighede, dan betoon Hy aan ons sy barmhartigheid deur vir ons nog 'n lewensjaar te gee. Die byl aan die wortel van ons lewensboom is rustend. In die nuwe jaar kan ons opnuut sy goedheid ondervind, kan ons kom tot 'n verbondenheid aan Jesus Christus, die Verlosser, van wie Johannes die voorloper was.

DRUKWERK!

— *Dis ons Besigheid!*

N.H.W-PERS

Humanstraat 55, Krugersdorp.

Telefoon 660-5916/7

Posbus 171

Drukkers en Skryfbehoeftehandelaars

Hierdie bladsy is goedgegunstelik geskenk deur 'n
vooraanstaande firma

HAUM BOEKHANDEL

Generaal Pretorius-gebou - Posbus 460 - Tel. 22014
Paul Krugerstraat 484 - PRETORIA 22007

LYNNWOODWEG 275
TEL. 744476
PRETORIA

RISSIKSTRAAT 4
TEL 41857
PRETORIA

BOEKE

. . . Afrikaans - Nederlands - Engels

KERKLIK

Ned. Hervormde Kerk - N.H.S.V. - Sondagskole

SKRYFBEHOEFTES

Notuleboeke - Skryfbenodighede - Skole -
Universiteit

KANTOORBENODIGDHEDE

Optelmasjiene - Tikmasjiene - Rekenmasjiene -
Staal Kantoormeubels

**ONDERSTEUN U EIE BOEKHANDEL
ONS BEVREDIG DIE KIESKEURIGES
KATALOGUS OP AANVRAAG**

Memorandum

[illegible]